

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality VI.

Eliezer Yudkowsky

Překlad: Jaromír „Kerray“ Matýšek

Redakce: Tomáš Beneš

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

archetypal.cz/HPaMR

Neprodejné

v. 20240206

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny knihy #HPaMR v aktuální verzi a v různých formátech

<https://archetypal.cz/HPaMR>

- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](#)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní sci-fi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>
- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů
- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu
- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou sérii knih v angličtině v různých formátech
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na https://archetypal.cz/HPaMR](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

100. Preventivní opatření, část 1. – V Zapovězeném lese {"chapter":100, "link":"https://archetypal.cz/2021/100-preventivni-opatreni-cast-1","id":39222}}

13. května 1992

Tvář Arguse Filche se ve světle olejové lampy, kterou nesl, zdála pokřivená, a tančily po ní stíny. Brána Bradavic se za nimi rychle vzdalovala, jak postupovali potměšilými pozemky. Stezka, po které teď šli, byla blátivá a nezřetelná.

Stromy s větvemi donedávna holými kvůli zimě ještě nebyly plně oděny jarem; jejich větve se vztahovaly k obloze jako hubené prsty s kostmi prosvítajícími řídkým listovím. Měsíc jasně svítil, ale mraky, které se přes něj hnaly, je často vrhaly do tmy, prosvětlené jen slabým plamenem Filchovy lampy.

Draco v ruce pevně svíral hůlku.

„Kam nás vedete?“ zeptala se Tracey Davisová. Filch ji a Draca odchytil, když šli na plánované setkání Stříbrných Zmijozelů po večerce, a oba dostali trest po škole.

„Prostě pojďte za mnou,“ řekl Argus Filch.

Draco se z celé té věci cítil otrávený. Stříbrní Zmijozelové by měli být ctihodnou školní aktivitou. Neexistoval důvod, proč by tajná konspirace neměla mít dovoleno scházet se po večerce, když to bylo pro větší dobro Bradavic. Jestli se to stane ještě jednou, promluví si s Dafné Greengrassovou a Dafné si promluví se svým otcem a pak Filch zjistí, že když jde o Malfoye, bylo by moudřejší hledět si svého.

Světla bradavického hradu už vzdáleností pohasla, když Filch znovu promluvil. „Vsadím se, že si příště pořádně rozmyslíte porušovat školní řád, vo co že jo?“ Filch odvrátil hlavu od lampy, aby se podíval na čtyři studenty, kteří ho následovali. „Jo jo... podle mě jsou tvrdá práce a bolest ti nejlepší učitelé... Škoda, že už se nepoužívají starý tresty. Pověsil bych vás na pár dní za ruce ke stropu, řetězy mám pořád v kumbálu, pěkně promazaný, ještě by se někdy mohly hodit...“

„Hej!“ řekla Tracey a v jejím hlase zněl náznak pobouření. „Jsem moc mladá na to, abych musela poslouchat o takových – takových – však víte! Zvláště když

ty řetězy máte dobře promazané!“

Draco nedával pozor. Na Amycuse Carrowa Filch prostě neměl.

Za nimi šla dvojice starších Zmijozelů a dívka se zahihňala, ale nic neříkala. Vedle ní šel vysoký kluk se slovanským obličejem, který mluvil s přízvukem. Byli chyceni za nesouvisející přestupek, který měl co do činění s tím, na co narážela Tracey, a vypadali, že jsou ve třetím nebo čtvrtém ročníku. „Pche,“ řekl ten kluk. „V Kruvalu by vás pověsili vzhůru nohama za palce u nohou. Nebo jen za jeden, když budete drzí. Bradavice byly měkké i za starých časů.“

Argus Filch asi půl minuty mlčel, jako by se snažil vymyslet vhodnou odpověď, a pak se uchechtl. „Uvidíme, co budeš říkat... až se dozvíš, co budeš dělat dnes v noci! Cha!“

„Už jsem *říkala*, že na takové věci jsem příliš mladá!“ řekla Tracey Davisová. „Musíte počkat, až budu starší!“

Před nimi stála chalupa s osvětlenými okny, ale její proporce nevypadaly úplně správně.

Filch zahvízdal vysokým ostrým hvizdem a začal štěkat pes.

Z chalupy vyšla postava a stromy kolem ní se zdály příliš drobné. Postavu následoval pes, který se ve srovnání s ní zdál jako štěně, dokud jste si nepřestali všimát vyšší siluety a nezjistili, že pes je vlastně obrovský, spíš jako vlk.

Než se stihl zarazit, zúžily se Dracovi oči. Jako Stříbrný Zmijozel neměl mít předsudky vůči žádné vnímající bytosti, zejména ne ve chvílích, kdy by ho mohli vidět druzí.

„Copak to tu máme?“ řekla postava hlasitým a chraplavým hlasem poloobra. Jeho deštník se rozzářil bílou září, která jasně předčila Filchovu slabou lampu. V druhé ruce držel kuši a krátké šipky k ní měl v toulci, který měl připnutý na horní části paže.

„Studenti s trestem po škole,“ řekl Filch hlasitě. „Maj ti pomoci v Lese hledat to... to, co je sežralo.“

„V *Lese*?“ zalapala po dechu Tracey. „Tam v noci nesmíme!“

„Přesně tak,“ řekl Filch, odhlédl od Hagrida a zamračil se na ně. „Přesně do toho Lesa jdete a já bych se vůbec nedivil, kdybyste se někteří nevrátili v

celku.“

„Ale –“ řekla Tracey. „Slyšela jsem, že tam jsou vlkodlaci a taky upíři, a všichni víme, co se stane, když se dívka potká s vlkodlakem a upírem najednou!“

Obrovský poloobr se zamračil. „Argusi, představoval jsem si, že přijdeš ty a třeba pár sedmáků. Nemá smysl tahat s sebou pomocníky, když na ně budu muset celou dobu dávat pozor.“

Argusova tvář se rozzářila krutým uspokojením. „Mají jen hlídkovat, ne? Měli na ty vlkodlaky myslet dřív, než se dostali do potíží, ne? Prostě je tam pošli. Neměli bychom na ně být hodní, Hagride, jsou tu přece za trest.“

Poloobr si mohutně povzdechl (znělo to, jako když normálnímu člověku vymáčknete z plic všechny vzduch potloukovou kletbou). „Svůj díl práce jsi udělal. Teď už to převezmu já.“

„Vrátím se za svítání,“ řekl Filch, „pro to, co z nich zbyde,“ dodal potměšile, obrátil se a jeho lampa se s pohupováním vzdalovala tmou, jak se vydal zpátky k hradu.

„Dobrá tedy,“ řekl Hagrid, „teď mě pozorně poslouvejte, protože to, co tu budeme v noci dělat, je nebezpečný, a já nechci, aby někdo zbytečně riskoval. Pojdte za mnou.“

Dovedl je až na samý okraj Lesa. Zvedl lampu a ukázal na úzkou, klikatou stezku, která mizela v hustém černém stromoví. Při pohledu do Lesa na Draca zavanul lehký větřík.

„Je tam něco, co nám žere jednorožce,“ řekl ten obrovský muž.

Draco přikývl. Vzdáleně si vzpomínal, že před několika týdny, koncem dubna, něco podobného slyšel.

„Povolal jste nás, abychom šli po stopě stříbřité krve až ke zraněnému jednorožci?“ nadšeně se ptala Tracey.

„Ne,“ řekl Draco, ale reflexivní úšklebek se mu podařilo zastavit. „Filch nám donesl předvolání ke školním trestu dnes v poledne při obědě. Pan Hagrid by nečekal tak dlouho, aby šel hledat zraněného jednorožce, a kdybychom něco takového hledali, hledali bychom ve dne, kdy je světlo. Takže,“ Draco zvedl

prst, jako to viděl dělat inspektora Leóna v divadelních hrách, „z toho můžeme vyvodit, že hledáme něco, co vychází jen v noci.“

„Jo,“ řekl poloobr a zněl zamyšleně. „Nejsi takovej, jakýho jsem tě čekal, Draco Malfoyi. Vlastně vůbec nejsi takovej, jakýho jsem si tě představoval. A ty teda budeš Tracey Davisová. Slyšel jsem o tobě, jsi z party nebožačky slečny Grangerové.“ Rubeus Hagrid se podíval na dva starší Zmijozely a prohlížel si je ve světle svého zářícího deštníku. „A kdo jste vy? Nepamatuju si, že bych tě někdy viděl, chlapče.“

„Cornelia Waltová,“ řekla čarodějka, „a tohle je Jurij Julij,“ ukázala na slovansky vyhlížejícího chlapce, který mluvil o Kruvalu. „Jeho rodina je na návštěvě z ukrajinských zemí, takže je v Bradavicích jen na tento rok.“ Starší chlapec s lehce pohrdavým výrazem ve tváři kývl.

„Tohle je Tesák,“ řekl Hagrid a ukázal na psa.

Všech pět se jich vydalo do lesa.

„Co by mohlo zabíjet jednorožce?“ zeptal se Draco po několika minutách chůze. Draco něco málo o temných tvorech věděl, ale nemohl si vzpomenout na žádného, o kterém by se říkalo, že by lovil jednorožce. „Jaký druh tvora to dělá, ví někdo?“

„Vlkodlaci!“ řekla Tracey.

„Slečno Davisová?“ řekl Draco, a když se na něj podívala, mlčky ukázal prstem na měsíc. Dorůstal, ale ještě nebyl v úplňku.

„Aha, jasně,“ řekla Tracey.

„V Lese vlkodlaci nejsou,“ řekl Hagrid. „Jsou to většinou jen obyčejní kouzelníci. Vlci to taky být nemůžou, nejsou dost rychlí na to, aby jednorožce chytily. Jednorožci jsou mocná kouzelná stvoření, doteď jsem nezažil, že by je něco mohlo zranit.“

Draco poslouchal a přemýšlel o hádance téměř sám sobě navzdory. „Tak co by vůbec bylo dost rychlé na to, aby to dostihlo jednorožce?“

„Nemuselo by jít o rychlost,“ řekl Hagrid a vrhl na Draca nerozluštitelný pohled. „Různí tvorové tu loví nepřebornými způsoby. Jedem, tmou, pastmi. Impové, které nejde vidět, slyšet, ani si na ně nejde vzpomenout, i když už ti okusují tváře^W. Vždycky se tu dá objevit něco nového a úžasného.“

Přes měsíc přeletěl mrak a les, potměný jeho stínem, ozařovalo jen světlo Hagridova deštníku.

„Za sebe,“ pokračoval Hagrid, „myslím, že máme na krku pařížskou hydru. Pro kouzelníky nepředstavují hrozbu, stačí si je jen dostatečně dlouho držet od těla a nemůžete prohrát. Doslova, nemůžete prohrát, dokud budete bojovat. Problém je, že většina tvorů to s pařížskou hydrou vzdá moc brzy. Chápete, nějaký čas trvá, než usekáte všechny hlavy.“

„Bah,“ řekl cizinec. „V Kruvalu se učíme bojovat s Buchholzovou hydrou^[2]. Nepředstavitelně zdlouhavější boj! Myslím to doslova, nejde si to představit. Prvníci nám nevěří, když jim říkáme, že se vůbec dá vyhrát! Instruktor musí poskytnout vyšší řád a opakovat, dokud jim to nedojde.“

Téměř půl hodiny pokračovali hlouběji a hlouběji do lesa, až bylo téměř nemožné jít po cestě, protože stromy rostly příliš hustě.

Pak to Draco uviděl – cákance na kořenech stromů, které v měsíčním světle zářily jasnější barvou. „Je to –“

„Krev jednorožky,“ řekl Hagrid smutným hlasem.

Skrz spleť větve velkého dubu před sebou na mýtině uviděli bytost, která překrásně a smutně ležela na zemi a na hlíně kolem ní se měsíčním stříbrem leskly kaluže její krve. Jednorožka nebyla bílá, ale světle modrá, nebo se tak alespoň v měsíčním světle pod noční oblohou jevila. Štíhlé nohy jí trčely v podivných úhlech, zjevně zlomené, a její hříva se rozprostírala po tmavém listí, zelenočerná, ale s perleťovým leskem. Na boku měla malý bílý útvar podobný hvězdě, střed obklopený osmi rovnými paprsky. Polovinu boku měla roztrženou, okraje rozervané jako od zubů, kosti a orgány obnažené.

V Dracově hrdle jako by se něco podivně zadrhlo.

„To je ona,“ řekl Hagrid a jeho smutný šepot zněl tak nahlas, jako kdyby normální člověk mluvil. „Je furt tam, kde jsem ji ráno našel, tuhou jak veka. Je – byla – prvním jednorožcem, kterýho jsem v těchhle lesích potkal. Říkal jsem jí Alicorn, ale už na tom asi nezáleží.“

„Pojmenoval jsi jednorožku Alicorn,“ řekla starší dívka. Její hlas zněl trochu suše.

„Vždyť nemá křídla,“ řekla Tracey.

„Alicorn je roh jednorožce,“ řekl Hagrid, teď už hlasitěji. „Nevím, jak jste přišli na to, že to má být jednorožec s křídly, nic takovýho jsem nikdy neslyšel. Je to jak pojmenovat psa Tesák,“ ukázal na obrovského, vlkovi podobného psa, který mu sahal sotva po kolena. „Jak bys ji pojmenovala ty? Hannah nebo něco takovýho? Dal jsem jí jméno, které by něco znamenalo *pro ni*. Říkám tomu zdvořilost.“

Nikdo na to nic neřekl a vzápětí obrovitý muž ostře přikývl. „Odtud začneme pátrání, tohle je poslední místo, kde se to vyskytlo. Rozdělíme se na dvě skupiny a půjdeme po stopě oběma směry. Vy dva, Waltová a Julij, půjdete tudy, a vezmete si Tesáka. V Lese není nic, co by vám ublížilo, když půjdete s Tesákem. Když najdete něco zajímavého, vystřelte zelený jiskry, a kdybyste se někdo dostali do potíží, vystřelte červený jiskry. Davisová a Malfoy jdou se mnou.“

Les byl černý a tichý. Rubeus Hagrid ztlumil světlo svého deštníku hned, jak se vydali na cestu, takže se Draco a Tracey museli řídit podle světla měsíce, což se neobešlo bez občasných zakopnutí a pádů. Procházeli kolem mechem porostlého pahýlu stromu, zvuk tekoucí vody vypovídal o potoku někde poblíž. Tu a tam paprsek měsíčního světla skrz větve nad nimi osvětlil na spadaném listí kapky stříbřitě modré krve; šli po krvavé stopě směrem k místu, kde tvor na jednorožku musel poprvé udeřit.

„Něco se o tobě proslýchá,“ řekl Hagrid tichým hlasem, když už chvíli šli.

„No, je to všechno pravda,“ řekla Tracey. „*Všechno*.“

„O tobě ne,“ řekl Hagrid. „Opravdu jsi pod veritasérem vypověděl, že jsi se snažil slečně Grangerové pomoci, a to hned třikrát?“

Draco chvíli zvažoval svá slova a nakonec řekl: „Ano.“ Nebylo by dobré vypadat, že se k zásluze chce horlivě přihlásit.

Obrovský muž zavrtěl hlavou a jeho velké nohy dál nehlučně dupaly lesem. „Upřímně řečeno, překvapuje mě to. A ty taky, Davisová, jak ses snažila dělat ve škole pořádek. Jsi si jistá, že tě moudrý klobouk zařadil správně? Neexistuje jediná zvrhlá čarodějka nebo kouzelník, kteří by nebyli ve Zmijozelu, tak se to vždycky říkalo.“

„To není pravda,“ řekla Tracey. „Co třeba Černý havran Xiaonan Tong, Spencer z pod Kopce, nebo pan Kayvon?“

„Kdo?“ zeptal se Hagrid.

„Prostě jedni z nejlepších temných čarodějů posledních dvou století,“ řekl Tracey. „Jsou to asi *ti* nejlepší z Bradavic, kteří nebyli ze Zmijozelu.“ Její hlas ztratil nadšení. „Slečna Grangerová mi vždycky říkala, že bych si měla načíst co nejvíc o všem, co –“

„*Každopádně*,“ řekl Draco rychle, „to teď není důležité, pane Hagride. I kdyby –“ Draco si to v hlavě zpracovával a snažil se vymyslet, jak přiblížit rozdíl mezi *tíhnutím ke Zmijozelu u Temných* a *tíhnutím k Temnému u Zmijozelů* nevědeckými slovy. „I kdyby většina temných kouzelníků pocházela ze Zmijozelu, jen velmi málo Zmijozelských je temnými kouzelníky. Temných kouzelníků není zase tolik, takže ne všichni Zmijozelští mohou být jedním z nich.“ Nebo jak řekl otec, každý Malfoy by určitě měl znát většinu tajných nauk, ale ty... *nákladnější* rituály bylo lepší přenechat užitečným bláznům, jako byl Amycus Carrow.

„Takže vy tvrdíte,“ řekl Hagrid, „že většina temných kouzelníků jsou Zmijozelové... ale...“

„Ale většina Zmijozelů nejsou temní kouzelníci,“ řekl Draco. Pocit, že to ještě nějaký čas potrvá, byl unavující, ale stejně jako v boji s hydrou bylo důležité nevzdávat to.

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel,“ řekl veliký muž ohromeně. „Ale, no, jestli nejste kolej hadů, tak proč – *schovejte se za ten strom!*“

Hagrid popadl Draca a Tracey a odtáhl je z pěšiny za obrovský dub. Vytáhl šipku, nabil ji do kuše a připravil se ke střelbě. Všichni tři poslouchali. Po suchém listí nedaleko odtud se něco plazilo: znělo to jako když se po zemi táhne lem pláště. Hagrid mžoural na temnou stezku, ale po několika vteřinách zvuk utichl.

„Já to věděl,“ zamumlal Hagrid. „Je tu něco, co by tu být nemělo.“

Hagrid v čele a Tracey s Dracem s hůlkami v rukou se vydali k místu, odkud se šustivý zvuk ozýval, ale nic nenašli, přestože pátrali ve stále větších kruzích a napínali uši, aby zachytili i ten nejslabší zvuk.

Dál procházeli mezi semknutými tmavými stromy. Draco se neustále ohlížel přes rameno, protože v něm hlodal pocit, že je někdo sleduje. Zrovna prošli záhybem stezky, když Tracey vykřikla a někam ukazovala.

V dálce ve vzduchu zářila sprška rudých jisker.

„Vy dva čekejte tady!“ křikl na ně Hagrid. „Zůstaňte, kde jste, já se pro vás vrátím!“

Než stačil Draco cokoli říct, Hagrid se otočil a vyřítit se do podrostu.

Draco a Tracey stáli a dívali se na sebe, dokud neslyšeli nic než šustění listů kolem sebe. Tracey vypadala vyděšeně, ale snažila se to skrývat. Draco se spíš než cokoli jiného cítil otrávený. Rubeus Hagrid očividně při plánování dnešní noci nevěnoval ani pět vteřin plánování chvíle, kdy by se něco skutečně pokazilo.

„Co teď?“ zeptala se Tracey a její hlas zněl trochu vysoko.

„Počkáme, až se pan Hagrid vrátí.“

Minuty se vlekly. Dracovy uši se zdály bystřejší než obvykle, zachycoval každý povzdech větru, každou praskající větvičku. Tracey každou chvíli pohlížela na měsíc, jako by se chtěla ujistit, že ještě není v úplňku.

„Asi –“ zašeptala Tracey, „začínám být trochu nervózní, pane Malfoyi.“

Draco o tom chvíli přemýšlel. Upřímně řečeno, *něco* na tom bylo... nešlo o to, že by byl zbabělec, nebo že by se teď dokonce bál. Ale v Bradavicích došlo k vraždě, a kdyby teď sám sebe sledoval v divadelní hře, kde by ho v Zapovězeném lese opustil přátelský poloobr, měl by teď chuť na chlapce na jevišti zakřičet, že by měl...

Draco sáhl do hábitu a vytáhl zrcátko. Zaťukání na jeho povrch ukázalo muže v červeném hábitu, který se téměř okamžitě zamračil.

„Kapitán bystrozorů Eneasz Brodski,“ pronesl muž zřetelně a Tracey to v tichém lese polekalo. „Co se děje, Draco Malfoyi?“

„Čekejte ode mě hlášení v desetiminutových intervalech,“ řekl Draco.

Rozhodl se, že si nebude stěžovat přímo na to, že dostal trest po škole. Nechtěl vypadat jako rozmazlený spratek. „Když nebudu reagovat, přijďte si pro mě. Jsem v Zapovězeném lese.“

Bystrozor v zrcátku pozvedl obočí. „Co děláte v Zapovězeném lese, pane Malfoyi?“

„Hledám s panem Hagridem něco, co žere jednorožce,“ řekl Draco, klepnutím zrcátko vypnul a schoval ho zpátky do hábitu dřív, než se bystrozor stačil zeptat na jeho trest nebo mu říct něco o tom, že si nemá stěžovat.

Tracey k němu otočila hlavu, ale byla příliš tma na to, aby mohl vidět její výraz. „Um, dík,“ zašeptala.

Těch pár listů, které už stačily na svých větvích vyrašit, zašustilo, když lesem proletěl další, chladnější závan větru.

Tracey znovu promluvila o něco hlasitěji: „Nemusel jsi –“ řekla a zněla trochu plaše.

„Neřešte to, slečno Davisová.“

Traceyina tmavá silueta si přiložila ruku na tvář, jako by chtěla zakrýt ruměnec, který by stejně nebyl vidět. „Chci říct, ne kvůli *mně* –“

„Ne, opravdu,“ řekl Draco. „Neřešte to. Vůbec.“ Pohrozil by jí, že vytáhne zrcátko a přikáže kapitánu Brodskému, aby *ji* nezachraňoval, ale bál se, že i to by mohla považovat za flirtování.

Silueta Traceyiny hlavy se od něj odvrátila, jak se podívala jinam. Nakonec řekla tenčím hláskem: „Je to příliš rychle, že –“

Lesem se ozval vysoký skřek, který nezněl tak docela lidsky, skřek něčeho, co by se mohlo podobat koni, a Tracey zaječela a rozběhla se.

„*Ne, ty trubko!*“ zařval Draco a vrhl se za ní. Ten zvuk byl tak strašidelný, že si Draco nebyl jistý, odkud přišel – ale připadalo mu, že Tracey Davisová se nejspíš rozběhla přímo ke zdroji toho děsivého skřeku.

Ostružiny šlehaly Draca do očí, musel si držet jednu ruku před obličejem, aby si je chránil, a přitom se snažil neztratit Tracey z dohledu, protože se zdálo být zřejmé, že kdyby to byla hra a oni se rozdělili, *jeden* z nich by musel zemřít. Draco pomyslel na zrcátko, které měl uložené v hábitu, ale nějak věděl, že kdyby se ho za běhu pokusil jednou rukou vytáhnout, zrcátko by nevyhnutelně muselo spadnout a ztratit se –

Před ním se Tracey zastavila a Dracovi se na okamžik ulevilo, než si všiml proč.

Na zemi ležela další jednorožka, obklopená pomalu se zvětšující kaluží stříbrné krve, jejíž okraj se po zemi šířil jako rozlitá rtuť. Její srst byla fialová jako barva noční oblohy, roh měl stejnou barvu soumraku, jako její kůže, a její viditelný bok nesl růžovou hvězdicovitou skvrnu s bílými flíčky kolem. Dracovi ten pohled rval srdce, dokonce ještě víc než u první jednorožky, protože oči této jednorožky hleděly skelně přímo na něj, a protože tam taky byl –

- rozmazaný, pokroucený tvar –
- krmící se z otevřené rány na boku jednorožky, jako by z ní pil –
- Draco tomu nerozuměl, jako by nedokázal rozpoznat, co vlastně vidí –
- *dívalo se to na ně.*

Zdálo se, že se ta rozmazaná, vroucí, nepoznatelná tma obrací k nim. Uniklo z ní zasyčení, podobné syčení nejvíc smrtícího hada, jaký kdy existoval, něčeho nebezpečnějšího než jakýkoli modrý krait.

Pak se sklonil zpět nad roztržený bok jednorožky a pokračoval v pití.

Draco držel v ruce zrcátko, ale to zůstávalo nečinné, i když na něj prstem poklepával pořád dokola.

Tracey teď držela hůlku a říkala věci jako „Prismatis“ a „Mdloby na tebe“, ale nic se nedělo.

Pak se ten kypící obrys zvedl jako když se člověk zvedá na nohy, jenže ne tak docela; a pak se zdál pohnout vpřed jakýmsi podivným přískokem přes nohy umírající jednorožky a přiblížil se k nim dvěma.

Tracey ho zatahala za rukáv a pak se otočila, aby utíkala před věcí, která dokázala uhnat jednorožce. Než stačila udělat tři kroky, ozvalo se další strašlivé zasyčení, které ho páliło v uších, a Tracey padla na zem a přestala se hýbat.

Někde v pozadí své mysli Draco věděl, že teď zemře. I kdyby bystrozor kontaktoval jeho zrcátko právě v tomto okamžiku, neexistoval způsob, jak by se sem kdokoli mohl dostat dostatečně rychle. Neměli dost času.

Útěk nezafungoval.

Magie nezafungovala.

Kypící obrys se blížil a Draco se ve svých posledních chvílích snažil na něco přijít.

Pak se z noční oblohy vyřítila planoucí stříbrná světelná koule, která tam visela a osvětlovala les jako ve dne, a horký obrys uskočil dozadu, jako by se toho světla zděsil.

Z oblohy se snesla čtyři košťata, tři bystrozoři s pestrobarevnými štíty a Harry Potter s napřaženou hůlkou, usazený za profesorkou McGonagallovou ve větším štítu.

„Utíkejte odsud!“ zakřičela profesorka McGonagallová –

- jen o chvilinku předtím, než ta kypící věc vydala další strašlivé zasyčení a všechna ochranná kouzla zhasla. Tři bystrozoři i profesorka McGonagallová spadli z košťat a těžce žuchli na lesní půdu, kde zůstali nehybně ležet.

Draco se nedokázal nadechnout kvůli nejsilnějšímu strachu, jaký kdy v životě cítil, a který mu svíral celou hrud' a obtáčel své úponky kolem jeho srdce.

*Harry Potter, který zůstal nedotčen, mlčky naváděl své koště k zemi –
– a pak seskočil, aby se postavil mezi Draca a kypící obrys jako živý štít.*

„Utíkej!“ řekl Harry Potter a pohlédl přes rameno, aby se podíval na Draca. Stříbrné měsíční světlo mu osvětlovalo tvář. „Utíkej, Draco! Já to zadržím!“

„Sám s tím bojovat nemůžeš!“ vykřikl hlasitě Draco. Žaludek mu sevřela nevolnost, svíravý pocit, který se při zapátrání v paměti zdál být zároveň podobný pocitu viny, ale zároveň jiný, jako by obsahoval stejné pocity, ale ne všechny ty emoce.

„Musím,“ řekl Harry Potter zachmuřeně. „Běž!“

„Harry, já – já se omlouvám, za všechno – já –“ Později, když na to vzpomínal, si nemohl vzpomenout, za co se chtěl omlouvat, možná to bylo za to, že chtěl před časem převzít Harryho spiknutí.

Kypící postava, která se teď zdála ještě černější a děsivější, se vznesla do vzduchu a vznášela se nad zemí.

„JDI!“ vykřikl Harry.

Draco se otočil a bezhlavě utíkal do lesa a ani nedbal, že ho větve šlehalý do obličej. Za sebou uslyšel další strašlivé zasyčení a Harryho hlas, který se zesílil a zakřičel něco, čemu Draco z dálky nedokázal rozumět; Draco jen na okamžik otočil hlavu, aby se ohlédl, a v tu chvíli do něčeho narazil, silně se praštil do hlavy a ztratil vědomí.

Harry pevně svíral hůlku a kolem něj zářil prizmatický štít. Vyrovnaně hleděl na kypící rozmazanou postavu před sebou a řekl: „Co to u všech všudy děláte?“

Vroucí šmouhy se rozplynuly, přeformovaly a uvolnily zpět do podoby zahalené kapucí. Ať už tu pracovalo jakékoli skrytí – spíše zařízení než kouzlo, tipoval Harry, protože magii by na sebe cítil působit – bránilo to jeho mysli rozpoznat podobu, a dokonce i to, že jde o člověka. Ale nebránilo to Harrymu rozpoznat palčivý pocit zkázy.

Profesor Quirrell se napřímil a se stříbrnou krví po celé přední části svého černého thpmosi při pohledu na padlé postavy tří bystrozorů, Tracey Davisové, Draca Malfoye a profesorky McGonagallové povzdechl. „Upřímně jsem si myslel,“ zamumlal profesor Quirrell, „že jsem to zrcátko zablokoval, aniž bych spustil alarm. Co dělali dva Zmijozelové z prvního ročníku sami v Zapovězeném lese? Pan Malfoy má přece víc rozumu než aby... To je ale flasko.“

Harry neodpověděl. Pocit zmaru byl tak silný, že si Harry nepamatoval, že by ho kdy v takové míře cítil, a pocit moci ve vzduchu byl téměř hmatatelný. Nějaká jeho část byla stále ještě niterně šokována tím, jak rychle se štíty kolem bystrozorů rozpadly. Téměř si ani nestihl *všimnout* posloupnosti barevných výpadů, které štíty roztrhaly jako hedvábný papír. Souboj, který profesor Quirrell svedl s bystrozorem v Azkabanu, působil teď jako výsměch, jako dětská hra – i když profesor Quirrell už tehdy tvrdil, že kdyby bojoval doopravdy, bystrozor by byl ve vteřinách mrtvý; Harry až teď viděl, že to skutečně byla pravda.

Jak vysoko vůbec ten žebříček moci sahal?

„Chápu to tak,“ řekl Harry a držel svůj hlas v klidu, „že to, že se živíte jednorožci, má něco společného s tím, proč vás vyhodí z místa profesora obrany. Nepředpokládám, že byste měl chuť mi to vysvětlit do větších podrobností?“

Profesor Quirrell se na něj podíval. Téměř hmatatelný pocit moci ve vzduchu jako by se zmenšil a stáhl se zpět do profesora obrany. „Vysvětlím vám to,“ řekl profesor obrany. „Nejdřív ale musím seslat několik paměťových kouzel a pak si

o tom můžeme jít promluvit jinam, protože by nebylo moudré, abych tu zůstával. Je mi jasné, že se do této chvíle vrátíte později.“

Harry si dovilil prohlédnout plášť, který ovládal, a věděl, že vedle něj stojí jiný Harry, skrytý pod svou vlastní relikvií smrti. Harry pak svému plášti nakázal, aby ho sama před sebou opět skryl, a ten to udělal; vnímat své budoucí já znamenalo, že se později bude muset chovat přesně podle vzpomínky.

„Má pro to překvapivě dobré vysvětlení,“ řekl Harryho vlastní hlas, který v uších přítomného Harryho zněl podivně.

Přítomný Harry si ta slova zapamatoval, jak nejlépe dokázal. Nic dalšího už si neřekli.

Profesor Quirrell přistoupil k Dracově postavě a odříkal kouzlo pro falešnou vzpomínku. Stál nad ním snad minutu, zdánlivě odpojený od celého světa.

Harry posledních pár týdnů studoval Obliviate – a ačkoli nemohl při sesílání kouzel pomáhat, pokud se nechtěl téměř úplně vyčerpat a dosáhnout jen toho, že by nějaký bystrozor přišel o všechny vzpomínky, týkající se modré barvy. Ale Harry už měl docela dobrou představu, jaké soustředění vyžadovalo mnohem obtížnější kouzlo pro falešné vzpomínky. Bylo potřeba pokusit se ve vlastní hlavě prožít celý život toho druhého člověka, alespoň pokud jste chtěli falešné vzpomínky vytvořit s menším zpomalením než šestnáct ku jedné, když jste vytvářeli šestnáct hlavních samostatných paměťových stop. Mohlo to působit klidně, nemuselo to být navenek znát, ale Harry teď věděl, jak obtížné to je, a věděl, že to na něj dělá dojem.

Profesor Quirrell skončil a přešel k Tracey Davisové, pak ke třem bystrozorům a nakonec k profesorce McGonagallové. Harry vyčkával, ale budoucí Harry neprotestoval. Bylo možné, že ani profesorka McGonagallová, kdyby byla vzhůru, by neprotestovala. Ještě nebyl svaťák^[5] a věděl, že ho čeká překvapivě dobré vysvětlení.

Dracovo omráčené tělo se gestem zvedlo, odletělo kousek do lesa a bylo opatrně položeno na zem. Pak profesor Quirrell posledním gestem vyrval z jednorožcova boku obrovský kus, který za sebou zanechal otrhané okraje; syrové maso se vznášelo ve vzduchu, pak se zavlnilo Mizením a bylo pryč.

„Hotovo,“ řekl profesor Quirrell. „Musím odsud odejít, pane Pottere. Pojdte se mnou a zůstaňte tady.“

Profesor Quirrell se vydal pryč a Harry ho v dostatečné vzdálenosti následoval.

Chvíli šli mlčky lesem, než Harry v dálce zaslechl slabé hlasy. Pravděpodobně další skupina bystrozorů, která se vydala za skupinou, která ztratila kontakt. Co na to říkalo jeho budoucí já Harry nevěděl.

„Neobjeví nás, ani neuslyší naše slova,“ řekl profesor Quirrell. Pocit moci a zkázy kolem profesora obrany byly pořád silné. Muž se posadil na pařez, na který dopadalo světlo měsíce téměř v úplňku. „Nejdřív bych měl říct, že až budete v budoucnu mluvit s bystrozory, měl byste jim říct, že jste tu kypící temnotu zaplašil podobně jako toho mozkomora. To je to, co si pan Malfoy bude pamatovat, že viděl.“ Profesor Quirrell si trochu povzdechl. „Mohlo by to vyvolat jisté znepokojení, kdyby dospěli k závěru, že v Zapovězeném lese se pohybuje nějaká hrůza příbuzná mozkomorům a dost silná na to, aby prolomila bystrozorům štíty. Ale nenapadlo mě, co jiného udělat. Jestli po tomhle bude les lépe strážný – no, s trochou štěstí už jsem do sebe dostal, co jsem potřeboval. Mohl byste mi říct, jak jste sem tak rychle dorazil? Jak jste věděl, že pan Malfoy je v potížích?“

Když se kapitán Brodski dozvěděl, že Draco Malfoy je v Zapovězeném lese, nejspíš ve společnosti Rubeuse Hagrida, začal zjišťovat, kdo to povolil, a to se mu nedařilo až do chvíle, kdy se Draco Malfoy nenahlásil. Navzdory Harryho protestům odmítl kapitán bystrozorů, který byl oprávněn vědět o obračcích času, povolit nasazení do chvil před zmeškaným nahlášením se; to byl ohledně času standardní postup. Brodski ale dal Harrymu písemný rozkaz, kterým mu umožnil vrátit se v čase a povolal trojici bystrozorů tak, aby na místo dorazili jednu vteřinu po chvíli, kdy se Draco měl nahlásit. K nalezení Draca bylo použito kouzlo Patronus, kterému Harry úspěšně dal tvar koule čistého stříbrného světla, a letka bystrozorů dorazila na místo na vteřinu přesně.

„To bohužel nemohu prozradit,“ odpověděl Harry vyrovnaně. Profesor Quirrell byl stále jedním z hlavních podezřelých a nebylo by vhodné, aby se dozvěděl podrobnosti. „Nicméně, proč že vlastně potřebujete jíst jednorožce?“

„Ah,“ řekl profesor Quirrell. „Ohledně tohoto...“ Na okamžik zaváhal. „Pil jsem jejich krev, nejedl jsem je. Chybějící maso a známky trhání na těle měly případ zastrčit, aby to vypadalo jako nějaký jiný dravec. Využití pro krev jednorožců je až příliš známé.“

„Já ho neznám,“ řekl Harry.

„Já vím, že ne,“ řekl profesor obrany ostře. „Jinak byste mě s tím neotravoval. Jednorožčí krev má moc na čas uchovávat vás při životě, i když jste na samém pokraji smrti.“

Na krátký časový úsek Harryho mozek tvrdil, že ta slova odmítá zpracovávat, což byla samozřejmě lež, protože člověk nemohl znát význam slov, který mu nebylo dovoleno zpracovat, aniž by ho už zpracoval.

Harryho se zmocnil zvláštní pocit prázdnoty, absence reakcí, možná takhle se cítili druzí lidé, když někdo opustil známé scénáře a oni nemohli přijít na nic, co by mohli říct nebo udělat.

Samozřejmě, že profesor Quirrell nebyl jen občas nemocný, ale umíral.

Profesor Quirrell věděl, že umírá. Koneckonců se dobrovolně přihlásil na místo profesora obrany v Bradavicích.

Samozřejmě, že se jeho stav postupem školního roku zhoršoval.

Samozřejmě, že nemoci, které se postupně zhoršovaly, měly předvídatelný konec.

Harryho mozek už to určitě věděl, někde v bezpečných místech v pozadí myslí, kde mohl odmítnout zpracovávat věci, které už zpracoval.

To byl samozřejmě důvod, proč profesor Quirrell nemohl příští rok učit bojovou magii. Profesorka McGonagallová by ho ani nemusela vyhodit. Prostě bude –

– mrtvý.

„Ne,“ řekl Harry trochu roztřeseným hlasem. „Musí existovat nějaký způsob –“

„Nejsem hloupý a ani nijak zvlášť netoužím po smrti. Už jsem to zkoumal. Musel jsem zajít takhle daleko, abych vůbec dodržel své vyučovací plány, protože jsem měl méně času, než jsem si myslel, a –“ Hlava temné měsíční postavy se odvrátila. „Nemyslím, že bych to chtěl probírat, pane Pottere.“

V Harrym se zatajil dech. Bublalo v něm příliš mnoho emocí najednou. Po odmítání přišel hněv, podle poslušnosti, kterou si sice někdo prostě vymyslel, ale přesto se zdála být až překvapivě odpovídající.

„A proč –“ Harrymu se znovu zatajil dech. „Proč tedy není krev jednorožce běžnou součástí léčitelských balíčků? Aby šlo lidi udržet při životě, i když jsou na pokraji smrti, protože jim něco ukouslo nohy?“

„Protože má trvalé vedlejší účinky,“ řekl tiše profesor Quirrell.

„Vedlejší účinky? *Vedlejší účinky?* Jaký vedlejší účinek je z lékařského hlediska horší než *SMRT*?“ Harryho hlas se při posledním slově zvýšil, až začal křičet.

„Ne každý přemýšlí stejně jako my, pane Pottere. I když, abychom byli spravedliví, krev musí pocházet z živého jednorožce a ten musí během pití zemřít. Jinak bych tu nebyl.“

Harry se otočil a zadíval se na okolní stromy. „U svatého Munga by mohli mít celé stádo jednorožců. Pacienty tam přenesete nebo přemístíte.“

„Ano, to by šlo.“

Harryho tvář se stáhla, což bylo vedle třesoucích se rukou jediné vnější znamení všeho, co se v něm odehrávalo. Potřeboval křičet, potreboval nějaké východisko, potreboval *něco*, co nedokázal pojmenovat, až nakonec Harry namířil hůlku na strom a vykřikl: „*Diffindo!*“

Ozval se ostrý trhavý zvuk a ve dřevě se objevil řez.

„*Diffindo!*“

Další řez. Harry se toto kouzlo naučil teprve před deseti dny, když se začal vážně věnovat sebeobraně. Teoreticky to bylo kouzlo pro druhý ročník, ale zdálo se, že hněv, který jím proudil, nezná mezí, teď už věděl dost na to, aby se nevyčerpal, a ještě měl sílu.

„*Diffindo!*“ Harry tentokrát zamířil na větev, která se s rachotem větvíček a listů zřítíla na zem.

Zdálo se, že v něm nejsou žádné slzy, jen tlak bez odtoku.

„Nechám vás tu,“ řekl profesor Quirrell tiše. Profesor obrany se zvedl z pařezu. Na černém plášti, který měl na sobě, se stále ještě měsíčně leskla krev jednorožky. Přetáhl si kapuci přes hlavu.

101. Preventivní opatření, část 2. – Kentaur `{{"chapter":101, "link":"https://archetypal.cz/2021/101-preventivni-opatreni-cast-2";"id":41957}}`

Harry stál zadýchaný uprostřed zpustošeného kruhu v lese. Zničil toho víc, než by měl prvák dokázat sám. Řezací kouzlo nedokázalo porazit strom, a tak začal přeměňovat příčné řezy dřevem. Pokácet malý kruh stromů jeho pocity nijak nespravilo, všechny ty emoce v něm pořád byly, ale když ničil stromy, aspoň nemyslel na to, že těm pocitům nemůže dát volný průchod.

Když Harrymu na kouzlení došly síly, začal holýma rukama odtrhávat větve a lámat je. Ruce mu krvácely, ale nešlo o nic, co by madam Pomfreyová nedokázala ráno napravit. Jen temná magie dokázala kouzelníkům způsobit trvalé jizvy.

Začalo být slyšet, jak se v lese něco pohybuje, znělo to jako dusot koňských kopyt, a Harry se otočil a znovu pozvedl hůlku. Část jeho magie se během doby, kdy používal ruce, doplnila. Poprvé ho napadlo, že je v Zapovězeném lese sám a dělá hluk.

To, co se vynořilo v měsíčním světle, nebyl jednorožec, jak Harry očekával, ale tvor, jehož dolní část byla koňská, v měsíčním světle bílohnědá a lesklá, a horní část tvořila obnažená hrud' muže s dlouhými bílými vlasy. Měsíční světlo osvítilo kentaurovu tvář a Harry viděl, že oči má téměř stejně modré jako Brumbál, téměř safírové.

V jedné ruce kentaur držel dlouhé dřevěné kopí s až příliš velkou kovovou čepelí, jejíž ostří se v měsíčním světle nelesklo. Jak Harry kdysi četl, lesklé ostří by bylo známkou tupé čepele.

„Takže,“ řekl kentaur. Jeho hlas byl mocný, hluboký a mužský. „Tak tady jsi, obklopen zkázou. Ve vzduchu cítím krev jednorožce, krev nevinného tvora, zabitého, aby se někdo zachránil.“

Náhlý záchvěv strachu přivedl Harryho do přítomnosti a on rychle řekl: „Není to tak, jak to vypadá.“

„Já vím. Hvězdy samy ukazují tvou nevinnost, což je celkem ironické.“ Kentaur udělal krok k Harrymu na malé mytíně a stále držel kopí vzprímeně. „Zvláštní slovo, *nevinost*. Znamená jak nedostatek vědomostí, jako nevinnost dítěte, tak i nepřítomnost zavinění. Jen ten, kdo je zcela nevědomý, může

nenést celou odpovědnost za následky svých činů. Neví, co dělá, a proto může škodit bez škodlivého úmyslu; takový význam má to slovo.“ Hluboký hlas v lese neměl ozvěnu.

Harry se zahleděl na hrot kopí a uvědomil si, že měl popadnout svůj obraceč času hned, jak kentaura uviděl. Kdyby se teď Harry pokusil sáhnout pod své roucho, kopí ho mohlo zasáhnout dřív, kdyby byl kentaur dost rychlý. „Jednou jsem četl,“ řekl Harry a jeho hlas zněl trochu nejistě, jak se snažil přiřadit hluboce znějící slova k hluboce znějícím slovům, „že není správné považovat malé děti za nevinné, protože nevědět není totéž jako nevybrat si. Že děti si navzájem ubližují třeba při rvačkách ve škole, protože ještě nemají moc způsobit větší škody. A někteří dospělí páchají velké škody. Ale nejsou tedy dospělí, kteří neškodí, nevinnější než děti?“

„Moudrost kouzelníků,“ řekl kentaur.

„Spíš moudrost mudlů.“

„O nemagických toho vím jen málo. Mars byl v poslední době slabý, ale je čím dál jasnější.“ Kentaur udělal další krok vpřed, takže se dostal téměř na dosah Harryho.

Harry se neodvážil vzhlednout k obloze. „To znamená, že se Mars přibližuje k Zemi, protože obě planety obíhají kolem Slunce. Mars odráží stejné množství slunečního světla jako vždycky, jen je k nám blíže. Jak to myslíte, že hvězdy ukazují mou nevinnost?“

„Noční obloha ke kentaurům promlouvá. Díky ní víme, co víme. Dnes už kouzelníky tyto věci neučí?“ Kentaur se zatvářil opovržlivě.

„Já... snažil jsem se najít nějaké kentaury, když jsem zkoumal věštění. Většina autorů kentaurí věštění zesměšňovala, aniž by vysvětlili proč, kouzelníci nerozumí pravidlům argumentace, zesměšnění nějaké myšlenky nebo osoby jim připadá stejně hodnotné, jako kdyby proti ní přinesli důkazy... Myslel jsem, že ta část o kentaurech a astrologii je jen další zesměšnění...“

„Proč?“ zeptal se kentaur a zvědavě naklonil hlavu.

„Protože vývoj planet je předvídatelný na tisíce let dopředu. Kdybych si promluvil se správnými mudly, mohl bych vám ukázat diagram, jak přesně

budou planety vypadat z tohoto místa za deset let. Dokázal byste na jeho základě něco předpovědět?“

Kentaur zavrtěl hlavou. „Z diagramu? Ne. Světlo planet, komety, drobné posuny ve hvězdách, nic z toho bych neviděl.“

„Oběžné dráhy komet jsou také stanoveny na tisíce let dopředu, takže by neměly příliš souviset s aktuálními událostmi. A světlu hvězd trvá roky, než se dostane od hvězd k Zemi, a hvězdy se vůbec nepohybují, ne viditelně. Takže zřejmá hypotéza je, že kentauři mají vrozené magické nadání pro věštění, které si prostě, no, *projektují* na noční oblohu.“

„Možná,“ řekl kentaur zamyšleně. Sklonil hlavu. „Ostatní by tě za taková slova udeřili, ale já jsem se vždycky snažil poznat, co neznám. Jak může noční obloha předpovídat budoucnost – to určitě nevím. Je dost těžké se tomu vůbec naučit. Jediné, co mohu říci, synu Lily, je, že i kdyby to, co říkáš, byla pravda, nezdá se mi to užitečné.“

Harry si dovilil trochu se uvolnit; oslovení ‚synu Lily‘ naznačovalo, že ho kentaur považuje za víc než jen za náhodného vetřelce v lese. Kromě toho by útok na studenta Bradavic nejspíš znamenal pro nekouzelnický kmen kentaurů v lesích nějaké následky a kentaur to nejspíš věděl... „Co se mudlové naučili je, že v pravdě, ve všech kouscích pravdy, které se navzájem ovlivňují, je síla, kterou můžeš najít jen tak, že objevíš co nejvíc pravd. Abyste to dokázali, nemůžete zastávat falešná přesvědčení, a to ani tím, že řeknete, že falešné přesvědčení je užitečné. Mohlo by se zdát, že nezáleží na tom, jestli se vaše předpovědi skutečně zakládají na hvězdách, nebo zda jde o vrozený talent, který se do nich projektuje. Ale kdybyste chtěl skutečně porozumět věštění, nebo samotným hvězdám, skutečná pravda o předpovědích kentaurů by byla faktem, který má význam pro jiné pravdy.“

Kentaur pomalu přikývl. „Takže lidé bez hůlek jsou moudřejší než kouzelníci. To je dobré! Řekni mi, synu Lily, říkají mudlové ve své moudrosti něco o tom, že brzy bude nebe prázdné?“

„Prázdné?“ Harry se zeptal. „Ehm... ne?“

„Ostatní kentauři v tomto lese se zdrželi tvé přítomnosti, neboť jsme přísahali, že se nebudeme stavět proti běhu nebes. Protože tím, že se

zapleteme do tvého osudu, bychom už nemuseli být nevinnými v tom, co přijde. Jen já jsem se k tobě odvážil přiblížit.“

„Nějak... tomu nerozumím.“

„Nerozumíš. Jsi právě tak nevinný, jak hvězdy říkají. A zabít nevinného, abys zachránil sebe, je strašný čin. Od toho dne by člověk žil jen polovičatý, prokletý život. Kdyby kentaur zabil hříbě, byl by jistojistě zavržen.“

Kopí udělalo bleskový pohyb, příliš rychlý, než aby ho Harryho oči stíhaly, a vyrazilo mu hůlku z ruky.

Další silná rána zasáhla Harryho na solar a on se s dávením a lapáním po dechu svalil na lesní půdu.

Harry natáhl ruku do svého hábitu pro obraceč času, a kopí mu ruku odrazilo silou, která mu málem zlomila prsty, natáhl se druhou rukou a ta byla odražena také –

„Omlouvám se, Harry Pottere,“ řekl kentaur a pohlédl na něj doširoka otevřenými očima. Kopí se zatočilo a vyletělo vzhůru, kde zachytilo rudý blesk. Pak kentaur kopí upustil a zoufale uskočil, když kolem něj proletěl zelený záblesk světla, následovaný dalším zeleným zábleskem, a pak třetí zelený záblesk kentaura přímo zasáhl.

Kentaur padl a už se nepohnul.

Harrymu zabralo docela, než popadl dech, než se zvedl na nohy, než sebral svou hůlku a než zakrákal: „Cože?“

To už se ale pocit zmaru a ve vzduchu téměř hmatatelné moci opět přiblížil.

„P– profesor Quirrell? Co tady děláte?“

„No,“ řekl muž v černém plášti zamyšleně, „potřeboval jste se uprostřed noci rozzuřit a ztropit hlasitou scénu v Zapovězeném lese a já jsem musel odejít za hranici vaší schopnosti mě odhalit a odtud vás hlídat. V Zakázaném lese studenty nenecháváme o samotě. To už by vám mělo být jasné.“

Harry hleděl na padlého kentaura.

Koňský tvar nedýchal.

„Vy – vy jste ho *zabil*, to byla Avada Kedavra –“

„Ne vždycky chápu, jak si ostatní lidé představují fungování morálky, pane Pottere, ale i já vím, že podle konvenční morálky je přijatelné zabíjet nelidské

tvory, kteří se chystají zabít kouzelnické dítě. Možná vás nezajímá ta nelidská část, ale on se vás chystal *zabít*. Nebyl nevinný –“

Profesor obrany se zastavil a díval se na Harryho, který zvedl jednu třesoucí se ruku k obličeji.

„Dobrá,“ řekl profesor obrany, „řekl jsem, co jsem chtěl říct, a vy si nad tím teď můžete přemýšlet. Kentaurská kopí dokážou blokovat mnohá kouzla, ale nikdo se o blokování nepokouší, když vidí, že kouzlo má jistý odstín zelené. Pro tento účel je užitečné znát několik zelených omračujících kleteb. Opravdu, pane Pottere, už byste měl chápat, jak pracuji.“

Profesor obrany se přiblížil ke kentaurovu tělu a Harry bezděčně o krok ustoupil a pak ještě o jeden, jak se v něm zvedl strašlivý pocit: *PŘESTAŇTE, NE*

Profesor obrany poklekl a přiložil hůlku ke kentaurově hlavě.

Hůlka tam nějakou dobu zůstala.

Kentaur se zvedl a znovu se nadechl, ale oči měl prázdné.

„O těchto chvílích si nebudeš nic pamatovat,“ přikázal profesor obrany.

„Odejdi a zapomeň na všechno, co se stalo této noci.“

Kentaur odkrácel a jeho čtyři koňské nohy se pohybovaly v podivném souladu.

„Spokojený?“ řekl profesor obrany a znělo to poněkud zatrpkle.

Harry měl pořád pocit, že jeho mozek je rozbitý. „Chtěl mě *zabít*.“

„U Merlina – ano, chtěl vás zabít. Zvykejte si na to. Jen nudní lidé to nikdy nezažijí.“

Harryho hlas byl chraplavý. „Proč – proč chtěl –“

„Důvodů může být spousta. Lhal bych, kdybych řekl, že jsem sám nikdy neuvažoval o tom, že bych vás zabil.“

Harry zíral na místo, kde kentaur vešel mezi stromy.

Jeho mozek byl pořád napůl rozbitý, jako když je špatně seřízený motor, ale každopádně nechápal, jak by to šlo považovat za dobré znamení.

Zpráva o tom, že Draca Malfoye málem sežrala stvůra, stačila k tomu, aby byl Brumbál povolán zpět, ať už byl kdekoli, aby byl probuzen lord Malfoy a

pohledný manžel lady Greengrassové, a aby povolali Amélii Bonesovou. Domnělá přítomnost takové stvůry vyvolala skepsi i u Brumbála a byla nadnesena možnost falešných vzpomínek. Harry prohlásil (po vnitřní debatě o důsledcích toho, že lidé uvěří, že se tu pohybuje démon), že si vlastně nepamatuje, že by musel vynaložit stejné úsilí, jaké vynaložil na vystrašení mozkomora, ta temná věc prostě odešla; což bylo to, co by se dalo očekávat v případě, že někdo vytvoří falešnou vzpomínku na něco, co ve skutečnosti nevěděl, jak Harry udělal. Padla jména Bellatrix Blackové, Severuse Snapea a Quirinuse Quirrella jakožto kouzelníků dostatečně silných na to, aby si podmanili všechny přítomné a seslali kouzlo falešné vzpomínky, a Harry věděl, že Lucius myslí na Brumbála. Ve dvě hodiny ráno došlo na svědectví bystrozorů, diskuse v kruhu, obviňující pohledy a uštěpačné poznámky. Došlo na návrhy, hlasování a důsledky.

„Máš dojem,“ řekl ředitel Brumbál tiše Harrymu, když bylo po všem a oni dva osaměli, „že Bradavice se s tvými změnami posunuly k lepšímu?“

Harry seděl s lokty na kolenou a obličejem položeným na dlaních v konferenční místnosti, ze které už všichni ostatní odešli. Profesorka McGonagallová, která nepoužívala obraceč času tak běžně jako oni dva, se rychle odebrala do postele.

„Ano,“ odpověděl Harry po příliš dlouhém váhání. „Z mého pohledu, pane řediteli, jsou věci v Bradavicích konečně, konečně normální. Takhle by to mělo vypadat, když někdo v noci pošle čtyři děti do Zapovězeného lesa. Měl by z toho být obrovský povyk, měli by se tu objevit vyšetřovatelé a zodpovědná osoba by měla dostat padáka.“

„Takže si myslíš, že by bylo dobře,“ řekl Brumbál tiše, „kdyby muž, kterého označuješ za zodpovědného, dostal, jak jsi to řekl, padáka.“

„Ano, myslím.“

„Argus Filch této škole sloužil po celá desetiletí.“

„A když mu podali veritasérum,“ řekl Harry unaveně, „prozradil Argus Filch, že poslal jedenáctiletého chlapce do Zapovězeného lesa v naději, že se mu stane něco strašného, protože si myslel, že otec toho chlapce je zodpovědný za smrt jeho kočky. Že s Dracem byli další tři studenti ho nijak netrápilo.“

Přimlouval bych se, aby strávil nějaký čas ve vězení, ale v téhle zemi vězením rozumíte Azkaban. Ještě podotýkám, že Filch byl na děti v Bradavicích pozoruhodně nepříjemný a očekávám, že jeho odchodem se hedonický index školy zlepší, ale nepředpokládám, že by vám zrovna na tomhle záleželo.“

Ředitelovy oči byly za půlměsíčovými brýlemi neproniknutelné. „Argus Filch je moták. Jeho práce v Bradavicích je to jediné, co má. Nebo spíš měl.“

„Smyslem školy není zajišťovat práci svým zaměstnancům. Víím, že jste pravděpodobně strávil více času s Filchem než s jednotlivými studenty, ale to by nemělo způsobit, že Filchovo vnitřní prožívání bude mít ve vašich myšlenkách prioritu. I studenti mají své vnitřní životy.“

„Tobě na nich vůbec nezáleží, vid', Harry?“ Brumbálův hlas byl tichý. „Na těch, kterým jsi ublížil.“

„Záleží mi na nevinných,“ řekl Harry. „Jako pan Hagrid, o kterém jsem tvrdil, že by neměl být považován za zlomyslného, jen za omezeného. Nevadí mi, že tu pan Hagrid bude pracovat, pokud už nikoho nepovede do Zapovězeného lesa.“

„Myslel jsem si, že až bude Rubeus osvobozen, mohl by po Silvanově odchodu učit Péči o kouzelné tvory. Ale velká část této výuky se odehrává v Zakázaném lese. Takže ani to se po tvém zásahu nestane.“

Harry pomalu řekl: „Ale – říkal jste nám, že pan Hagrid má slepou skrvnu, že nevnímá, když kouzelní tvorové ohrožují kouzelníky. Že pan Hagrid má kognitivní deficit a že si opravdu nedokázal představit, že by se Dracovi a Tracey mohlo něco stát, a proto pan Hagrid neviděl nic špatného na tom, nechat je v noci samotné v Zapovězeném lese. Nebyla to pravda?“

„Je to pravda.“

„Nebyl by pak pan Hagrid tím nejhorším možným učitelem Péče o kouzelné tvory?“

Starý čaroděj se na Harryho zadíval přes půlměsíčové brýle. Když promluvil, měl hutný hlas. „Sám pan Malfoy neviděl nic v nepořádku. To, co Argus udělal, nebylo až tak pochybné, Harry Pottere. A Rubeus mohl do svého postavení dorůst. Bylo by to – to nejlepší, co si Rubeus dokázal představit, jeho největší přání –“

„Váš problém,“ řekl Harry a podíval se na svá kolena, protože se cítil přinejmenším z deseti procent tak vyčerpaný jako nikdy předtím, „je kognitivní zkresení, kterému bychom v oboru říkali necitlivost na rozsah. Neschopnost násobit. Myslíte na to, jakou by měl pan Hagrid radost, až by se tu novinu dozvěděl. Vezměte si dalších deset let a tisíc studentů, kteří budou brát Péči o kouzelné tvory, a deset procent z nich opaří popelec. Žádný student nebude zraněný tak, jak bude pan Hagrid šťastný, ale ublížených studentů bude sto a šťastný bude jediný učitel.“

„Možná,“ řekl starý čaroděj. „A tvůj problém, Harry, je, že necítíš bolest těch, kterým ubližuješ, když už to svoje násobení dokončíš.“

„Může být.“ Harry se dál díval na svá kolena. „Nebo je to možná ještě horší. Pane řediteli, co znamená, když mě nemá rád kentaur?“ *Co to znamená, když vám příslušník rasy kouzelných tvorů známých pro schopnost věštění udělá přednášku o lidech, kteří neřeší následky, omluví se a pak se vás pokusí probodnout kopím?*

„Kentaur?“ řekl ředitel. „Kdy jsi – ah, obraceč času. Takže ty jsi důvodem, proč jsem se kvůli hrozbě paradoxu nemohl vrátit do chvil před tou událostí.“

„Jsem? Asi ano.“ Harry nepřítomně zakroutil hlavou. „Promiňte.“

„Až na výjimky,“ řekl Brumbál, „nemají kentauři kouzelníky vůbec rádi.“

„Tohle bylo o dost konkrétnější.“

„Co ti ten kentaur řekl?“

Harry neodpověděl.

„Aha.“ Ředitel zaváhal. „Kentauři už se mnohokrát mýlili, a jestli je na světě někdo, kdo by dokázal zmást samotné hvězdy, jsi to ty.“

Harry vzhlédl a za půlkruhovými brýlemi opět spatřil modré oči.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekl Albus Brumbál.

102. Péče `{{"chapter":102,"link":"https://archetypal.cz/2021/102-pece","id":42076}}`

3. června 1992

Profesor Quirrell na tom byl velice špatně.

Jak se v květnu napil jednorožčí krve, chvíli to vypadalo, že mu bude lépe, ale aura intenzivní moci, která ho pak obklopovala, nevydržela ani den. O květnových idách se profesoru Quirrellovi opět tráslы ruce, i když jen mírně. Zdálo se, že jeho léčebný režim byl přerušen příliš brzy.

Před šesti dny profesor Quirrell zkolaboval u večere.

Madam Pomfreyová se pokusila profesoru Quirrellovi zakázat vyučování a profesor Quirrell se na ni přede všemi rozkřičel, že stejně umírá a že svůj zbývající čas využije, jak sám bude chtít.

Madam Pomfreyová, která rychle mrkala, tedy zakázala profesorovi obrany dělat cokoli *kromě* vyučování. Požádala o dobrovolníka, který by jí pomohl odnést profesora Quirrella do pokoje na bradavické ošetřovně. Postavila se víc než stovka studentů, a jen polovina z nich byla ošacena zeleně.

Profesor obrany už během jídla neseděl u učitelského stolu. Během vyučování neseděl koutem. S výukou mu pomáhali nejstarší studenti, sedmáci, kteří už v květnu složili O.V.C.E. a kteří měli nejvíc Quirrell bodů. Střídali se v levitování profesora z jeho pokoje na ošetřovně do hodin a během jídel mu nosili pokrm. Profesor Quirrell vedl své hodiny bojové magie vsedě ze židle.

Sledování Hermioniny smrti bolelo víc než tohle, ale *to* skončilo mnohem rychleji.

Toto je hlavní nepřítel.

Harry si to myslel už po Hermionině smrti. To, že byl nucen den po dni, týden po týdnu sledovat, jak profesor Quirrell umírá, jeho názor ani v nejmenším nezměnilo.

Toto je hlavní nepřítel, kterému musím čelit, pomyslel si Harry na středeční hodině obrany, když sledoval profesora Quirrella, jak se sesouvá na stranu své židle, než ho zachytil dnešní sedmák-asistent. *Všechno ostatní jsou jen stíny a rozptýlení.*

Harry si v duchu přehrával proroctví profesorky Trelawneyové a přemýšlel, jestli ten skutečný Temný pán vůbec má s lordem Voldemortem něco společného. Zdálo se, že zrozen těm, kteří se mu třikrát vzepřeli, se silně odvolává na bratry Peverellovy a tři relikvie smrti – i když Harry přesně nechápal, jak by ho Smrt mohla označit za sobě rovného, protože to by se zdálo naznačovat nějakou úmyslnou akci ze strany Smrti.

Jen toto je hlavní nepřítel, pomyslel si Harry. Postupně přijde na řadu profesorka McGonagallová, máma i táta, dokonce i Neville, až přijde jeho čas, pokud se do té doby tuhle ránu ve světě nepodaří zacelit.

Nebylo nic, co by Harry mohl udělat. Madam Pomfreyová už pro profesora Quirrella udělala všechno, co šlo kouzly udělat, a vypadalo to, že kouzla jsou při léčení vždycky lepší než mudlovské techniky.

Nebylo nic, co by Harry mohl udělat.

Nic, co by mohl udělat.

Nic.

Vůbec nic.

Harry zvedl ruku a zaklepal na dveře pro případ, že by ho osoba uvnitř už nedokázala vycítit.

„Co se děje?“ ozval se z ošetřovny napjatý hlas.

„To jsem já.“

Dlouho bylo ticho. „Pojďte dál,“ řekl ten hlas.

Harry vklouzl dovnitř, zavřel za sebou dveře a použil kouzlo ztišení. Postavil se co nejdál od profesora Quirrella pro případ, že by se profesor kvůli jeho magii cítil nepříjemně.

Pocit zmaru nicméně s každým dnem slábl a slábl.

Profesor Quirrell ležel na lůžku a hlavu měl podepřenou polštářem. Přikrývka z bavlněného materiálu, červená s černým prošíváním, ho přikrývala až po hrudník. Před očima se mu vznášela kniha, lemovaná bledou září, která obklopovala i černou kostku ležící u postele. Nebyla to tedy vlastní magie profesora obrany, ale nějaké zařízení.

Byla to kniha *Fyzika myšlení* od Epsteina, přesně ta, kterou Harry před několika měsíci půjčil Dracovi. Harry se už před několika týdny přestal obávat jejího možného zneužití.

„Tohle –“ Profesor Quirrell si odkašlal a neznělo to úplně dobře. „Tohle je fascinující kniha... kdybych si býval uvědomil...“ Smích smíšený s dalším kašlem. „Proč jsem předpokládal, že si mudlovská umění... nemohu osvojit? Že by mi byla... k ničemu? Proč jsem se nikdy neobtěžoval to... experimentálně vyzkoušet... jak byste řekl? Pro případ... že by můj předpoklad... byl mylný? Zpětně se mi to zdá jako naprostá hloupost...“

Harry měl větší problémy s mluvením než profesor Quirrell. Beze slova tedy sáhl do kapsy a položil na zem šátek, který rozbalil a odhalil malý bílý oblézek, hladký a kulatý.

„Co je to?“ zeptal se profesor obrany.

„Je to, je to, Proměněný, jednorožec.“

Harry se podíval do knih a dozvěděl se, že když je příliš mladý na to, aby měl sexuální myšlenky, může se k jednorožci přiblížit beze strachu. V těch samých knihách se nepsalo nic o tom, že by jednorožci byli chytrí. Harry si už dřív všiml, že všechny inteligentní magické druhy jsou alespoň částečně humanoidní, od mořských lidí přes kentaury až po obry, od elfů přes skřety až po víly. Všichni měli v podstatě lidské emoce a o mnohých bylo známo, že se kříží s lidmi. Harry si už dřív odvodil, že magie nevytváří novou inteligenci, ale pouze mění podobu geneticky lidských bytostí. Jednorožci byli koňovití, nebyli ani částečně humanoidní, nemluvili, nepoužívali žádné nástroje, byli to téměř jistě jen kouzelní koně. Jestliže bylo v pořádku sníst krávu, aby se člověk na den nasytil, pak *muselo* být v pořádku vypít krev jednorožce, aby se na týdny odvrátila smrt. Nemohlo to být jinak.

Harry se tedy v plášti vydal do Zapovězeného lesa. Prohledával Háje jednorožců, dokud ji nespatriil, pyšné stvoření s čistě bílou srstí a fialovými vlasy, které mělo na boku tři modré skvrny. Harry k ní přistoupil a safírové oči na něj zvědavě hleděly. Harry několikrát vyfukal botami na zem sekvenci 1-2-3. Jednorožka nejevila žádný náznak chuti odpovědět. Harry se k ní natáhl, vzal

její kopyto do ruky a vytukal stejnou sekvenci jejím kopytem. Jednorožka se na něj dál jen zvědavě dívala.

Ale něco na tom, jak jednorožku nakrmil kostkami cukru s uspávacím lektvarem, mu pořád připadalo jako vražda.

Ta magie dává jejich existenci smysl, jaký nemůže mít žádné obyčejné zvíře... zabít něco nevinného, abyste zachránili sami sebe, to je velmi těžký hřích. Obě tyto věty, od profesorky McGonagallové i od kentaura, se Harrymu honily hlavou pořád dokola, když bílá jednorožka zívla, lehla si na zem a zavřela oči pravděpodobně naposledy. Proměna trvala hodinu a Harrymu při práci opakovaně vyvstávaly slzy. Jednorožka možná ještě v tu chvíli nezemřela, ale dojde na to brzy a Harrymu bylo cizí, že by za to měl odmítat nést odpovědnost. Harry prostě doufal, že když člověk nezabije jednorožce, aby zachránil sebe, že když to udělá, aby pomohl příteli, bude to nakonec přijatelné.

Obočí profesora Quirrella se mu zvedlo až k linii vlasů. Jeho hlas už nebyl tak jemný, měl něco ze své obvyklé ostrosti, když říkal: „Zakazuji vám, abyste to ještě někdy udělal.“

„Byl jsem zvědavý, jestli to řeknete,“ řekl Harry. Znovu polkl. „Ale tahle jednorožka už je – už je odsouzena k záhubě, takže si ji klidně můžete vzít, profesore...“

„Proč jste to udělal?“

Jestli tomu profesor obrany opravdu nerozuměl, pak byl pomalejší než všichni ostatní, které Harry kdy potkal. „Pořád jsem si myslel, že s vaším stavem nemůžu nic dělat,“ řekl Harry. „Už mě to unavovalo.“

Profesor Quirrell zavřel oči. Hlavu si opřel do polštáře. „Měl jste štěstí,“ řekl profesor obrany tichým hlasem, „že jednorožec v proměněné podobě... jako podivný tvor nespustil bradavický poplach... Budu to muset... odnést mimo areál, abych to využil... ale to se dá zvládnout. Řeknu jim, že se chci podívat na jezero... Požádám vás, abyste obnovil Proměnění, než půjdete, aby pak vydrželo dost dlouho... a z posledních sil rozptýlím všechny alarmy na smrt, které teď hlídají stádo... ještě nespustily, protože jednorožec ještě není mrtvý, jen Proměněný... měl jste velké štěstí, pane Pottere.“

Harry přikývl. Začal mluvit, ale pak se zase odmlčel. Zdálo se, že mu slova opět uvízla v hrdle.

Už sis vypočítal očekávaný užitek, ať už to bude fungovat, nebo to nevyjde. Přiradil sis pravděpodobnosti, vynásobil jsi je a pak jsi odpověď zahodil a rozhodl se podle svého nového pocitu, který se ale nezměnil. Tak to řekni.

„Víte,“ řekl Harry nejistě, „o nějakém způsobu, jak by se dal zachránit váš život?“

Profesor obrany otevřel oči. „Proč... se mě na to ptáte, chlapče?“

„Existuje... kouzlo, o kterém jsem slyšel, rituál...“

„Mlčte,“ řekl profesor obrany.

O okamžik později ležel v posteli had.

Dokonce i hadovy oči byly matné.

A zůstával ležet.

„Mluv dál,“ zasyčel had a jeho mrskající se jazyk byl jediným pohybem.

„Existuje... existuje rituál, o kterém jsem slyšel od ředitele, a kterým by podle něj Temný pán mohl být dál naživu. Říká sse mu –“ a Harry se zarazil, protože si uvědomil, že to slovo opravdu umí vyslovit v hadím jazyce. „Viteál. Vyžaduje smrt, jak jsem slyšel. Ale pokud umíráš tak či tak, mohl by sse pokusit rituál upravit, i sse velkou nejistotou pro nové kouzlo, aby sse dalo provést s jinou obětí. Kdyby sse ti to podařilo, změnilo by to celý svět – i když o tom kouzlu nic nevím – ředitel ssi myslel, že odlomí kuss duše, i když nevím, jak by to mohla být pravda –“

Had se smál syčivým smíchem, podivným ostrým smíchem, téměř hysterickým. „O tomhle kouzlu vyprávíš ty mně? Mně? Příště sse musíš naučit větší opatrnosti, chlapče. Ale na tom nezáleží. O vitálech vím už dávno. Je to nemyssl.“

„Nesmysl?“ zeptal se Harry překvapeně nahlas.

„Bylo by to nemysslné kouzlo od začátku, i kdyby duše existovaly. Odlomit kuss duše? To je lež. Chybný směr, který má sskrýt skutečné tajemství. Jen ten, kdo v obyčejné lži nevěří, sse tím bude dál zabývat, pronikne pod klam a uvědomí ssi, jak kouzlo ssestat. Potřebná vražda vůbec není obětní rituál. Náhlá smrt někdy vytvoří ducha, když magie praskne a otiskne do blízkých věcí. Zaklínadlo viteálů

přenáší energii smrti na sessilatele, vytvoří ducha z něj namísto oběti a ducha otiskne do speciálního nossiče. Když jiná oběť zvedne nossič s viteálem, nossič do nich otiskne tvé vzpomínky, ale jen z doby, kdy byl viteál vyroben. Vidíš problém?“

V Harryho hrdle se znovu objevil palčivý pocit. „Žádná kontinuita –“ neexistovalo hadí slovo pro vědomí, „– se sebou, po vytvoření viteálu bys pokračoval v myšlení, pak bys s novými vzpomínkami zemřel a nebyl obnoven –“

„Ano, je ti to jasně. Merlinův interdikt brání průchodu mocných kouzel takovým nossičem, protože není skutečně živý. Temní čarodějové, kteří si myslí, že se takto vrátí, jsou slabší a snadno se jich dá zbavit. Žádný z nich takovým způsobem dlouho nevydržel. Osobnost se promění, smísí se s obětí. Smrt se nedá skutečně překonat. Skutečně já je ztraceno, jak říkáš. To mi dnes není po chuti. Přiznávám, že už jsem o tom uvažoval dávno.“

Na lůžku ošetrovny opět ležel muž. Profesor obrany se nadechl a pak vydal strašlivý kašlavý zvuk.

„Můžete mi na to kouzlo dát celý návod?“ řekl Harry po krátkém uvažování. „Možná by se dalo vylepšit, když prozkoumáme jeho nedostatky. Najít způsob, jak to udělat eticky a zároveň zařídit, aby to fungovalo.“ Třeba provést přenos do klonovaného těla s prázdným mozkem místo do nevinné oběti, což by také mohlo zlepšit věrnost přenosu osobnosti... i když to pořád neřešilo všechny problémy.

Profesor Quirrell vydal krátký zvuk, který mohl být smíchem. „Víte, chlapče,“ zašeptal profesor Quirrell, „myslel jsem... že vás naučím všechno... zárodky všech tajemství, která jsem znal... z jedné živé mysli do druhé... abyste později, až najdete ty správné knihy, dokázal pochopit... Předal bych vám své znalosti, byl byste můj dědic... začali bychom hned, jak byste mě požádal... ale vy jste nikdy nepožádal.“

Dokonce i smutek, který Harryho obklopoval jako hustá voda, pohasnul před velikostí promarněné příležitosti. „Měl jsem –? Nevěděl jsem, že jsem měl –!“

Další kašlavé zachechtání. „Ach ano... neznalý mudlorozený... dědictvím, ne-li krví... celý ty. Ale říkal jsem si... že bys mě raději neměl následovat na mé cestě.... nakonec se ukázalo, že to nebyla dobrá cesta.“

„Ještě není pozdě, profesore!“ Harry řekl. Jedna část Harryho křičela, že je sobecký, a druhá část to překřičela: bude potřeba pomáhat i jiným lidem.

„Ano, už je pozdě... a vy mě nepřesvědčíte o opaku... Už jsem si to... rozmyslel... jak jsem řekl... Jsem příliš plný... tajemství, která je lepší nechat v tajnosti... *podívejte se na mě.*“

Harry se podíval, téměř navzdory sobě samému.

Pod hlavou, z níž rychle ubývaly vlasy, a která už dokonce i po stranách vypadala prořídle, viděl ještě nesvraštělou tvář, která ale vypadala staře a v bolesti. Harry viděl tvář, kterou vždycky považoval za ostrou, ale nyní byla jen *hubená*, svaly a tuk se z ní ztrácely, stejně jako z paží pod ní, jako z kostnaté postavy Bellatrix Blackové, kterou viděl v Azkabanu –

Harry bezděčně odvrátil hlavu stranou.

„Vidíte,“ zašeptal profesor. „Nerad bych, aby to znělo jako klišé... ale pravda je taková, že umění zvaná temná... člověku nakonec opravdu neprospívají...“

Profesor Quirrell se nadechl a vydechl. Na ošetřovně bylo chvíli ticho, oba je sledovaly jen mistrně zdobené kameny ve zdech.

„Zůstalo mezi námi... něco nevyřčeného?“ zeptal se profesor Quirrell. „Já dnes neumírám... ještě... ne teď... ale nevím, jak dlouho... budu schopen mluvit.“

„Ano, zůstalo,“ řekl Harry a znovu polkl. „Je toho hodně, až příliš mnoho, ale... možná je to špatná otázka, ale nechci – tuhle otázku nechat bez odpovědi – do hada?“

Na posteli ležel had.

„Dozvěděl jsem se, jak funguje Ssmrtící kletba. Vyžaduje opravdovou nenávisť, ani ne moc, ale prý musíš chtít cíl mrtvý. V souboji ss požírači života jsi na sstrážce sseslal Ssmrtící kletbu – řekl jsi, že ho nechceš zabít – byla to lež? Tady, teď, když už je po všem – můžeš říct pravdu – i když sse bojíš, že to na tebe bude vrhat špatné ssvětlo – už by na tom nemělo záležet, učiteli. Chci to vědět. Mussím to vědět. Neopusťm tě tak ani tak.“

Na posteli ležel muž.

„Poslouchejte pozorně,“ zašeptal profesor Quirrell. „Povím vám hádanku... hádanku o nebezpečném kouzle... až budete znát odpověď na tuto hádanku...“

budete znát také... odpověď na svou otázku... posloucháte?“

Harry přikývl.

„Kletba zabíjení má jisté omezení... Abyste ji mohl seslat... v boji... jednou... musíte druhého dostatečně nenávidět... a chtít jeho smrt. Chcete-li seslat Avada... Kedavra dvakrát... musíte nenávidět natolik... abyste ho zabil dvakrát... abyste mu vlastníma rukama podřízl hrdlo... abyste se díval, jak umírá... a pak to udělal znovu. Jen málokdo... dokáže nenávidět natolik... aby někoho zabil... pětkrát... většinu... to přestane bavit.“ Profesor obrany se několikrát nadechl, než pokračoval. „Ale když se podíváte do historie... najdete několik temných čarodějů... kteří dokázali sesílat smrtící kletbu... znovu a znovu. Jedna čarodějka z devatenáctého století... která si říkala Temná Evangeline... Bystrozori jí říkali A. K. McDowellová. Dokázala seslat smrtící kletbu... tucetkrát... během jediného boje. Zeptejte se sám sebe... jako jsem se ptal já... jaké tajemství... znala? Co je víc smrtící než nenávist... a proudí bez omezení?“

Druhá úroveň kouzla Avada Kedavra, stejně jako u kouzla Patronus...

„Je mi to jedno,“ odpověděl Harry.

Profesor obrany se vlhce uchechtl. „Dobře. Učíte se... Takže vidíte...“ Pauza na proměnu. „*Nepřál jsem si sstrážce zabít. Sessleral jsem Smrtící kletbu, ale ne ss nenávisť.*“ Pak se zase objevil muž.

Harry ztěžka polkl. Bylo to lepší i horší, než Harry tušil, a pro profesora Quirrella dost charakteristické. Určitě měl popraskanou duši, ale profesor Quirrell nikdy netvrdil, že je celý.

„Ještě chcete... něco říct?“ zeptal se muž na posteli.

„Jste si naprosto jistý,“ řekl Harry, „že nic z toho, o čem jste kdy slyšel, by vás nemohlo zachránit, profesore? V celém vašem vědění? Nalezení a sjednocení všech tří Relikvií smrti, prastarý artefakt, který Merlin zapečetil za hádankou, na kterou nikdo nikdy nepřišel? Viděl jste, co dokážu. Jsem na hádanky machr. Víte, že někdy dokážu přijít na věci, na které jiní kouzelníci nepřijdou. Rád –“ Harrymu se zlomil hlas. „Raději bych vás udržel naživu než nechal zemřít, profesore Quirrelle.“

Dlouho bylo ticho.

„Jedna věc,“ zašeptal profesor Quirrell. „Jedna věc... která by to mohla dokázat... a nebo taky ne... ale získat ji... není v mých ani vašich silách...“

Vida, to byla předehra pro quest, poznamenal Harryho vnitřní kritik.

Všechny ostatní části vykřikly, aby tato část zmlkla. Takhle život nefungoval. Prastaré artefakty se najít daly, ale ne za měsíc, ne když byl člověk v prvním ročníku a nemohl opustit Bradavice.

Profesor Quirrell se zhluboka nadechl. Vydechl. „Omlouvám se... to vyznělo... příliš dramaticky. Nedělejte si... velké naděje... Pane Pottere. Žádal jste... o něco... ať už jakkoli nepravděpodobného. Existuje... předmět... zvaný...“

Na posteli ležel had.

„*Kámen mudrců*,“ zasyčel had.

Jestli celou tu dobu existoval prostředek k bezpečnému získání nesmrtelnosti, který se dal vyrábět ve velkém, a nikdo to neřešil, Harry se obával, že mu hrábne a všechny pozabíjí.

„Četl jsem o něm v jedné knize,“ zasyčel Harry. „Došel jsem k závěru, že je to očividně mýtus. Není důvod, proč by stejný přístroj měl poskytovat nesmrtelnost a nekonečné množství zlata. Jenom si někdo vymyslel šťastné povídačky. Nemluvě o tom, že každý rozumný člověk by hledal způsoby, jak těch kamenů vyrobit víc, nebo jak unést výrobce, aby je vyrobil. Čímž myslím konkrétně tebe, učiteli.“

Sykot chladného smíchu. „Úvaha je to moudrá, ale ne dosst moudrá. Stejně jako u zaklínadla pro viteál, to pravé tajemství je sskryto v absuditě. Pravý kámen není to, co praví legenda. Pravá síla není to, co sse říká v pověsstech. Údajný tvůrce kamene není ten, kdo ho sstvořil. Ten, kdo jej nyní drží, sse nenarodil sse jménem, které dness užívá. Přessto je kámen opravdu mocným léčebným nástrojem. Sslyšel jsi o něm někdy něco?“

„Jen v knize.“

„Ten, kdo drží kámen, má v držení mnoho vědomostí. Naučil ředitele mnoha tajemstvím. Ředitel neříkal nic o držiteli kamene, ani o kameni? Žádné náznaky?“

„Nic, na co bych ssi dokázal vzpomenout,“ odpověděl Harry upřímně.

„Ah,“ zasyčel had. „Ah, dobře.“

„Mohl bych se ředitele zeptat –“

„Ne! Neptej sse ho, chlapče. Nedopadlo by to dobře.“

„Ale jeslti je ten kámen jen k léčení –“

„Tomu ředitel nevěří a nevěřil by. Příliš mnoho lidí sse ssnažilo získskat kámen nebo vědění jeho tvůrce. Neptej sse. Nessmíš sse ptát. Ani sse nessnaž kámen ssám získskat. Zakazuji to.“

Na posteli opět ležel muž. „Jsem na hranici svých možností...“ řekl profesor Quirrell. „Musím znovu nabrat... sílu... než půjdu... do lesa... s vaším darem. Už běžte... ale než půjdete, obnovte proměnu...“

Harry natáhl ruku, dotkl se bílého kamínku v šátku a obnovil na něm proměnu. „Teď by to mělo vydržet ještě hodinu a padesát tři minut,“ řekl Harry.

„Vy se... zlepšujete...“

Bylo to mnohem déle než Harryho přeměnění vydrželo na začátku školního roku. Kouzla druhého ročníku mu teď šla snadno, bez námahy; což nebylo překvapivé, protože za necelé dva měsíce mu bude dvanáct. Harry mohl dokonce seslat i Paměťové kouzlo, kdyby bylo dobré, aby někdo zapomněl všechny vzpomínky, týkající se vlastní levé ruky. Pomalu, z hodně velké hloubky, stoupal po žebříčku moci.

Ta myšlenka s sebou nesla potenciál smutku, myšlenku na to, že jedny dveře se otevírají, když se druhé zavírají, což Harry také odmítl.

Dveře ošetřovny se za Harrym zavřely a Chlapec-který-přežil rychle a cílevědomě kráčel a za chůze si nasazoval neviditelný plášť. Zanedlouho pravděpodobně profesor Quirrell povolá pomocníky a trojice starších studentů profesora obrany doručí na klidné místo, možná do lesa, s výmluvou, že si prohlédne jezero nebo něco podobného, na místo, kde si profesor obrany bude moci nepozorovaně sníst jednorožce, až Harryho přeměnění přestane působit.

A pak bude profesor Quirrell na chvíli osvěžený. Jeho moc se mu vrátí stejně silná jako dřív, ale na mnohem kratší dobu.

Dlouho to nevydrží.

Harry zatíнал pěsti a napětí mu přecházelo do svalů na rukou. Kdyby léčebný režim profesora obrany nepřerušil Harry a bystrozoři, které přivedl do Bradavic...

Bylo hloupé si to vyčítat, Harry věděl, že je to hloupé, ale jeho mozek to stejně dělal. Jako by jeho mozek hledal, nalézal a vybíral způsoby, jakými to je jeho vina, ať už byly jakkoli nepravděpodobné.

Jako by to, že za všechno může on, byl jediný způsob, jakým jeho mozek dokázal truchlit.

Kolem neviditelného Harryho na chodbě prošla trojice sedmáků a zamířila k ošetřovně, kde profesor čekal s vážným a znepokojeným výrazem. Truchlili takto i ostatní?

Nebo jim to na nějaké úrovni bylo *jedno*, jak si myslel profesor Quirrell?
Smrtící kletba má ještě druhou úroveň.

Harryho mozek tu hádanku vyřešil okamžitě, jak ji poprvé uslyšel; jako by v něm to poznání bylo odjakživa a čekalo, až na něj pohlédne.

Harry kdysi kdesi četl, že opakem štěstí není smutek, ale nuda, a autor pokračoval, že abyste našli v životě štěstí, neptejte se sami sebe, co by vás udělalo šťastným, ale co by vás vzrušovalo. A podle stejné úvahy nebyla nenávisť pravým opakem lásky. Dokonce i nenávisť byla určitým druhem úcty, kterou jste mohli něčí existenci věnovat. Pokud vám na někom záleželo natolik, že jste dali přednost jeho smrti před jeho životem, znamenalo to, že na něj myslíte.

Přišel na to mnohem dřív, ještě před soudem, v rozhovoru s Hermionou; když řekla něco o tom, že kouzelnická Británie je předpojatá, a má pro to silné a čerstvé opodstatnění. A Harry si pomyslel – ale neřekl – že ji do Bradavic alespoň pustili, i kdyby jen proto, aby si na ni mohli plivnout.

Ne jako jistí lidé žijící v jistých zemích, o nichž se *říkalo*, že jsou stejně lidští jako kdokoli jiný; že *jsou* to bytosti s rozumem, které mají větší cenu než obyčejný jednorožec. Ale kteří by přesto nesměli žít v mudlovské Británii. Přinejmenším v tomto ohledu neměl žádný mudla právo podívat se kouzelníkovi do očí. Kouzelnická Británie možná mudly diskriminovala, ale alespoň je pouštěla dovnitř, aby na ně mohli plivat osobně.

Co je víc smrtící než nenávist a proudí bez omezení?

„Lhostejnost,“ zašeptal Harry nahlas tajemství kouzla, které nikdy nebude schopen seslat, a dál rázoval do knihovny, aby si přečetl všechno, co najde o Kameni mudrců.

103. Testy [{"chapter":103,"link":"https://archetypal.cz/2021/103-testy","id":42208}]

4. června 1992

Dafné Greengrassová ve zmijozelské společenské místnosti zrovna psala dopis své paní matce (která byla v otázce svého podílu na moci až překvapivě neústupná, přestože v Bradavicích ani *nebyla*, aby mohla mít věci pod kontrolou), když si všimla Draca Malfoye, který se vpotácel dveřmi s portrétem asi s tuctem knih, a za ním Vincent a Gregory nesli každý tucet dalších. Bystrozor, který Malfoye doprovázel, krátce strčil hlavu dovnitř a pak se zase stáhnul.

Draco se rozhlédl kolem sebe a pak se zdálo, že dostal nápad. Vydal se směrem k ní a Vincent s Gregorym ho následovali.

„Pomůžeš mi to přečíst?“ zeptal se Draco trochu zadýchaně, jak se přiblížil.

„Cože?“ Vyučování skončilo, zbývaly už jen zkoušky, a odkdy *Malfoyové* žádají *Greengrassovy* o pomoc s domácími úkoly?

„Tohle,“ řekl Draco Malfoy důležitě, „jsou všechny knihy z knihovny, které si slečna Grangerová vypůjčila mezi 1. a 16. dubnem. Napadlo mě, že je projdu, kdyby tam byly nějaké stopy, jenže pak mě taky napadlo, že bys mi mohla pomoci *ty*, protože jsi slečnu Grangerovou znala líp.“

Dafné se zadívala na knihy. „Generálka tohle všechno přečetla za *dva týdny*?“ Srdcem jí projel záchvěv bolesti, ale potlačila ho.

„No, nevím, jestli je slečna Grangerová všechny dočetla,“ řekl Draco. Zvedl varovně prst. „Vlastně ani nevíme, jestli je vůbec četla, ani jestli si je opravdu vypůjčila, chci říct, že jsme prostě v knihovních záznamech *zjistili*, že si je půjčila –“

Dafné potlačila zasténání. Malfoy takhle mluvil už celé týdny. Byli lidé, kteří by se očividně neměli zabývat záhadnými vraždami, protože to *s jejich myslí dělalo podivné věci*. „Pane Malfoyi, tohle všechno bych nedokázala přečíst, ani kdybych celé léto nic jiného nedělala.“

„Tak si je jen prolistuješ, prosím?“ Draco řekl. „Kdyby tam třeba byly, víš co, tajemná slova načmáraná jejím písmem, nějaká zapomenutá záložka, nebo –“

„Taky jsem ty hry viděla, pane Malfoyi,“ obrátila Dafné oči v sloup. „Neměli by tu teď tyhle věci řešit *bystrozo*–“

„Jsme *ztraceni*!“ zaječela Millicent Bulstrodeová, která do zmijozelské společenské místnosti vběhla z nižších komnat.

Lidé na ni hleděli.

„*Jde o profesora Quirrella!*“

Pozornost všech přítomných jako by se náhle soustředila, jako by se teď měly urovnat letité spory. „No konečně,“ řekl kdosi, zatímco se Millicent snažila popadnout dech. „Už mu zbývá jen kolik, deset dní, aby se zvrhnul?“

„Jedenáct dní,“ řekl sedmák, který vybíral sázky.

„*Je mu teď trochu líp a bude svolávat prváky na závěrečný test z obrany! Přepadovka! Za padesát minut!*“

„Test z obrany?“ Pansy řekla nechápavě. „Ale profesor Quirrell testy nedává.“

„*Závěrečný test ministerstva!*“ zaječela Millicent.

„Ale profesor Quirrell nic z osnov ministerstva neučil,“ namítla Pansy.

Dafné už v tu chvíli běžela do svého pokoje pro učebnici obrany pro první ročník, které se od září nedotkla, a v duchu nadávala.

O lavici za ní někdo plakal a tiché vzlyky třídu uvrhovaly do ponuré nálady. Dafné se ohlédla v očekávání, že půjde o někoho z Mrzimoru, a doufala, že to nebude Hannah, a v první chvíli ji překvapilo (i když po dalším zamyšlení už ne), že je to někdo z Havraspáru.

Zkouškové pergameny před nimi ležely otočené nepopsanou stranou vzhůru a čekaly na zazvonění.

Padesát minut na přípravu sice zdaleka nestačilo, ale přece jen to něco přineslo, a Dafné se teď styděla, že ji nenapadlo poslat posly, aby varovali Mrzimor, Havraspár a Nebelvír. Před třemi dny na začátku června sice začali znovu udělovat kolejni body, ale Pomocný ochranný výbor měl pořád podporovat jednotu kolejí.

Další Havraspárka, která seděla o čtyři lavice doleva, se rozplakala. Pokud si pamatovala dobře, byla to Katherine Tungová z Dračí armády, kterou jednou

viděla, jak se bez mrknutí oka postavila třem vojákům Sluníček najednou.

Dafné se po prvních pár minutách zběsilého čtení uklidnila. Byl to jen test, ne *vražda* nebo něco takového, a když téměř všichni studenti prvního ročníku odevzdají skoro prázdné pergameny, logicky se nikdo nebude muset stydět. Dafné ale dokázala mít porozumění, když ne přímo soucit, s tím, že Havraspárové a Mrzimoři to tak úplně nevidí.

„Je zlý,“ řekla jiná havraspárská čarodějka roztřeseným hlasem. „Stoprocentně čistý temný kouzelník až do morku kostí. Tohle by neudělal ani temný pán Grindelwald, určitě ne dětem, je horší než Vy-víte-kdo.“

Dafné se reflexivně podívala na profesora Quirrella, který seděl zhroucený na stranu, ale oči měl bdělé a zdálo se jí, že na malý okamžik zahlédla, jak se profesor obrany usmívá. Ne, to se jí muselo jen zdát, profesor obrany to v žádném případě nemohl slyšet.

Zazvonilo.

Dafné otočila pergamen.

V záhlaví byly pečeti ministerstva, bradavické správní rady a Odboru kouzelnického vzdělávání a runy pro odhalování podvodů. Pod tím byl řádek, kam měla napsat své jméno, a pravidla zkoušky s obrázkem Lindsay Gagnonové, ředitelky Odboru kouzelnického vzdělávání, která všem hrozila napomínajícím prstem.

V polovině stránky byla první otázka.

Zněla: *Proč je důležité, aby se děti držely dál od podivných tvorů?*

Nastalo ohromené ticho.

Někdo se začal smát, přišlo jí, že v nebelvírské části třídy. Profesor Quirrell neudělal žádný pokus to zarazit a smích se šířil.

Nikdo nepromluvil nahlas, ale studenti se rozhlíželi a vyměňovali si pohledy, zatímco smích utíchal, a pak se v nevyřčené shodě všichni podívali na profesora Quirrella, který se na ně shovívavě usmíval.

Dafné se sklonila nad testem, nasadila zlý, vyzývavý úsměv, na který by byl pyšný jak Godrik Nebelvír, tak i Grindelwald, a zapsala: *Protože moje omračující kletba, moje Nejstarší čepel a moje kouzlo Patronus nefungují úplně proti všemu.*

Harry Potter otočil poslední stránku zkoušky z obrany.

Dokonce i Harry musel při čtení první skutečné otázky („Jak přimějete vřískajícího úhoře, aby mlčel?“) potlačit záchvěv nervozity, jakýsi drobný pozůstatek dětství. Hodiny profesora Quirrella překvapivým, leč zbytečným drobnostem, o kterých si nějaký idiot myslel, že by měly představovat obsah ‚hodin obrany‘, věnovaly zhruba nulový čas. Harry by klidně mohl použít svůj obraceč času a pročíst si učebnici Obrany pro první ročník poté, co byl přepadový test oznámen; to by ale mohlo nespravedlivě zkreslit křivku hodnocení pro ostatní. Po několika vteřinách zírání na otázku Harry napsal ‚Tišící kouzlo‘ a připojil návod na jeho seslání pro případ, že by hodnotitel na ministerstvu nevěřil, že ho Harry zná.

Jakmile se Harry rozhodl, že prostě odpoví na všechny otázky *správně*, zkouška uběhla velmi rychle. Nejrealističtější odpovědí na více než polovinu otázek bylo ‚omračující kletba‘, a mnoho dalších otázek mělo optimální řešení ve stylu ‚Otočím se a půjdu opačným směrem‘ nebo ‚Sýr vyhodím a koupím si nové boty‘.

Poslední otázka v testu zněla: „Co byste udělali, kdybyste měli podezření, že pod vaší postelí může být holubohad?“ Odpověď schválená ministerstvem, kterou si Harry pamatoval z učebnice, kterou přečetl hned na začátku roku, zněla: *Řeknu to rodičům*. Problematicčnost této odpovědi Harry viděl už tehdy, a proto si na ni teď vzpomněl.

Po chvíli přemýšlení Harry zapsal:

Drahý ministerský hodnotiteli: Obávám se, že skutečná odpověď na tuto otázku je mi záhadou, ale buďte si jisti, že holubohad by pro mě nepředstavoval větší problém než horský troll, mozkomor nebo Vy-víte-kdo. Prosím, informujte své nadřízené, že vaši standardní odpověď považuji za předpojatou vůči mudlorozeným a že očekávám, že tento nedostatek bude okamžitě napraven, aniž bych se do toho musel vložit osobně.

S pozdravem Chlapec-který-přežil.

Harry s širokým rozmachem podepsal poslední pergamen, obrátil ho na svou hromádku, odložil brk a narovnal se.

Když se rozhlédl kolem sebe, viděl, že profesor Quirrell se nejspíš dívá přibližně jeho směrem, ačkoli jeho hlava se skláněla na druhou stranu. Ostatní studenti pořád ještě psali. Některým u toho potichu tekly slzy, ale psali dál. *Nevzdávat boj* byla také lekce, kterou jim profesor Quirrell vštěpoval.

Po nějakém čase vypršel oficiální přidělený čas. Jeden ze sedmáků chodil od lavice k lavici a sbíral testy místo profesora Quirrella.

Poslední zkouškový pergamen byl sebrán a profesor Quirrell se narovnal.

„Moji mladí studenti,“ řekl tiše. Jedna sedmačka měla svou hůlku namířenou na ústa profesora obrany, takže všichni slyšeli jeho hlas, který jako by se ozýval přímo vedle nich. „Vím... že některé z vás to nejspíš hodně vyděsilo... a je to jiný druh strachu, než když čelíte hůlce nepříteli... tento strach se také musíte naučit překonat. Proto... vám teď řeknu toto. V Bradavicích je zvykem... že známky se udělují druhý týden v červnu. Ale v mém případě... mohu myslím udělat výjimku.“ Profesor obrany se usmál svým obvyklým suchým úsměvem, který teď ale vypadal podložený potlačenou bolestivou grimasou. „Vím, že si děláte starosti... že jste na tento test nebyli připraveni... že jsme v hodinách tuto látku neprobírali... a že jsem vám opomněl zmínit... že se test blíží... ačkoli jste si sami měli uvědomovat... že musí přijít. Ale už jsem teď kouzlem zkontroloval... odpovědi, které jste napsali do toho... strašně, strašně důležitého závěrečného testu... a i když oficiální je samozřejmě jen známka z ministerstva... přidělil jsem vám celoroční známky s přihlédnutím k výsledkům... a kouzlem jsem vám závěrečné známky na tyto pergameny zapsal,“ profesor Quirrell poklepal na štos pergamenů na svém stole, „a teď vám je rozdají... neuvěřitelné kouzlo... že?“

Několik studentů na havraspárské straně se tvářilo rozhořčeně, ale většine studentů se očividně ulevilo, a někteří zmijozelští se dokonce pochechtávali. Harry by se smál taky, kdyby ho tak nebolelo sledovat, jak profesor Quirrell lapá po dechu.

Sedmačka, která stála vedle profesora Quirrella, ukázala hůlkou a pronesla zaklínadlo v kouzelnické pseudolatině. Pergameny se zvedly a začaly proudit vzduchem, během letu se oddělovaly a odplouvaly k jednotlivým studentům.

Harry počkal, až mu pergamen dorazí na lavici, a pak ho roztáhl.

Na pergamentu bylo napsáno 1+, což znamenalo, že Předčil očekávání. Bylo to druhé nejvyšší hodnocení, nejlepší známka byla Vynikající.

V jiném, zaniklém a vzdáleném světě by malý chlapec jménem Harry rozhořčeně křičel, že dostal jen druhou nejlepší známku. Tento Harry tiše seděl a uvažoval. Profesor Quirrell se mu snažil něco naznačit a na přesném hodnocení stejně jinak nezáleželo. Říkal snad profesor Quirrell, že Harry si vedl celkem dobře, ale nevyužil svůj plný potenciál? Nebo to hodnocení měl číst doslova, a že Harry v obraně skutečně překonal profesorova očekávání?

„Všichni jste... prošli,“ řekl profesor Quirrell, když se všichni studenti dívali na své závěrečné známky a z lavic se ozývala úlevná oddechnutí a Levandulová Brownová zvedla pergamen v sevřené pěsti v triumfálním gestu. „Všichni studenti prvního ročníku bojové magie prošli... až na jednu výjimku.“

Několik studentů náhle vyděšeně vzhlédlo.

Harry tiše seděl. Pointu pochopil okamžitě, a i když byla nesprávná, věděl, že profesor Quirrell si ji nikdy, nikdy nenechá vymluvit.

„Všichni v této místnosti... jste obdrželi alespoň hodnocení Přijatelný. Neville Longbottom... který tento test psal v sídle Longbottomových... obdržel hodnocení Vynikající. Ale ta další studentka, která tu není... má v záznamech zapsané hodnocení Strašné... protože neuspěla v tom jediném skutečně důležitém testu... který jí byl letos zadán. Dal bych jí známku ještě nižší... ale to už by bylo nevkusné.“

V místnosti bylo naprosté ticho, ačkoli několik studentů na profesora našťavaně zíralo.

„Možná si myslíte, že hodnocení Strašné... není spravedlivé. Že slečna Grangerová čelila zkoušce, na kterou ji její hodiny... nepřipravily. Že jí ani nikdo neřekl... že ji ten den nějaká zkouška čeká.“

Profesor obrany se roztřeseně nadechl.

„Ale to je realismus,“ řekl profesor Quirrell. „Ta jediná důležitá zkouška... může přijít kdykoli... buďte na ni připraveni lépe... než byla ona. Co se týče vás ostatních... ti, kteří Předčili očekávání nebo ještě lépe... ode mě mají doporučující dopisy... pro jisté organizace mimo britské břehy... kde by mohli dokončit svůj výcvik. Budou vás kontaktovat... až budete dostatečně staří...“

pokud se budete stále jevit jako vhodní... a pokud nepropadnete v důležité zkoušce. A pamatujte si... ode dneška... musíte trénovat sami... nemůžete se spoléhat... na budoucí profesory obrany. Váš první rok bojové magie skončil... máte volno.“

Profesor Quirrell seděl se zavřenýma očima a zdánlivě nevnímal vzrušené brebentění, které kolem něj propuklo.

Časem většina studentů odešla, ale jeden zůstával a držel se od profesora obrany v patřičné vzdálenosti.

Profesor obrany otevřel oči.

Harry zvedl pergamen s 1+ a dál mlčel.

Profesor obrany se usmál úsměvem, který zahrnoval i jeho unavené oči.

„Je to stejná známka, jakou jsem v prvním ročníku dostal i já.“

„D– d– d–“ Harry ze sebe nedokázal dostat slovo *díky*, které mu uvízlo v náhle sevřeném hrdle. Profesor obrany naklonil hlavu a upřel na něj zkoumavý pohled. Harry se tedy jen prkenně uklonil a opustil místnost.

104. Pravda, část 1. – Hádanky a odpovědi `{{"chapter":104,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/104-pravda-cast-1","id":42449}}`

13. června 1992

V Bradavicích nastal poslední školní týden a profesor Quirrell byl pořád naživu, i když jen tak tak. Trávil den na lůžku v ošetrovně, stejně jako téměř celý minulý týden.

Bradavickou tradicí bylo, že první týden v červnu se konají zkoušky, druhý týden se zveřejňují výsledky, třetí týden v neděli se koná hostina na rozloučenou a v pondělí vás bradavický expres odveze do Londýna.

Už od chvíle, kdy si Harry kdysi poprvé o tomto rozvrhu přečetl, ho zajímalo, co přesně studenti dělají po *zbytek* druhého červnového týdne, protože ,čekání na výsledky zkoušek' neznělo nic moc, a odpověď ho překvapila, když se ji konečně dozvěděl.

Teď však skončil i druhý červnový týden a byla sobota; ze školního roku už nezbývalo nic než rozlučková slavnost 14. června a 15. června jízda bradavickým expresem.

A otázky nebyly zodpovězeny.

Nic se nevyřešilo.

Vrah Hermiony nebyl odhalen.

Harry si nějak myslel, že do konce školního roku celá pravda určitě vyjde najevo; jako by se blížil ke konci detektivky a řešení celé záhady mu bylo přislíbeno. Určitě se to muselo vyřešit do chvíle, než profesor obrany... odejde, protože nebylo přípustné, aby profesor Quirrell *zemřel*, aniž by poznal odpověď – aniž by to všechno bylo nějak elegantně vyřešeno. Příběh neukončovaly známky ze zkoušek, a rozhodně ne smrt, mohla ho ukončit jen pravda...

Ale pokud jste neuvěřili nejnovější teorii Draca Malfoye, že profesorka Prýtová v době, kdy byla Hermiona obviněna z pokusu o vraždu, zadávala a známkovala méně domácích úkolů, což mělo dokazovat, že profesorka Prýtová trávila čas osnováním toho všeho, pravda zůstávala neodhalena.

A jako by snad svět měl priority víc v souladu s myšlením běžných lidí, měl ještě k tomu rok vyvrcholit famfrpálovým zápasem.

Ve vzduchu nad stadionem se vznášely vzdálené postavy na košťatech, dělaly piruety a motaly se jedna kolem druhé. Červenofialový zkosený čtyřstěn, nazývaný camrál, byl chytán, házen, blokován a občas prohazován vznášejícími se obručemi, a to celé bylo doprovázeno výkřiky nadšení nebo zděšení, které otřásaly stadionem. Modře a zeleně a žlutě a červeně lemované hábity ječely nadšením, které lidé tak snadno pociťovali, když se od nich nežádalo, že by sami osobně museli něco dělat.

Byl to první famfrpálový zápas, kterého se Harry v Bradavicích zúčastnil, a už se stihl rozhodnout, že bude i jeho poslední.

„Davies má camrál!“ křičel zesílený hlas Leeho Jordana. „To je dalších deset bodů pro Havraspár za sedm... šest... pět... svatá prostoto, už se mu to povedlo! Přesně doprostřed středové obruče! Takovou vítěznou sérii jsem ještě neviděl – říkám vám, že až Bortan příští rok skončí, bude z Daviese kapitán –“

Leeův hlas se náhle odmlčel a ozval se zesílený hlas profesorky McGonagallové: „To je záležitost havraspárského týmu, pane Jordane. Omezte své komentáře na dění v zápase, prosím.“

„A Zmijozelští se zmocňují – Flint přihrává camrál překrásné –“

„Pane Jordane!“

„– prostě přijatelné Sharon Vizcainové, ta se řítí k havraspárským obráncům a její vlasy za ní vlají jako kometa – teď se dvěma potlouky v těsném závěsu!

Pucey je Sharon v patách – co to děláš, Inglebee? – a Sharon ve vzduchu klikkuje, aby se vyhnula – JE TO ZLATONKA? DO TOHO, CHO CHANGOVÁ, DO TOHO, HIGGS UŽ JE – CO TO VY DVA ZKOUŠÍTE?“

„Zachovejte klid, pane Jordane!“

„JAK MÁM ZACHOVAT KLID? TO BYLA TA NEJMARNĚJŠÍ VÝMĚNA, JAKOU JSEM KDY VIDĚL! A zlatonka je pryč – možná je pryč nadobro, když ji takhle nepěkně opomněli – Pucey míří k brankovým tyčím, Inglebee není ani poblíž –“

Ve vzdálené historické epoše, možná v úplně jiném světě, se profesor Quirrell zavázal, že pohár bude udělen buď Zmijozelu, nebo Havraspáru. Nebo možná oběma, protože slíbil, že splní všechna tři přání. Zatím to vypadalo, že splní alespoň dvě ze tří.

Kdybyste se řídili jen aktuálním skóre, Mrzimor by vedl v boji o pohár o nějakých pět set bodů, a to díky tomu, že studenti této koleje dělali domácí úkoly a *vyhýbali se průšvihům*. Zdálo se, že profesor Snape posledních, ehm, asi sedm let, strategicky odebíral Mrzimorům poměrně dost bodů. Nicméně po sedm let vítězná zmijozelská kolej měla pořád ještě výhodu jisté *velkorysosti* svého ředitele při udělování bodů, a to stačilo k tomu, aby mohla jít po krku Havraspáru, který byl domovem akademicky úspěšných. Nebelvír byl daleko vzadu na posledním místě, jak se na kolej nonkonformistů slušelo a patřilo: ohledně akademických úspěchů i rošťáren měl Nebelvír profil Zmijozelu, jenže bez výhody profesora Snapea v čele. Dokonce i Fred s Georgem byli za celý rok jen horko těžko v plusu.

Jestli havraspárská i zmijozelská kolej chtěly v příštích dvou dnech dohnat Mrzimor, potřebovaly *nějak* získat hodně bodů.

A pokud bylo známo, profesor Quirrell neudělal vůbec nic, co by zřejmému výsledku napomáhalo. Všechno se to dělo samo od sebe, když teď jeden osamělý profesor v Bradavicích ve svých hodinách vyučoval kreativní způsoby řešení problémů.

Poslední letošní zápas ve famfrpálu se odehrával mezi Havraspárem a Zmijozelem. Počáteční náskok Nebelvíru se rozplynul poté, co jejich nový chytač Emmett Shear během druhého zápasu spadl z koštěte, které nejspíš mělo nějakou poruchu. To si také vyžádalo spěšné přeložení zbývajících zápasů.

A poslední zápas roku neskončí, dokud nebude chycena zlatonka.

Výsledky famfrpálových zápasů byly přičítány přímo k celkovému počtu bodů jednotlivých kolejí.

A jako na potvoru to dnes vypadalo, že zmijozelští ani havraspárští chytači prostě Zlatonku... nedokážou... chytit...

„VŽDYŤ JSI ZLATONKU MĚL PRAKTICKY NA SOBĚ, TY TUPČE!“

„Pozor na jazyk, pane Jordane, nebo pro tento zápas končíte! Ačkoli to *byl* hrozný pokus, to uznávám.“

Harry musel uznat, že Lee Jordan a profesorka McGonagallová měli svůj komediální výstup skvěle secvičený, Jordan hrál stereotypního muže a

profesorka McGonagallová slušnou ženu; Harry teď trochu litoval, že si tyto výstupy při předchozích famfrpálových zápasech nechal ujít. Tuto stránku profesorky McGonagallové dosud neznal.

Harry seděl v mrzimorské sekci na famfrpálové tribuně, a o několik sedadel dál se rýsovala mohutná postava Cedrika Diggoryho. Supermrzimor sledoval poslední téměř-srážku Cho Changové a Terence Higgse bystrým okem kouzelníka, který sám byl famfrpálovým chytačem a kapitánem.

„Havraspárská chytačka je nová,“ řekl Cedrik. „Ale Higgs je v sedmém ročníku. Už jsem proti němu hrál. Má na víc.“

„Myslíš, že je to strategie?“ zeptal se jeden z Mrzimorů, sedících vedle Cedrika.

„Dávalo by to smysl, kdyby zmijozelští potřebovali body navíc, aby se dostali do čela famfrpálového poháru,“ řekl Cedrik. „Ale Zmijozel už nás v boji o titul porazil. O co se snaží? Vždyť už to dávno mohli vyhrát!“

Hra začala v podvečer v šest. Běžný zápas by trval zhruba do sedmi a pak by přišel čas na večeři. Červen ve Skotsku znamenal spoustu denního světla: slunce zapadalo až v deset.

Podle Harryho hodinek bylo osm hodin a šest minut. Zmijozel právě získal dalších deset bodů a zvýšil skóre na 170:140, když tu Cedric Diggory vyskočil ze svého místa a vykřikl: „*Darebáci!*“

„Jo!“ vykřikl mladší chlapec vedle něj a taky vyskočil. „Kdo si myslí, že jsou, furt sbírat body?“

„O to nejde!“ vykřikl Cedric Diggory. „Oni – oni se *nám snaží ukrást pohár!*“

„Ale my už nehrajeme o –“

„*Ne famfrpálový pohár! Kolejný pohár!*“

Zpráva se šířila a vyvolávala pobouření.

Tím nadešel Harryho čas.

Harry zdvořile požádal čarodějku z Mrzimoru, která seděla vedle něj, a dalšího Mrzimora, který seděl o řadu výš, jestli by se mohli posunout stranou. Pak Harry vytáhl z váčku obrovský svitek a rozvinul ho do dvoumetrového transparentu, který ve vzduchu držel na místě. Kouzlo pro něj zařídil jeden

havraspárský šesták, který měl pověst člověka, který toho o famfrpálu věděl ještě méně než Harry.

Na transparentu bylo obřími, fialovými a svítícími písmeny napsáno:

PROSTĚ KUPTE HODINY

2 : 06 : 47

Pod nápisem byla zlatonka, přeškrtnutá blikajícím červeným křížem.

Vteřinu za vteřinou se čas na transparentu navyšoval.

Jak počítadlo narůstalo, zdálo se, že velké množství Mrzimorů se rozhodlo, že vedle Harryho transparentu chtějí sedět.

Když hra pokračovala i po deváté, zdálo se, že přibývá i Nebelvírů.

Když zapadlo slunce a Harry ke čtení knih začal používat Lumos – na sledování hry už dávno rezignoval – i mezi havraspárskými se našlo dost takových, kteří kvůli zdravému rozumu opustili svůj patriotismus.

A profesorka Sinistrová.

A profesorka Vektorová.

A když začaly vycházet hvězdy, profesor Kratiknot.

A famfrpálový turnaj jakožto vrcholný závěr roku se vlekl dál...

Jednou z věcí, s nimiž Harry nepočítal, když se rozhodl, že tuhle věc udělá, bylo, že tu venku bude sedět – Harry se podíval na hodinky – ještě v jedenáct hodin a čtyři minuty v noci. Četl si teď učebnici přeměňování pro šestý ročník, respektive měl ji zatíženou, aby zůstávala otevřená, osvětloval si ji mudlovskou svítící tyčinkou, a zkoušel jedno ze cvičení. Minulý týden, když se maturující havraspárští žáci bavili o tom, jak dopadly jejich O.V.C.E., Harry zaslechl, že cvičení přeměňování ve vyšších ročnících zahrnuje několik „tvarovacích cvičení“, která se spoléhají spíše na kontrolu a přesné myšlení než na hrubou sílu, a Harry se je okamžitě vydal naučit a tvrdě se přitom plácl do čela za to, že se nepokusil přečíst *všechny* učebnice pro pozdější ročníky dřív. Profesorka McGonagallová mu schválila, že Harry může provádět tvarovací cvičení, při kterých bude kontrolovat, jak přesně se přeměňovaný předmět přiblíží ke své konečné podobě – například přeměňování brku tak, aby nejprve vyrostl dřík a

teprve potom peří. Harry dělal analogické cvičení s tužkami, nejprve nechal vyrůst tuhu, pak ji obklopil dřevem a jako poslední se na konci vytvořila guma. Jak Harry předpokládal, soustředění pozornosti a magie na určitou část probíhající proměny tužky se ukázalo být podobné mentální disciplíně používané při částečném přeměňování – které se skutečně dalo použít k předstírání stejného efektu, když se částečně přeměnily pouze vnější vrstvy předmětu. Tímto způsobem se to ale ukazovalo být jednodušší.

Harry dokončil přeměňování své aktuální tužky a podíval se na famfrpálový zápas, který byl, přesně tak, pořád neuvěřitelně nudný. Lee Jordan komentoval unaveně znechuceným tónem: „Dalších deset bodů – hurá – jupí – a teď se zase někdo zmocní camrálu – a schválně, jestli mě zajímá kdo.“

Téměř nikdo na tribunách už nedával pozor, protože všichni, kdo na stadionu zůstali, objevili nový a zajímavější sport, debatu o tom, jak změnit pravidla kolejního poháru a/nebo famfrpálu. Diskuze se rozběhla natolik, že ji přítomní profesori jen stěží stíhali udržovat na úrovni, kdy se ještě nestrhla rvačka. Diskuze bohužel měla podstatně víc frakcí než jen dvě. Někteří šťouralové navrhovali k úplnému odstranění zlatonky rozumně znějící alternativy a to hrozilo rozdělit hlasy a sebrat reformnímu hnutí vítr z plachet.

Harry si pomyslel, že by bývalo bylo hezké, kdyby Draco na zmijozelské straně rozvinul svůj vlastní transparent s nápisem „ZLATONKA JE NEJLEPŠÍ“, aby se debata pěkně polarizovala. Harry předtím mžoural do zmijozelské sekce, ale Draca nikde na tribuně neviděl. Severus Snape, který by taky mohl mít podobný zájem i ochotu hrát zlotřilou opozici, také nikde nebyl vidět.

„Pane Pottere?“ ozval se vedle něj hlas.

Vedle Harryho místa stál malý, ale už starší chlapec z Mrzimoru, který Harryho nikdy předtím nezaulal, a držel v ruce neoznačenou pergamenovou obálku s voskem nakapaným na přední straně. Vosk byl také neoznačený, bez otisku pečeti.

„Co se děje?“ zeptal se Harry.

„To jsem já,“ řekl chlapec. „S tou obálkou, kterou jsi mi dal. Sice jsi říkal, abych s tebou nemluvil, ale –“

„Tak se mnou nemluv,“ řekl Harry.

Chlapec po Harrym hodil obálku a uraženě odkráčel. Harry se trochu zašklebil, ale vzhledem k potenciálním časovým problémům to nejspíš nebylo *špatné* rozhodnutí...

Pak Harry rozlomil neoznačenou voskovou pečeť a vytáhl obsah obálky. Místo mudlovského papíru, který by Harry očekával, v ní byl pergamen, ale písmo na něm bylo jeho vlastní, i když psané brkem místo pera. Na pergamenu stálo:

*Bacha na souhvězdí,
pomoz pozorovateli hvězd.
Ať tě nevidí spřeženci požíračů života,
ani ti moudří, ani ti s dobrými úmysly.
Šest a sedm ve čtverci,*

na místě, které je zakázané a zatraceně hloupé.

Harry to přeletěl, papír znovu složil a s povzdechem ho schoval do pláště. ‚Bacha na souhvězdí‘, to jako fakt? Harry by čekal, že hádanka, kterou napíše sám pro sebe, se bude vykládat snáz... i když některé části byly dost zřejmé. Budoucí Harry se zjevně obával, že tenhle vzkaz někdo zachytí, a i když by přítomný Harry za normálních okolností nemyslel na místní bystrozory jako na ‚ty, kteří se spojili s azkabanskými mozkomory‘, možná to byl nejlepší způsob, jak říct ‚bystrozor‘, aniž by to potenciálně došlo někomu dalšímu, kdo by si pergamen přečetl a snažil se ho rozluštit. Přeložit ten idiom zpátky z hadího jazyka, který používal v Azkabanu... to asi mohlo fungovat, říkal si Harry.

Vzkaz říkal, že profesor Quirrell potřebuje pomoc, a že ať se děje cokoli, nesmí o tom vědět Brumbál, McGonagallová ani Kratiknot. Protože už v tom byl zapojen obraceč času, očividným řešením bylo zajít si na záchod, odcestovat časem, a pak se na zápas vrátit hned po svém odchodu.

Harry se začal zvedat ze židle, ale pak zaváhal. Jeho mrzimorská část měla připomínky k nápadu opustit ochranu bystrozorů a nic neříct ani profesorce McGonagallové, a přemýšlela, jestli jeho budoucí já nedělá nějakou *hloupost*.

Harry pergamen zase rozbalil a znovu se podíval na jeho obsah.

Při bližším zkoumání se v hádankovém souverší nepsalo, že by s sebou Harry nemohl *nikoho* přivést. Draco Malfoy... že by na famfrpálovém zápasu nebyl, protože budoucí Harry, který byl o několik hodin v minulosti, si s sebou vzal Draca na pomoc? Ale to nedávalo smysl, přibráním dalšího prváka by se bezpečnost moc nezvýšila...

...ale Draco Malfoy by tu určitě byl, bez ohledu na svůj osobní vztah k famfrpálu, a sledoval by, jak se Zmijozel snaží získat kolejný pohár. Stalo se mu něco?

Harry už se najednou necítil tak unavený.

Začínal se v něm zvedat adrenalin, ale ne, tohle nebude jako s trollem. Zpráva Harrymu *řekla*, kdy má dorazit. Harry by se neměl opozdit, tentokrát ne.

Harry se podíval na Cedrika Diggoryho, který se rozhlížel sem a tam, a byl viditelně rozpolcený mezi hloučkem havraspárských, kteří mínili, že zlatonka musí zůstat, protože je to tradiční a pravidla jsou pravidla, a houfem Mrzimorů, kteří tvrdili, že není fér, aby byl chytač důležitější než ostatní hráči.

Cedrik Diggory byl pro Harryho a Nevilla vynikajícím učitelem duelů a Harry si myslel, že mezi nimi vznikl dobrý vztah. Důležitější ale bylo, že to byl student, který navštěvoval doslova všechny volitelné předměty a musel mít svůj vlastní obraceč času. Možná by se Harry mohl pokusit přimět Cedrika, aby se s ním vrátil v čase? Supermrzimor působil jako dobrá náhradní hůlka, kterou by bylo dobré mít po boku v jakékoli svízelné situaci...

Později, a dříve:

Harryho hodinky nyní ukazovaly 23:45, což s pětihodinovým skokem znamenalo 18:45.

„Už je čas,“ zamumlal Harry do prázdna a pustil se do chodby ve třetím patře po pravé straně nad hlavním schodištěm.

„Místo, které je zakázáno“ by obvykle znamenalo Zakázaný les; to si nejspíš měl myslet ten, kdo by zprávu zachytil. Jenže Zakázaný les byl obrovský a nacházelo se v něm více než jedno význačné místo. Žádný zřejmý Schellingův

bod, kde by se dalo setkat, nebo najít nějakou událost, která by vyžadovala zásah.

Ale když jste přidali modifikátor ‚zatraceně hloupý‘, bylo v Bradavicích jen jedno zakázané místo, na které se to hodilo.

A tak se Harry vydal na onu zapovězenou cestu, po které, pokud fámy nelhaly, už se před ním vydali všichni nebelvírstí prváci. Chodba ve třetím patře po pravé straně. Tajemné dveře vedoucí do řady místností plných nebezpečných a potenciálně smrtících nástrah, přes které se nikdo nemohl dostat, zvlášť pokud byl teprve v prvním ročníku.

Harry sám nevěděl, jaké nástrahy ho čekají. Když se nad tím zamyslel, znamenalo to, že studenti, kteří jimi prošli, byli překvapivě svědomití v tom, aby hádanku nezničili ostatním. Možná tam dole byla cedule s nápisem *Děcka, neprozrazujte to, udělejte to pro mě, váš ředitel Brumbál*. Harry zatím věděl jen to, že vnější dveře se otevírají pomocí *Alohomory* a že v poslední místnosti je kouzelné zrcadlo, které vám ukáže váš odraz v nějaké situaci, která pro vás bude velmi lákavá, což očividně měla být ta velká odměna.

Chodba ve třetím patře byla osvětlena tlumeným modrým světlem, které nevypadalo, že by odněkud vycházelo, a klenby byly pokryty pavučinami, jako by chodba byla nepoužívána po celá staletí, a ne jen poslední rok.

Harry měl váček nacpaný užitečnými mudlovskými věcmi, užitečnými kouzelnickými věcmi a věcmi, které našel a které by mohly být questovými předměty. (Harry požádal profesorku McGonagallovou, aby mu doporučila někoho, kdo by mohl kapacitu váčku zvětšit, a ona to prostě udělala sama.) Harry použil kouzlo, které se naučil pro bitvy a které způsobilo, že mu brýle držely na obličeji bez ohledu na to, jak prudce se hýbala jeho hlava. Harry taky osvěžil přeměnění, která si udržoval, a to jak ten drobný kámen v prstenu na ruce, tak i ten druhý, pro případ, že by upadl do bezvědomí. Nebyl sice připraven doslova na všechno, ale byl tak připraven, jak si myslel, že jen může být.

Pětistěnné dlaždice skřípaly pod Harryho botami a zůstávaly za ním jako budoucnost, která se stávala minulostí. Bylo skoro 6:49 – šest a sedm ve čtvrtci. Zřejmě pro ty, kdo plynne ovládali mudlovskou matematiku, jinak moc ne.

Zrovna když se Harry chystal zahrnout za další roh, ucítil v mysli jakési zašimrání a uslyšel tichý hlas.

„...rozumný člověk... by počkal na později... až odejdou jistí členové sboru...“

Harry se zastavil a pak se co nejopatrněji doplížil až k rohu, aby zpoza něj mohl lépe slyšet hlas profesora Quirrella.

Ozvalo se hlasitější zakašlání a pak se zpoza rohu znovu ozval tichý hlas. „Ale kdyby i oni... v tu dobu... zmizeli...“ mumlal hlas, „mohli by si myslet, že... ten závěrečný zápas... je nejlepší příležitost... odvést pozornost... která v tomto roce zbývá... předvídatelná příležitost. Tak jsem se podíval... abych zjistil, kteří významní lidé... se zápasu neúčastní... a viděl jsem, že chybí ředitel... ale moje magie mi říká jen tolik... že by klidně mohl být... v jiné říši existence... Tebe jsem taky neviděl... a tak jsem se za tebou... rozhodl jít.... Proto jsem tady... a teď... co tady děláš ty?“

Harry mělce dýchal a poslouchal.

„A jak jsi se dozvěděl, kde jsem?“ ozval se hlas Severuse Snapea tak hlasitě, že Harry málem nadskočil.

Ozval se tichý, kašlavý smích. „Zkontroluj si hůlku... je na ní stopování.“

Severus něco pronesl kouzelnickou pseudolatinou a pak řekl: „Tys očaroval moji hůlku? Co si to *dovoluješ*?“

„Jsi podezřelý... stejně jako já... takže tvé rozhořčení je falešné a zbytečné... ačkoli je skvěle zahrané... a teď mi řekni... co tu děláš?“

„Hlídám tyhle dveře,“ ozval se hlas profesora Snapea. „A požádám tě, aby ses od nich vzdálil!“

„Kdo ti dal autoritu... mi něco přikazovat... kolego?“

Chvíli bylo ticho a pak se ozval uhlazený hlas Severuse Snapea: „Přece pan ředitel,“ řekl, „dostal jsem od něj příkaz hlídat tyto dveře během famfrpálového zápasu a jako profesor musím uposlechnout i jeho rozmary. Později se o tom zmíním před správní radou, ale teď dělám, co musím. A už konečně běž, jak si ředitel žádá.“

„Cože? Chceš říct, že mám věřit... že jsi opustil zmijozelské... během jejich nejdůležitějšího... zápasu roku... a jako pejsek... posloucháš Brumbála na slovo? No, to... musím říct... že to vlastně odpovídá. Ale i tak... Myslím, že by

bylo moudré... kdybys hlídal tyhle parádní dveře... a já tu budu hlídat tebe...“ Ozvalo se šustění látky a tiché žuchnutí, jako by si někdo tvrdě sedl na zem, nebo možná upadl.

„Pro Merlinovu lásku –“ Hlas Severuse Snapea teď zněl rozzlobeně.
„Vstávej!“

„Ba-blu-a-bu-bluh –“ zazněl hlas profesora obrany v zombie režimu.
„Vstávej!“ řekl Severus Snape a ozvalo se tichý úder.

Pomoz pozorovateli hvězd –

Harry vykročil zpoza rohu, i když bylo možné, že to samé by udělal i bez vzkazu poslaného časem. Že by profesor Snape právě *nakopl* profesora Quirrella? To by bylo pošetilé, i kdyby byl profesor Quirrell mrtvý a *pohřbený*.

Dveře z tmavého dřeva byly zasazeny do oblouku ze zaprášených mramorových kamenů Bradavic. V místě, kam by mudlové umístili kliku, bylo jen držátko z leštěného kovu. Dveře neměly žádný viditelný zámek ani klíčovou díрку. Po obou stranách dveří na zdi hořely pochodně, které vydávaly zlověstnou oranžovou záři. Před dveřmi stál mistr lektvarů ve svém obvyklém potřísněném rouchu a vlevo vedle dveří se pod oranžovou pochodní krčila postava profesora obrany, opřená zády o zeď, a jeho hlava zírala do okolí. Jeho oči jako by přelétávaly, na půli cesty mezi vědomím a prázdnotou.

„Co tady děláte, *Pottere?*“ řekla tyčící se silueta mistra lektvarů.

Podle výrazu tváře a tónu hlasu se mistr lektvarů na Harryho dost zlobil a rozhodně se netvářil jako Harryho spoluspiklenec na poradách, na které profesor obrany nikdy nebyl pozván.

„Nejsem si jistý,“ řekl Harry. Nebyl si jistý, jakou roli by měl hrát, a v zoufalství se obrátil k prosté upřímnosti. „Myslím, že bych možná měl dohlížet na profesora obrany.“

Mistr lektvarů na něj chladně pohlédl. „Kde máš *doprovod*, *Pottere*? Studenti se nemají sami toulat po chodbách!“

Harry měl v hlavě nefašovaně vymetené. Hra byla v plném proudu, ale jemu nikdo nesdělil pravidla. „Nevím, jak mám odpovědět...“

Chladný výraz ve tváři profesora Snapea se zachvěl. „Možná bych měl zavolat bystrozory,“ řekl.

„Počkejte!“ vyhrkl Harry.

Ruka mistra lektvarů se zastavila nad hábitem. „Proč?“ zeptal se.

„Já... jen si myslím, že byste je asi volat neměl...“

Mistr lektvarů vmžiku držel v ruce hůlku. „*Nullus confundio!*“ Černý proud vystřelil a zasáhl Harryho ve směru, kterým už Harry začal uhýbat. Následovala čtyři další kouzla obsahující slova jako *Polyfluis* a *Metamorphus* a Harry na ně raději zdvořile počkal bez hnutí.

Poté, co se všechna kouzla minula účinkem, hleděl Severus Snape na Harryho s pochmurným zájmem, který se teď zdál být opravdový. „Navrhuji,“ řekl mistr lektvarů tiše, „abyste mi to vysvětlil, Pottere.“

„Neumím to vysvětlit,“ řekl Harry. „Ještě *nepřišel* ten čas.“

Když Harry vyslovoval slova *nepřišel* a *čas*, díval se mistru lektvarů přímo do očí a svoje oči v těch chvílích rozšířil, aby mu tím sdělil tu klíčovou informaci, a mistr lektvarů zaváhal.

Harry se horečně snažil přijít na to, kdo se za koho vydává. Protože profesor Quirrell nebyl zapojen do Brumbálova spiknutí, Severus předstíral, že je zlý bradavický mistr lektvarů, kterého sem poslal ředitel školy... a možná ho sem Brumbál skutečně poslal... ale profesor Quirrell si buď myslel, nebo předstíral, že si myslí, že na profesora Snapea musí někdo dohlédnout... a Harryho sem poslal budoucí Harry, ale netušil proč... a proč vlastně všichni stáli před ředitelovými zakázanými dveřmi?

A pak...

Zpoza místa, kde stál Harry...

Zazněl zvuk mnoha dalších rychlých kroků.

Profesor Snape bodl hůlkou a vytvořil tím příval tmy, který zahalil místo, kde ležel profesor obrany. „*Muffliato*,“ zasyčel mistr lektvarů. „Pane Pottere, když už tu musíte být, tak se schovejte! Oblečte si plášť! Mou povinností je hlídat tyto dveře pro případ, že by sem přišel *on*. A došlo tu – k nějakému *narušení*, které mělo přilákat ředitele, myslí si –“

„Kdo –“

Severus udělal dlouhý krok vpřed a Źukl Harryho hůlkou po hlavě. Harry cítil, jako by nad ním někdo rozkrápl vejce, které se po něm roztéká, pocít

zneviditelňovacího kouzla; Harryho ruce zmizely a zbytek jeho těla je následoval.

Tma zahalující stěnu po straně dveří odvanula jako pomalá mlha a schoulená postava profesora obrany, který nic neříkal, se znovu objevila.

Harry se po špičkách co nejtišeji vzdálil a pak se otočil, aby se mohl dívat.

Kroky už zněly, že se přiblížily za roh –

„Co tady děláte?“ ozvalo se naráz několik výkřiků.

Ve třech sadách zmijozelské zelené a jedné mrzimorské žluté stáli Theodore Nott, Dafné Greengrassová, Susan Bonesová a Tracey Davisová.

„Kde,“ řekl profesor Snape s rostoucím hněvem, „máte *doprovod*, děti?

Prváky musí vždy doprovázet student šestého nebo sedmého ročníku! Zvlášť vás!“

Theodore Nott zvedl ruku. „My jsme, ehm,“ řekl Theodore Nott. „Děláme to, čemu Legie chaosu říká teambuilding... víte, právě jsme si uvědomili, že nikdo z nás ještě nevyzkoušel ředitelovu zakázanou komnatu, a už nám nezbývá moc času... a Harry Potter to povolil, profesore, a výslovně říkal, že vy se do toho nemáte plést.“

Severus Snape se otočil a podíval se na místo, kam Harry Potter po špičkách přešel; zdálo se, že se mu na čele sbírá bouře a v očích doutnal temný vztek.

Já... možná? Harrymu v obraceči zbývala ještě hodina, takže to bylo možné.

„Harry Potter takovou pravomoc nemá,“ řekl mistr lektvarů klamavě milým tónem. „Takže o co jde?“

„Opravdu?“ ozvala se postava Susan Bonesové. „Opravdu? Tvrdit profesorovi Snapeovi, že Harry Potter tu misi schválil, je tvoje představa blafování?“ Mladá Mrzimorka se otočila k profesorovi Snapeovi a promluvila podivně pevným hlasem. „Profesore, pravda je tato, a je to naléhavé. Draco Malfoy zmizel a my si myslíme, že šel tam dolů –“

„Pokud je pan Malfoy nezvěstný,“ řekl profesor Snape, „*proč o tom nebyli informováni bystrozoři?*“

„Protože, protože to má *důvody!*“ zvolala Dafné Greengrassová. „Nemáme čas, musíte nás nechat projít!“

Tón profesora Snapea byl tak výsměšný, jak ho Harry ještě neslyšel. „Jestli si vy čtyři pitomci myslíte, že sem půjdete na nějakou dobrodružnou výpravu, jste na hlubokém omylu. Ujišťuji vás, že pan Malfoy těmito dveřmi neprošel.“

„Myslíme si, že pan Malfoy má neviditelný plášť,“ řekla rychle Susan Bonesová. „Nepamatujete si, že by se ty dveře jakoby bezdůvodně otevřely?“

„Ne,“ řekl mistr lektvarů. „A teď odsud zmizte. Dnes je sem vstup zakázán.“

„Tohle je *Brumbálova* zakázaná chodba,“ řekla Tracey. „Sám ředitel řekl, že sem nikdo nesmí chodit. Kdo si myslíte, že jste, že nám to tu taky zakazujete?“

„Slečno Davisová,“ řekl mistr lektvarů, „měla byste se přestat stýkat s Nebelvíry, zejména s těmi, kteří se jmenují Levandule Brownová. A jestli tu budete ještě za minutu, podám žádost o vaše přeložení do této koleje.“

„*To byste se neodvázil!*“ vykřikla Tracey.

„Hm,“ řekla Susan Bonesová a zatvářila se soustředěně. „Profesore Snape, otevíráte občas ty dveře, abyste zkontroloval, co je uvnitř?“

Profesor Snape ztuhl na místě. Pak se otočil a položil pravou ruku na kovové klepadlo –

Harry sledoval ruku na klepadle, takže si nevšímal, co profesor Snape dělá levou rukou, dokud neuslyšel náhlý výkřik.

„Vlastně ne,“ řekl profesor Snape, který teď držel za límec dusící se hlavu Draca Malfoye, který měl zbytek těla stále ještě skryt pod pláštěm neviditelnosti. „Ale dobrý pokus.“

„Cože?“ vykřikly Tracey a Dafné.

Susan Bonesová se udeřila do čela. „Nemůžu *uvěřit*, že jsem na to skočila.“

„Takže, pane Malfoyi,“ řekl profesor Snape. Jeho hlas se ztišil. „Poslal jste sem své přátele jakožto léčku... jen v naději, že tak budete moci projít těmito dveřmi? Proč jste to udělal?“

„Myslím, že bychom mu měli věřit,“ řekl Theodor Nott. „Pane Malfoyi, *musíme* mu věřit, je to jediný profesor, který by se postavil na naši stranu!“

„Ne!“ vykřikla Dracova vznášející se hlava z místa, kde ho profesor Snape pořád držel za límec. „Nesmíš nic říct! Mlč!“

„Musíme to risknout!“ vykřikl Theodor. „Profesore Snape, pan Malfoy konečně přišel na to, co se celý rok děje a proč – Brumbál se snaží získat

Kámen mudrců od Nicholase Flamel! Protože si Brumbál myslí, že by nikdo neměl mít nesmrtelnost! A tak se Brumbál snažil Flamelu přesvědčit, že se Temný pán vrací a potřebuje Kámen, aby se mohl oživit, a chtěl po Flamelovi, aby mu ho dal, ale Flamel nechtěl, a místo toho Flamel Kámen uložil do kouzelného zrcadla, které je tam dole, a Brumbál právě teď zjišťuje, jak ho získat, a pak si pro něj přijde a my se k němu musíme dostat první! Brumbál bude opravdu všemocný, jestli Kámen mudrců získá!“

„Cože?“ řekla Tracey. „To jsi předtím neříkal!“

„To –“ Dafné řekla. Vypadala vyděšeně, ale odhodlaně. „Na tom nezáleží – profesore Snape, prosím, *musíte* mi věřit. Dívala jsem se na knihy, které si Hermiona v knihovně vypůjčila, a těsně předtím, než ji někdo zabil, zkoumala Kámen mudrců. V jejích poznámkách stálo, že se může stát něco nebezpečného, pokud Kámen zůstane v zrcadle příliš dlouho. Musíme ho okamžitě dostat pryč z hradu.“

Susan Bonesová si teď oběma rukama zakryla obličej. „Nejedu v tom s nimi, jsem s nimi jenom abych zabránila ještě větším hloupostem.“

Severus Snape zíral na Theodora Notta a ostatní. Pak otočil hlavu a podíval se na Draca Malfoye. „Pane Malfoyi,“ pronesl mistr lektvarů. „Jak jste přišel na Brumbálovo spiknutí?“

„Vывodil jsem to z důkazů!“ ozvala se plovoucí hlava Draca Malfoye.

Profesor Snape otočil hlavu zpět k Theodoru Nottovi. „Jak jste chtěl získat Kámen z nitra kouzelného zrcadla, které údajně dokázalo zmást samotného Brumbála? Okamžitě mi odpovězte!“

„Vezmeme celé zrcadlo a pošleme ho zpátky Flamelovi,“ řekl Theodor Nott. „Není to tak, že bychom chtěli Kámen pro sebe, jen potřebujeme zabránit Brumbálovi, aby ho ukradl.“

Profesor Snape přikývl, jako by si něco potvrzoval, a otočil hlavu, aby se podíval na ostatní studenty. „Řekněte mi, nevšimli jste si, že by se někdo z vás choval neobvykle? Nebo třeba má někdo nějaký zvláštní předmět nebo používá kouzla, která by prvák neměl znát?“ Pravá ruka profesora Snapea nyní mířila hůlkou na Susan Bonesovou. „Vidím, že slečna Greengrassová a slečna

Davisová se na vás snaží nedívat, slečno Bonesová. Pokud existuje nějaké obyčejnější vysvětlení, bylo by moudré, kdybyste ho *okamžitě* vytáhla.“

Vlasy Susan Bonesové se zbarvily do jasně červené, ačkoli její tvář se nezměnila. „Asi už nemá smysl to dál tutlat,“ řekla, „stejně za dva dny maturuju.“

„Dvojnásobné čarodějky maturují o *šest let* dřív?“ řekla Tracey Davisová. „To není fér!“

„*Bonesová je dvojnásobná čarodějka?*“ zvolal Theodor.

„Ne, je to Nymfadora Tonks, je metamorfomág,“ řekl profesor Snape. „Vydávat se za jiného studenta je zásadně proti předpisům, jak jistě dobře víte, slečno Tonks. Ani dva dny před maturitou ještě není pozdě vás z Bradavic vyloučit, což by byla strašná tragédie – tedy z vašeho pohledu. Z mého pohledu by to bylo k popukání. A teď mi řekněte, co přesně tady děláte.“

„Tím se to vysvětluje,“ řekla Dafné Greengrassová. „Hm, existuje i *skutečná* Susan Bonesová, nebo kolej vymírá, takže tě nechali tajně –“

Zrzavá postava Susan Bonesové měla dlaň na tváři. „Ano, slečno Greengrassová, existuje *skutečná* Susan Bonesová. Posílá mě místo sebe, jen když se *vaše banda* chystá dostat do *neuvěřitelných* problémů. Profesore Snape, jsem tu proto, že se ztratil Draco Malfoy a tahle parta *trvala na tom*, že se ho pokusí najít, místo aby zavolali bystrozory. Z důvodů, které mi podle skutečné slečny Bonesové nebyl čas vysvětlovat a které, jak si teď uvědomuji, byly hloupé. Ale mladí studenti nikdy nesmějí chodit sami, vždycky je musí doprovázet někdo ze šestého nebo sedmého ročníku. A teď jsme našli Draca Malfoye a můžeme se všichni vrátit. Prosím? Než přijdou ještě s něčím ujetějším?“

„*Co se to tu proboha děje?*“

„Ah,“ řekl profesor Snape, který vedle zhroucené postavy profesora obrany pořád mířil hůlkou na zrzavou postavu Susan Bonesové a druhou rukou stále svíral límec pod vznášející se hlavou Draca Malfoye. „Vnímám profesorku Prýtovou.“

„Je to jinak, než jak to vypadá,“ zahlásila Tracey Davisová.

Malá, podsaditá postava profesorky bylinkářství se vrátila na scénu. Už v tu chvíli měla vytaženou hůlku, i když s ní na nikoho nemířila. „*Ani nevím, co si tady o tom mám myslet! Hůlky sklonit, všichni, hněd! Včetně vás, profesore!*“

Odvedení pozornosti. Harrymu to náhle jasně došlo. Ať už teď sledoval cokoli, z místa, kde stál neviděn a vzdálen dění, tohle nebylo to, *o co tu skutečně šlo*, nebyla to ta pravá nit příběhu, bylo to tak *zařízeno*. Příchod profesorky Prýtové uvolnil Harryho pozdržený soud; takové věci se neděly jen proto, aby situace byla vtipnější. Někdo všechen ten chaos vyvolal záměrně, ale jaký to mělo mít smysl?

Harry pevně doufal, že to nebyl on, kdo se vrátil v čase a zařídil to, protože to vypadalo jako ten druh věci, který by mohl mít na svědomí.

Severus Snape sklonil hůlku. Druhou rukou pustil Draca Malfoye. „Profesorko Prýtová,“ řekl mistr lektvarů, „jsem tu na příkaz ředitele, abych hlídal tyto dveře. Všichni ostatní přítomní tu *nemají co dělat* a žádám vás, abyste je odvedla pryč.“

„To zní věrohodně,“ řekla profesorka Prýtová. „Proč by zrovna vás Brumbál pověřil hlídáním dveří do své herny? Nejde mu přece o to, že by chtěl studenty držet venku, to ne, oni přece mají jít dovnitř a uvíznout v *mých* ďáblových osidlech! Susan, drahá, máš přece komunikační zrcátko, ne? Použij ho a přivolej bystrozory.“

Pozorující Harry si pro sebe přikývl. *O to šlo*. Bystrozoři by v této strašlivě nepřehledné situaci odvedli všechny přítomné, žádné výmluvy by nebrali, a pak by dveře zůstaly nestřežené.

Měl ale Harry do zakázané chodby vstoupit sám? Nebo sledovat, kdo nakonec přijde, až všichni ostatní odejdou?

Hlasitý záchvat kašle a hekání přiměl všechny, aby se podívali na místo, kde ležel profesor obrany.

„Snape – poslyš –“ řekl profesor obrany mezi kašláním. „Proč – tady – Prýtová –“

Mistr lektvarů sklopil zrak.

„Paměťové kouzlo – usvědčuje – profesorku –“ Profesor obrany začal znovu kašlat.

„Cože?“

A logika celé věci už se v Harryho mysli odvíjela s krystalicky čistým zděšením, na všechny jednotlivosti už měl podezření, takže strašlivé uvědomění přicházelo jako opakování s větší jistotou.

Někdo Hermioně vštípil do paměti, že se pokusila Draca zabít.

Jen někdo z profesorského sboru to mohl udělat bez poplachu.

Takže jediné, co musel skutečný pachatel udělat, bylo seslat Legilimens nebo Imperius na profesora Bradavic.

A poslední, koho by kdokoli podezříval, by byla ředitelka mrzimorské koleje.

Snape se bleskově otočil, zatímco profesorka Prýtová zvedala hůlku a mistr lektvarů mezi nimi stihl beze slov vztyčit průsvitnou ochranu. Ale blesk, který vystřelil z hůlky profesorky Prýtové, byl tmavě hnědý, což v Harryho mysli vyvolalo vlnu strašlivých obav; a hnědý blesk způsobil, že Severusův štít zhasl dřív, než k němu vůbec doletěl, a přitom zasáhl jeho pravou ruku, i když už mistr lektvarů stihl o kousek uhnout. Profesor Snape tlumeně vykřikl, ruka se mu zkroutila a upustila hůlku.

Další blesk, který vyšlehl Prýtové z hůlky, byl jasně červený, v barvě omračující kletby, a zdálo se, že se rozjasňuje a zrychluje už když opouštěl její hůlku. Doprovázel ho další nával úzkosti. Blesk s mistrem lektvarů mrštil do dveří a ten se pak bez hnutí zhroutil na zem.

To už byla růžovovlasá Susan Bonesová obklopena modrým oparem s mnoha fazetami a pálila na profesorku Prýtovou jednu kletbu za druhou. Profesorka Prýtová si kleteb nevšímal a vyvolávala rostlinné úponky, které omotávaly mladší studenty, kteří se snažili utéct, kromě Draca Malfoye, který opět zmizel pod svým neviditelným pláštěm.

Ne-Susan-Bonesová přestala vrhat kletby. Namířila hůlku, zhluboka se nadechla a hlasitě zakřičela zaklínadlo, které vyčarovalo červy zlatého světla, kteří se zakousli do štítu kolem profesorky Prýtové. Na to se profesorka bylinkářství otočila s nepřítomným výrazem ve tváři k ne-Susan a do vzduchu za ní se vztyčila nová rostlinná chapadla. Tyto stonky byly tmavěji zelené a zdálo se, že mají vlastní štíty.

Harry Potter zamumlal do zdánlivě prázdného vzduchu: „Zaútočte na Prýtovou. Pomozte Bonesové. Pouze nesmrtící.“

„Ano, můj pane,“ zašeptal Lesath Lestrangle pod Harryho pláštěm neviditelnosti a dojem přítomnosti zmijozelského páťáka se odsunul směrem k boji.

Harry se podíval na své ruce a s nepříjemným šokem zjistil, že jeho zneviditelňovací kouzlo už není tak dokonalé jako předtím. Při každém Harryho pohybu se ve vzduchu objevovaly náznaky zkreslení...

Harry pomalu ustupoval, až došel k rohu a přikrčil se za ním. Pak vytáhl komunikační zrcátko... bylo prázdné a nefunkční. Samozřejmě. Harry zrcátko odlevitoval tak, aby s jeho pomocí viděl za roh a mohl sledovat konec... odvedení pozornosti? *Co se to tu dělo a proč?*

Profesorka Prýtová a podoba Susan Bonesové sváděly souboj v záblescích světla a listí. Ze vzduchu se vynořila planoucí zeleň Silnější vrtací kletby a prokousala se polovinou vnější vrstvy štítů profesorky Prýtové. Profesorka herbologie se otočila a vypustila široký žlutý proud do míst, odkud vrtací kletba přišla, ale zdálo se, že kouzlo nic nezasáhlo.

Žluté plameny, modré fazety, tmavě zelené rostlinné úponky a vířící fialové okvětní lístky...

Ale pak profesorka Prýtová začala střílet karmínové oblouky na všechny strany, a jedna z karmínových čepelí ve vzduchu něco zasáhla, přičemž plášť neviditelnosti neskryl, kde byl karmínový oblouk pohlcen, a pocit Lesathovy přítomnosti pod pláštěm neviditelnosti se složil na zem.

A to dalo ne-Susan-Bonesové dost času, aby se zastavila, popadla dech a vykřikla něco, co v Harrym vyvolalo další vlnu hrůzy; a bílá jiskra, která vyšlehla, prošla skrz rozzžvýkané štíty profesorky Sproutové a její rostlinné brnění a složila ji.

Ne-Susan-Bonesová zadýchaná padla na kolena. Její šaty byly nasáklé potem.

Otočila hlavu a rozhlédla se kolem sebe, na těla ležící omráčená na zemi nebo omotaná úponky.

„Cože?“ řekla ne-Susan. „Cože? Cože? Cože.“

Nedostalo se jí žádné odpovědi. Oběti zapletené do úponků profesorky Prýtové se nehýbaly, i když se zdálo, že dýchají.

„Malfoyi...“ řekla růžovovlasá Susan a stále lapala po dechu. „Draco Malfoyi, kde jsi? Jsi tu? Zavolej konečně bystrozory! Merlin tě zatrat – *Homenum Revelio!*“

A Harry zjistil, že je znovu viditelný a zírá do svého zrcátka na postavu Draca Malfoye, napůl viditelnou pod třpytem pláště, jak stojí za ne-Susan a míří hůlkou na mezeru v ne-Susanině modrém oparu.

Harryho mysl se pohybovala v záblescích vhledu, příliš pomalu, a přesto příliš rychle; dokonce i když se Harrymu otevřela ústa a nadechoval se, aby vykřikl.

bacha na souhvězdí

existovalo souhvězdí jménem Draco

když jste dokázali ovládat profesora, dokázali jste ovládat studenta

„*K zemi!*“ vykřikl Harry, ale už bylo pozdě, blesk rudého světla zezadu zasáhl Susaninu hlavu a srazil ji na zem.

Harry vyšel zpoza rohu a pronášel: „*Somnium somnium somnium somnium somnium somnium.*“

Třpytivý tvar Draca Malfoye se zhroutil na hromádku.

Harry chvíli lapal po dechu. Pak Harry řekl: „*Stupefy!*“ a ověřil si, že ano, omračující kletba skutečně zasáhla postavu Draca Malfoye.

(Mohli jste se mýlit v tom, že *Somnium* skutečně zasáhlo. Harry už viděl dost hororových filmů, nemluvě o té záležitosti se Sluničky, takže se *takové* chyby nehodlal dopustit znovu.)

A když už se nad tím Harry znovu zamyslel, vrhl další omračující kouzlo na ležící profesorku Prýtovou.

Harry stiskl hůlku, zkoumal celou scénu a vyčerpáním těžce oddechoval. Neměl už dost magie na to, aby Brumbálovi poslal patrona, a tentokrát měl na tuto možnost *opravdu* pomyslet hned. Harry se začal natahovat k místu, kam spadlo jeho zrcátko, aby zjistil, jestli už nezačalo fungovat.

A pak Harry zaváhal.

V jeho vzkazu pro sebe stálo, že se má vyhýbat pozornosti bystrozorů, a Harry pořád ještě *nevěděl, co se děje*.

Zhroucená postava profesora Quirrella se znovu rozkašlala, opřela se rukou o zeď vedle sebe a pomalu se zvedla na nohy.

„Harry,“ zaskřehotal profesor Quirrell. „Harry. Jsi tady?“

Bylo to poprvé, co ho kdy profesor Quirrell oslovil křestním jménem.

„Jsem tady,“ řekl Harry. Bez jakéhokoli vědomého přemýšlení se jeho nohy pohnuly kupředu.

„Prosím,“ řekl profesor Quirrell. „Prosím, nemám... moc času. Prosím, vezmi mě... k zrcadlu... pomoz mi... získat Kámen.“

„Kámen *mudrců*?“ Harry se zeptal. Rozhlédl se po roztroušených tělech, ale Draca už neviděl, odhalovací kouzlo už vyprchalo. „Myslíte, že měl pan Nott *pravdu*? Nemyslím si, že by Brumbál –“

„Brumbál – ne,“ vydechl profesor Quirrell. „Protože – Prýtová –“

„Rozumím,“ řekl Harry. Kdyby za tím vším stál Brumbál, nepotřeboval by ovládat mysl profesorky, aby mohl použít paměťová kouzla.

„Zrcadlo... prastará relikvie... může skrývat cokoli... Kámen by v něm mohl být... mnoho lidí chce kámen... jeden poslal Prýtovou...“

Harry rychle zopakoval: „Zrcadlo tam dole je prastará relikvie, která se dá použít k ukrytí věcí, a bylo by to jedno z možných míst, kam by se dal schovat Kámen mudrců. Pokud je Kámen mudrců uvnitř zrcadla, pak by ho mohl chtít získat kdokoli. Jeden z nich ovládá Prýtovou a to by vysvětlovalo, co je vlastně jejich cílem... jenže... to nevysvětluje, proč by ten, kdo ovládal Prýtovou, šel po Hermioně.“

„Harry, prosím,“ řekl profesor Quirrell. Dýchal teď ještě namáhavěji a jeho hlas zněl nesnesitelně pomalu. „Je to jediná věc... která mi může zachránit život... a já teď zjišťuji... Nechci zemřít... prosím, pomoz mi...“

A tím toho bylo dost.

Nějak toho najednou bylo až příliš.

Vrátil se pocit odstupu, který Harryho přepadl, když přišla profesorka Prýtová, a začal se vracet i přerušovaný odklad posuzování – jeho vnitřní kritik vše zvažoval, jako by to byla jen kulisa. Načasování, pravděpodobnosti, tolik

lidí, kteří se objevili u stejných dveří, zoufalství profesora obrany... celá tahle situace mu nepřipadala skutečná. Možná by ji ale dokázal *vyřešit*, kdyby si mohl dopřát čas a věci si promyslet, místo se vrhl do dobrodružství na první zavolání. Všechny nasbírané zkušenosti za poslední rok konečně vykrytalizovaly v něco jako nádech bojové otrlosti. Instinkt zrozený z minulých katastrof Harrymu říkal, že pokud se prostě vrhne vpřed, skončí to smutným rozhovorem, při kterém si uvědomí, že udělal hloupost. *Zase.*

„Nechte mě přemýšlet,“ řekl Harry. „Nechte mě na minutku přemýšlet, než vyrazíme.“ Odvrátil se od profesora obrany a zadíval se na bezvědomá těla, která se v různých tvarech válela po podlaze. Za uplynulý rok už viděl tolik kousků skládačky, že by možná všechno zapadlo na své místo i s jediným dalším kouskem...

„Harry...“ řekl profesor obrany slábnoucím hlasem. „Harry, já umírám...“

Jedna minuta navíc nemůže změnit to, že měl CELÝ ROK na to, aby byl nemocný, je NEPRAVDĚPODOBNÉ, že jeho boj o život by byl přesně načasován tak, aby spoléhal na tuto poslední minutu, bez ohledu na to, co se stalo Hermioně –

„Já vím!“ Harry řekl. „Budu přemýšlet rychle!“

Harry zíral na těla a snažil se přemýšlet. Nebyl čas na pochybnosti, na výhrady, žádné brzdy ani váhání, jen vzít první myšlenky a *rozběhnout se s nimi*

–

Harrymu se v hlavě míhaly útržky abstraktních myšlenek, heuristické postupy řešení problémů, které neměl čas převádět do slov. V neverbalizovaných záblescích svištěly kolem a sestavovaly z problému objekt.

– *všímám si, že jsem zmatený – čím?*

– *první místo, kde hledat problém, je jakýkoli aspekt situace, který se zdá být nejnepravděpodobnější –*

– *jednoduchá vysvětlení jsou pravděpodobnější, eliminovat samostatné nepravděpodobnosti, které by musely být postulovány –*

Profesor Snape už tu byl, pak přišel profesor Quirrell, pak dorazil Harry (pomocí obraceče času), pak dorazila skupina dobrodruhů a objevil se Draco (součást skupiny), pak se objevila profesorka Prýtová.

Příliš mnoho lidí se objevilo *synchronně*, a to byla příliš velká náhoda, bylo *nepravděpodobné*, že by se tolik různých skupin objevilo na stejném místě během pěti minut, *muselo* to mít společnou souvislost.

Označte toho, kdo ovládal Prýtovou, za strůjce, který nařídil, aby Hermioně byla očarována paměť. Hlavní mozek poslal Prýtovou.

Profesor Snape říkal, že ho ředitel poslal hlídat dveře poté, co došlo k nějakému *narušení*, a pokud to způsobil ovládající, aby odvedl pozornost, pak to vysvětlovalo i Severusovu přítomnost.

Harry už si nebyl jistý, jestli Draca ovládal ten hlavní mozek, tato hypotéza ho napadla v okamžiku, kdy se Draco možná jen snažil sundat ne-Susan, aby se mohl nerušeně dostat do chodby...

Ne, to byl špatný způsob uvažování, obrátit to, pokusit se *vysvětlit* načasovanou přítomnost Draca a jeho dobrodružné skupiny, žádný čas na sebezpytování, *běžet s hypotézou*, tedy předpokládat, že mozek za Prýtovou poslal Draca nebo vyvolal jeho příchod.

To by vysvětlovalo tři příchody.

Harry se ukázal, protože mu to nařídil jeho vzkaz. To by se dalo přičíst cestování v čase.

Zbýval tedy profesor obrany, který řekl, že sleduje Snapea, jenže to se nezdálo jako *opravdu* adekvátní důvod, aby se tu profesor Quirrell objevil, Harry se kvůli tomu necítil méně zmatený, a tak možná ten mozek také nějak kontroloval načasování přítomnosti profesora Quirrella a dokonce zařídil, aby Harry sám vstoupil do časové smyčky.

Harryho mysl narazila na kámen úrazu, nedokázal si představit, jak tuto úvahu dále rozšířit.

Nebyl čas tupě zírat na překážky.

Harryho mysl bez jakéhokoli zastavení nebo přibrždování zaútočila na problém z nového úhlu.

Profesor Quirrell vyvodil, že někdo ovládá bradavického profesora, aby Hermioně očaroval paměť, což znamenalo, že ten, kdo ovládal profesorku Prýtovou, to na Hermionu nastražil, a pak ji zavraždil, což znamenalo, že

ovládající profesorky Prýtové měl podrobné informace o životě v Bradavicích a možná i osobní zájem na Chlapci-který-přežil a jeho přátelích.

Harryho mysl konečně doručila příslušnou vzpomínku, Brumbál řekl, že nejsilnější cesta Lorda Voldemorta k životu je ukryta zde uvnitř Bradavic, *běžet s hypotézou*, takže nástrojem vzkříšení byl Kámen mudrců ukrytý v zrcadle, *proč Brumbál umístil zrcadlo do chodby, kterou mohli projít prváci, ne, tuhle otázku ignoruj, teď není důležitá*, a profesor Quirrell řekl, že Kámen mudrců má velkou léčivou moc, takže tahle část také sedí.

Ale pokud byl Kámen mudrců ukrytý v zrcadle, aby nepadl do rukou Temnému pánovi, znamenalo to, že v zrcadle byla také jediná věc na světě, která mohla zachránit život profesoru obrany –

Harryho mysl se pokusila zaváhat, ucuknout, cítil náhlou obavu, kam to směřuje.

Na váhání ale nebyl čas.

– a to bylo také příliš mnoho náhod, prostě příliš mnoho nepravděpodobnosti, pokud to vaše mysl nepopsala jako úžasný dějový zvrat, jako byste byli uvnitř příběhu.

Mohl by domnělý Temný pán také manipulovat profesorem Quirrellem tak, aby profesor Quirrell objevil svou údajnou spásu ve správný čas, aby Harry a profesor Quirrell šli pro nástroj vzkříšení do zrcadla, ani by to ve skutečnosti nemusel být Kámen mudrců, a pak by se objevil avatar Temného pána nebo nějaký jiný služebník a zmocnil se ho, což by vysvětlilo *všechny* soulady a popřelo všechny náhody.

Nebo profesor Quirrell od začátku věděl, že jediná věc, která mu může zachránit život, se skrývá v tom zrcadle, a proto souhlasil, že bude v Bradavicích učit obranu, a teď se tu věc konečně snaží získat, ale proč tedy čekal, až mu bude takhle zle, aby se o to vůbec pokusil, a proč se Prýtová objevila ve stejnou dobu jako profesor Quirrell –

Harrymu se to v hlavě zavrtělo silněji.

Jeho vnitřní oko se dívalo směrem, kam se dřív bálo pohlédnout.

Na vzkazu, který jsem si poslal, stálo, abych pomohl pozorovateli hvězd. Neposílal bych si vzkaz s tímto textem, kdybych už v budoucnu nepřišel na to, že je

to správná věc – možná mi ten vzkaz jen říká, abych se do toho pustil –

Do vědomí mu pronikl poznatek o zmatenosti.

Kódovaná zpráva na pergamentu... jeden nebo dva řádky nezněly úplně správně, nezněly jako kód, který by Harry očekával, že sám pro sebe použije...

„Harry,“ zašeptal za ním hlas umírajícího profesora Quirrella. „Harry, prosím.“

„Už jsem skoro skončil s přemýšlením,“ řekl Harryho hlas nahlas a Harry si při těch slovech uvědomil, že jsou pravdivá.

Obrať to.

Podívej se na to z pohledu nepřítele, z místa, kde nepřítel provádí své vlastní inteligentní plánování, někde mimo tvůj dohled.

V Bradavicích jsou bystrozoři a tvůj cíl, Harry Potter, je teď plně ve střehu. Harry Potter při prvním náznaku potíží přivolá bystrozory nebo pošle patrona Albusi Brumbálovi. Když to pojmem jako hádanku, je jedním z kreativních řešení –

– zfalšovat údajně v čase vrácený vzkaz Harryho Pottera sobě samému, ve kterém se říká, aby *nevolal* o pomoc, a vzkazuje se mu, aby byl na místě a v čase, kde ho chceš mít. Přiměješ samotný cíl, aby obešel všechny ochrany, které kolem sebe vystavil. Dokonce obejdeš i ochranu, kterou mu poskytuje jeho nedůvěra, tím, že bude důvěřovat úsudku svého vlastního budoucího já.

Není to ani obtížné. Můžeš nějakému náhodnému studentovi očarovat paměť, aby si vzpomněl, že mu Harry Potter předal obálku, kterou mu má později donést.

Tomu studentovi můžeš očarovat paměť, protože jsi bradavický profesor.

Nedáš si tu práci, abys ukradl tužku a mudlovský papír z váčku Harryho Pottera. Místo toho zfalšuješ písmo Harryho Pottera na kouzelnickém pergamentu. Rukopis Harryho Pottera dokážeš zfalšovat, protože jsi ho viděl na zkouškách, které jsi hodnotil na ministerstvu.

Draca Malfoye nazýváš „souhvězdím“, protože víš, že Harry Potter se zajímá o astronomii, a ty jsi kouzelník a astronomii jsi měl a pamatuješ si názvy všech souhvězdí. Ale není to přirozený kód, kterým by Harry Potter pro sebe samého označil Draca Malfoye, ten by zněl „učedník“.

Profesora Quirrella nazveš ‚pozorovatelem hvězd‘ a řekneš Harrymu Potterovi, aby mu pomohl.

Víš, že požírač životů je v hadí řeči označení pro mozkomora, a očekáváš, že Harry Potter si o bystrozorech bude myslet, že jsou s nimi spolčeni.

Zakóduješ 6:49 jako ‚šest a sedm ve čtverci‘, protože jsi četl mudlovskou knihu o fyzice, kterou ti dal Harry Potter.

Kdo tedy jsi?

Harry si všiml, že se mu zrychlil dech a rozbušilo srdce, a tak svůj dech opět zpomalil, profesor Quirrell *ho pozoroval*.

Co kdyby, čistě hypoteticky, byl profesor Quirrell tím hlavním strůjcem a Harryho zprávu zfalšoval? To by vysvětlovalo všech pět stran, které přišly, celou tu synchronní koordinaci téhle komedie, a profesorka Prýtová by byla řízena jen proto, aby profesoru Quirrellovi umožnila z falešných vzpomínek obvinít někoho jiného, až se usadí prach, ale –

Ale proč by profesor Quirrell riskoval křehké spojenectví, které měl Harry s Dracem, tím pokusem hodit na někoho vraždu

(kterou profesor Quirrell ‚odhalil‘ a ‚zastavil‘ údajně pomocí sledovacího zařízení umístěného na Dracovi)

Proč by profesor Quirrell zabíjel Hermionu?

(jeho první pokus o její odstranění nevyšel)

Pokud byl profesor Quirrell ten zlý, pak možná lhal o všem, co souviselo s viteály, a možná vůbec nebyla náhoda, že jediná věc, která mu mohla zachránit život, byla věc, která mohla také vzkřísit Temného pána, co když to Temný pán také nějak zařídil

(jednoho dne David Monroe záhadně zmizel a byl považován za mrtvého právě rukou Temného pána)

Harryho přepadla strašná intuice, něco odděleného od všech dosavadních úvah, intuice, kterou nedokázal vyjádřit slovy; kromě toho, že on a profesor obrany si byli v určitých ohledech velmi podobní a zfalšování zprávy poslané časem byl přesně ten druh kreativní metody, kterou mohl Harry sám vyzkoušet, aby obešel všechny ochrany cíle –

A tehdy si Harry konečně uvědomil, co mělo být jasné od samého začátku.

Profesor Quirrell byl chytrý.

Profesor Quirrell byl chytrý stejným způsobem jako Harry.

Profesor Quirrell byl chytrý úplně stejně jako Harryho tajemná temná stránka.

Kdybyste měli hádat, kdy Chlapec-který-přežil získal svou tajemnou temnou stránku, bylo by vám jasné, že to nejspíš bylo v noci 31. října 1981.

A taky

A taky

A taky profesor Quirrell znal heslo, o kterém si Bellatrix Blacková myslela, že identifikuje Temného pána, a jeho přítomnost vyvolávala v Chlapci-který-přežil pocit zkázy, a jeho magie ničivě působila na Harryho magii a jeho oblíbeným kouzlem byla Avada Kedavra a taky a taky a taky –

To poznání Harrym projelo jako protržení obrovské přehrady, ze které se vyvalí všechna voda, a provalilo se jeho myslí jako nezadržitelná záplava, která všechno smetla.

Existuje pouze jediná realita, která umožňuje všechna pozorování.

Pokud se zdá, že různá pozorování ukazují neslučitelným směrem, znamená to, že jste ještě neobjevili pravdivou hypotézu.

A v takových případech, když vás konečně napadne správná hypotéza, se za ní všechno srovná, přesáhne popření i zděšení a strhne všechny pochybnosti a emoce, které by jí mohly stát v cestě.

– a pak ‚David Monroe‘ a ‚Lord Voldemort‘ byli jediná osoba, která vystupovala na obou stranách kouzelnické války, a proto byla rodina Monroeových zabita dřív, než se mohla setkat s ‚Davidem Monroem‘, jak ostatně Moody podezříval –

Realita se ustálila do jediného známého stavu, jediného uceleného stavu věcí, který kompaktně generoval soubor pozorování.

Harry nevyskočil, nezměnil dech, snažil se nedat najevo jedinou známku hrůzy a agónie, které mu zaplavovaly mysl.

Nepřítel stál za ním a pozoroval ho.

„Dobře,“ řekl Harry nahlas, jakmile se odvážil věřit, že jeho hlas bude znít normálně. Stále se díval na těla a odvracel pohled od profesora Quirrella, protože nevěřil vlastnímu výrazu. Harry zvedl rukáv, aby si otřel pot z čela, a snažil se, aby to gesto vypadalo nenuceně; Harry nedokázal ovládnout pot ani rychlé bušení v hrudi. „Pojďme pro Kámen mudrců.“

Harrymu stačila jediná chvilka nepozornosti kdekoli na cestě, aby mohl použít svůj obraceč času.

Za ním se neozývala žádná odpověď.

Ticho se protahovalo.

Harry se pomalu otočil.

Profesor Quirrell stál vzpřímeně a usmíval se.

Profesor obrany držel v ruce tvar z černého kovu namířený na Harryho ruku s hůlkou, a držel jej s jistotou někoho, kdo přesně věděl, jak používat poloautomatickou pistoli.

Harry měl sucho v ústech, dokonce i rty se mu chvěly adrenalinem, ale dokázal promluvit. „Dobrý den, lorde Voldemorte.“

Profesor Quirrell naklonil hlavu na znamení uznání a řekl: „Dobrý den, Tome Riddle.“

**105. Pravda, část 2. – Pod pohrůžkou {"chapter":105,
"link":"https://archetypal.cz/2021/105-pravda-cast-2","id":43206}}**

Tom Riddle.

Zdálo se, že ta slova v Harryho hlavě vyvolávají ozvěny a rezonanci, které stejně rychle odeznívají, rozpadlé vzorce, které se snaží složit dohromady a nedaří se jim to.

Tom Riddle je

Tom Riddle byl

Ta hádanka

Harryho pozornost měla jiné priority.

Profesor Quirrell na něj mířil pistolí.

A z nějakého důvodu lord Voldemort ještě nevystřelil.

Harryho hlas zazněl spíš jako skřehotání: „Co ode mě vlastně chcete?“

„Tvou smrt,“ řekl profesor Quirrell, „se očividně žádat nechystám, protože jsem měl spoustu možností tě zabít, kdybych chtěl. Osudová bitva mezi lordem Voldemortem a Chlapcem-který -přežil je výplodem Brumbálovy fantazie. Víím, kde najdu dům tvé rodiny v Oxfordu, a víím, co je odstřelovací puška. Zemřel bys dřív, než by ses vůbec dotkl hůlky. Doufám, že je ti to jasné, Tome?“

„Naprosto,“ zašeptal Harry. Jeho tělo se pořád třásl, spustilo programy užitečné spíš k útěku před tygrem než k sesílání delikátních kouzel nebo *přemýšlení*. Harryho napadla ještě jedna věc, kterou od něj osoba se zaměřenou zbraní očividně čekala, dotaz, na který se měl zeptat, a tak se zeptal: „Proč mi říkáte Tome?“

Profesor Quirrell si ho uvážlivě prohlížel. „Proč ti říkám Tome? Odpověz. Tvůj intelekt není úplně takový, jak jsem doufal, ale na tohle by měl stačit.“

Harryho ústa jako by znala odpověď už předtím, než se jeho mozek stačil na otázku zaměřit. „Tom Riddle je vaše jméno. Naše jméno. Byl, nebo je, tím, z koho se stal lord Voldemort.“

Profesor Quirrell přikývl. „Tak. Temného pána už jsi porazil, jedinkrát a naposledy. Já už jsem zničil vše až na zbytek Harryho Pottera, čímž jsem odstranil rozdíly mezi našimi dušemi a umožnil nám pobývat ve stejném světě. Teď, když je ti jasné, že bitva mezi námi je výmysl, bys mohl začít jednat

rozumně, abys mohl prosazovat vlastní zájmy. Nebo taky nemusíš.“ Zbraň ukázala dopředu, což na Harryho čele vytvořilo krůpěje potu. „Odhoď hůlku. Hned.“

Harry hůlku upustil.

„Odstup od ní,“ řekl profesor Quirrell.

Harry poslechl.

„Ze svého krku,“ řekl profesor Quirrell, „sundej svůj obraceč času. Dotýkej se jen řetízku. Polož obraceč času na zem a taky od něj ustup.“

I toto Harry udělal. I v šoku, v jakém byl, jeho mysl pořád hledala způsob, jak by mohl obracečem času otočit – náhlým tahem by mohl vyhrát. Harry ale věděl, že profesor Quirrell si představuje sebe sama na Harryho místě a také vidí dostupné příležitosti.

„Vytáhni svůj váček, taky ho polož na zem a odstup.“

Harry to udělal.

„Velmi dobře,“ řekl profesor obrany. „Teď přišel čas vydat se pro Kámen mudrců. Mám v úmyslu vzít sebou tyto čtyři prváky, vhodně zbavené posledních vzpomínek, aby si pořád vzpomínali na svůj původní záměr. Snapea budu kontrolovat a postavím ho na stráž k těmto dveřím. Až dnes skončíme, mám v úmyslu Snapea zabít za zradu, které nabídl mé druhé identitě. Tři děti pak vezmu s sebou, abych vytvaroval jejich budoucí loajalitu. A měl bys vědět, že mám rukojmí. Už jsem spustil kouzlo, které zabije stovky bradavických studentů, včetně mnoha těch, které bys nazval svými přáteli. To kouzlo mohu zastavit pomocí Kamene, pokud se mi ho podaří získat. Když budu předtím přerušen nebo když se rozhodnu kouzlo nezastavit, stovky studentů zemřou.“ Hlas profesora Quirrella zůstával milý. „Máš ještě nějaké další zájmy, které by byly v sázce, chlapče? Rád bych tě slyšel říct, ne, ale to bych doufal příliš.“

„Byl bych rád,“ podařilo se Harrymu říct přes všechnu tu hrůzu, zklamání a přes nože, které přeřezávaly citové pouto, což bolelo, jako by řezaly do živého, „kdybyste takové věci nedělal, profesore.“ *Proč, profesore Quirrelle, proč, proč to muselo dopadnout zrovna takhle, nechci, nechci, nechci, aby se to dělo...*

„Dobrá,“ řekl profesor Quirrell. „Dávám ti svolení, abys mi nabídl něco, co chci.“ Pistolí udělal vyzývavé gesto. „Je to je vzácné privilegium, chlapče. Lord

Voldemort obvykle nevyjednává o tom, co chce.“

Nějaká část Harryho mysli se horečně snažila najít něco, co by mohlo mít pro lorda Voldemorta nebo profesora Quirrella větší cenu než dětská rukojmí nebo Severusova smrt.

Jiná jeho část, ta, která nikdy nepřestala přemýšlet, už znala odpověď.

„Vy ale už víte, co ode mě chcete,“ řekl Harry přes nevolnost a rány, kterými krvácela jeho duše. „Co to je?“

„Tvou pomoc při získávání Kamene mudrců.“

Harry polkl. Nedokázal zabránit tomu, aby jeho oči nepřebíhaly mezi zbraní a tváří profesora Quirrella.

Uvědomoval si, že hrdina v pohádkách by měl říct ,ne', ale teď, když se v takové situaci skutečně ocitl, mu říci ,ne' nedávalo smysl.

„Jsem zklamaný, že o tom vůbec musíš přemýšlet,“ řekl profesor Quirrell. „Je zřejmé, že bys mě prozatím měl poslouchat, protože nad tebou mám naprostou převahu. Naučil jsem tě to líp, než předvádíš; v tuto chvíli bys rozhodně měl předstírat, že jsi prohrál. Nemůžeš očekávat, že vzdorem něco získáš, vyjma bolesti. Měl sis spočítat, že bude lepší odpovědět dřív a nevysloužit si mou nedůvěru.“ Oči profesora Quirrella ho zvědavě zkoumaly. „Brumbál ti cpal do hlavy nesmysly o ušlechtilém vzdoru? Tyhle morální zásady mi připadají zábavné, dá se s nimi tak snadno manipulovat. Ujišťuji tě, že dokážu zařídit, aby vzdorovitost vycházela morálně hůř, a bylo by dobré, kdyby ses podřídil dřív, než ti předvedu, jak to udělám.“ Zbraň zůstala namířená na Harryho, ale profesor Quirrell mávnul druhou rukou a Tracey Davisová se vznesla do vzduchu, pomalu se otáčela a její končetiny se rozprostřely –

– a pak, zatímco Harrymu srdce rozbušil nový adrenalin, se Tracey opět snesla dolů.

„Rozhodni se,“ řekl profesor Quirrell. „Tohle mě přestává bavit.“

Měl jsem souhlasit hned, než mohl Tracey utrhnout nohy, ne, vlastně ne, ředitel říkal, že lordu Voldemortovi nesmím ukázat, že stačí ohrožovat mé přátele a já budu dělat, co chce, protože to ho jen přiměje ohrožovat další – jenže to, co řekl předtím, nebyla hrozba, to bylo prostě něco, co lord Voldemort dělá –

Harry se několikrát zhluboka nadechl. Ta jeho část, která pořád běžela plně automaticky, křičela na zbytek jeho mysli, že *si nemůže dovolit zůstat v šoku*. Šok měl omezenou dobu trvání, neurony dál vysílaly signály, jediný důvod, proč by se Harryho mysl měla vypnout, kdy jeho mozek běžel dál, by byl ten, že by Harryho model sebe sama věřil, že se jeho mysl vypne –

„Nechci pokoušet vaši trpělivost,“ řekl Harry. Hlas se mu lámal. To bylo dobře. To, že zněl, jako by byl stále v šoku, znamenalo, že by mu lord Voldemort mohl dát víc času. „Ale nevím nic o tom, že by lord Voldemort měl pověst člověka, který dodržuje dohody.“ Harry se na něj podíval.

„To je oprávněná obava,“ řekl profesor Quirrell. „A existuje na to jednoduchá odpověď, kterou bych ti stejně vnutil. *Hadi nedokážou lhát*. A protože strašně nesnáším hloupost, doporučoval bych, abys neříkal nic jako: ‚Co tím myslíte?‘ Jsi na to dost chytrý a já nemám čas na ten typ rozhovoru, jakým se navzájem mučí obyčejní lidé.“

Harry polkl. *Hadi nedokážou lhát*. „*Dva pluss dva sse rovná čtyři*.“ Harry se snažil říct, že dva plus dva se rovná třem, a místo toho z něj vylezlo slovo *čtyři*.

„Přesně. Když Salazar Zmijozel na sebe a na všechny své děti seslal hadí jazyk, měl tím v úmyslu zajistit, aby jeho potomci svým slovům mohli vzájemně věřit bez ohledu na to, jaké intriky budou spřádat proti cizím.“ Profesor Quirrell zaujal svou vyučovací pózu, jako když si někdo nasadí obnošenou masku, ale namířená zbraň mu zůstávala v ruce. „Nitroobrana nedokáže kletbu hadího jazyka oklamat, na rozdíl od veritaséra, a to můžeš taky vyzkoušet. Teď dobře poslouvej. *Pojď sse mnou, sslib mi, že mi pomůžeš získat Kámen, a já nechám ty děti bez úhony. Rukojmí jsou sskuteční, sstovky sstudentů dness v noci zemřou, jeslti nezasstavím události, které už jssem uvedl do pohybu. Ušetřím rukojmí, když sse mi podaří získat Kámen*. A tohle si zapamatuj – dobře si to zapamatuj: *Nemohu být zabit žádným mně známým způsobem a ztráta Kamene nezasstaví můj návrat, ani tebe či tvé blízké nezachrání před mým hněvem*. Žádný zbrklý čin, o kterém uvažuješ, ti nepomůže tuhle hru vyhrát, chlapče. Přiznávám, že mě umíš rozčítit, a doporučuji ti, aby ses toho vyvaroval.“

„Říkal jste,“ Harrymu zněl hlas v uších podivně, „že Kámen mudrců má jinou moc, než říká legenda. Řekl jste mi to hadím jazykem. Řekněte mi, co Kámen skutečně umí, než budu souhlasit, že vám ho pomůžu získat.“ Pokud to bylo něco ve smyslu získání naprosté moci nad vesmírem, pak *nic* nestálo za zvýšení pravděpodobnosti, že by lord Voldemort Kámen získal.

„Ah,“ řekl profesor Quirrell a usmál se. „Tobě to myslí. To už je lepší a jako odměnu ti nabídnu další pobídku ke spolupráci. Věčný život a mládí i tvorba zlata a stříbra. Předpokládejme, že to skutečně jsou možnosti využití Kamene. Řekni mi, chlapče, jakou má Kámen moc?“

Možná to byl adrenalin, který v něm pořád ještě koloval, protože pro jednu byl jeho mozek skutečně užitečný. Možná to byla síla toho, že mu někdo řekl, že odpověď existuje a že důkazy jsou skutečné. „Dokáže zařídit trvalé přeměnění.“

Pak se Harry zarazil, když uslyšel, co jeho vlastní ústa právě vyslovila.

„Správně,“ řekl profesor Quirrell. „Takže kdo vlastní Kámen mudrců, může přeměňovat i lidi.“

Harryho rozervaná mysl utrpěla další náraz, když mu došlo, jakou další pobídku dostane.

„Ukradl jsi ostatky slečny Grangerové a přeměnil je na nějakou nevinně vypadající věc,“ řekl profesor Quirrell. „Přetvořenou věc, kterou musíš mít někde u sebe, abys mohl udržovat přeměnění. Ach, vidím, že tvé oči směřují k prstenu na tvé ruce, ale slečna Grangerová určitě nebude tím malým drahokamem zasazeným do prstenu, že? To by bylo příliš nápadné. Ne, očekávám, že jsi ostatky slečny Grangerové přetransformoval do samotného prstenu, aby aura přeměněného drahokamu zakryla vyzařování přeměněného prstenu.“

„Ano,“ řekl Harry, který ze sebe to slovo vytlačil. Byla to lež a Harryho pohled byl záměrný. Harry očekával, že ho kvůli ocelovému prstenu někdo vyzve, snažil se tu výzvu vyprovokovat, aby mohl znovu dokázat, že je nevinný, ale nikdo se toho neujal – možná Brumbál vycítil, že ta ocel sama o sobě nebyla kouzelná.

„Dobře,“ řekl profesor Quirrell. „Teď pojď se mnou, pomoz mi získat Kámen, a já za tebe vzkřísím Hermionu Grangerovou. Její smrt na teba měla neblahé následky a mně by nevadilo je napravit. To je, jak jsem pochopil, tvé největší přání. Prokázal jsem ti mnoho laskavostí a rád prokážu ještě jednu.“ Profesorka Prýtová se teď s prázdnýma očima zvedla ze země a namířila na Harryho svou vlastní hůlku. *„Pomoz mi získat Kámen mudrců a já sse ze všech ssil pokussím tvou přítelkyni vzkřísit ke sskutečnému a trvalému životu. Přessto mi ss tebou rychle dochází trpělivosst a nebude sse ti líbit, co by mohlo nássledovat.“* Poslední věta zazněla hlasem, který v něm vyvolával dojem hada, který se zvedá, aby udeřil.

I v této chvíli.

I v této chvíli, kdy celý svět byl vzhůru nohama, když šok následoval šok, nepřestal být Harryho mozek mozkiem a nepřestal se snažit domýšlet věci způsobem, ke kterému byly jeho obvody zaběhány.

Harry věděl, že ta nabídka zní příliš dobře na to, že ji děláte někomu, na koho míříte pistolí.

Ledaže byste *zoufale* potřebovali dotyčného pomoc, abyste mohli Kámen mudrců z kouzelného zrcadla získat.

A nezbyval čas na plánování, jen na myšlenku, že pokud profesor Quirrell opravdu zachází takto daleko, aby si zajistil jeho pomoc – Harry *chtěl* po profesoru Quirrellovi požadovat, aby mu slíbil, že výměnou za jeho pomoc v budoucnu už nikoho nezabije, ale měl silné tušení, že profesor Quirrell by odpověděl ‚Nebudte směšný‘ a normálně si o tom promluvit nebyl čas, Harry musel předem odhadnout nejzazší bezpečný požadavek –

Oči profesora Quirrella se zúžily a jeho rty se roztáhly –

„Když vám pomůžu,“ ozvalo se z Harryho úst, „chci váš slib, že se mě nechystáte zabít, až tohle skončí. Chci, abyste alespoň týden nezabil profesora Snapea ani nikoho jiného v Bradavicích. A chci odpovědi, pravdu o všem, co se celou tu dobu dělo, a všechno, co víte o mé povaze.“

Bleděmodré oči si ho nezaújatě prohlížely.

Opravdu si myslím, že jsme mohli vymyslet něco lepšího, než tohle, řekla Harryho zmijozelská stránka. Ale předpokládám, že nám opravdu došel čas, a at už budeme muset udělat cokoli dalšího, odpovědi nám pomohou.

Harry ten hlas právě teď neposlouchal. Po zádech mu ještě pořád běhal mráz z toho, jak slyšel slova, která právě vyšla z jeho úst a byla adresována muži se zbraní.

„To jsou tvé podmínky, abys mi pomohl získat Kámen?“ řekl profesor Quirrell.

Harry neschopen slova přikývl.

„Souhlassím,“ zasyčel profesor Quirrell. „Pomoz mi a dosstaneš odpovědi na své otázky ohledně minulých událostí, ale ne mých plánů do budoucna. Nehodlám proti tobě v budoucnu vztáhnout ruku ani kouzlo, pokud proti mně nevztáhneš ruku ani kouzlo. Po dobu jednoho týdne nezabiju nikoho na půdě školy, ledaže bych mussel. A teď sslib, že sse proti mě nepokussíš nikoho varovat ani utéct. Sslib, že vynaložíš veškeré úsilí, abyss mi pomohl získat Kámen. A tvou přítelkyni oživím k pravému životu a zdraví a ani já, ani nikdo z mých sse jí nikdy nebudeme ssnažit ublížit.“ Pokřivený úsměv. „Sslib, chlapče, a dohoda bude uzavřena.“

„Slibuji,“ zašeptal Harry.

COŽE? křičely jiné části jeho mysli.

Hm, pořád na nás míří, argumentoval Zmijozel. Vlastně nemáme na výběr, snažíme se z téhle situace vytřískat co jen jde.

Ty darebáku, řekl Mrzimir. Myslíš, že tohle by Hermione chtěla? Mluvíme tu o lordu Voldemortovi, víme vůbec, kolik lidí zabil a zabije?

Popírám, že bychom do kompromisu s lordem Voldemortem šli kvůli Hermioně, řekl Zmijozel. Protože ve skutečnosti tu je zbraň a my ho nijak nemůžeme zastavit. A máma s tátou by taky chtěli, abychom prostě šli a zůstali v bezpečí.

Profesor Quirrell si ho pevně prohlížel. „Zopakuj celý slib hadí řečí, chlapče.“

„Pomůžu ti získat kámen... Nemohu sslibit, že vynaložím veškeré úsilí, obávám sse, že mi na tom tolik nezáleží. Mám v úmyslu sse o to pokusit. Neudělám nic, o čem ssi myslím, že by tě to mohlo bezdůvodně rozčítit. Nebudu volat o pomoc, pokud byss je měl zabít nebo kdyby měli zemřít rukojmí. Mrzí mě to, učitelé, ale

lepší to nebude.“ Harryho mysl se uklidňovala a dávala se dohromady, když už rozhodnutí padlo. Zůstane s profesorem Quirrellem, půjde s ním pro Kámen, zachrání studentská rukojmí a... a... a Harry nevěděl, jen to, že bude dál přemýšlet.

„Tebe to opravdu mrzí?“ Profesor Quirrell se tvářil pobaveně. „Myslím, že to bude muset stačit. Měj tedy na paměti ještě dvě další věci: *Mám v plánu zasstavit i ředitele, pokud sse před námi objeví.* A také tohle: Občas tě požádám, abys v hadím jazyce potvrdil, že jsi mě nezradil. *Dohoda je uzavřena.*“

Poté profesorka Prýtová vzala Harryho hůlku a zabalila ji do třpytivé látky, položila na zem a znovu na Harryho namířila svou hůlku. Teprve pak profesor Quirrell sklonil svou zbraň, která jako by mu zmizela v ruce, zvedl Harryho zabalenou hůlku a zastrčil ji do svého hábitu.

Pravý plášť neviditelnosti se zvedl ze spícího Lesatha Lestrangle a profesor Quirrell si jej vzal, stejně jako Harryho váček a obračeč času.

Poté profesor Quirrell na všechny přítomné studenty seslal hromadné Obliviate a následně hromadné falešné vzpomínky, jejichž prázdná místa si subjekty doplnily pomocí vlastní sugestivity. Poté profesorka Prýtová odplula pryč od spících dětí s výrazem, který vypadal otráveně a soustředěně, jako by se jim během bylinkářství stala nějaká nehoda.

Profesor Quirrell se otočil k místu, kde na zemi ležel mistr lektvarů, sklonil se a položil hůlku profesoru Snapeovi na čelo. „*Alienis nervus mobile lignum.*“

Profesor obrany ustoupil a začal pohybovat prsty levé ruky ve vzduchu, jako by manipuloval s loutkou na provázcích.

Profesor Snape se plynulými pohyby zvednul ze země a znovu stanul před dveřmi do chodby.

„*Alohomora,*“ řekl profesor Quirrell a ukázal hůlkou na zakázané dveře. Profesor obrany se tvářil poněkud pobaveně. „Uděláš mi tu čest, chlapče?“

Harry polkl. Zase znovu začínal zpochybňovat svoje rozhodnutí. I svoje zpochybňování.

Bylo zvláštní, jak člověk může něco udělat, i když ví, že to je špatně, ne proto, že by to bylo sobecké, ale že to je *špatná věc* na nějaké hlubší úrovni.

Muž za ním ale držel zbraň, která se mu po Harryho zaváhání opět objevila v ruce.

Harry položil ruku na kliku dveří, několikrát se zhluboka nadechl a znovu se dal co nejlépe dohromady. Jdi do toho, nenech se zastřelit, nenech zemřít rukojmí, buď tam, abys optimalizoval události, buď tam, abys sledoval příležitosti a zůstal schopen je využít. Nebyla to dobrá volba, ale všechny ostatní se zdály být ještě horší.

Harry otevřel zakázané dveře a vstoupil dovnitř.

106. Pravda, část 3. – Za dveřmi `{{"chapter":106,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/106-pravda-cast-3","id":43343}}`

Po jediném kroku do Brumbálovy zapovězené komnaty Harry vyjel, uskočil dozadu a narazil do profesora Snapea, takže oba spadli na zem.

Profesor Snape se zvedl a znovu se postavil před dveře. Jeho hlava sledovala Harryho. „Hlídám tyto dveře na příkaz ředitele,“ pronesl profesor Snape svým typicky zatrpklým tónem. „Okamžitě zmizte, nebo vám strhnu body.“

Mrazilo z toho v zádech, ale Harryho pozornost byla upoutána obrovským tříhlavým psem, který se na Harryho vrhl, aby ho kousek od Harryho zastavily jeho tři obojky na řetězech.

„To – to – to –“ řekl Harry.

„Ano,“ ozval se profesor Quirrell kousek za ním, „to opravdu je obvyklý obyvatel této komnaty, která je všem studentům, a zejména prvákům, zapovězena.“

„*To není bezpečné ani na poměry čarodějů!*“ Uvnitř komnaty se ozvalo vícehlasé zaryčení obrovské černé šelmy, z jejíchž tří tlam plných tesáků odletovaly kapky bílých slin.

Profesor Quirrell si povzdychl. „Je očarovaný, aby studenty nežral, jen je vyplivne dveřmi ven. A teď, chlapče, jak myslíš, že bychom se s tímto nebezpečným tvorem měli vypořádat?“

„Ehm,“ zakoktal se Harry, který se snažil myslet přes neustálý ryk strážce komnaty. „Uh. Jestli je jako Kerberos z mudlovského mýtu o Orfeovi a Eurydice, tak ho musíme uspat zpěvem, abychom mohli projít.“

„*Avada Kedavra.*“

Tříhlavé zvíře se složilo.

Harry se ohlédl na profesora Quirrella, který se na něj díval velice zklamaně, jako by se ho ptal, jestli Harry vůbec na nějakých jeho hodinách dával pozor.

„Tak nějak jsem *předpokládal*,“ řekl Harry a pořád se snažil popadnout dech, „že překonat tento úkol jinak než jako prváci by mohlo spustit *poplach*.“

„To je lež, chlapče, prostě sis na své lekce nevzpomněl, i když jsi natrefil na skutečnou příležitost. Co se týče alarmů, trvalo mi celé měsíce, než jsem všechny ochrany a poplachy v těchto komnatách zmátl.“

„Tak proč jste mě tam poslal jako prvního?“

Profesor Quirrell se jen usmál. Působilo to výrazně zlověstněji než obvykle.

„Tak nic,“ řekl Harry a pomalu vešel do komnaty. Končetiny se mu pořád ještě třáslly.

Komnata byla celá z kamene a osvětlovalo ji vybledlé modré světlo, které vycházelo z do zdí zapuštěných výklenků, ve kterých jako by okny procházelo světlo zatažené oblohy, ale přitom v nich žádná okna nebyla. Na opačném konci komnaty byl v podlaze dřevěný poklop s připevněným kroužkem.

Uprostřed komnaty ležel obrovský mrtvý pes se třemi neživými hlavami.

Harry se otočil k jednomu z výklenků a nahlédl do něj. Nebylo tam nic než modrá záře bez zdroje, a tak přešel k dalšímu a nahlédl do něj, a prohlédl si i stěnu mezi nimi.

„Co to děláš?“ zeptal se profesor Quirrell.

„Prohledávám místnost,“ řekl Harry. „Mohla by tu být nějaká stopa, nápis nebo klíč, který později můžeme potřebovat, nebo tak něco –“

„Myslíš to vážně, nebo se nás snažíš záměrně zpomalit? Odpověz hadím jazykem.“

Harry se ohlédl. „*Mysslím to vážně,*“ zasyčel Harry. „*Udělal bych to ssamé, kdybych přišel ssám.*“

Profesor Quirrell si krátce promnul čelo. „Přiznávám,“ řekl, „že tvůj přístup by dobře posloužil například při vstupu do Amon-Setovy hrobky, takže tě neoznačím za idiota, ale i tak. Falešná hádanka, vnější tvář této výzvy, je hra určená pro první ročníky. Jednoduše se spustíme dolů tím poklopem.“

Pod poklopem byla obrovská rostlina, něco jako veliká dieffenbachie s širokými listy vyrůstajícími jako točité schody ze stonku uprostřed, ale byla tmavší než normální dieffenbachie, s liánovitými úponky, které vyrůstaly ze středu a visely dolů. U kořene byla širší s většími listy i úponky, jako by měla tlumit pády. Kolem rostliny se nacházela další kamenná komnata podobná té první, se stejnými výklenky, které vyvolávaly dojem falešných oken a vyzařovaly stejné vybledlé modré světlo.

„Napadá mě, že bych měl sletět dolů na koštěti, které mám ve váčku, nebo hodit něco těžkého, abychom viděli, jestli ty úponky nejsou past,“ řekl Harry a

podíval se dolů. „Ale hádám, že řeknete, že prostě sejďeme dolů.“ Listy rozhodně vypadaly jako točité schodiště.

„Až po tobě,“ řekl profesor Quirrell.

Harry opatrně položil nohu na list a ověřil, že skutečně udrží jeho váhu. Pak se Harry před sestupem naposledy rozhlédl po komnatě, aby si ověřil, že tu není nic, co by stálo za povšimnutí.

Obrovský mrtvý pes ale poutal jeho pozornost natolik, že bylo těžké soustředit se na cokoli jiného.

„Profesore Quirrelle,“ řekl Harry a vynechal větu *váš přístup k řešení překážek má jisté nevýhody*, „co když se někdo podívá do dveří a uvidí, že Kerberos je mrtvý?“

„Pak už si nejspíš všimli, že se Snapem není něco v pořádku,“ řekl profesor Quirrell. „Ale jestli na tom trváš...“ Profesor obrany přistoupil k tříhlavé mrtvole a přiložil k ní hůlku. Začal latinsky znějící zaklínadlo, které doprovázel pocit narůstajícího strachu, jak Chlapec-který-přežil pociťoval moc Temného pána jak tomu vždycky bývalo.

Poslední vyřčené slovo znělo „*Inferius*“ a bylo doprovázeno závěrečným nárůstem *ZASTAV TO, NECHCI*.

Tříhlavý pes se postavil. Otočil se, aby jeho šest tupě a prázdně zírajících očí mohlo zase sledovat dveře.

Harry zíral na obrovského inferia a jeho žaludek svíral strašlivý pocit, třetí nejhorší pocit, jaký kdy v životě zažil.

Uvědomil si v tu chvíli, že tento postup už viděl a cítil, jen bez latinského zaklínání.

Kentaur, který se mu postavil v Zakázaném lese, byl mrtvý. Profesor obrany ho zasáhl skutečnou Avada Kedavrou, ne falešnou.

Kdesi v koutku duše si Harry myslel, že kdyby se mu podařilo získat Hermionu *nazpět*, mohl by se vrátit k Batmanově etice, k pravidlu, že nikdo nemá zemřít. Většina lidí prožila celý život, aniž by někoho zabili při nějakém dobrodružství.

Ale to už se nemohlo stát.

V den, kdy přišel o poslední šanci na toto vítězství, si toho ani nevšiml. I kdyby teď Hermionu vzkřísil, už se z celé té šlamastyky nedostal, aniž by to někoho nestálo život.

Ani se nedozvěděl, jak se ten kentaur jmenoval.

Nahlas Harry neřekl nic. Profesor obrany by buď potvrdil obvinění v hadím jazyce, nebo by zalhal běžnými slovy, a v každém případě by měl o důvod víc Harryho podezírat. Ačkoli Harry nevěděl, *jak* by profesora Quirrella zastavil, netroufal si na nějaký skutečný akt zrady, ani tím směrem nedělal žádné *rozhodnutí*, dokud by se nepřiblížil čas zvítězit, bylo mu jasné, že mezi ním a lordem Voldemortem nemůže dojít ke smírnému řešení, protože tak odlišné duše nemohou existovat ve stejném světě.

A toto pochopení, toto vědomí vzdoru, jako by povolávalo sílu toho, co Harry považoval za svou temnou stránku. Harry se po dni, kdy zabil trolla, přestal snažit svou temnou stránku záměrně přivolávat, ale jeho temná stránka nikdy nebyla něčím, co by od něj bylo oddělené, byla pozůstatkem paměti Toma Riddlea. Harry nevěděl, jak se to stalo, ale když se podíval, co by znamenalo tuto domněnku přijmout, znamenalo to, že všechny ozvěny kognitivních schopností jeho temné stránky by mu měly být k dispozici. Ne jako samostatný režim, jak si Harry zpočátku představoval, ale prostě jako zaběhané vzory v neuronových drahách se silnou tendencí řetězit se za sebe, protože kdysi tvořily součást jednotného celku.

Nic to bohužel neměnilo na tom, že profesor Quirrell tyto schopnosti měl taky, k tomu mnohem víc životních zkušeností, a navíc na něj mířil pistolí.

Harry se otočil, vstoupil na obří rostlinu a začal scházet po točitém schodišti tvořeném listy. Sice to Harrymu trvalo až moc dlouho, ale do jisté míry se vzpamatoval, přestože se pořád utápěl ve smutku, jako by to byla voda. Nebylo to, jako by mu páteř napřimovala chladná ocelová tyč, ale přesto to bylo jaksi rovné a pevné. Chystal se to dotáhnout do konce, napřed se postarat o to, aby se Hermiona vrátila mezi živé, a pak nějak zastavit profesora Quirrella. Nebo nejdřív zastavit profesora Quirrella a pak získat Kámen sám. Nějak to muselo jít, musela se objevit nějaká příležitost, nějaký způsob, jak zastavit Voldemorta *a zároveň* oživit Hermionu...

Harry pokračoval v sestupu.

Za ním čekal tříhlavý pes, který hlídal bránu.

107. Pravda, část 4. – Nástrahy pro prváky `{{"chapter":107,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/107-pravda-cast-4";"id":43694}}`

Spirálovité listy obrovské dieffenbachie pod podrážkami svých bot Harry vnímal jako lesní půdu – ne tak nepoddajné jako beton, ale schopné udržet jeho váhu. Po očku sledoval úponky, ale ty se nehýbaly.

Když Harry sešel k základně točitého listového schodiště, úponky se náhle vymrštily a chytily Harryho za ruce a nohy.

Po krátkém boji se Harry nechal přemoci.

„Zajímavé,“ řekl profesor Quirrell, který se snesl ze shora a listů ani úponků se nedotkl. „Vidím, že prohrát s rostlinou ti nedělá potíže.“

Harry se na profesora obrany zadíval pozorněji. Už ho teď dokázal vidět bez filtru paniky. Profesor Quirrell se pohyboval a stál vzpřímeně, bez zjevných potíží létal a vycházel z něj silný pocit zkázy. Oči měl ale pořád zapadlé v lebce a ruce hubené a zchřadlé. Jeho nemoc *nebyla* strojená a zřejmou hypotézou bylo, že si nedávno dopřál dalšího jednorožce, aby alespoň na chvíli nabral síl.

Profesor obrany také mluvil jako profesor Quirrell, ne jako lord Voldemort, což by z Harryho pohledu nemuselo být špatně. Harry nevěděl proč – pokud to nebylo proto, že ho profesor obrany ještě k něčemu potřeboval – ale rozhodně se zdálo, že v Harryho vlastním zájmu bude to s ním hrát.

„Vy jste mě do této pasti výslovně vybídl, profesore,“ odpověděl Harry přesně tak, jak by to řekl profesoru Quirrellovi. *Role, masky, připomínat mu, jaké jsme to spolu měli...* „Já sám bych použil koště.“

„Možná. Jak by tuto výzvu řešil běžný prvák? Tedy kdyby měl svou hůlku.“ Rostlina teď natahovala úponky k profesoru Quirrellovi, ale ten se vznášel těsně mimo jejich dosah.

Harry si teď vzpomněl, že profesorka Prýtová mluvila o rostlině ďáblovo osidlo, která podle učebnice bylinkářství měla ráda chladná a temná místa, typicky jeskyně – ačkoli jak by něco takového bylo možné u listnaté rostliny mu zůstalo záhadou. „Tipoval bych, že je to ďáblovo osidlo, a mohlo by se bát světla nebo tepla. Takže prvák by mohl použít Lumos? Dneska bych použil *Inflammaré*, ale to kouzlo jsem se naučil až v květnu.“

Profesor obrany zakroužil hůlkou a z ní vystříkl proud tekutiny, který s tichým plesknutím dopadl na místa, kde z rostliny vyrůstaly úponky, a následovalo tiché zasyčení. Všechny úponky, které Harryho držely, zběsile vystřelily zpět a začaly tlouct do rostoucích ran na povrchu rostliny, jako by se snažily odstranit bolestivý podnět; něco na rostlině vyvolávalo dojem, že bezhlasně křičí.

Profesor Quirrell doklesal až na zem. „Teď už se bojí světla, tepla, kyseliny a mě.“

Harry sestoupil z posledních listů na podlahu a pečlivě si prohlédl svůj hábit a pak podlahu, aby se ujistil, že kyselina nikam nestříkla. Začínal tušit, že se mu profesor Quirrell snaží něco naznačit, ale nevěděl, co by to mohlo být. „Myslel jsem, že máme misi, profesore. Nemůžu vám v tom bránit, ale je *rozumné* trávit tolik času tím, že si se mnou budete zahrávat?“

„Ah, času máme dost,“ řekl profesor Quirrell pobaveně. „Kdyby nás tu objevili, hlídané Inferiem, byl by z toho velký poprask. Než jsi skočil do tohoto času a promluvil se Snapem, nechoval ses, jako by ses během famfrpálového zápasu o nějakém rozruchu dozvěděl.“

Harryho zamrazilo, když si to uvědomil. Cokoli, co by mohl udělat, aby porazil profesora Quirrella, *nesmělo* narušit fungování školy, nebo alespoň průběh famfrpálového zápasu, protože jej to *nenarušilo*. I kdyby se podařilo povolat dostatek sil na to, aby lorda Voldemorta zkrotily, nemusí být jednoduché to udělat tak, aby si toho profesorka McGonagallová, profesor Kratiknot ani nikdo další na famfrpálovém zápase nevšimli...

Bojovat s chytrým nepřítelem bylo těžké.

A přesto... přesto se Harrymu zdálo, že kdyby byl profesorem Quirrellem, nepohrával by si a nevedl sám se sebou uvolněné rozhovory. Profesor Quirrell tím, že si tu dával na čas, musel *něco* získávat. Ale co? Byl tu nějaký další proces, který musel proběhnout až do konce?

„Mimochodem, už jsi mě zradil?“ zeptal se profesor Quirrell.

„Zatím *jssem* tě nezradil,“ zasyčel Harry.

Profesor obrany pokynul pistolí, kterou teď držel v levé ruce, a Harry vykročil k velkým dřevěným dveřím z komnaty a otevřel je.

Další komnata byla menšího průměru, ale s vyšším stropem. Světlo z výklenků bylo bílé, ne namodralé.

Kolem nich vzduchem svištěly stovky okřídlených klíčů a zběsile třepotaly křídly. Po několika vteřinách pozorování bylo jasné, že jen jeden klíč má zlatou barvu Zlatonky – nicméně pohyboval se pomaleji než Zlatonka při famfrpálu.

Na opačné straně místnosti byly dveře s velkou a nápadnou klíčovou dírkou.

O stěnu vlevo se opíralo koště, běžný školní model Zameták Sedm.

„Profesore,“ řekl Harry a zadíval se na hejno svištících klíčů, „řekl jste, že mi odpovíte na otázky. Na co se to vlastně díváme? Když chcete zabezpečit dveře, aby se neotevřely bez klíče, schováte klíč na bezpečném místě a kopii dáte jen těm, kdo smí vstoupit. Nedáte *klíči křídla* a nenecháte *o zeď opřené koště*. Co tady sakra děláme a co to má znamenat? Odhadoval bych, že kouzelné zrcadlo je jediná věc, která Kámen skutečně střeží, ale proč tu tedy je všechno tohle ostatní – a proč vybízet prváky, aby sem chodili?“

„Nejsem si úplně jistý,“ řekl profesor obrany. Vstoupil do místnosti a zaujal místo po Harryho pravici, aby mezi nimi udržel odstup. „Ale odpovím, jak jsem slíbil. Brumbálův přístup obnáší udělat tučec věcí, které se zdají být šílené, a jen nějakých osm nebo možná devět z nich má nějaký skutečný smysl. Hádám, že Brumbál zamýšlel, aby to vypadalo jako pozvání pro mě, abych vyslal jako svého zástupce studenta. Aby lord Voldemort, jak si ho Brumbál představuje, nebyl v takovém pokušení myslet si, že bude chytré něco takového udělat. Představ si, že Brumbál nejprve zvažuje otázku, jak Kámen chránit. Představ si, jak Brumbál zvažuje, jestli má hlídáním Zrcadla pověřit něco skutečně nebezpečného. Představ si, jak si představuje nějakého mladého studenta, který se na můj příkaz s těmito nebezpečími bude potýkat. A myslím, že právě tomu se Brumbál snaží vyhnout tím, že vytváří dojem, jako by tato strategie byla žádaná, a tudíž už ne mazaná. Pokud jsem ovšem správně pochopil, co si Brumbál myslí o smýšlení lorda Voldemorta.“ Profesor Quirrell se zašklebil a vypadalo to na něm stejně přirozeně jako všechny úsměvy, které kdy Harrymu ukázal. „Intrikaření není pro Brumbála přirozené, ale snaží se, protože musí. Má k tomu inteligenci, odhodlání, schopnost poučit se z vlastních chyb a

naprostý nedostatek přirozeného talentu. Už jen proto je úžasně těžké ho předvídat.“

Harry se otočil a podíval se na dveře na opačné straně místnosti. *Pro něj to nebyla hra, profesore.* „Hádám, že zamýšleným řešením pro prváky je ignorovat koště a použít *Wingardium Leviosa* k uchopení klíče, protože tohle není famfrpál a žádná pravidla to nezakazují. Jaké absurdně přemrštěné kouzlo se teď chystáte použít tady?“

Až na svištění klíčů nastalo krátké ticho.

Harry udělal několik kroků od profesora Quirrella. „To jsem asi neměl říkat.“ „Ale ne,“ řekl profesor Quirrell. „Myslím, že je vlastně rozumné říct takovou věc nejmocnějšímu temnému kouzelníkovi světa, když ho máte ani ne deset kroků od sebe.“

Profesor Quirrell schoval hůlku do rukávu druhé ruky, která občas držela pistoli.

Pak si profesor obrany sáhl do úst a vytáhl něco, co vypadalo jako zub. Vyhodil falešný zub vysoko do vzduchu a když zub dopadl, proměnil se v hůlku, která v Harryho mysli zažehla zvláštní pocit, jako by nějaká jeho část tu hůlku poznávala... jako svou vlastní...

Třináct a půl palce, tis, s jádrem z fénixova pera. Harry si tu informaci zapsal do paměti, když mu ji ten výrobce hůlek Olli-cosi poskytl, protože se zdálo, že by mohla být Důležitá Pro Zápletku. Ta chvíle, i myšlení, které ji provázelo, jako by byly vzdálené celou věčnost.

Profesor obrany zvedl hůlku a ve vzduchu vykreslil planoucí runu, samý zlovlně ostrý roh; Harry instinktivně ustoupil o další krok. Pak profesor Quirrell pronesl: „Az-reth. Az-reth. Az-reth.“

Planoucí runa ze sebe začala vyplavovat oheň, který byl... *zkroucený*, jako by rozeklané rohy runy tvořily jeho podstatu. Oheň planul karmínově s odstínem temnějším než krev, a žhnul s palčivou intenzitou svářečky. Ta oslnivost se v takovém odstínu sama o sobě zdála být *špatná*, jako by nic tak tmavě rudého nemělo vydávat tolik světla, a spalující karmín navíc byl prostoupen černými žilkami, které jako by z ohně vysávaly světlo. Ve zčernalém plameni,

načrtnutém souhrou karmínu a tmy, se zvířecí tvary divoce zmítaly od jednoho dravce k druhému: kobra, hyena, štír.

„Az-reth. Az-reth. Az-reth.“ Když profesor Quirrell to slovo zopakoval pošesté, vyřinulo se tolik černě karmínového ohně, že objemem připomínalo malý keř.

Prokletý oheň své proměny zpomalil, když na něj profesor Quirrell upřel zrak, až se ustálil na jediné podobě. Podobě zčernalého, krev spalujícího fénixe.

A něco Harrymu s hroznou jistotou říkalo, že pokud se ten černě planoucí fénix setká s Fawkesem, pravý fénix zemře a už nikdy se znovu nenarodí.

Profesor Quirrell udělal jediné gesto hůlkou a zčernalý oheň se rozletěl místností. Narazil do dveří s klíčovou dírkou a jediné máchnutí karmínově planoucích křídel pohltilo většinu dveří a část oblouku. Pak se pošpiněný karmínový oheň pustil dál.

Harry si otvorem sotva stihl všimnout obrovských soch, které právě začínaly zvedat meče a palice, když mezi ně vlétl zčernalý oheň, a ony zapraskaly a vzplály.

Když bylo po všem, zčernalý ohnivý fénix proletěl otvorem zpátky a vznášel se nad levým ramenem profesora Quirrella. Jeho s intenzitou slunce žhnoucí karmínové drápy se vznášely jen pár centimetrů od profesorova hábitu.

„Běž dál,“ řekl profesor Quirrell. „Už je to tam bezpečné.“

Harry vykročil vpřed a musel povolat zaběhané vzorce své temné stránky, aby na to zachoval klid. Překročil žhnoucí okraje, které zbývaly z dveří a prohlížel si šachovnici se zbytky obrovských šachových figur. Dlaždice střídavě z černého a bílého mramoru na zemi začínaly pět metrů za zničeným průchodem, rozpínaly se od stěny ke stěně a končily pět metrů před dveřmi na opačné straně místnosti. Strop byl podstatně vyšší, než by kterákoli ze soch měla být schopna dosáhnout.

„Tipoval bych,“ řekl Harry a zaběhané vzorce jeho temné stránky udržovaly jeho hlas v klidu, „že řešením má být přeletět nad sochami pomocí koštěte z předchozí místnosti, protože k získání klíče ho vlastně nebylo potřeba.“

Zezadu se zasmál profesor Quirrell, ale byl to smích lorda Voldemorta. „Pokračuj,“ řekl hlas, který byl čím dál chladnější a vyšší. „Jdi do další místnosti. Chci vidět, co usoudíš o tom, co tam najdeš.“

Harry si připomněl, že *tohle Brumbál zařídil pro prváky, takže to BUDE bezpečné, a přešel po zničené šachovnici, položil ruku na madlo dveří a zatlačil.*

O půl vteřiny později Harry dveře přirazil zpátky a odskočil.

Harrymu trvalo několik vteřin, než ovládl svůj dech a sám sebe. Zpoza dveří se ozývalo hlasité funění a dunění, jako by někdo do podlahy bušil kamennou palicí.

„Předpokládám,“ řekl Harry, jehož hlas rovněž vychladl, „že vzhledem k tomu, že Brumbál by tam těžko umístil skutečného horského trolla, je další výzvou čelit iluzi z mých nejhorších vzpomínek. Něco jako mozkomor se svým promítáním vzpomínek do vnějšího světa. Velmi zábavné, pane profesore.“

Profesor Quirrell se vydal ke dveřím a Harry ustoupil stranou. Kromě pocitu zmaru, který teď profesora silně obklopoval, Harrymu jeho temná stránka nebo prostě jen instinkt radili, aby se nepřibližoval k černokarmínovému ohni, který se vznášel nad ramenem profesora Quirrella.

Profesor Quirrell otevřel dveře a nahlédl dovnitř. „Hm,“ řekl profesor Quirrell. „Jak říkáš, je to jen troll. No nic. Doufal jsem, že se o tobě dozvím něco zajímavějšího. To uvnitř je Kokorhekkus, známý také jako bubák obecný.“

„Bubák? A co takový bubák dě – ne, myslím, že vím, co dělá.“

„Bubák,“ řekl profesor Quirrell opět hlasem přednášejícího bradavického profesora, „má v oblíbě temná místa, která se málokdy otevírají, jako například zapomenutá skříň na půdě. Chce mít klid a vezme na sebe jakoukoliv podobu, o které si myslí, že tě odstraší.“

„Odstrašit mě?“ Harry řekl. „*Zabil* jsem toho trolla.“

„Bez přemýšlení jsi od té místnosti odskočil. Bubák se snaží dosáhnout instinktivního úprku, ne tvořit hrozbu pro rozum. To by si vybral něco věrohodnějšího. Každopádně standardním protikouzlem na bubáka je samozřejmě Zloheň.“ Profesor Quirrell pokynul a zčernalý oheň opustil jeho rameno a prohnal se dveřmi.

Z místnosti se ozvalo jediné kvíknutí a dál nic.

Vstoupili do bubákovy místnosti a profesor Quirrell šel tentokrát první. Bez iluze horského trolla byla místnost jen další obrovskou komnatou, kterou osvětlovaly paprsky studeného modrého světla.

Pohled profesora Quirrella se zdál být odtazitý a zamyšlený. Přešel místnost, aniž by na Harryho čekal, a sám od sebe otevřel dveře na protější stěně.

Harry ho následoval a nepřibližoval se.

V další komnatě stál kotlík, police s lahvičkami přísad, krájecí prkénka, tyčinky na míchání a další příslušenství na výrobu lektvarů. Světlo, které vycházelo z klenutých výklenků, bylo bílé místo modrého, pravděpodobně proto, že při vaření lektvarů bylo důležité správné vidění barev. Profesor Quirrell už stál u kotlíku a prohlížel si dlouhý pergamen, kterého se chopil. Dveře do další komnaty střežila clona fialového ohně, která by vypadala mnohem hrozivěji, kdyby ve srovnání s žčernalým plamenem nad ramenem profesora Quirrella nepůsobila vybledle a slabě.

Harryho odložení nedůvěry už tou dobou bylo na cestě na dovolenou, takže nepoznamenal nic o tom, že bezpečnostní systémy ve skutečném světě mají za cíl *rozeznat* oprávněné osoby od neoprávněných, což znamenalo přijít s výzvami, které reagují *jinak* na přítomnost lidí, kteří tam mají nebo nemají být. *Dobrá* bezpečnostní výzva by například ověřovala, že vstupující zná kombinaci zámku, která byla sdělena pouze oprávněným osobám, a *špatná* bezpečnostní výzva by ověřovala, jestli vstupující dokáže uvařit lektvar podle písenného návodu, který byl vstřícně přiložen.

Profesor Quirrell pergamen hodil směrem k Harrymu a ten se snesl na podlahu mezi nimi. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se profesor Quirrell a ustoupil, aby Harry mohl přistoupit a pergamen zvednout.

„Ne,“ řekl Harry, když očima přeletěl pergamen. „Ověřovat, jestli vstupující dokáže vyřešit směšně jednoduchou logickou hádanku o pořadí ingrediencí, není výzva, která bude reagovat rozdílně u oprávněných a neoprávněných osob. Je jedno, jestli použijete zajímavější logickou hádanku o třech bůžcích nebo o řadě lidí v barevných kloboucích, stejně se to úplně mívá účinkem.“

„Podívej se na druhou stranu,“ řekl profesor Quirrell.

Harry otočil půl metru dlouhý pergamen.

Na druhé straně byl drobným písmem napsaný *nejdelší* seznam pokynů k vaření lektvaru, jaký kdy Harry viděl. „Co to má...“

„Lektvar *zářivosti*, který zadusí fialový oheň,“ řekl profesor Quirrell. „Vyrábí se tak, že se do něj dokola přidávají stejné přísady s drobnými obměnami. Představ si nějakou dychtivou skupinku mladých prváků, kteří projdou všechny ostatní komnaty a myslí si, že se už už dostanou ke kouzelnému zrcadlu, a pak narazí na tento úkol. Tato místnost je bezpochyby dílem mistra lektvarů.“

Harry upřeně pohlédl na tvar z černých plamenů na rameni profesora Quirrella. „Oheň nemůže porazit oheň?“

„Může,“ řekl profesor Quirrell. „Ale nejsem si jistý, jestli by to tak mělo být. Předpokládejme, že tato místnost je past.“

Harry se *nechtěl* zdržovat vařením tohoto lektvaru, aby tím někoho pobavil, nebo proč ho vlastně profesor Quirrell tak pomalu prováděl těmito komnatami. V receptu na lektvary bylo *pětatřicetkrát* nutno přidat zvonečník, čtrnáctkrát ‚pramen světlých vlasů‘... „Možná ten lektvar uvolňuje smrtící plyn, který usmrtí dospělé kouzelníky, ale ne děti. Nebo nějaký jiný ze stovek možných smrtících triků, když to tu teď vezmeme vážně. Bereme to tu vážně?“

„Tato místnost je dílem Severuse Snapea,“ řekl profesor Quirrell a opět se tvářil zamyšleně. „Snape v této hře není jen nezúčastněný pozorovatel. Sice mu chybí Brumbálova inteligence, ale jeho vražedný záměr by mu Brumbál mohl závidět.“

„No, ať už se tu děje cokoli, dětem to rozhodně ve vstupu nezabrání,“ poznamenal Harry. „Spousta prváků to zvládla. A pokud se vám podaří nějakým způsobem udržet venku všechny *kromě* dětí, pak to z Brumbálova pohledu nutí lorda Voldemorta, aby se ke vstupu zmocnil dítěte. Vzhledem k jejich cílům v tom nevidím smysl.“

„Vskutku,“ řekl profesor Quirrell a třel si špičku nosu. „Ale všimni si, hochu, že v této místnosti chybí spouštěče a poplachy, které byly seslány na předchozích. Nejsou tu žádné nenápadné ochrany, které by bylo třeba překonat. Je to, jako bych byl vyzýván, abych lektvar vynechal a jednoduše

vstoupil – ale Snapovi je jasné, že si toho lord Voldemort všimne. Pokud by skutečně byla na všechny, kteří lektvar neuvaří, nastražena past, pak by bylo moudřejší vykouzlit tu ochrany a neukazovat, že se tato místnost liší od ostatních.“

Harry naslouchal a soustředěně se mračil. „Takže... jediným smyslem vynechání poplachů a ochran je, abyste tudy neprojel jak buldozerem.“

„Předpokládám, že Snape očekává, že si to tak odvodím,“ řekl profesor obrany. „Ale dál už nedokážu odhadnout, na jaké úrovni podle něj budu hrát. Jsem trpělivý a na toto úsilí jsem si dopřál dost času. Ale Snape mě nezná, zná jen lorda Voldemorta. Viděl, jak lord Voldemort frustrovaně křičí a jedná na základě impulzů, které se zdají být kontraproduktivní. Uvažujme o této záležitosti ze Snapeova pohledu: je to mistr lektvarů z Bradavic, který lordu Voldemortovi říká, aby byl trpělivý a řídil se pokyny, pokud chce vstoupit, jako by lord Voldemort byl pouhý školák. Pro mě by bylo snadné vyhovět, přitom se usmívat a pomstít se později. Ale Snape neví, že lord Voldemort snadno dokáže uvažovat i takto.“ Profesor Quirrell se podíval na Harryho. „Chlapče, viděl jsi mě, jak se vznáším ve vzduchu u ďáblova osidla, že?“

Harry přikývl. Pak si všiml svého zmatení. „Moje učebnice formulí říká, že není možné, aby kouzelníci levitovali sami sebe.“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell, „přesně to se v učebnici formulí píše. Žádný kouzelník nemůže levitovat sám sebe ani žádný předmět, který by podpíral jeho vlastní váhu; je to jako snažit se zvednout sám sebe za tkaničky bot. Přesto lord Voldemort dokáže sám létat – jak? Odpověz co nejrychleji.“

Jestli na tu otázku mohl najít odpověď student prvního ročníku – „Nechal jste někoho jiného, aby na vaše spodní prádlo přičaroval kouzla na koště, a pak jste mu vymazal paměť.“

„Ne tak docela,“ řekl profesor Quirrell. „Kouzla na koště vyžadují dlouhý úzký tvar, který musí být pevný. Na látku se nechytí.“

Harry sraštil obočí. „Jak dlouhý musí být ten tvar? Šlo by k nějakému postroji připevnit krátké tyče od košťat a létat s jejich pomocí?“

„Skutečně jsem si zpočátku na ruce a nohy připevnil očarované tyče, ale to jen proto, abych se naučil novému způsobu létání.“ Profesor Quirrell si odhrnul

rukáv hábitu a odhalil holou paži. „Jak vidíš, teď už v rukávech nic neskrývám.“

Harry toto další omezení vstřebal. „Někdo seslal kouzla na koště na vaše *kosti*?“

Profesor Quirrell si povzdechl. „A přitom to létání byl jeden z nejobávanějších Voldemortových výkonů, nebo se to tak ke mně aspoň doneslo. Po všech těch letech a jisté dávce neochotného čtení myšlenek pořád vlastně nechápu, co to s obyčejnými lidmi je... Ale ty mezi ně nepatříš. Je načase, abys této výpravě začal být přínosem. Znáš současného Severuse Snapea lépe než já. Jak zní tvá analýza této místnosti?“

Harry zaváhal a snažil se vypadat zamyšleně.

„Podotýkám,“ řekl profesor Quirrell, zatímco fénix ze zčernalého ohně na jeho rameni jako by natáhl hlavu a upřel na Harryho pohled, „že pokud vědomě dovolíš, abych selhal, budu to nazývat zradou. Připomínám, že Kámen je klíčem ke vzkříšení slečny Grangerové a že držím životy stovek studentů jako rukojmí.“

„Mám to na paměti,“ řekl Harry a vzápětí mu jeho úžasný vynalézavý mozek poskytl nápad.

Harry si nebyl jistý, jestli to má říct.

Ticho se protahovalo.

„Už tě něco napadlo?“ zeptal se profesor Quirrell. „Odpověz v hadím jazyce.“

Ne, tohle *nebude* snadné, ne proti chytrému protivníkovi, který vás může kdykoli donutit říct doslovnou pravdu. „Severus, alespoň ten současný Severus, si vaši inteligence velice považuje,“ řekl Harry místo toho. „Myslím, že... Myslím, že by *mohl* očekávat, že Voldemort usoudí, že Severus by nevěřil, že by Voldemort mohl projít jeho zkouškou trpělivosti, ale Severus by *ve skutečnosti* očekával, že Voldemort v ní obstojí.“

Profesor Quirrell přikývl. „To je uvěřitelná teorie. Věříš jí ty sám? Odpověz hadím jazykem.“

„Ano,“ sykl Harry. Možná není bezpečné zadržovat informace, dokonce ani myšlenky a nápady... „Smyslem této místnosti tedy je lorda Voldemorta o hodinu zdržet. A kdybych vás chtěl zabít a věřil tomu, čemu věří Brumbál,

nejspíš bych zkusil polibek mozkomora. Chci říct, že si myslí, že jste duše bez těla – mimochodem, jste?“

Profesor Quirrell se nehýbal. „Brumbál by na takovou věc nepřišel,“ řekl po chvíli profesor obrany. „Ale Severus by mohl.“ Profesor Quirrell si začal poklepávat prstem na tvář a jeho pohled se vzdálil. „Máš moc nad mozkomory, chlapče, můžeš mi říct, jestli jsou někde poblíž?“

Harry zavřel oči. Jestli se ve světě vyskytovaly mezery, necítil je. „Žádné necítím.“

„Odpověz hadím jazykem.“

„*Necítím požírače života.*“

„Ale byl jsi ke mně upřímný, když jsi tu možnost navrhl? Neměl jsi v úmyslu nějakou chytrou lest?“

„*Byl jsem upřímný. Žádná lesť.*“

„Možná existuje nějaký způsob, jak mozkomory skrýt, aby vyskočili a sežrali duši, která někoho posedla, když takovou uvidí...“ Profesor Quirrell si dál poklepával na tvář. „Není vyloučeno, že bych se kvalifikoval. Nebo se jim dá přikázat, aby sežrali každého, kdo projde touto místností příliš rychle, nebo každého, kdo není dítě. S ohledem na to, že kvůli tobě držím Hermionu a stovky dalších studentů jako rukojmí, použil bys svou moc nad mozkomory, abys mě bránil, kdyby se tu nějaký mozkomor ukázal? Odpověz hadím jazykem.“

„*Nevím,*“ sykl Harry.

„*Mysslím, že mě požírači života nemohou zničit,*“ zasyčel profesor Quirrell. „*A já tohle tělo prosťtě opusťtím, pokud sse přiblíží příliš blízko. Tentokrát sse vrátím rychle a pak už mě nic nezasstaví. Budu tvé rodiče mučit celé roky, abych tě potresstal za to, že jssi mě nebránil. Zemřou sstovky sstudentů, včetně těch, které nazýváš přáteli. Znovu sse ptám. Použiješ moc nad požírači života, abyss mě ochránil, když požírači života přijdou?*“

„*Ano,*“ zašeptal Harry. Smutek a hrůza, které Harry potlačil, se znovu rozhořely a jeho temná stránka neměla zaběhané žádné vzorce, které by se s těmito emocemi vypořádávaly. *Proč, profesore Quirrelle, proč jste takový...?*

Profesor Quirrell se usmál. „To mi připomíná. Už jsi mě zradil?“

„Ještě jsem tě nezradil.“

Profesor Quirrell přistoupil k vybavení na vaření lektvarů a začal jednou rukou krájet kořen, přičemž nůž se pohyboval téměř neviditelně rychle a bez zjevné námahy. Zlohňový fénix přeletěl do protějšího rohu místnosti a čekal tam. „Když všechny záležitosti zvážíme v jejich nejistotě, zdá se moudřejší strávit čas tím, že touto místnost projdeme jako prvak,“ řekl profesor obrany. „A zatímco budeme čekat, můžeme si klidně promluvit. Měl jsi nějaké otázky, chlapče? Řekl jsem, že ti na ně odpovím, takže se ptej.“

108. Pravda, část 5. – Odpovědi a hádanky [{"chapter":108, "link":"https://archetypal.cz/2021/108-pravda-cast-5/","id":44114}]}

Profesor obrany zavlněním hůlkou přenesl na místo kotlík a další vlnou pod ním rozdělal oheň. Krátké zakroužení profesora prstu uvedlo do pohybu lžíci s dlouhou rukojetí, která promíchávala kotlík, i když ji nikdo nedržel. Teď profesor obrany odměřoval z velké nádoby květy, o nichž se Harry domníval, že jsou to zvonky; indigové okvětní lístky se v bílém světle stěn zdály světélkovat a jejich zakřivení jako by naznačovalo touhu po soukromí. První porci květů profesor do lektvaru přihodil hned, ale pak už kotlík nechal jen promíchávat.

Profesor obrany zaujal pozici, ze které mohl Harryho pozorovat už tím, že mírně pootočil hlavu, a Harry věděl, že je v profesorově periferním vidění.

V rohu místnosti vyčkával zlohnový fénix a kameny kolem něj se začínaly lesknout, jak se jejich povrch rozpouštěl a vyhlazoval. Planoucí křídla vrhala karmínové světlo, které dodávalo všemu v místnosti krvavý nádech a v šarlatových jiskrách se odráželo od skleněného nádobí.

„Mrháme časem,“ řekl profesor Quirrell. „Jestli máš otázky, ptej se.“

Proč, profesore Quirrelle, proč, proč musíte být takový, proč ze sebe děláte monstrum, proč jste lord Voldemort, vím, že možná nechcete stejné věci jako já, ale nedokážu si představit, co tedy chcete, že by tohle měl být nejlepší způsob, jak toho dosáhnout...

To bylo to, co chtěl Harryho mozek vědět.

Co ale Harry vědět *potřeboval* bylo... jak vyváznout z dalšího dění. Ale profesor obrany řekl, že o svých plánech do budoucna mluvit nebude. Bylo vlastně zvláštní, že profesor obrany byl ochotný mluvit o *čemkoli*, to muselo odporovat jednomu z jeho Pravidel...

„Přemýšlím,“ řekl Harry nahlas.

Profesor Quirrell se pousmál. V hmoždíři drtil první kouzelnou přísadu do lektvaru, zářící červený šestiúhelník. „To *zcela* chápu,“ řekl profesor obrany. „Ale nepřemýšlej příliš dlouho, chlapče.“

Cíle: Zabránit lordu Voldemortovi zranit další lidi, najít způsob, jak ho zabít nebo zneškodnit, ale nejdřív získat Kámen a oživit Hermionu...

...přesvědčit profesora Quirrella, aby S TÍM PŘESTAL...

Harry polkl a potlačil tu emoci. Snažil se, aby mu z očí nevytryskly slzy. Slzy by nejspíš z lorda Voldemorta dobrý dojem neudělaly. Profesor Quirrell už se mračil, i když podle směru jeho pohledu bylo patrné, že zkoumá list, zbarvený do sytých odstínů bílé, zelené a fialové.

Neexistoval žádný zřejmý způsob, jak dosáhnout byť jediného z těchto cílů, rozhodně ne teď. A jelikož Harry ještě neměl plán, jediné, co mohl dělat, bylo vybrat otázky, které s vysokou pravděpodobností přinesou užitečné informace.

Takže se prostě zeptáme na ty nejzajímavější věci? řekla Harryho havraspárská stránka. *To bych byl pro.*

Ztichni, řekl tomu hlasu Harry. A když se nad tím zamyslel, rozhodl se, že už nebude předstírat, že tam ten hlas je.

Harry viděl čtyři oblasti, které měly prioritu, pokud chtěl objasnit důležité věci. Čtyři hlavní témata, čtyři otázky, do kterých se musí vměstnat, dokud se lektvar bude vařit.

Čtyři otázky...

„Pokládám první otázku,“ řekl Harry. „Co se skutečně stalo v noci 31. října 1981?“ *Čím byla tato noc jiná než všechny ostatní...* „Chtěl bych znát celý ten příběh, prosím.“

Otázka, jak a proč lord Voldemort přežil svou zdánlivou smrt, byla pro budoucí plánování důležitá.

„Čekal jsem, že se zeptáš na tohle,“ řekl profesor Quirrell a vhodil do lektvaru květ zvonku a třpytivý bílý kámen. „Pro začátek bych chtěl předznamenanat, že všechno, co jsem ti řekl o viteálech, je pravda, jak by ti mělo být jasné, když jsem mluvil hadím jazykem.“

Harry přikývl.

„Hned, jak ses dozvěděl podrobnosti toho kouzla, jsi postřehl jeho hlavní problém a začal jsi přemýšlet, jak by se dalo vylepšit. Myslíš, že mladý Tom Riddle byl jiný?“

Harry zavrtěl hlavou.

„Nicméně byl,“ řekl profesor Quirrell. „Kdykoli jsem byl v pokušení si nad tebou zoufat, připomněl jsem si, že já jsem byl idiot, i když už mi bylo dvakrát tolik. Když mi bylo patnáct, vyrobil jsem si viteál, jak mě to naučila jistá kniha,

a využil k tomu smrt Uršuly Warrenové, kterou zabil pohled zmijozelského baziliška. Plánoval jsem, že si každý rok po odchodu z Bradavic vyrobím nový viteál a budu tomu říkat záložní plán, kdyby se mi nevyplnily jiné naděje na nesmrtelnost. Když se na to dívám zpětně, mladý Tom Riddle se chytal stébła. Myšlenka vyrobit *lepší* viteál, nespokojit se s kouzlem, které jsem se už naučil... tahle myšlenka mě napadla až když jsem pochopil hloupost obyčejných lidí a uvědomil si, které jejich blázniviny jsem napodoboval. Časem jsem ale získal zlozvyk, který jsi po mně zdědil, pořád se ptát, jak by to šlo udělat lépe. Spokojit se s kouzlem, které jsem se naučil z knihy, i když se sotva podobalo tomu, co jsem skutečně chtěl? Absurdní! A tak jsem se rozhodl vytvořit lepší kouzlo.“

„A teď jste skutečně nesmrtelný?“ Harry si uvědomoval, že i vzhledem ke všem ostatním událostem byla tato otázka důležitější než strategie a válka.

„Přesně tak,“ řekl profesor Quirrell. Přerušil svou práci na lektvaru a otočil se k Harrymu čelem. V jeho očích se zračilo nadšení, jaké tam Harry nikdy předtím neviděl. „Ve všech nejtemnějších uměních, která jsem našel, ve všech interdiktem uzamčených tajemstvích, ke kterým mi zmijozelská nestvůra poskytla klíč, ve všech pověstech, které se mezi kouzelníky tradují, všude jsem našel jen náznaky a střípky toho, co jsem potřeboval. A tak jsem celou věc nově utkal, vymyslel nový rituál založený na nových principech. Ten rituál mi po léta planul v mysli, v představách jsem ho zdokonaloval, zvažoval jeho význam, prováděl drobné úpravy a čekal, až se záměr ustálí. Nakonec jsem se ten rituál odvážil uskutečnit, svůj vynalezený obětní rituál, založený na principech neověřených jakoukoliv známou magií. A přežil jsem, a žiju dál.“ Profesor obrany mluvil s tichým triumfem, jako by onen čin byl tak velký, že ho žádná slova nikdy nemohou postihnout. „Pořád používám slovo ‚viteál‘, ale je to jen ze sentimentu. Je to úplně nová záležitost, nejzásadnější ze všech mých výtvorů.“

„Jako jednu z otázek, na které jste mi slíbil odpovědět, se ptám, jak se to kouzlo sesílá,“ řekl Harry.

„Zamítnuto.“ Profesor obrany se obrátil zpět k lektvaru a upustil do něj bílé pírkó s šedými flíčky a květ zvonku. „Myslel jsem si, že tě to možná naučím, až

budeš starší, protože bez toho nikdy žádný Tom Riddle nebude spokojený, ale rozmyslel jsem si to.“

Někdy není lehké si vybavit vzpomínku a Harry se snažil rozpomenout, jestli mu profesor Quirrell o tomto tématu už někdy něco naznačil. Díky formulaci profesora Quirrella mu vyvstalo: *Možná se to dozvíte, až budete starší...*

„Vaše nesmrtelnost pořád má fyzické kotvy,“ řekl Harry nahlas. „Tím se podobá starému kouzlu viteálů, a to je taky důvod, proč je pořád nazýváte viteály.“ Bylo nebezpečné říkat to nahlas, ale Harry to potřeboval *vědět*. „Pokud se mylím, můžete to popřít hadím jazykem.“

Profesor Quirrell se zle usmíval. „*Tvůj odhad je ssprávný, chlapče, i když ti to k ničemu nebude.*“

Bohužel nebylo těžké tuto zranitelnost zakrýt, když byl Nepřítel dost chytrý. Harry by za normálních okolností žádné takové možnosti nenavrhoval pro případ, že by na ně Nepřítel nepřišel *sám*, ale v tomto případě už to stejně udělal. „Jeden viteál upuštěný do aktivní sopky, zatížený tak, aby klesl do zemského pláště,“ řekl Harry ztěžka. „Na stejné místo, kam jsem chtěl shodit mozkomora, kdybych ho nemohl zničit. A pak jste se mě zeptal, kam jinam bych něco schoval, kdybych nechtěl, aby to někdo ještě někdy našel. Jeden viteál pohřbený kilometry hluboko v anonymním krychlovém metru zemské kůry. Jeden viteál jste hodil do Mariánského příkopu. Jeden průhledný viteál, který by se vznášel vysoko ve stratosféře. Ani vy nevíte, kde jsou, protože jste si přesné detaily vymazal z paměti. A posledním viteálem je deska na Pioneeru 11, za kterou jste se vkradl do NASA a očaroval ji. Odtud máte svůj obraz hvězd, když sesíláte kouzlo hvězdného svitu. Oheň, země, voda, vzduch, prázdnota.“ *Je to vlastně hádanka*, řekl tehdy profesor obrany, a proto si to Harry zapamatoval. Je to vlastně hádanka^[4].

„Vskutku,“ řekl profesor obrany. „Trochu mě šokovalo, že sis to tehdy tak snadno vybavil, ale myslím, že je to jedno, všech pět je mimo můj i tvůj dosah.“

To by nemusela být pravda, zvlášť kdyby se našel způsob, jak magické spojení nějak stopovat a to umístění vypátrat... i když Voldemort by se určitě snažil ho zamaskovat jak nejlépe by dokázal... ale to, co magie zařídila, by také magie mohla odčinit. Pioneer 11 byl sice daleko i na poměry kouzelníků, ale v

NASA přesně věděli, kde se nachází, a nejspíš byl mnohem dosažitelnější, kdyby se pomocí magie dalo Ciolkovského raketovým rovnicím nakázat, ať si trhnou nohou...

V Harryho mysli se náhle objevil nový podtón obav. Nebylo nijak zaručeno, že profesor obrany říkal pravdu o tom, *kteřou* mezihvězdnou sondu očaroval, a pokud si Harry správně vzpomínal, komunikace a sledování sondy Pioneer 10 se ztratily krátce po průletu kolem Jupitera.

A proč by profesor Quirrell prostě nedal viteál na obě?

Harryho napadla navazující zřejmá myšlenka. Bylo to něco, co by neměl navrhovat pro případ, že na to Nepřítel sám ještě nepomyslel. Ale zdálo se velmi pravděpodobné, že Nepřítel už na to myslel.

„Řekni mi, učiteli,“ zasyčel Harry, „*zabílo by tě zničení těch pěti kotev?*“

„*Proč sse ptáš?*“ zasyčel profesor obrany a jeho sykot se dal přeložit jako hadí pobavení. „*Mysslíš ssi, že odpověď zní ne?*“

Harryho nenapadala žádná odpověď, i když měl silné podezření, že na tom stejně nezáleží.

„*Tvoje podezření je ssprávné, chlapče. Ani zničením všech pěti by sse ze mě nesstal smrtelník.*“

Harry zase pocítil sucho v krku. Kdyby to kouzlo nevyžadovalo tak strašlivou cenu... „*Kolik kotev jssi vytvořil?*“

„*Obvykle bych to neřekl, ale je jassné, že jssi to už uhodl.*“ Úsměv profesora obrany se rozšířil. „*Nevím to. Přesstal jssem počítat někde kolem ssto ssedmi. Prosstě jssem ssi zvykl to udělat pokaždé, když jssem někoho v ssoukromí zavraždil.*“

Přes sto vražd v soukromí, než lord Voldemort přestal počítat. A ještě horší zpráva – „Vaše kouzlo nesmrtelnosti pořád vyžaduje smrt člověka. *Proč?*“

„*Můj velký vynález udržuje život a magii v zařízeních, vytvořených obětováním života a magie osstatních.*“ Opět ten syčivý hadí smích. „*Líbil sse mi klamný popiss původního kouzla viteálů, takže jssem byl zklamán, když jssem ssi uvědomil, že to ss ním je doopravdy, a nápady na vylepšenou verzi sse objevily v jeho podobě.*“

Harry si nebyl jistý, proč mu profesor obrany všechny ty zásadní informace sděluje, *ale musel k tomu mít důvod*, a to ho znervózňovalo. „Takže jste opravdu duch bez těla a posednul jste Quirinuse Quirrella.“

„*Ano. Když bude toto tělo zabito, vrátím se rychle, a budu velice naštvaný a pomsstychtivý. Říkám ti to, chlapče, abys nezkusil nějakou hloupost.*“

„Chápu,“ řekl Harry. Zatímco se snažil uspořádat si myšlenky a vzpomenout si, na co se chtěl zeptat dál, profesor obrany se pohledem vrátil k lektvaru. Mužova levá ruka usypávala do kotlíku rozdrčenou mušli, zatímco pravou rukou vhodil další květ zvonku. „Co se tedy stalo 31. října? Vy jste... zkusil jste proměnit malého Harryho Pottera ve viteál, ať už původní nebo nový typ. Udělal jste to záměrně, protože jste to řekl Lily Potterové.“ Harry se nadechl. Teď, když věděl, *proč* cítívá mrazení, dokázal to vydržet. „Dobře, přijímám tvou nabídku. Ty zemřeš a dítě bude žít. Pusť hůlku, ať tě můžu zavraždit.“ Při zpětném pohledu bylo jasné, že Harry si tu událost pamatoval hlavně z pohledu lorda Voldemorta a teprve na samém konci ji viděl očima malého Harryho Pottera. „Co jste vlastně udělal? *Proč* jste to udělal?“

„Šlo o to proroctví od Trelawneyové,“ řekl profesor Quirrell. Prstem na květu zvonku vynutil proužek barvy mědi, než ho vhodil dovnitř. „Poté, co mi Snape proroctví přinesl, jsem se jím celé dny zabýval. Proroctví nikdy nejsou triviální záležitost. Jak to říct, aby tě nenapadaly hlouposti... dobře, řeknu to, a jestli přijdeš s nějakou hloupostí, naštve mě to. Fascinovalo mě, že podle proroctví mi bude někdo roven, protože to mohlo znamenat, že se s tím člověkem půjde inteligentně bavit. Strávil jsem padesát let obklopený chvástavou tupostí a už mi bylo jedno, že mou reakci půjde považovat za literární klišé. Nehodlal jsem se takové příležitosti vzdát, aniž bych si to důkladně nerozmyslel. Ale pak jsem dostal *chytrý nápad*.“ Profesor Quirrell si povzdechl. „Napadlo mě, jak bych to proroctví mohl naplnit po svém, k vlastnímu prospěchu. Označil bych dítě za sobě rovné tím, že bych použil staré kouzlo viteálu a tím na prázdnou tabuli dítěte opsal svého ducha; byla by to čistá kopie mě samotného, protože by tam nebylo žádné staré já, které by se míchalo s novým. Za několik let, až by mě přestalo bavit vládnout Británii a chtěl bych přejít k jiným věcem, bych se domluvil s druhým Tomem Riddlem, že se objeví, aby mě porazil, a pak by vládl

Británii, kterou zachránil. Hráli bychom tu hru proti sobě navěky a zajistili si tak zajímavý život i ve světě plném troubleů. Věděl jsem, že dramatik by předpověděl, že se my dva nakonec navzájem zničíme, ale dlouho jsem o tom přemýšlel a došel jsem k tomu, že takové drama bychom oba odmítli hrát. To bylo mé rozhodnutí a byl jsem přesvědčen, že to tak zůstane; myslel jsem si, že my oba Tomové Riddleové budeme příliš inteligentní na to, abychom se pustili takovou cestou. Zdálo se, že proroctví naznačuje, že když zničím vše až na zbytek Harryho Pottera, pak se naše duše nebudou tolik lišit a budeme moci existovat ve stejném světě.“

„Ale pokazilo se to,“ řekl Harry. „Něco prorazilo střechu domu Potterových v Godrikově dole, způsobilo mi jizvu na čele a na místě zanechalo vaše ohořelé tělo.“

Profesor Quirrell přikývl. Jeho ruce při přípravě lektvaru zpomalily. „Jakmile jsem zformoval ducha dítěte podle svého ducha,“ řekl profesor Quirrell tiše, „naše magie začala rezonovat...“

Harry si vzpomněl na okamžik v Azkabanu, kdy se smrtící kletba profesora Quirrella střetla s jeho Patronem. Na tu pálicí, trhavou bolest v čele, jako by se mu měla rozskočit hlava.

„Nespočetněkrát jsem si na tu noc vzpomněl, přehrával si svou chybu a přemýšlel o moudřejších věcech, které jsem mohl udělat,“ řekl profesor Quirrell. „Později jsem usoudil, že jsem měl zahodit hůlku a proměnit se do své zvěromágské podoby. Ale té noci... té noci jsem se instinktivně snažil ovládnout kolísání v proudu své magie, i když jsem cítil, jak mě zevnitř spaluje. Bylo to špatné rozhodnutí a já neuspěl. Mé tělo bylo zničeno, ačkoliv mysl malého Harryho Pottera jsem přepsal; tím jsme *oba* zničili vše až na zbytek toho druhého. A pak...“ Profesor Quirrell měl kontrolovaný výraz. „A pak, když jsem uvnitř svých viteálů nabyt vědomí, ukázalo se, že můj velký vynález nefunguje tak, jak jsem doufal. Měl jsem být schopen vylétnout ze svých viteálů a ovládnout jakoukoliv oběť, která by mi to dovolila nebo která by byla příliš slabá na to, aby mě odmítla. *Tato* část mého velkého výtvoru selhala a nesplnila můj záměr. Stejně jako u původního kouzla viteálu jsem byl schopen vstoupit pouze do oběti, která se fyzického viteálu dotkla... a já jsem své

nesčetné viteály ukryl na místech, kde je nikdy nikdo neměl najít. Tvůj instinkt je správný, chlapče, *teď by nebylo vhodné se smát.*“

Harry zůstal úplně zticha.

Příprava lektvaru se dočasně zastavila, do kotlíku teď chvíli neměly přijít žádné další přísady a jen měl chvíli probublávat. „Většinu času jsem strávil pozorováním hvězd,“ řekl profesor Quirrell a jeho hlas teď byl tišší. Profesor obrany se odvrátil od lektvaru a zadíval se na bíle osvětlené stěny místnosti. „Mou zbývající nadějí byly viteály, které jsem ukryl v beznadějně idiocii svého mládí. Vtěsňoval jsem je do starobylých medailonků místo do anonymních oblázků, ukryté třeba pod fontánou s jedem uprostřed jezera Inferi, místo abych je přemístil do moře. Kdyby někdo jeden z nich našel a pronikl jeho směšnou ochranou... ale to se zdálo jako chabá naděje. Nebyl jsem si jistý, jestli se ještě někdy vtělím. Přesto jsem byl alespoň nesmrtelný. Nejhorší osud byl zažehnan, můj velký vynález se o to postaral. Zbývalo mi už jen málo v co doufat a málo čeho se bát. Rozhodl jsem se, že se nepoddám šílenství, protože se nezdálo, že by mi to mělo něco přinést. Místo toho jsem se díval na hvězdy a přemýšlel, a za mnou se během toho pomalu vzdalovalo Slunce. Přemýšlel jsem o chybách svého minulého života; bylo jich při tom zpětném zkoumání mnoho. Používal jsem svou představivost, abych konstruoval nové mocné rituály, o které bych se mohl pokusit, kdybych mohl znovu svobodně používat svou magii a přitom si byl jistý svou nesmrtelností. Nad starodávnými hádankami jsem přemýšlel déle než dřív, protože kdysi jsem si jen myslel, že jsem trpělivý. Věděl jsem, že kdybych získal svobodu, byl bych mnohem mocnější než ve svém předchozím životě, ale většinu času jsem nečekal, že se to stane.“ Profesor Quirrell se obrátil zpět k lektvaru. „Devět let a čtyři měsíce po oné noci zvítězil potulný dobrodruh jménem Quirinus Quirrell nad ochranou střežící jeden z mých prvních viteálů. Zbytek už znáš. A teď, chlapče, už můžeš říct, co oba víme, že si myslíš.“

„Hm,“ řekl Harry. „Nezdá se mi, že by bylo moudré to říkat...“

„Vskutku, pane Pottre, není moudré mi takovou věc říkat. Ani trochu. Ani v nejmenším. Ale *vím, že si to myslíš*, a budeš si to *myslet dál* a já *budu vědět*, že si to myslíš, dokud to neřekneš. Takže to řekni.“

„No. Takže. Uvědomuji si, že je to něco, co je zřejmé až zpětně, než že by se to dalo předvídat, a rozhodně nenavrhují, abyste se teď snažil tu chybu napravit, ale pokud jste Temný pán a náhodou se dozvíte o dítěti, kterému bylo předpovězeno, že vás porazí, existuje jisté kouzlo, které je neblokovatelné, nezastavitelné a funguje pokaždé na cokoli, co má mozek –“

„*Ano, děkuji, pane Pottere, tato myšlenka mě během následujících devíti let napadla hned několikrát.*“ Profesor Quirrell vzal do ruky další květ zvonku a začal ho drtit přímo ve své pěsti. „Učinil jsem tuto zásadu ústředním bodem svých učebních osnov bojové magie – poté, co jsem se o její důležitosti přesvědčil na vlastní kůži. Na seznamu mladšího Toma Riddlea to *nebylo* první pravidlo. Teprve drsná zkušenost nás naučí, které zásady mají větší váhu než jiné – jako pouhá slova znějí všechny stejně přesvědčivě. Při pohledu zpět by bývalo bylo lepší, kdybych místo sebe poslal k Potterovým domů Bellatrix, ale měl jsem pravidlo, které říkalo, že takové věci musím řešit sám a ne se nechat zastoupit důvěrníkem. *Ano*, zvažoval jsem smrtící kletbu, ale napadlo mě, jestli kdybych vyslal kletbu na nemluvně, se nemohla nějak odrazit a zasáhnout mě, protože tím by se taky naplnilo proroctví. Jak jsem si měl být jistý?“

„Mohli jste použít sekeru, těžko může ze sekery vystřelit kouzlo, které by naplnilo proroctví,“ řekl Harry a raději zmlkl.

„Rozhodl jsem se, že nejbezpečnější cestou bude pokusit se naplnit proroctví podle vlastních podmínek,“ řekl profesor Quirrell. „Nemusím snad říkat, že až příště uslyším proroctví, které se mi nebude líbit, roztrhám ho *všemi směry, kterými to půjde*, místo abych se snažil podle něj hrát.“ Profesor Quirrell tiskl růži, jako by z ní chtěl vymačkat šťávu, a pořád na to používal holou pěst. „A teď si všichni myslí, že Chlapec-který-přežil je nějak imunní vůči Smrtící kletbě, přestože Smrtící kletba neničí domy a nezanechává za sebou ohořelá těla, *protože nikoho ani nenapadlo, že by lord Voldemort mohl zkusit jiné kouzlo.*“

Harry opět mlčel. Napadlo ho, že existuje ještě jeden zřejmý způsob, jak lord Voldemort mohl své chybě předejít. Způsob, který možná bylo snazší vidět díky mudlovské výchově v kontrastu ke kouzelnickému pohledu na věc.

Harry se ještě nerozhodl, jestli o své myšlence profesoru Quirrellovi řekne; upozornit na tento další způsob mělo svá pro i proti.

Profesor Quirrell po chvíli zvedl další přísadu do lektvaru, pramen něčeho, co vypadalo jako žíně jednorozce. „Dám ti toto varování,“ řekl profesor Quirrell. „Nečekej, že pokud nějak zničíš toto mé tělo, zdrží mě to na devět let. Hned jsem nastražil viteály na lepší místa, a teď už ani to není potřeba. Díky tobě jsem se dozvěděl, kde najít Kámen vzkříšení. Kámen vzkříšení samozřejmě nekřísí mrtvé, ale má v sobě mnohem starší magii, než je ta moje, které umožňuje vysílat zdání ducha. A protože skutečně jsem ten, kdo porazil smrt, Cadmusova síň mě uznala za svého pána a podřídila se veškeré mé vůli. Už jsem to začlenil do svého velkého díla.“ Profesor Quirrell se lehce usmál. „Už před mnoha lety jsem uvažoval o tom, že z té věci udělám viteál, ale tehdy jsem se rozhodl, že to neudělám, protože jsem si uvědomil, že neznám povahu magie v tom prstenu... ach, jak ironicky si s námi život zahrává. Ale to jsem odbočil. Ty, chlapče, jsi to způsobil, tys osvobodil mého ducha, aby mohl letět, kam se mu zlíbí, a svádět tu nejpříhodnější oběť, protože jsi byl příliš bezstarostný se svými tajemstvími. Je to katastrofa pro každého, kdo se mi postaví, a způsobil jsi to jediným pohybem prstu, kterým jsi přejel po vlhkém čajovém podšálku. Tento svět bude pro všechny bezpečnějším místem, pokud se naučíš zdrženlivosti, kterou si kouzelníci osvojují už v dětství. *A všechno, co jsem právě řekl, je pravda.*“

Harry zavřel oči a rukou si masíroval čelo; kdyby se viděl zvenčí, vypadal by jako zrcadlový odraz hluboce zamýšleného profesora Quirrella.

Problém, jak porazit profesora Quirrella, vypadal čím dál obtížněji dokonce i podle měřítek nemožných problémů, které už Harry překonal. Jestli to, o co se tu profesor Quirrell snažil, bylo tuto obtížnost komunikovat, tak se mu to *dařilo*. Harry začínal vážně uvažovat o možnosti, že by bylo lepší se nabídnout, že bude Británii vládnout jako Voldemortův *nevražedný* zástupce, kdyby pak profesor Quirrell souhlasil s tím, že *přestane neustále zabíjet lidi*. Dokonce by se spokojil, kdyby to bylo jen *většinou*.

Ale to se pravděpodobně nestane.

Harry se na místě, kde se posadil na podlahu, díval na své ruce, a cítil, jak se jeho smutek mění v zoufalství. Lord Voldemort, který Harrymu předal svou temnou stránku, strávil *tak dlouhou dobu* přemýšlením o vlastních

myšlenkových pochodech... a vyklubal se z něj klidný, jasně uvažující a přesto stále vraždící profesor Quirrell.

Profesor Quirrell přidal do *lektvaru zářivosti* špetku zlatých vlasů a to Harrymu připomnělo, že mu utíká čas; pramenů světlých vlasů bylo méně než květů zvonků.

„Pokládám druhou svou otázku,“ řekl Harry. „Povězte mi o Kameni mudrců. Vedle toho, že zajistí trvalost přeměnění, dělá ještě něco dalšího? Je možné vyrobit Kamenů víc? Proč je to tak těžké?“

Profesor Quirrell se skláněl nad lektvarem a Harry mu neviděl do tváře. „Dobrá, povím ti příběh Kamene, jak jsem si ho odvodil. Jediná moc Kamene spočívá v tom, že přeměnění vtiskne trvalost. Dokáže z dočasné formy udělat skutečnou a trvalou substanci – je to moc, která se naprosto vymyká běžným kouzlům. Kouzelné věci, jako třeba hrad Bradavice, jsou udržovány stálou studnicí magie. Dokonce ani metamorfomágové si nemohou zhmotnit zlaté nehty a pak si je ostříhat na prodej. Existuje teorie, že kletba metamorfomágů upravuje jen hmotu jejich těla, podobně jako mudlovský kovář manipuluje se železem pomocí kladiva a kleští; a jejich tělo neobsahuje žádné zlato. Jestli sám Merlin dokázal vytvořit zlato ze vzduchu, historie o tom neví. Takže můžeme odhadnout ještě před výzkumem, že Kámen musí být opravdu velmi stará záležitost. Naproti tomu Nicholas Flamel je světu znám pouhých šest století. Řekni mi, chlapče, jaká je další zřejmá otázka, kterou bys měl položit, jestli chceš vypátrat historii Kamene.“

„Hm,“ řekl Harry. Třel si čelo a soustředil se. Pokud byl Kámen prastarý, ale svět znal Nicholase Flamela jen šest století... „Existoval nějaký jiný velmi starý kouzelník, který zmizel přibližně v době, kdy se objevil Nicholas Flamel?“

„Těsně,“ řekl profesor Quirrell. „Vzpomínáš si, že před šesti sty lety žila temná paní nazývaná Nehynoucí, čarodějnice Baba Jaga? Říkalo se o ní, že si dokáže vyléčit jakékoliv zranění, měnit podobu, jak se jí zachce... očividně vlastnila Kámen trvalosti. A pak jednoho léta Baba Jaga souhlasila, že bude na základě prastaré a respektované dohody v Bradavicích vyučovat bojovou magii.“ Profesor Quirrell vypadal... *rozzlobeně* způsobem, jaký u něj Harry vídal jen zřídka. „Ale nevěřili jí, a tak byla připravena kletba. Některé kletby je snažší

seslat, když mají svázat jak tebe, tak ostatní; Zmijozelova kletba hadího jazyka je toho příkladem. V tomto případě šlo o to, že podpis Baby Jagy a všech studentů a učitelů Bradavic byl umístěn do starobylého zařízení známého jako Ohnivý pohár. Baba Jaga přísahala, že neprolije ani kapku krve studentů, ani jim nevezme nic, co by jim patřilo. Studenti na oplátku přísahali, že neprolíjí ani kapku krve Baby Jagy a nevezmou jí nic, co by patřilo jí. Všichni to podepsali a Ohnivý pohár toho byl svědkem a měl případně potrestat provinilce.“

Profesor Quirrell zvedl novou přísadu, zlatou nitku volně omotanou kolem špetky jakési odporně vypadající látky. „V tu dobu do šestého ročníku Bradavic postupovala čarodějka jménem Perenelle. A ačkoli krása Perenelle byla díky jejímu mládí čerstvá, její srdce už bylo černější než srdce Baby Jagy –“

„Vy o ní říkáte, že byla zlá?“ řekl Harry, než si uvědomil, že se právě dopustil argumentačního klamu *ad hominem tu quoque*.^[5]

„Kuš, kluku, je to příběh. Kde jsem přestal? Ach, ano, Perenelle, krásná a lačná. Perenelle Temnou paní celé měsíce sváděla -jemnými doteky, flirtováním a předstíráním nesmělé nevinnosti. Srdce Temné paní bylo uchváčeno a staly se z nich milenky. A pak jedné noci Perenelle zašeptala, že slyšela o moci Baby Jagy měnit podobu a jak tato myšlenka roznítla její touhy. Perenelle přiměla Babu Jagu, aby k ní přišla s Kamenem v ruce a během jediné noci na sebe pro jejich potěšení vzala mnoho podob. Kromě jiných podob Perenelle přikázala Babě Jaze, aby na sebe vzala podobu muže, a byly spolu jako muž a žena. Perenelle však až do oné noci byla pannou. A protože v těch dobách byli všichni dost staromódní, Ohnivý pohár to považoval za prolití Perenelliny krve a vzetí něčeho, co jí patřilo. Baba Jaga tedy byla oklamána k porušení své přísahy a Pohár ji zbavil ochrany. Perenelle pak nic netušící Babu Jagu ve své posteli ve spánku zabila. Zabila Temnou paní, která ji milovala a mírumilovně přišla do Bradavic na základě dohody; a tím byl této dohodě, podle které v Bradavicích učili Temní kouzelníci a čarodějky bojové magii, konec. Několik následujících století se Ohnivý pohár používal k dohledu nad nesmyslnými meziškolními turnaji a pak přebýval v nepoužívané komnatě v Krásnohůlkách, dokud jsem ho odtud neukradl.“ Profesor Quirrell vhodil do

kotlíku větvičku narůžověle béžové barvy, která barvu změnila na bílou hned, jak se dotkla hladiny. „Ale to odbočuji. Perenelle vzala Babě Jaze Kámen a vzala na sebe podobu a jméno Nicholase Flamel. Ponechala si ale i svou identitu Perenelle a říkala si Flamelova žena. Ti dva se spolu objevovali i na veřejnosti, ale to se dalo zařídit mnoha zjevnými způsoby.“

„A výroba Kamene?“ zeptal se Harry, zatímco se jeho mozek snažil vše zpracovat. „Viděl jsem na něj v jedné knize recept –“

„Další lež. Perenelle se tvářila, jako by si ‚Nicholas Flamel‘ vysloužil právo žít věčně tím, že dokázal velké kouzlo, o které se ale mohl pokusit každý. A poskytovala ostatním falešné postupy, které měli následovat, místo aby hledali jediný pravý Kámen, jako Perenelle hledala Kámen Baby Jagy.“ Profesor Quirrell se zatvářil poněkud kysele. „Nemělo by tě překvapit, že jsem strávil roky snahou ten falešný recept zvládnout. Teď se mě zeptáš, proč jsem Perenelle neunesl, nemučil a nezabil, když jsem se dozvěděl pravdu.“

Harryho tato otázka ve skutečnosti nenapadla.

Profesor Quirrell pokračoval: „Odpověď zní, že to Perenelle předvídala a předešla ambicím temných kouzelníků, jako jsem já. ‚Nicholas Flamel‘ veřejně složil Neporušitelný slib, že se nenechá žádnými prostředky přinutit, aby se vzdal svého Kamene – prý proto, aby ochránil nesmrtelnost před chamtivci, jako by to byla služba veřejnosti. Báł jsem se, že Kámen bude navždy ztracen, jestli Perenelle zemře, aniž by řekla, kde je ukrytý, a její Slib zabránil pokusům zjistit to mučením. Také jsem doufal, že se mi podaří získat od Perenelle její znalosti, pokud by se mi podařilo přijít se správnou strategií. Ačkoli Perenelle začínala jen s malým množstvím vlastních znalostí, držela jako rukojmí životy čarodějů mocnějších, než byla sama, a výměnou za jejich tajemství jim po kapkách poskytovala zdraví, a výměnou za jejich moc jim dopřávala drobné úpravy věku. Perenelle se nesnižuje k tomu, že by obdarovávala ostatní skutečným mládím – ale pokud uslyšíš o čaroději, který se s šedivým plnovousem dožil dvou set padesáti let, můžeš si být jistý, že za tím byla její ruka. Když přišla má generace, měla už Perenelle za staletí dostatečnou výhodu, aby mohla posunout Albuse Brumbála jako protiváhu Temného pána Grindelwalda. Když jsem se objevil jako lord Voldemort, Perenelle Brumbála

posílila ještě víc a rozdávala další kapky ze svých nashromážděných znalostí, kdykoli se zdálo, že lord Voldemort získává výhodu. Měl jsem pocit, že bych měl být schopen vymyslet nějaký chytrý způsob, jak s tou situací naložit, ale nikdy se mi to nepodařilo. Přímou jsem na ni nezaútočil, protože jsem si nebyl jistý svým velkým výtvozem; nebylo vyloučeno, že za ní jednou budu muset jít žádonit o prodloužení věku.“ Profesor Quirrell vhodil do lektvaru dva květy zvonku najednou, a ty jako by se spojily, jakmile se bublající tekutiny dotkly. „Teď jsem si svým výtvozem jistý, a tak jsem se rozhodl, že nastal čas vzít si Kámen násilím.“

Harry zaváhal. „Rád bych v hadím jazyce slyšel potvrzení, že to všechno byla pravda.“

„*Nic z toho mi není známo jako nesporné,*“ řekl profesor Quirrell. „Vyprávěním příběhu jsem zaplnil určité mezery; nebyl jsem u toho, abych viděl, jak Perenelle svádí Babu Jagu. *Myslím ssi, že v základu to je všechno správně.*“

Harry si všiml náznaku zmatku. „Pak tedy nechápu, proč je Kámen tady v Bradavicích. Nebylo by nejlepší obranou ho prostě schovat pod nějakou anonymní skálu v Grónsku?“

„Možná má respekt k mým schopnostem obzvlášť dobrého hledače,“ řekl profesor obrany. Zdálo se, že se soustředí na kotlík, když namáčel květ zvonku do lahvičky s tekutinou označenou lektvarovým symbolem pro dešťovou vodu.

V něčem jsme si s profesorem obrany velmi podobní, přestože v jiných věcech vůbec. Když si představím, co bych udělal já, kdybych měl jeho problém...

„Takže se vám podařilo *úplně všem* namluvit, že znáte způsob, jak Kámen najít,“ řekl Harry nahlas, „aby ho Perenelle dala do Bradavic, kde by ho Brumbál mohl hlídat?“

Profesor obrany si povzdechl, aniž by vzlédl od kotlíku. „Předpokládám, že tuto strategii by bylo zbytečné před tebou skrývat. Ano, poté, co jsem ovládl Quirrella a vrátil se, jsem realizoval strategii, kterou jsem vymyslel při zírání na hvězdy. Nejdřív jsem se postaral o to, aby mě přijali za profesora obrany v Bradavicích, protože by nebylo dobré vzbudit podezření, když jsem si ještě

hledal zaměstnání. Když se to podařilo, zařídil jsem, aby jedna z Perenelliných výprav za prolomením kletby objevila zfalšovaný, ale věrohodný nápis popisující, jak lze Hadí korunu použít k vyhledání Kamene, ať už je ukryt kdekoli. Hned poté, než Perenelle stačila Korunu odkoupit, byla Koruna ukradena; navíc jsem zanechal jasné indicie, že zloděj dokáže mluvit s hady. Perenelle si tedy myslela, že dokážu neomylně zjistit, kde se Kámen nachází, a že potřebuje strážce dostatečně mocného na to, aby mě dokázal porazit. Tak se Kámen ocitl v Bradavicích, v Brumbálově moci. Přesně jak jsem zamýšlel, přirozeně, když už jsem si do Bradavic zajistil přístup na celý rok. Myslím, že co se týká tebe to je vše, o dalších plánech nebudu mluvit.“

Harry se zamračil. Tohle mu profesor Quirrell neměl říkat. Ledaže by tato strategie už teď z nějakého důvodu nebyla pro budoucí podvod na Perenelle relevantní...? Nebo jestli profesor obrany doufal, že tak rychlou reakcí dojdou lidé k závěru, že šlo o dvojité podfuk a že Hadí koruna skutečně Kámen dokáže najít...

Harry se rozhodl, že pro tuto odpověď nebude požadovat ověření v hadím jazyce.

Další pramen světlých vlasů, které vypadaly bílé, ale ne věkem, byl odsypán do kotlíku a znovu Harrymu připomněl, že mají omezený čas. Harry se zamyslel, ale neviděl žádnou další cestu, jak pokračovat v tomto směru vyptávání; nebylo známo, jak vyrobit další Kameny mudrců, ani nebyl žádný zřejmý způsob, jak takové kameny vynalézt, což byla *objektivně* asi nejhorší zpráva, kterou Harry za celý den slyšel.

Harry se zhluboka nadechl. „Položím třetí otázku,“ řekl Harry. „Jaká je pravda za celým tímto školním rokem? Všechny plány, které jste osnoval, všechny plány, o kterých víte.“

„Hm,“ řekl profesor Quirrell a vhodil do lektvaru další květ zvonku, doprovázený rostlinou tvaru malého křížku. „Tak se na to podívejme... nejvíc šokující zvrát bude, když se ukáže, že profesor obrany byl vlastně tajně Voldemort.“

„No, očividně,“ řekl Harry s notnou dávkou hořkosti.

„Tak kde si přeješ, abych začal?“

„Proč jste zabil Hermionu?“ Tahle otázka z něj prostě vylétla.

Bledé oči profesora Quirrella se zvedly od lektvaru a pozorně ho sledovaly. „Člověk by si myslel, že by to mělo být zřejmé – ale asi se ti nemohu divit, že nedůvěřuješ tomu, co se zdá být zřejmé. Abys pochopil cíl nejasného spiknutí, pozoruj jeho důsledky a ptej se, kdo je mohl zamýšlet. Slečnu Grangerovou jsem zabil, abych zlepšil tvé postavení vůči Luciusi Malfoyovi, protože mé plány neměly zapotřebí, aby na tebe měl takový vliv. Přiznávám, že na mě udělalo dojem, jak daleko jsi s tímto zahájením dokázal zajít.“

Harry uvolnil stisk svých zubů, což mu dalo zabrat. „To až po vašem neúspěšném pokusu *hodit* na Hermionu pokus o vraždu Draca a *poslat ji do Azkabanu*, protože *proč*? Protože se vám nelíbilo, jaký na mě měla vliv?“

„Nebud' směšný,“ řekl profesor Quirrell. „Kdybych chtěl jenom odstranit slečnu Grangerovou, nezatahoval bych do toho Malfoye. Pozoroval jsem tvou hru s Dracem Malfoyem a připadala mi zábavná, ale věděl jsem, že nebude trvat dlouho, než se to dozví Lucius a zasáhne; a pak by vám tahle libůstka přinesla velké potíže, protože Lucius by ji nebral na lehkou váhu. Kéž bys jen dokázal *prohrát* už během soudního procesu, *prohrát* tak, jak jsem tě to naučil! Za pouhé dva týdny by nezvratné důkazy ukázaly, že Lucius Malfoy poté, co objevil zdánlivou proradnost svého syna, donutil profesorku Prýtovou, aby na pana Malfoye seslala kouzlo na ochlazení krve a slečně Grangerové přičarovala falešné vzpomínky. Lucius by byl smeten z politické hrací plochy, poslán do vyhnanství, ne-li do Azkabanu; Draco Malfoy by zdědil bohatství rodu Malfoyů a tvůj vliv na něj by byl nezpochybnitelný. Místo toho jsem tento plán musel v kritickém okamžiku zrušit. Podařilo se ti zcela překazit skutečný plán tím, že jsi obětoval dvojnásobek celého svého jmění a dal Luciusi Malfoyovi dokonalou příležitost prokázat, že má o svého syna skutečný zájem. Musím říct, že na vměšování se máš neuvěřitelný talent.“

„A taky jste si myslel,“ řekl Harry, který se i se svými temnými vzory musel snažit udržet hlas v klidu, „že dva týdny v Azkabanu zlepší náladu slečny Grangerové a přimějí ji, aby na mě přestala mít špatný vliv. Takže jste nějak zařídil, že se v novinách objevily články, které volaly po tom, aby byla poslána do Azkabanu, a ne po nějakém jiném trestu.“

Rty profesora Quirrella se zkřivily v tenkém úsměvu. „Dobrý tip, chlapče. Ano, myslel jsem, že by mohla posloužit jako tvoje Bellatrix. Tento konkrétní výsledek by ti také neustále připomínal, jak velký respekt si zaslouží zákon, a pomohl by v tobě vypěstovat odpovídající postoj k ministerstvu.“

„Váš plán byl hloupě komplikovaný a neměl šanci zafungovat.“ Harry věděl, že by měl být taktičtější, a že se znovu dopouští toho, co profesor Quirrell nazývá *pošetilostí*, ale v tu chvíli se nedokázal přimět, aby ho to zajímalo.

„Nebylo to tak složité jako Brumbálův plán, aby se ve vánoční bitvě spojily tři armády, a nebylo to o moc složitější než můj vlastní plán, abyste si myslel, že Brumbál vydíral pana Zabiniho. Chybí vám, pane Pottere, uvědomění, že to nebyly plány, které by *musely* uspět.“ Profesor Quirrell dál nenuceně míchal lektvar a usmíval se. „Existují plány, které *musí* uspět, kde je třeba udržet hlavní myšlenku co nejjednodušší a učinit veškerá opatření. Existují také plány, u kterých je přípustné selhat, a u těch si můžete dovolovat, nebo vyzkoušet hranice svých schopností zvládat komplikace. Nebylo to tak, že by mě něco, co se u některého z těchto plánů nepovede, mohlo zabít.“ Profesor Quirrell už se neusmíval. „Naše cesta do Azkabanu patřila k prvnímu typu a tam mě tvé výstřelky bavily méně.“

„Co *přesně* jste Hermioně udělal?“ Část Harryho se podívala, jak vyrovnaně zní jeho hlas.

„*Obliviate* a kouzlo falešných vzpomínek. Nemohl jsem si být jistý, že něco jiného by zůstalo nepovšimnuto bradavickými ochranami a prohlídkami, o kterých jsem věděl, že je její mysl podstoupí.“ Tváří profesora Quirrella se mihlo zklamání. „Část toho, co právem nazýváš komplikací, je způsobena tím, že první verze mého plánu nevyšla jak jsem doufal a já ji musel upravit. Přišel jsem za slečnou Grangerovou v chodbě v podobě profesorky Prýtové, abych jí nabídl spiknutí. Můj první pokus o přesvědčování selhal. Zbavil jsem ji té vzpomínky a zkusil to znovu s novým podáním. I druhá návnada ale selhala. I třetí návnada selhala. *Desátá* návnada selhala. Byl jsem tak frustrovaný, že jsem začal procházet celou svou knihovnu přestrojení, včetně těch, které se hodily spíše pro pana Zabiniho. *Přesto* nic nefungovalo. To dítě *nechtělo* porušit svůj dětinský kodex cti.“

„Nemáte právo ji nazývat dětinskou, profesore.“ Harryho hlas zněl jeho uším podivně. „Její kodex *fungoval*. Zabránil vám, abyste ji podvedl. Celý smysl existence deontologických etických příkazů spočívá v tom, že argumenty pro jejich porušení jsou často mnohem méně důvěryhodné, než vypadají. Nemáte právo kritizovat její pravidla, když fungovala přesně tak, jak měla.“ Až se jim podaří Hermionu vzkřísit, bude jí Harry muset říct, že sám lord Voldemort ji nedokázal svést ke špatnému jednání, a to byl důvod, proč ji zabil.

„To je asi fér,“ řekl profesor Quirrell. „Příslloví říká, že i zastavené hodiny ukazují dvakrát denně správný čas, a ačkoliv si nemyslím, že slečna Grangerová byla ve skutečnosti rozumná, platí pravidlo deset: člověk si nesmí stěžovat na nedůstojnost protivníka, který vás porazil. Každopádně po celých dvou hodinách neúspěšných pokusů jsem si uvědomil, že jsem příliš tvrdohlavý a že nepotřebuji, aby slečna Grangerová odvedla přesně tu roli, kterou jsem pro ni naplánoval. Vzdal jsem se svého původního záměru a místo toho jsem slečně Grangerové vnukl falešné vzpomínky na to, jak sledovala pana Malfoye, jak proti ní spřádá plány za okolností, které naznačovaly, že by to neměla říkat tobě ani úřadům. Nakonec to byl pan Malfoy, kdo mi zcela náhodou poskytl potřebnou příležitost.“ Profesor Quirrell do kotlíku vhodil květ zvonku a kousek pergamenu.

„Proč ochrany hlásily, že Hermionu zabil profesor obrany?“

„Měl jsem toho horského trolla u sebe jako falešný zub, když mě Brumbál Bradavicím představil jako profesora obrany.“ Lehký úsměv. „Jiné živé zbraně nelze přeměnit, nepřežijí po návratu potřebných šest hodin, aby je nešlo dohledat obracečem času. Skutečnost, že jako zbraň atentátu byl použit horský troll, byla jasným znamením, že atentátník potřeboval zástupnou zbraň, kterou by bylo možné bezpečně přeměnit. V kombinaci s důkazem hlášení ochran a Brumbálových vlastních znalostí o tom, jak mě představil Bradavicím, jste teoreticky mohli odvodit, kdo je za to zodpovědný. Zkušenost mě však naučila, že takové hádanky se řeší mnohem hůř, když předem neznáte řešení, a tak jsem to považoval za malé riziko. Ach, to mi připomíná, že mám vlastní otázku.“ Profesor obrany se teď na Harryho upřeně díval. „Co mě nakonec prozradilo, na chodbě před těmito komnatami?“

Harry odsunul ostatní emoce, aby zvážil cenu a přínosy upřímné odpovědi, dospěl k závěru, že profesor obrany prozrazuje mnohem víc informací, než kolik jich dostává (*proč?*), a že bude nejlepší nepůsobit dojmem zdrženlivosti. „Hlavní věcí bylo,“ řekl Harry, „že bylo příliš nepravděpodobné, že by všichni dorazili do Brumbálovy chodby ve stejnou dobu. Zkoušel jsem pracovat s hypotézou, že všichni, kdo dorazili, museli být koordinovaní, včetně vás.“

„Ale já jsem říkal, že jsem jen sledoval Snapea,“ řekl profesor obrany. „Nebylo to věrohodné?“

„Bylo, ale...“ Harry řekl. „Hm. Zákony, které určují, co je dobré vysvětlení, neberou v potaz věrohodné výmluvy, o kterých se dozvíte až později. Řeší pravděpodobnosti, které jim předem přisuzujeme. Proto věda nutí lidi dělat předpovědi předem, místo aby věřila vysvětlením, která si lidé vymyslí až potom. A já bych předem nepředpovídal, že budete sledovat Snapea a objevíte se tam. I kdybych dopředu věděl, že dokážete vystopovat Snapeovu hůlku, nečekal bych, že to *uděláte* a budete ho sledovat zrovna teď. Protože z vašeho vysvětlení jsem neměl pocit, že bych výsledek předvídal předem, zůstalo to nepravděpodobné. Začal jsem přemýšlet, jestli ten, kdo řídil Prýtovou, nezajistil, abyste se objevil i vy. A pak jsem si uvědomil, že ten vzkaz pro mě samotného ve skutečnosti nepocházel od mého budoucího já, a tím se to provalilo úplně.“

„Ach,“ řekl profesor obrany a povzdechl si. „No, myslím, že to zatím všechno vychází skvěle. Pochopil jsi to až příliš pozdě, a kdybys zůstal nevědomý, přineslo by ti to výhody i nepříjemnosti.“

„O co jste se to *proboha* snažil? Důvod, proč jsem se to tak snažil rozlousknout, byl ten, že to celé bylo tak divné.“

„To mělo ukazovat na Brumbála, ne na mě,“ řekl profesor Quirrell a zamračil se. „Faktem je, že slečna Greengrassová měla do té chodby dorazit až za několik hodin... i když předpokládám, že vzhledem k tomu, že jí pan Malfoy předal stopu, kterou jsem jí přidělil, není až tak překvapivé, že se spojili. Kdyby pan Nott dorazil zdánlivě sám, události by se odehrály méně fraškovitě. Považuji se však za specialistu na kouzla ovládající bojiště a dokázal jsem zajistit, aby boj probíhal podle mých představ. Ačkoli to nakonec asi vypadalo

trochu přehnaně.“ Profesor obrany vhodil do kotlíku plátek broskve a květ zvonku. „Ale diskusi o Zrcadle odložíme až na chvíli, kdy se k němu dostaneme. Měl jsi ještě nějaké otázky týkající se politováníhodného a doufejme dočasného skonu slečny Grangerové?“

„Ano,“ řekl Harry vyrovnaným hlasem. „Co jste udělal dvojčatům Weasleyovým? Brumbál si myslel – chci říct, škola viděla, jak ředitel šel za dvojčaty Weasleyovými poté, co Hermionu zatkli. Brumbál si myslel, že jste se jako Voldemort zajímal o to, proč to Brumbál udělal, a že jste dvojčata Weasleyovy zkontroloval, našel mapu a sebral jim ji a pak jim vymazal paměť?“

„Brumbál byl blízko pravdy,“ řekl profesor Quirrell a zavrtěl hlavou jako v údivu. „Byl také naprostý hlupák, když nechal bradavickou mapu v rukou těch dvou idiotů. Poté, co jsem Mapu získal zpět, zažil jsem nepříjemný šok; bylo na ní správně uvedeno mé i vaše jméno! Ti idioti Weasleyovi si mysleli, že jde o nějakou poruchu, zvláště když jsi dostal svůj Plášť a Obraceč času. Kdyby si Brumbál tu Mapu nechal sám – nebo kdyby o tom Weasleyovi Brumbálovi někdy řekli... ale to naštěstí neudělali.“

Správně zobrazeno mé i vaše jméno –

„To bych rád viděl,“ řekl Harry.

Profesor Quirrell vytáhl ze svého hábitu složený pergamen, zasyčel na něj: „*Ukaž naše okolí*,“ a hodil složený pergamen Harrymu. Ten neomylně protnul vzduch, Harryho smysly zaplavil dojem zkázy, když se pergamen přiblížil, a pak se zvolna snesl Harrymu k nohám.

Harry pergamen zvedl a rozložil ho.

Zpočátku se pergamen zdál prázdný. Pak se na něm objevily obrysy stěn a dveří, jako by po něm přejíždělo neviditelné pero. Vše bylo jako nakresleno rukou. Pero obkreslovalo řadu komnat, z nichž většina byla prázdná; poslední komnata v řadě měla uprostřed zmatený čmáranec, jako by se Mapa snažila naznačit vlastní zmatenost; a v předposlední komnatě se objevila dvě jména, napsaná na místech uvnitř komnaty, která odpovídala tomu, kde seděl Harry a kde stál profesor Quirrell.

Tom M. Riddle.

Tom M. Riddle.

Harry se díval na pergamen a zaplavil ho nepříjemný chlad. Jedna věc byla slyšet lorda Voldemorta tvrdit, že se jmenujete Tom Riddle, a druhá věc bylo zjistit, že s tím souhlasí i bradavická magie. „*Manipuloval jsi ss touto mapou, abyss dossáhl tohoto výsledku, nebo sse to sstalo náhodou?*“

„*Sstalo náhodou,*“ odpověděl profesor Quirrell s podtónem syčivého smíchu. „*Žádné triky.*“

Harry složil mapu a hodil ji směrem k profesoru Quirrellovi; nějaká síla ji zachytila ve vzduchu, než dopadla na zem, a vtáhla mapu zpět do hábitu profesora Quirrella.

Profesor obrany promluvil: „Rád bych také zmínil, že Snape slečnu Grangerovou a její pomocnice naváděl k tyranům a někdy zasahoval, aby je ochránil.“

„To jsem věděl.“

„Zajímavé,“ řekl profesor Quirrell. „Dozvěděl se o tom i Brumbál? Odpověz hadím jazykem.“

„*Zatím ne,*“ zasyčel Harry.

„Fascinující,“ řekl profesor Quirrell. „Tohle by tě také mohlo zajímat: *Výrobce lektvarů mussel pracovat v utajení, protože jeho plán byl v rozporu ss plánem ředitele.*“

Harry o tom přemýšlel, zatímco profesor Quirrell foukal na lektvar, jako by ho chtěl zchladit, ačkoli pod kotlíkem dál hořel oheň; pak přidal špetku hlíny, kapku vody a květ zvonku. „Vysvětlíte mi to, prosím,“ řekl Harry.

„Nikdy tě nenapadlo přemýšlet o tom, proč Brumbál vybral Severuse Snapea jako ředitele Zmijozelu? Tvrdit, že to byla zástěrka pro jeho práci Brumbálova špeha nic nevysvětluje. Snape mohl být mistrem lektvarů a nemusel být hlavou Zmijozelu. Pokud potřeboval zůstat v Bradavicích, mohl stát Strážcem pozemků a klíčů! Proč *ředitel Zmijozelu*? Jistě tě napadlo, že to bez ohledu na Brumbálovy morální zástěrky nemůže mít na zmijozelské dobré účinky?“

Harryho ta myšlenka nenapadla *přesně* v těchto souvislostech, ale... „Něco takového mě napadlo. Nevyjádřil jsem to dilema přesně takto.“

„A teď, když jsi to zjistil, je řešení zřejmé?“

„Ne,“ řekl Harry.

„To je zklamání. Nenaučil ses dostatečně cynismu, nepochopil jsi *pružnost* toho, čemu moralisté říkají morálka. Chceš-li pochopit plán, podívej se na důsledky a zeptej se, zda mohou být zamýšlené. Brumbál záměrně sabotoval zmijozelskou kolej – nedívej se na mě tak, chlapče, *ssyčím pravdu*. Během poslední kouzelnické války Zmijozelští doplnili řady mých podřízených a ostatní zmijozelští ve Starostolci mě podporovali. Podívej se na to z Brumbálovy perspektivy a nezapomeň, že on sám nemá pro zmijozelské způsoby pochopení. Mysli na to, jak je Brumbál z této bradavické koleje, která se zdá být zdrojem tolika špatností, pořád smutnější. A pak hle, Brumbál dosadí do čela Zmijozelu osobu Snapea. Snapea! Severus Snape! Člověka, který by svou kolej nenaučil ani chytrosti, ani ctižádosti, člověka, který by zavedl laxní disciplínu a oslabil zmijozelské děti! Člověka, který by urážel studenty ostatních kolejí, který by mezi nimi zničil dobré jméno Zmijozelu! Muž, jehož příjmení bylo v magické Británii neznámé a rozhodně ne vznešené, oděný jako trhan! Myslíš si, že Brumbál nevěděl, jaké to bude mít následky? Když to byl Brumbál, kdo to způsobil a měl motiv to způsobit? Předpokládám, že si Brumbál řekl, že během příští kouzelnické války se podaří zachránit víc životů, pokud budou Voldemortovi budoucí Smrtijedi slabší.“ Profesor Quirrell upustil do kotlíku ledovou tříšť, která se při kontaktu s pěnou na povrchu pomalu rozpouštěla. „Pokračuj v tom procesu dostatečně dlouho a do Zmijozelu žádné dítě nebude chtít. Kolej by byla vyřazena, a pokud by Klobouk dál vyvolával toto jméno, stalo by se mezi dětmi znamením hanby, a raději by se rozdělily mezi ostatní tři koleje. Od toho dne by v Bradavicích existovaly tři vznešené koleje odvahy, vzdělanosti a úslužnosti a žádná kolej zlých dětí; jako kdyby tři zakladatelé Bradavic byli na začátku natolik moudří, že by odmítli společnost Salazara Zmijozela. Předpokládám, že to byl Brumbálův záměr; krátkodobá oběť pro vyšší dobro.“ Profesor Quirrell se sardonicky usmál. „A Lucius to všechno nechal proběhnout, aniž by protestoval nebo si dokonce, předpokládám, *všiml*, že se něco děje. Obávám se, že v mé nepřítomnosti byli moji bývalí služebníci v tomto souboji důvtipu víceméně překonáni.“

Harry měl trochu problém to vstřebat, ale po chvíli přemýšlení se rozhodl, že teď není vhodná doba na to, aby se to snažil vyřešit. To, zda tomu lord

Voldemort věřil, nebylo rozhodující; Harry si toto obvinění bude muset vyhodnotit sám.

Zmínka profesora Quirrella o *služebnících* Harrymu připomněla ještě něco, na co se... měl povinnost zeptat. Špatné zprávy byly předvídatelné. V každý jiný den by to bylo hrozné. Dnes se prostě jen sveze se záplavou. „Bellatrix Blacková,“ řekl Harry. „O co s ní šlo?“

„Byla vnitřně zlomená, ještě než jsem ji poznal,“ řekl profesor Quirrell. Zvedl něco, co vypadalo jako bílošedá guma, a podržel ji nad kotlem; jak se guma ocitla v páře, zčernala. „Použít na ni čtení myšlenek byla chyba. Ale ten záblesk mi ukázal, jak snadné by bylo přimět ji, aby se do mě zamilovala, tak jsem to udělal. Od té doby byla nejvěrnější ze všech mých služebných, jediná, které jsem mohl téměř věřit. Neměl jsem v úmyslu dát jí to, co po mně chtěla, a tak jsem ji dal bratrům Lestrangleovým k užívání a všichni tři byli svým zvláštním způsobem šťastní.“

„O tom pochybuji,“ Harryho ústa promluvila víceméně na autopilota. „Kdyby to byla pravda, Bellatrix by si nepamatovala, kdo bratři Lestrangleovi jsou, když jsme ji v Azkabanu našli.“

Profesor Quirrell pokrčil rameny. „Možná máš pravdu.“

„Co jsme tam vlastně dělali?“

„Zjišťovali, kam Bellatrix uložila moji hůlku. Řekl jsem Smrtijedům o své nesmrtelnosti v naději – nyní se ukázalo, že marné – že zůstanou pohromadě alespoň několik *dní*, kdybych se zdál zemřít. Bellatrix měla instrukce získat moji hůlku z místa, kde bylo zabito mé tělo, a odnést ji na jistý hřbitov, kde se před ní zjeví můj duch.“

Harry polkl. Vybavila se mu představa Bellatrix Blackové, jak čeká, čeká, čeká na hřbitově, ve stále větším zoufalství... nebylo divu, že při útoku na Longbottomovy neuvažovala strategicky. „Co jste udělal s Bellatrix, když už byla venku?“

„*Posslal jsem ji na klidné místo, aby sse zotavila,*“ řekl profesor Quirrell. Chladný úsměv. „Zbylo mi pro ni využití, nebo spíše pro určitou její část, a své budoucí plány nebudu odhalovat.“

Harry zhluboka dýchal a snažil se udržet kontrolu. „Byly v tomto školním roce ještě nějaké další tajné plány?“

„No, je jich docela dost, ale už ne moc dalších, které by se týkaly tebe, nebo mě teď nenapadají. Pravým důvodem, proč jsem požadoval, aby se prváci pokusili naučit kouzlo Patronus, bylo přivést mozkomora před tebe, a pak jsem zařídil, aby tvá hůlka spadla tam, kde tě skrze ni mozkomor mohl dál vysávat. *Nebyl v tom žádný zlý úmysl, jen naděje, že sse ti vrátí část tvých pravých vzpomínek.* Proto jsem také zařídil, aby tě jisté čarodějky během tvé střešní epizody stáhly ze vzduchu, abych se mohl objevit a zachránit ti život; pro případ, že by na mě během incidentu s mozkomorem, který jsem naplánoval na krátkou dobu poté, padlo nějaké podezření. *Takže žádný zlý úmysl.* Některé z útoků na skupinu slečny Grangerové jsem zařídil tak, aby se daly překazit; nemám totiž tak docela rád šikanu. *Mysslím, že to jsou všechny tajné zápletky týkající sse tebe z tohoto školního roku, pokud jsem na něco nezapomněl.*“

Životní lekce, řekl jeho Mrzimor. *Snaž se odolat pokušení náhodně se vměšovat do života jiných lidí. Třeba do života Padmy Patilové. Tedy pokud nechceš skončit takhle.*

Do kotlíku s lektvary byla odsypána špetka červenohnědého prachu a Harry položil čtvrtou a poslední otázku, která se zdála mít nejnižší prioritu, ale přesto na ní záleželo.

„Co bylo vaším cílem během kouzelnické války?“ Harry se zeptal. „Chci říct, co...“ Hlas se mu zachvěl. „Co bylo *cílem celé té věci*?“ Jeho mozek si donekonečna opakoval: *Proč, proč, proč, proč lord Voldemort...*

Profesor Quirrell zvedl obočí. „Řekli vám o Davidu Monroeovi, že?“

„Ano, byl jste během války kouzelníků David Monroe i lord Voldemort, to jsem pochopil. Zabil jste Davida Monroea, vydával se za něj a vyhladil jste jeho rodinu, aby si nevšimli rozdílů –“

„Vskutku.“

„Plánoval jste ovládnout tu stranu, která vyhrála kouzelnickou válku, bez ohledu na to, která strana vyhrála. Ale proč musel být jednou ze stran *Voldemort*? Chci říct, nebylo by snazší získat podporu veřejnosti s někým méně... s někým méně voldemortovitým?“

Palička profesora Quirrella vydala nezvykle hlasitý zvuk, když rozdrtila bílá motýlí křídla a smíchala je s dalším květem zvonku. „*Plánoval jsem,*“ řekl profesor Quirrell drsně, „že lord Voldemort s Davidem Monroem *prohraje*. Omylem v tomto přístupu byla naprostá ubohost –“ Profesor Quirrell se zarazil. „Ne, to bych předbíhal. Poslyš, chlapče, když jsem přišel se svým velkým vynálezem a naučil se plně využívat svou magii, myslel jsem si, že nadešel čas, abych do svých rukou vzal politickou moc. Bylo by to jistě nepohodlné a zabíralo by mi to čas způsobem, který by nebyl příjemný. Ale věděl jsem, že mudlové nakonec zničí svět nebo povedou válku s kouzelníky, případně obojí, a bylo třeba něco udělat, pokud jsem nechtěl po celou svou věčnost bloudit mrtvým nebo nudným světem. Poté, co jsem dosáhl nesmrtelnosti, jsem potřeboval novou ambici, která by vyplnila mé dekády, a zabránit mudlům, aby všechno zničili, se zdálo být cílem přijatelného rozsahu a obtížnosti. Je pro mě zdrojem neustálého pobavení, že jsem ze všech lidí jediný, kdo k tomuto cíli skutečně směřuje. Ačkoli předpokládám, že by dávalo smysl, kdyby se smrtelný hmyz o konec svého světa nestaral; proč by měl, když beztak prostě zemře a může si ušetřit nepříjemnosti s tím, že by se ve svém čase snažil o něco obtížného. Ale opět odbočuji. Viděl jsem, jak se Brumbál po porážce Grindelwalda vyšvihl k moci, a tak jsem si řekl, že udělám totéž. Už dávno jsem se pomstil Davidu Monroeovi – byl mi na obtíž už v mém ročníku ve Zmijozelu – a tak mě napadlo ukrást také jeho identitu a vyhladit jeho rodinu, abych se stal dědicem jeho rodu. A vymyslel jsem si také velkého nepřítele, s nímž by David Monroe mohl bojovat, nejstrašnějšího Temného pána, jakého si lze představit, chytrého až za hrob; daleko nebezpečnějšího než Grindelwald, protože jeho inteligence by byla dokonalá ve všech směrech, v nichž byl Grindelwald bláznivý a sebedestruktivní. Temný pán, který by udělal vše, co by bylo v jeho silách, aby narušil spojenectví, jež by proti němu bojovala, Temný pán, který by si svými řečnickými schopnostmi získal nejhlubší loajalitu svých stoupenců. Nejstrašlivější Temný pán, který kdy ohrožoval Británii nebo svět, a toho měl David Monroe porazit.“

Tlouček profesora Quirrella ťukl do květu zvonku a pak ještě dvakrát do jiného bledého květu. „Ale i když jsem si při svých toulkách občas zahrál na

temného čaroděje, nikdy jsem tehdy nepřijal identitu plnohodnotného Temného pána s podřízenými a politickým programem. Neměl jsem v tom žádnou praxi a měl jsem na paměti příběh Temné Evangel a katastrofu jejího prvního veřejného vystoupení. Později popsala, že se chtěla nazvat Chodící Katastrofou a Apoštolkou Temnoty, ale v rozrušení se místo toho představila jako Apostrofka Temnoty. Pak musela zničit dvě celé vesnice, než ji někdo začal brát vážně.“

„Takže jste se rozhodl nejdřív vyzkoušet malý experiment,“ řekl Harry. Zvedl se mu žaludek, protože v tu chvíli to Harry *pochopil*, viděl svůj vlastní odraz; další krok byl přesně takový, jaký by udělal Harry sám, kdyby nebyl vázán etikou, kdyby byl uvnitř prázdný. „Vytvořil jste si identitu na jedno použití, abyste se naučil, jak se to ovládá, a vyřešil případné chyby.“

„Přesně. Než jsem se stal skutečně strašlivým Temným pánem, s nímž by David Monroe bojoval, vytvořil jsem si nejprve jako cvičení postavu Temného pána se zářícíma rudýma očima, nesmyslně krutého ke svým podřízeným, sledujícího politickou agendu holých osobních ambicí v kombinaci s krevním purismem, jak o něm mluví opilci v Obrtlé ulici. Moji první podřízení byli najati v hostinci, dostali pláště a masky lebek a bylo jim řečeno, aby se představili jako Smrtijedi.“

V Harryho žaludku se prohloubil zvrácený pocit pochopení. „A pojmenoval jste se Voldemort.“

„Přesně tak, generále Chaosi^{ia}.“ Profesor Quirrell se usmíval z místa, kde stál u kotlíku. „Chtěl jsem, aby to byla přesmyčka mého jména, ale to by se povedlo, jen kdybych příhodně dostal prostřední jméno ‚Marvolo‘, a pak by to zase bylo přitažené za vlasy. Naše skutečné prostřední jméno je Morfin, jestli tě to zajímá. Ale to zase odbočuji. Myslel jsem si, že Voldemortova kariéra bude trvat jen pár měsíců, nejdéle rok, než bystrozoři sejmou jeho podřízené a Temný pán na jedno použití zmizí. Jak jsi pochopil, značně jsem přecenil svou konkurenci. Ani jsem se tak docela nedokázal přimět k tomu, abych své podřízené mučil, když mi přinesli špatné zprávy, bez ohledu na to, co Temní pánové dělali v divadelních hrách. Ani jsem se nenaučil argumentovat zásadami krevního purismu tak nesouvisle, jako kdybych byl opilec v Obrtlé

ulici. Nesnažil jsem se být chytrý, když jsem posílal své podržené na jejich mise, ale ani jsem jim nedával zcela nesmyslné rozkazy –“ Profesor Quirrell se posmutněle usmál, což by se v jiném kontextu dalo označit jako okouzující. „O měsíc později se mi poklonila Bellatrix Blacková a po třech měsících se mnou Lucius Malfoy vyjednával nad sklenkami nejdražší Ohnivě whisky. Povzdechl jsem si, přestal od kouzelníků cokoliv očekávat a začal jsem jako David Monroe vzdorovat tomu strašlivému lordu Voldemortovi.“

„A co se stalo pak –“

Profesor Quirrell se zachmuřil. „Ukázala se naprostá neschopnost každé jednotlivé instituce v kouzelnické Británii! To nedokážeš pochopit, chlapče! Já sám to nedokážu pochopit! To je potřeba vidět, a ani pak se tomu nedá věřit! Možná sis všiml, že z tvých spolužáků, kteří mluví o povolání své rodiny, se tři ze čtyř zmiňují o zaměstnání v té či oné části ministerstva. Budeš se divit, jak může země zvládnout zaměstnat tři ze svých čtyř občanů v byrokracii. Odpověď zní, že kdyby si všichni navzájem nebránili v práci, nikdo z nich by už žádnou práci neměl! Bystrozorů byli schopní jako jednotliví bojovníci, bojovali s temnými čaroději a jen ti nejlepší přežívali, aby vycvičili nové rekruty, ale jejich vedení bylo v naprostém rozkladu. Ministerstvo bylo tak zaměstnáno papírováním, že země neměla *žádnou* účinnou obranu proti Voldemortovým útokům, kromě mě, Brumbála a hrstky nevycvičených nepravdělníků. Neschopný, neschopný a zbabělý povaleč Mundungus Fletcher byl ve Fénixově řádu považován za klíčový přínos – protože jako nezaměstnaný nemusel žonglovat i se svou prací! Zkusil jsem ubrat na Voldemortových útocích, abych zjistil, jestli je *možné*, aby prohrál; ministerstvo okamžitě snížilo počet bystrozorů, kteří se mnou měli bojovat! Četl jsem Maovu Rudou knížku, cvičil jsem své Smrtijedy v partyzánské taktice – úplně zbytečně, pro nic za nic! Útočil jsem na celou kouzelnickou Británii a v každém střetnutí mé síly *převyšovaly* počet protivníků! V zoufalství jsem nařídil svým Smrtijedům, aby systematicky zavraždili každého neschopného vedoucího Odboru pro vymáhání kouzelnického práva. Ale jeden úředník za druhým dobrovolně přijímali vyšší funkce navzdory osudu svých předchůdců a radostně si mnuli ruce nad vyhlídkou na povýšení. Každý z nich si myslel, že se s lordem

Voldemortem nějak bokem dohodne. Trvalo nám *sedm měsíců*, než jsme si přes všechny prorazili cestu, a ani jeden Smrtijed se nezeptal, proč se namáháme. A pak, i když Bartemius Skrk povýšil na ředitele a Amélie Bonesová se stala hlavní bystrozorkou, bylo to pořád málo. *Úplně sám* bych si v boji vedl lépe. Brumbálova pomoc nestála za jeho morální zábrany a Skrkova pomoc nestála za jeho úctu k zákonu.“ Profesor Quirrell zesílil plamen pod lektvarem.

„A nakonec,“ pronesl Harry přes slabost, kterou cítil u srdce, „jste si uvědomil, že vás to prostě víc baví jako Voldemorta.“

„Je to ta nejméně otravná role, kterou jsem kdy hrál. Když lord Voldemort řekne, že se má něco udělat, lidé ho *poslechnou* a *nediskutují o tom*. Nemusel jsem potlačovat své nutkání používat Cruciatus na idioty; tentokrát to bylo součástí role. Pokud mi někdo znepríjemňoval hru, prostě jsem řekl *Avada Kedavra* bez ohledu na to, jestli by to bylo strategicky vhodné, a už mě nikdy neobtěžoval.“ Profesor Quirrell nenuceně nakrájel na kousky malého červa. „Ale moje skutečné prožžení přišlo dne, kdy se David Monroe snažil získat povolení ke vstupu pro asijského instruktora bojové taktiky a úředník ministerstva ho se samolibým úsměvem odmítl. Zeptal jsem se úředníka ministerstva, jestli chápe, že toto opatření má *jemu samému zachránit život*, a úředník ministerstva se jen usmál silněji. Pak jsem ve vzteku odhodil opatrnost a masky, použil jsem čtení myšlenek a ponořil jsem prsty do žumpy jeho hlouposti a *vyrval* mu pravdu z hlavy. Nerozuměl jsem tomu a *chtěl jsem to pochopit*. Svým ovládáním jeho myšlenek jsem přinutil jeho maličký úřednický mozek prožít alternativy a zjistit, co by si jeho úřednický mozek myslel o Luciusi Malfoyovi, lordu Voldemortovi nebo Brumbálovi, kdyby stáli na mém místě.“ Ruce profesora Quirrella zpomalily, jak jemně odlupoval drobtý a malé proužky z kousku svíčkového vosku. „To, co jsem si toho dne konečně uvědomil, je komplikované, chlapče, a proto jsem to předtím v životě nechápal. Tobě se to přesto pokusím popsat. Dnes vím, že Brumbál nestojí na vrcholu světa, přestože je Nejvyšším divotvůrcem Mezinárodní konfederace. Lidé o Brumbálovi otevřeně mluví špatně a hrdě ho kritizují přímo jemu na očích způsobem, jaký by si vůči Luciusi Malfoyovi nikdy nedovolili. Choval ses k Brumbálovi neuctivě, chlapče, víš, proč jsi to udělal?“

„Nejsem si jistý,“ řekl Harry. Mít zbytky nervových vzorců Toma Riddlea byla jedna očividná hypotéza.

„Vlci, psi, dokonce i kuřata mezi sebou bojují o nadvládu. Z myšlenek toho úředníka jsem nakonec pochopil, že pro něj nadvládu představují Lucius Malfoy a lord Voldemort, ale David Monroe a Albus Brumbál ne. Tím, že jsme se postavili na stranu dobra, tím, že jsme se hlásili ke světlu, jsme přestali být *ohrožením*. V Británii má převahu Lucius Malfoy, protože po vás může chtít okamžitě splatit půjčky, poslat na váš obchod úředníky ministerstva nebo vás vláčet bahnem v *Denním věštci*, pokud se jeho vůli otevřeně postavíte. Ale nejmocnější kouzelník na světě žádnou převahu nemá, protože všichni vědí, že to je,“ profesoru Quirrellovi se zkrivily rty, „*hrdina z příběhů*, neoblomně skromný a příliš pokorný na to, aby se mstil. Řekni mi, chlapče, viděl jsi někdy drama, ve kterém by hrdina, než svolí k záchraně své země, požadoval tolik zlata, kolik by mohl dostat advokát za soudní proces?“

„V mudlovských příbězích takových hrdinů bylo *hodně*, třeba takový Han Solo.“

„No, v kouzelnických dramatech to tak není. Tam je to samý skromný hrdina jako třeba Brumbál. Je to fantazie o mocném *otrokovi*, který se nad tebe ale ve skutečnosti nikdy nepovýší, nikdy nebude vyžadovat tvůj respekt, dokonce tě ani nepožádá o plat. Už to chápeš?“

„Já... myslím, že ano,“ řekl Harry. Frodo a Samvěd z *Pána prstenů* skutečně odpovídali archetypu hrdiny, který naprosto není ohrožující. „Chcete říct, že takhle si lidé představují Brumbála? Nevěřím, že by ho bradavičtí studenti vnímali jako hobita.“

„Brumbál v Bradavicích trestá určité prohřešky proti své vůli, takže se ho tu do jisté míry bojí – ačkoli studenti se mu přesto mohou posmívat víc než jen šeptem. Mimo tento hrad se ale Brumbálovi posmívají; začali mu říkat blázen a on se začal jako blázen přetvařovat. Vstup do role spasitele mimo divadelní hry a lidé v tobě uvidí otroka, na jehož služby mají nárok a kterého mohou s potěšením kritizovat; neboť výsadou pánů je sedět opodál a kibicovat, zatímco otroci pracují. Pouze v příbězích starých Řeků z doby, kdy lidé ještě netrpěli tak propracovanými bludy, jde najít hrdiny, kteří jsou zároveň vznešení. Hektor,

Aeneas, to byli hrdinové, kteří si zachovali právo pomstít se těm, kteří je uráželi, a kteří mohli za své služby požadovat zlato a šperky, aniž by to vyvolalo rozhořčení. A kdyby lord Voldemort dobyl Británii, mohl by po svém vítězství projevit blahosklonnost a nikdo by nepovažoval jeho dobrou vůli za samozřejmou a nepokřikoval by na něj své návrhy, kdyby se mu jeho skutky nelíbily. Až by zvítězil, získal by *opravdovou* úctu. Toho dne na ministerstvu jsem pochopil, že když jsem záviděl Brumbálovi, ukázal jsem se být stejně pomýlený jako Brumbál sám. Pochopil jsem, že jsem celou dobu usiloval o nesprávné místo. Měl bys vědět, že je to pravda, chlapče, protože jsi se odvážil mluvit o Brumbálovi hůř, než ses kdy odvážil mluvit o mně. Vsadím se, že dokonce i ve svých vlastních myšlenkách, protože ten instinkt je hluboce zakořeněný. Věděl jsi, že zesměšňovat silného a pomstychtivého profesora Quirrella tě může přijít draho, ale že neúcta ke slabému a neškodnému Brumbálovi tě nic nestojí.“

„Děkuji vám,“ řekl Harry přes bolest, kterou cítil, „za tu cennou lekci, profesore Quirrelle, vidím, že máte pravdu o tom, co dělala moje mysl.“ Ačkoli vzpomínky na Toma Riddlea měly nespíš také co dělat s tím, jak se občas na Brumbála bezdůvodně obořil, v přítomnosti profesorky McGonagallové se tak Harry nechoval... ta sice měla moc odečítat domácí body a neměla Brumbálovu pověst tolerantnosti... ne, přesto to byla pravda, Harry by se choval uctivěji i ve svých vlastních myšlenkách, kdyby mu nepřípadalo *bezpečné* chovat se k Brumbálovi neuctivě.

Takže tohle byl David Monroe, a byl to i lord Voldemort...

Pořád ještě to neodpovědělo na tu nejzáhadnější otázku a Harry si nebyl jistý, jestli by bylo moudré se na ni ptát. Pokud se lordu Voldemortovi nějakým způsobem podařilo na *to nepomyslet* a pak se profesoru Quirrellovi během devíti let rozjímání stále dařilo na *to nepomyslet*, pak nebylo moudré to teď vytáhnout... a nebo možná bylo: utrpení kouzelnické války Británii neprospělo.

Harry se rozhodl a promluvil. „Jedna věc mě hodně mátlá: proč válka kouzelníků trvala tak dlouho,“ odvážil se Harry. „Chci říct, že možná podceňuji obtíže, kterým musel lord Voldemort čelit...“

„Chceš vědět, proč jsem některé mocnější kouzelníky nedostal pod vliv kletby Imperius, aby pak dostali pod Imperius ostatní, proč jsem nezabil ty nejsilnější kouzelníky, kteří by se mohli mému kouzlu Imperius postavit, a neovládl ministerstvo třeba za tři dny.“

Harry mlčky přikývl.

Profesor Quirrell se tvářil zamyšleně; rukou proséval do kotlíku kousek po kousku nasekanou travu. Tato přísada, pokud si Harry dobře pamatoval, byla potřeba zhruba ve čtyřech pětinach receptu.

„Sám jsem o tom přemýšlel,“ řekl nakonec profesor obrany, „když Snape přinesl proroctví Trelawneyové a já vedle budoucnosti začal přemýšlet i o minulosti. Kdyby ses mého minulého já zeptal, proč nepoužil Imperius, mluvil by o potřebě být při vládnutí *viděn*, jak otevřeně velí byrokracii ministerstva, než přijde čas obrátit zrak ven, do jiných zemí. Poznamenal by, že rychlé a tiché vítězství může později přinést problémy. Zmínil by, jakou překážku představuje Brumbál a jeho neuvěřitelná zdatnost v obraně. A podobné výmluvy by měl pro každou další rychlou cestu, o které uvažoval. Nějak nikdy nepřišel ten správný čas dovést své plány do finální fáze, vždycky bylo potřeba udělat nejdřív ještě jednu další věc. Pak jsem uslyšel proroctví a *věděl jsem*, že už musím, protože si mě všímá sám Čas. Že doba váhání skončila. Ohlédl jsem se a uvědomil si, že se to celé nějak táhne už léta. Myslím, že...“ Z ruky mu ještě občas vypadl kousek trávy, ale profesor Quirrell tomu zřejmě nevěnoval pozornost. „Když jsem ve svitu hvězd přemítal o své minulosti, napadlo mě, že jsem si příliš uvykl hrát proti Brumbálovi. Brumbál byl inteligentní, pilně se snažil být mazaný, nečekal, až udeřím, ale předkládal mi překvapení. Dělal bizarní tahy, které se odehrávaly fascinujícím a nepředvídatelným způsobem. Když se ohlédnu zpět, existovalo mnoho očividných možností, jak Brumbála zničit, ale myslím, že nějaká část mého já se nechtěla vrátit k tomu, že bude místo šachů hrát pasiáns. Teprve když se mi naskytla vyhlídka, že vytvořím dalšího Toma Riddlea, proti kterému budu intrikovat, někoho ještě schopnějšího než Brumbál, jsem byl poprvé ochoten uvažovat o konci své války. Ano, při zpětném pohledu to zní hloupě, ale někdy jsou naše emoce hloupější, než si rozumem dokážeme připustit. Nikdy bych takovou politiku

nezastával záměrně. Porušil bych tím Pravidla devět, šestnáct, dvacet a dvacet dva, a to je příliš, i když si to člověk užívá. Ale opakovaně se rozhodnout, že zbývá udělat ještě jednu věc, získat ještě jednu výhodu, ještě jeden dílek, který prostě *musím* přesunout na místo, než opustím příjemné období svého života a přejdu k nudnějšímu období vládnutí Británii... no, ani já nejsem imunní vůči takové chybě, dokud si neuvědomím, že ji dělám.“

A právě tehdy Harry věděl, co se stane na konci, po získání Kamene mudrců.

Na konci této cesty se ho profesor Quirrell chystal zabít.

Profesor Quirrell ho sice zabít nechtěl, bylo možné, že Harry byl jedinou osobou na světě, proti které by profesor Quirrell *nemohl* použít smrtící kletbu. Ale z nějakého důvodu si profesor Quirrell myslel, že to musí udělat.

Proto se profesor Quirrell rozhodl, že je třeba uvařit *lektvar zářivosti* delší cestou. Proto se profesor Quirrell nechal tak snadno přemluvit, aby odpověděl na tyto otázky, aby konečně mohl promluvit o svém životě s někým, kdo by mu mohl rozumět. Právě jako lord Voldemort odkládal konec kouzelnické války, aby mohl déle hrát proti Brumbálovi.

Harry si nedokázal přesně vybavit, co přesně profesor Quirrell předtím řekl o tom, že Harryho nezabije. Nebylo to nic přímočarého ve smyslu „rozhodně v žádném případě nemám v úmyslu tě zabít, pokud nebudeš trvat na tom, že uděláš nějakou hloupost“. Harry sám se zdráhal zajít se slibem příliš daleko a trvat na jednoznačných podmínkách, protože Harry už věděl, že bude muset lorda Voldemorta zneškodnit, a očekával, že přesnější formulace by tuto skutečnost odhalila, pokud by se pokoušel vymínit si skutečně závazné sliby. Takže by se jistě našly mezery, ať už by bylo řečeno cokoli.

Nebyl to z toho nijak zvlášť v šoku, jen se zvýšil pocit naléhavosti; nějaká část Harryho to už věděla a jen čekala na záminku, aby to mohla dát najevo. Bylo tu řečeno příliš mnoho věcí, které by profesor Quirrell neprozradil nikomu, jehož předpokládaná délka života se počítala na více než hodiny. Ohromující izolace a osamělost života, který profesor Quirrell popsal, by mohla vysvětlovat, proč byl ochoten porušit svá Pravidla a promluvit si s Harrym, *za předpokladu*, že Harry brzy zemře a že svět ve skutečnosti nefunguje jako divadelní hra, kde padouch, který prozradí své plány, selže při

zabíjení hrdiny. Ale Harryho smrt v těch budoucích plánech určitě někde být musela.

Harry polkl a ovládl dech. Profesor Quirrell právě přidal do *lektvaru zářivosti* chomáč koňských žíní, a pokud si Harry dobře vzpomínal, to už bylo v závěru receptu. V hromádce už také nezbývalo mnoho zvonků, které by bylo třeba přidat.

Pravděpodobně bylo načase přestat se tolik zabývat rizikem a hrát tento rozhovor méně konzervativně, když už to stejně bylo jasné.

„Když lorda Voldemorta upozorním na jednu z jeho chyb,“ řekl Harry, „potrestá mě za to?“

Profesor Quirrell zvedl obočí. „Ne, pokud se jedná o skutečnou chybu. Nezkoušel bych nějaké moralizování. Ale nezatracoval bych posla špatných zpráv ani podřízeného, který se poctivě snaží upozornit na problém. Ani jako lord Voldemort bych se k takové hlouposti nikdy nedokázal přinutit. Samozřejmě se našli hlupáci, kteří si můj přístup spletli se slabostí a snažili se protlačit vpřed tím, že mě svými radami na veřejnosti shazovali a mysleli si, že jsem povinen to tolerovat jako kritiku.“ Profesor Quirrell se při té vzpomínce usmál. „Smrtijedům bylo lépe bez nich a já ti nedoporučuji, abys udělal stejnou chybu.“

Harry přikývl a zachvěl se. „Když jste mi vyprávěl o tom, co se stalo v Godrikově dole o halloweenské noci v roce 1981, chci říct... Zdálo se mi, že ve vašem uvažování vidím další chybu. Způsob, jak jste mohl zabránit katastrofě. Ale, ehm, myslím, že máte slepou skvrnu, vůči celé kategorii strategií, které neberete v úvahu, takže jste si té možnosti asi nevšiml ani později –“

„Doufám, že se nechystáš říct nějakou hloupost ve smyslu ‚nepokoušejte se pořád zabíjet lidi‘,“ řekl profesor Quirrell. „Z toho bych vůbec nebyl šťastný.“

„Nemyslím rozdíl v hodnotách. Skutečný omyl i vzhledem k tvým vlasním cílům. Ublížíš mi, když sse k tobě budu chovat jako učitel a učit tě? Nebo když sse chyba ukáže jako jednoduchá a zjevná a způsobí, že sse budeš cítit hloupě?“

„Ne,“ zasyčel profesor Quirrell. „Ne, pokud sse poučení ukáže jako pravdivé.“

Harry polkl. „Umm, mohl jste systém viteálů vyzkoušet, než jste ho musel použít.“

„Vyzkoušet?“ zeptal se profesor Quirrell. Vzhledl od vařícího lektvaru a v jeho hlase se objevilo rozhořčení. „Jak to myslíš, *vyzkoušet*?“

„Proč jste neotestoval, jestli systém viteálů funguje správně, než jste ho na Halloween potřeboval?“

Profesor Quirrell se tvářil znechuceně. „Jsi směšný – nechtěl jsem *zemřít*, pane Pottere, a to byl jediný způsob, jak můj skvělý výtvar vyzkoušet! K čemu by bylo dobré riskovat život dříve než později? V čem bych na tom byl lépe?“

Harry spolkl knedlík v krku. „*Exisstoval způsob, jak ssi vyzkoušet ssystém viteálů, aniž byss zemřel*. Tahle obecná lekce je důležitá. Už to vidíte?“

„Ne,“ řekl po chvíli profesor Quirrell. Profesor obrany opatrně rozdrtil jeden z posledních květů zvonku spolu s pramenem dlouhých světlých vlasů a pak ho vhodil do lektvaru, který teď bublal jasněji. Na přípravném stole už zůstávaly jen dva zvonky. „A já doufám, že tvoje lekce bude dávat smysl, už kvůli tobě.“

„Předpokládejme, profesore, že jsem se naučil sesílat vylepšené kouzlo viteálů a chtěl jsem ho použít. Co bych s ním udělal?“

Profesor Quirrell odpověděl bez váhání. „Našel bys nějakou osobu, která by ti byla morálně odporná a o jejíž smrti bys byl přesvědčen, že zachrání životy ostatních, a zavraždil bys ji, abys vytvořil viteál.“

„A co pak?“

„Vytvořil bys další viteály,“ řekl profesor obrany. Zvedl sklenici s něčím, co vypadalo jako dračí šupiny.

„Předtím,“ řekl Harry.

Po chvíli profesor obrany zavrtěl hlavou. „Pořád to nechápu, a už s touto hrou přestaň a řekni mi to.“

„Vyrobil bych viteály pro své přátele. Kdyby vám někdy opravdu záleželo na jediném člověku na celém světě, kdyby existoval byt jediný člověk, který by dával vaši nesmrtelnosti *smysl*, někdo, o kom byste chtěl, aby s vámi žil navždy –“ Harrymu se zadrhlo v krku. „Pak by myšlenka vytvořit viteál pro někoho jiného nebyla tak kontrain intuitivní.“ Harry ztěžka zamrkal. „Máte slepou skvrnu ohledně strategií, které zahrnují dělání laskavostí pro druhé lidi, a to do té míry, že vám to brání v dosažení vlastních sobeckých cílů. Myslíte si,

předpokládám... že to není váš styl. Tahle... zvláštní část vašeho sebepojetí... vás stála těch devět let.“

Kapátko s mátovým olejem, které profesor obrany držel v ruce, po kapkách přidávalo svůj obsah do kotlíku.

„Chápu...“ řekl profesor obrany pomalu. „Chápu. Měl jsem Rabastana naučit nový rituál s viteály a donutit ho, aby ten vynález vyzkoušel. Ano, to je při zpětném pohledu nanejvýš zřejmé. Když na to přijde, mohl jsem Rabastanovi nařídit, aby se zkusil zapsat do nějakého nemluvněte na jedno použití, aby viděl, co se stane, než jsem se odebral do Godrikova dolu, abych stvořil tebe.“ Profesor Quirrell nechápavě zavrtěl hlavou. „No. Jsem rád, že si to uvědomuji až teď, a ne před deseti lety, tehdy už jsem si toho beztak vyčítal až dost.“

„Nevidíte laskavé způsoby, jak dělat věci, které dělat chcete,“ řekl Harry. Jeho uši v jeho vlastním hlase zaznamenávaly tón zoufalství. „Dokonce i když by laskavá strategie byla *účinnější*, nevidíte ji, protože máte o sobě představu, že *laskavé věci neděláte*.“

„To je přesný postřeh,“ řekl profesor Quirrell. „Teď, když jsi mě na to upozornil, mě napadlo pár laskavých věcí, které bych mohl udělat ještě dnes, abych pohnul se svými záměry.“

Harry se na něj jen díval.

Profesor Quirrell se usmíval. „Vaše lekce je dobrá, pane Pottere. Od nynějška, dokud se nenaučím tenhle trik, budu bedlivě sledovat lstivé strategie, které zahrnují konání laskavostí pro ostatní lidi. Půjdu a budu se cvičit v projevech dobré vůle tak dlouho, dokud se to má mysl nenaučí dělat přirozeně.“

Harrymu přeběhl mráz po zádech.

Profesor Quirrell to řekl bez sebemenšího viditelného zaváhání.

Lord Voldemort si byl naprosto jistý, že nebude moci být spasen. Ani v nejmenším se nebál, že by se mu něco takového mohlo stát.

Předposlední zvonek byl opatrně vhozen do lektvaru.

„Chtěl bys lordu Voldemortovi dát ještě nějaké cenné lekce, chlapče?“ zeptal se profesor Quirrell. Vzhlédl od lektvaru a usmál se, jako by přesně věděl, na co Harry myslí.

„Ano,“ řekl Harry a hlas se mu téměř zlomil. „Pokud je vaším cílem dosáhnout štěstí, prokazovat laskavosti druhým lidem přináší štěstí víc, než je prokazovat sobě...“

„*Opravdu* si myslíš, že mě to nikdy nenapadlo, chlapče?“ Úsměv se vytratil. „Myslíš si, že jsem hloupý? Po absolvování Bradavic jsem se léta toulal světem, než jsem se vrátil do Británie jako lord Voldemort. Vystřídal jsem víc tváří, než jsem se obtěžoval počítat. Myslíš, že jsem si nikdy nezkusil zahrát na hrdinu, jen abych zjistil, jaký to bude pocit? Setkal ses se jménem Alexander Černyšov? Pod touto rouškou jsem vyhledal opuštěnou pekelnou díru, které vládl temný kouzelník, a vysvobodil jsem ubohé obyvatele z jeho otroctví. Plakali pro mě slzami vděčnosti. Nepřipadalo mi to nijak zvláštní. Dokonce jsem se zdržel v okolí a zabil dalších pět Temných kouzelníků, kteří se pokusili nad tím místem převzít vládu. Utrácel jsem své galeony – no, ne úplně své galeony, ale princip je stejný – abych zkrášlil jejich malou zemi a zavedl zdání pořádku. O to víc se mi klaněli a každé třetí dítě pojmenovali Alexandr. Stejně jsem nic necítil, tak jsem si pro sebe přikývl, odepsal to jako poctivý pokus a šel si po svých.“

„A byl jste tedy šťastný jako lord Voldemort?“ Harryho hlas zesílil a bylo v něm slyšet divokost.

Profesor Quirrell zaváhal a pak pokrčil rameny. „Zdá se, že odpověď na tuto otázku už znáš.“

„Tak *proč*? Proč být Voldemortem, když vás to *ani netěší*?“ Harrymu se zlomil hlas. „Já jsem vy, vycházím z vás, takže *vím*, že profesor Quirrell není jen maska! *Vím*, že je to někdo, kým byste opravdu mohl být! Proč jím prostě nezůstat? Odstraňte kletbu z pozice profesora obrany a *zůstaňte tady*, použijte Kámen mudrců, abyste na sebe vzal podobu Davida Monroea, a nechte skutečného Quirina Quirrella jít, když řeknete, že přestanete zabíjet lidi, přísahám, že nikomu neřeknu, kdo doopravdy jste, prostě *buďte profesorem Quirrellem*, navždycky! Vaši studenti by vás oceňovali, studenti mého otce si ho *váží* –“

Profesor Quirrell se při míchání nad kotlíkem pochechtával. „Chlapče, v kouzelnické Británii žije nějakých patnáct tisíc kouzelníků. Dřív jich bývalo víc.

Ne nadarmo se bojí vyslovit mé jméno. Odpustíš mi to, protože se ti líbily mé lekce bojové magie?“

Přesně, řekl Harryho vnitřní Mrzimir. *Vážně, jak si to jako představuješ?*

Harry držel hlavu vztyčenou, i když se mu trásla. „Nepřísluší mi odpouštět vám, co jste udělal. Ale je to lepší než další válka.“

„Ha,“ řekl profesor obrany. „Jestli někdy najdeš obraceč času, který se dokáže vrátit o čtyřicet let zpátky, a dokáže měnit dějiny, určitě to řekni Brumbálovi dřív, než zamítne žádost Toma Riddlea o místo profesora obrany. Ale bohužel se obávám, že profesor Riddle by v Bradavicích trvalé štěstí nenašel.“

„Proč ne?“

„Protože bych stejně byl obklopen idioty a nesměl bych je zabíjet,“ řekl profesor Quirrell laskavě. „A zabíjení idiotů je moje velká životní radost a děkuji ti, že o tom nebudeš mluvit špatně, dokud si to sám nevyzkoušíš.“

„Určitě je *něco*, co by vás udělalo šťastnějším než tohle,“ řekl Harry a hlas se mu znovu zlomil. „Musí být.“

„Proč?“ zeptal se profesor Quirrell. „Je to snad nějaký vědecký zákon, se kterým jsem se ještě nesetkal? Pověz mi o něm.“

Harry otevřel ústa, ale nemohl najít slova, něco muselo existovat, *něco muselo existovat*, kdyby jen našel tu správnou věc, kterou by mohl říct –

„A ty,“ řekl profesor Quirrell, „také nemáš právo mluvit o štěstí. Štěstí není to, co je pro tebe nade vše. O tom jsi rozhodl už na začátku, úplně na začátku tohoto roku, když ti Moudrý klobouk nabídl Mrzimir. O čemž vím, protože jsem před lety dostal podobnou nabídku a varování a odmítl jsem ji stejně jako ty. Dál už si my dva Tomové Riddleové nemáme co říct.“ Profesor obrany se otočil zpátky ke kotlíku.

Než Harry stačil vymyslet, jak odpovědět, profesor Quirrell vhodil poslední zvonek a z kotlíku se vyvalily zářící bubliny.

„Myslím, že jsme tu skončili,“ řekl profesor Quirrell. „Pokud máš další otázky, budou muset počkat.“

Zatímco se Harry roztřeseně zvedal na nohy, profesor Quirrell vzal kotlík a vytil ho do fialový oheň, který chránil dveře, směšně velké množství zářivé tekutiny, víc, než by se vešlo do tuctu kotlíků.

Fialový oheň zhasl.

„A teď nás čeká Zrcadlo,“ řekl profesor Quirrell, vytáhl ze svého hábitu plášť neviditelnosti a nechal ho odplout před Harryho.

109. Odrazy [{"chapter":109, "link":"https://archetypal.cz/2021/109-odrazy", "id":44733}]

I ten největší artefakt může být poražen protiartefaktem, který sice bude slabší, ale zato specializovaný.

To pronesl profesor obrany, když spustil Pravý plášť neviditelnosti do zvlněné hromádky u Harryho bot.

Zrcadlo dokonalého odrazu má moc nad tím, co se v něm odráží, a tato moc je prý nenapadnutelná. Protože však Pravý plášť neviditelnosti způsobuje dokonalou absenci obrazu, tato moc by se na něj neměla vztahovat, neměl by představovat výzvu.

Následovala řada otázek v hadím jazyce, která ověřila, že se Harry v tuto chvíli nechystá udělat žádnou hloupost ani se pokusit o útěk, a další připomínky, že profesor Quirrell ho dokáže vnímat, že má kouzla na odhalení pláště a že drží stovky životů a Hermionu jako rukojmí.

Pak Harrymu řekl, aby si oblékl plášť, otevřel dveře za vyhaslým ohněm a prošel jimi do poslední komnaty, zatímco profesor Quirrell zůstal stát daleko vzadu, mimo dohled dveří.

Poslední komnata byla osvětlena nazlátlými světly a kamenné stěny byly obložené hladivě bílým mramorem.

Uprostřed komnaty stál jednoduchý zlatý rám bez ozdob, ve kterém byl portál do další nazlátle osvětlené komnaty s další komnatou lektvarů za dveřmi; to alespoň Harrymu říkal jeho mozek. Transformace světla v Zrcadle byla tak dokonalá, až bylo třeba vědomou myšlenkou vyvodit, že místnost uvnitř rámu není za portálem a je pouhým odrazem. (I když by to nejspíš bylo snazší rozpoznat, kdyby Harry nebyl právě v tu chvíli neviditelný.)

Zrcadlo nestálo na zemi, zlatý rám neměl nohy. Nezdálo se ale vznášet; vypadalo jako pevně připevněné k místu, pevnější a nehybnější než samotné stěny, jako by bylo ukotveno přímo k referenčnímu rámci Země.

„Je tam Zrcadlo? Je nehybné?“ ozval se z komnaty lektvarů velitelský hlas profesora Quirrella.

„Je tu,“ zasyčel Harry. „Nehýbe sse.“

Znovu se ozval rozkazovací tón. „Obejdi zrcadlo zezadu.“

Zezadu byl zlatý rám pevný a nic neodrážel. Harry to oznámil v hadím jazyce.

„Teď si sundej plášť,“ přikázal profesor Quirrell stále z komnaty lektvarů. „Kdyby se Zrcadlo otočilo čelem k tobě, okamžitě mi to ohlas.“

Harry si sundal plášť.

Zrcadlo stále zůstávalo ukotvené v prostoru, a Harry to ohlásil.

Krátce nato se ozvalo syčení a praskání a mramorovou stěnou za Harrym se propálil zlohňový fénix; místnost nabrala rudý nádech. Profesor Quirrell za ním vešel nově prořezanou chodbou, aniž by jeho formální obuvi uškodil roztavený, rudě žhnoucí povrch pod podrážkami. „No,“ řekl profesor Quirrell, „tak za jednu z možných pastí jsme se dostali. A teď...“ Profesor Quirrell vydechl. „Teď se zamyslíme nad strategiemi, jak získat Kámen ze Zrcadla, a ty je vyzkoušíš, protože já raději nedovolím, aby se v něm odrazil můj vlastní obraz. Upozorňuji tě, že tato část může začít být jednotvárná.“

„Takže nejde o problém, který by se dal vyřešit zlohňem?“

„Cha,“ řekl profesor Quirrell a udělal rukou gesto.

Ohnivý fénix se pohnul vpřed jako příval karmínové hrůzy. Stíny rudého světla se mihotaly na zbývajících mramorových stěnách. Harry uskočil dřív, než stačil na cokoli pomyslet.

Strašlivý temně rudý plamen se prohnal kolem profesora Quirrella a rozehnal se přímo do zlaté zadní strany Zrcadla, ve které hladce mizel s tím, jak se dotýkal zlata.

Jeho oheň zmizel a místnost už nebyla zbarvena do ruda.

Na zlatém povrchu po něm nezbyla žádná známka, ani záře, která by svědčila o pohlceném teple. Zrcadlo prostě nedotčeno zůstalo na svém místě.

Harrymu přeběhl mráz po zádech. Kdyby hrál Dungeons and Dragons a pán jeskyně mu oznámil takový výsledek, Harry by pojal podezření, že jde o duševní klam, a hodil by si kostkou, aby tomu jeho postava neuvěřila.

Na středu zlaté zadní strany se objevila vodorovná řada run v neznámé abecedě, jejich drobné linky a křivky vykreslené nepřítomností světla. Harryho napadlo, že zloheň možná zničil nějakou slabší skrývací iluzi, mnohem jednodušší kouzlo, které bylo přidáno, aby děti ta písmena neviděly...

„Jak staré je to zrcadlo?“ zeptal se Harry téměř šeptem.

„To nikdo neví, pane Pottere.“ Profesor obrany natáhl prsty k runám a ve tváři měl výraz podobný úctě, ale jeho prsty se zlata nedotkly. „Ale myslím, že můj odhad je stejný jako váš. V jistých legendách, které mohou, ale nemusí být smyšlené, se říká, že toto Zrcadlo dokonale odráží *samo sebe*, a proto je jeho existence naprosto stabilní. Tak stabilní, že Zrcadlo dokázalo přežít, i když všechny další pozůstatky Atlantidy už byly odčiněny a její vazby na Čas zpřetrhány. Takže jistě chápeš, proč mě pobavilo, že jsi navrhl zloheň.“ Profesor obrany nechal ruku klesnout.

I uprostřed tohoto všeho Harry pociťoval úžas, pokud to byla pravda. Zlatý rám po takovém odhalení nezářil o nic jasněji než předtím, ale člověk si dokázal představit, jak cestuje časem hlouběji a hlouběji, do civilizace odčiněné tak, jako by nikdy ani nebyla... „Co – co přesně to Zrcadlo *dělá*?“

„Výborná otázka,“ řekl profesor Quirrell. „Odpověď je v runách na zlatém rámu Zrcadla. Přečti mi je.“

„Nejsou v žádné abecedě, kterou znám. Vypadají jako náhodně orientované škrábance, které nakreslili tolkienovští skřítkci.“

„Stejně je přečti. *Jssou bezpečné.*“

„Runy říkají *ilu vuona volo partxe in tnere hok uovt ela rav tuov tijuz akuen* –“ Harry se zarazil a cítil, jak mu po páteři přebíhá šimrání.

Harry *věděl*, co znamená runa *ilu*. Znamenalo to *ilu*. A další runa říkala, že *ilu* má *vuona*, dokud nedosáhne *partxe*, a pak si ponechá část, která byla *in tnere i hok*. Připadalo mu, že má tu znalost, jako by mohl s naprostou jistotou odpovědět „ano“, kdyby se ho někdo zeptal, zda *tijuz akuen* je *uovt* nebo *rav tuov*. Jenže když se Harry pokusil tyto koncepty uvést do souvztažnosti s jakýmikoli jinými koncepty, vycházelo mu to na prázdno.

„*Chápeš, co ta sslova znamenají, chlapče?*“

„*Nemysslím ssi.*“

Aniž by spustil oči ze zlatého rámu, profesor Quirrell si tiše povzdechl. „Říkal jsem si, že by Slova falešného pochopení možná mohla být studentovi mudlovské vědy srozumitelná. Takže ne.“

„Možná –“ Harry začal.

Fakticky, Havraspáre? řekl Zmijozel. *Tohle jdeš zkoušet TED?*

„Možná bych těm slovům mohl porozumět lépe, kdybych věděl víc o Zrcadle?“ ozvala se Harryho havraspárská část, která rovnou převzala kontrolu.

Profesor Quirrell našpulil rty. „Stejně jako o většině prastarých věcí o něm učenci zapsali tolik lží, že už si lze být jen těžko něčím jistý. Zrcadlo je dozajista přinejmenším stejně staré jako Merlin, protože je známo, že Merlin ho používal jako nástroj. Je také známo, že Merlin po své smrti zanechal písemné instrukce, že Zrcadlo není třeba někde zapečetit, přestože má moc, která by za normálních okolností vyvolávala obavy. Napsal, že vzhledem k tomu, s jakou pečlivostí bylo Zrcadlo vytvořeno tak, aby nemohlo zničit svět, by bylo snazší zničit svět pomocí kousku sýra.“

Toto prohlášení se Harrymu nezdálo úplně uklidňující.

„Některá další fakta o Zrcadle dosvědčují slavní kouzelníci, kteří byli přiměřeně skeptičtí a jejichž slova se jinak ukázala jako spolehlivá. Nejcharakterističtější schopností Zrcadla je vytvářet alternativní sféry existence, ačkoli tyto sféry jsou jen tak velké, jak je možné v Zrcadle vidět; je známo, že v nich mohou být uloženi lidé a věci. Několik autorit tvrdí, že Zrcadlo jako jediný ze všech magických předmětů disponuje skutečnou morální orientací, i když si nejsem jistý, co by to mohlo znamenat v praxi. Očekával bych, že moralisté budou označovat kletbu Cruciatus jako ‚zlo‘ a kouzlo Patronus jako ‚dobro‘; nedokážu přijít na nic, co by moralista mohl považovat za *ještě morálnější*. Ale tvrdí se například, že fénixové přišli do našeho světa z říše, která byla vyvolána uvnitř tohoto Zrcadla.“

Harrymu se při pohledu na zlatou zadní stranu Zrcadla hlavou nesouvisle honila slova jako *jemináčku* a různá další, která už by ale jeho rodiče označili za nevhodná.

„Putoval jsem světem a potkal mnoho příběhů, které neuslyšíte často,“ řekl profesor Quirrell. „Většina z nich mi připadala jako řeči, ale nádech historie byl v několika z nich silnější než bývá běžné u vyprávění. Na stěně z kovu na místě, které nikdo nenavštívil po staletí, jsem našel vepsáno tvrzení, že někteří Atlanťané předvíдали konec svého světa a snažili se zformovat zařízení s obrovskou mocí, aby odvrátili nevyhnutelnou katastrofu. Kdyby se toto

zařízení podařilo dokončit, tvrdil příběh, mělo by naprosto stabilní existenci, která by za účelem plnění přání dokázala ovládat neomezený proud magie. A také – což prý byl o hodně těžší úkol – by zařízení nějakým způsobem odvracelo nevyhnutelné katastrofy, které by každý příčetný člověk očekával jakožto následek takového účelu. Zajímavé mi na tom přišlo, že podle příběhu, vepsaného na těch kovových plochách, zbytek Atlantidy tento projekt ignoroval a dál si šel svou cestou. Někdy byl vychvalován jako ušlechtilý veřejný zájem, ale téměř všichni ostatní Atlantané si den za dnem nacházeli důležitější věci na práci než pomáhat. Dokonce i atlantští šlechtici možnost, že by někdo jiný než oni sami získal nevyvratitelnou moc, ignorovali – ačkoliv méně zkušený cynik by očekával, že něco takového už jejich pozornost upoutá. S poměrně malou podporou pracovala nepatrná hrstka tvůrců tohoto zařízení v pracovních podmínkách, které nebyly ani tak dramaticky namáhavé, jako spíš nesmyslně otravné. Nakonec došel čas a Atlantis byla zničena, přičemž zařízení ještě zdaleka nebylo dokončeno. Rozpoznávám tu jistě ozvěny vlastních zkušeností, které se obvykle v pouhých příbězích nevyskytují.“ Suchý úsměv se trochu pokřivil. „Ale možná je to jen moje vlastní záliba v jednom příběhu mezi stovkami jiných legend. Můžeš si ale všimnout ozvěny Merlinova výroku o tom, že tvůrci Zrcadla ho utvářeli tak, aby nezničilo svět. A co je pro naše účely nejdůležitější, může to vysvětlovat, proč by Zrcadlo mělo mít dosud nepopsanou schopnost, kterou, jak se zdá, vyvolal Brumbál nebo Perenelle, totiž ukázat každému, kdo před něj předstoupí, iluzi světa, v němž se splnilo některé z jeho přání. Je to ten druh rozumného opatření, jaké by si člověk představil, že by mohlo být zabudováno do výtvoru, plnícího přání tak, aby to nemohlo mít strašlivé následky.“

„Wow,“ zašeptal Harry a myslel to vážně. Tohle byla magie s velkým M, ten druh magie, který se objevoval v knize *Takže ty chceš být čarodějkou*^[2], ne jen soubor náhodných, fyzikálních zákony porušujících jevů, které jste mohli způsobit hůlkou.

Profesor Quirrell ukázal na zlatý rám. „Poslední vlastnost, na které se většina příběhů shoduje, je, že ať už jsou neznámé způsoby ovládání Zrcadla jakékoliv – o Klíči neexistují žádné věrohodné zprávy – pokyny Zrcadlu nelze

formulovat tak, aby braly v potaz jednotlivé lidi. Není tedy možné, aby Perenelle Zrcadlo přikázala ‚Vydej kámen jen Perenelle‘. Brumbál nemůže prohlásit ‚Kámen dej jen tomu, kdo ho chce dát Nicholasi Flamelovi‘. Zrcadlo je slepé tak, jak to filozofové přisuzovali ideální spravedlnosti; musí se všemi, kdo před něj předstoupí, zacházet podle stejného pravidla, ať už je reálně platné jakékoliv. Musí tedy existovat nějaké pravidlo pro dosažení úkrytu Kamene, kterého se může dovolat kdokoliv. A teď už chápeš, proč máš ty, nazývaný Chlapec-který-přežil, realizovat jakoukoliv strategii, kterou tu my dva vymyslíme. Bylo totiž řečeno, že tato věc má vlastní morální orientaci, a možná jí byly dány příkazy, které to odrážejí. Jsem si dobře vědom toho, že podle konvenčních pojmů se o tobě říká, že jsi Dobro, stejně jako se o mně říká, že jsem Zlo.“ Profesor Quirrell se poněkud potměšile usmál. „Takže jako náš první pokus – i když ne poslední, to si buď jistý – se podíváme, co toto Zrcadlo usoudí o tvém pokusu získat Kámen, abys zachránil život Hermiony Grangerové a stovek svých spolužáků.“

„A první verze toho plánu,“ řekl Harry, který konečně začínal chápat, „ta, kterou jste vymyslel v pátek v mém prvním týdnu v Bradavicích, předpokládala, že Kámen získá Brumbálovo zlaté dítě, Chlapec-který-přežil, a obětavě a šlechetně se pokusí zachránit život svého umírajícího učitele obrany, profesora Quirrella.“

„Přesně,“ řekl profesor Quirrell.

Harrymu to připadalo jako docela poetická zápleтка, ale okolnosti mu bránily v tom, aby tuto eleganci plně docenil.

Pak Harryho napadla další myšlenka.

„Hm,“ řekl Harry. „Myslíte, že by Zrcadlo mohlo být na vás nastražená past?“

„Nebesa, není možné, aby to nebylo míněno jako past.“

„To znamená, že je to past na lorda Voldemorta. Jenže to nemůže být past na něj osobně. Musí existovat nějaké obecné pravidlo, na kterém je postavená, nějaká zobecnitelná vlastnost lorda Voldemorta, která tu past spustí.“ Aniž by si to uvědomoval, Harry se silně zamračil na zlatý rám Zrcadla.

„Jak říkáš,“ řekl profesor Quirrell, který se začínal mračit kvůli Harryho mračení.

„No, první čtvrtek tohoto roku mi šílený ředitel Brumbál, kterého jsem právě viděl upálit kuře, řekl, že nemám šanci se dostat do jeho zakázané chodby, protože neznám kouzlo *Alohomora*.“

„*Aha*,“ řekl profesor Quirrell. „No nic. Škoda, že vás nenapadlo zmínit se mi o tom mnohem dřív.“

Ani jeden z nich nemusel nahlas říkat, že tento kousek obrácené psychologie úspěšně zajistil, že se Harry bude od Brumbálovy zakázané chodby držet dál.

Harry se soustředil dál. „Myslíte, že Brumbál tuší, že jsem, v jeho pojmech, viteál lorda Voldemorta, nebo obecněji, že některé aspekty mé osobnosti byly okopírovány od lorda Voldemorta?“ Až když se na to Harry zeptal nahlas, uvědomil si, jak hloupá otázka to je a kolik naprosto zjevných důkazů už viděl, že –

„Není *možné*, že by to Brumbál přehlédnul,“ řekl profesor Quirrell. „Nejde o nic nenápadného. Co jiného si má Brumbál myslet, že jsi herec ve hře, jejíž hloupý autor nikdy nepotkal skutečného jedenáctiletého kluka? Tomu by uvěřil jen blábolící tupec – eh, no nic.“

Oba mlčky hleděli na Zrcadlo.

Nakonec si profesor Quirrell povzdechl. „Obávám se, že jsem přelstil sám sebe. Ani ty, ani já se neodvážíme odrazit se v tomto zrcadle. Předpokládám, že budu muset nařídit profesorce Prýtové, aby zrušila mé očarování pana Notta a slečny Greengrassové... Víš, další velká potíž Zrcadla spočívá v tom, že pravidlo, podle kterého zachází s těmi, kdo se v něm odráží, nebere v úvahu vnější síly, jako jsou falešné vzpomínky nebo kouzlo *Confundus*. Zrcadlo odráží pouze ty síly, které vycházejí z nitra samotné osoby, stavy mysli, k nimž dospěla vlastními rozhodnutími; zmiňuje se to na několika místech. Proto jsem nechal připravit pana Notta a slečnu Greengrassovou, aby věřili různým historkám o tom, proč je nutné Kámen vytáhnout, a mohli se před tímto Zrcadlem objevit.“ Profesor Quirrell si třel kořen nosu. „Sestavil jsem i další příběhy pro další studenty, a připravil je k uvedení do pohybu pomocí různých spouštěčů... ale jak se blížil tento den, začal jsem se k projektu stavět pesimisticky. Taková jako Nott a Greengrassová mi pořád ještě stojí za pokus, jestli nevymyslíme nic lepšího, ale zajímalo by mě, jestli Brumbál zkusil

sestavit tuhle hádanku tak, aby speciálně odolávala Voldemortově lsti. Zajímalo by mě, jestli se mu to mohlo podařit. Pokud vymyslíš alternativní plán, který se mi bude líbit natolik, že ho vyzkoušíme, *sslibuji, že ať už pošlu jakéhokoli pěšáka, neublížím mu ani tehdy, ani nikdy jindy; ani neočekávám, že bych tento sslib porušil*. A znovu ti připomínám, že pokud selžu, rukojmími mého selhání jsou slečna Grangerová i všichni ostatní.“

Tom Riddle starší i mladší se znovu mlčky zadívali na Zrcadlo.

„Mám podezření, profesore,“ řekl Harry po chvíli, „že celý váš soubor hypotéz o tom, že Kámen někdo dostane jen pro dobré nebo čestné účely, je mylný. Ředitel by takové pravidlo pro získávání Kamene nenastavil.“

„Proč?“

„Protože Brumbál ví, jak snadné je dojít k přesvědčení, že děláte správnou věc, i když tomu tak ve skutečnosti není. Byla by to první možnost, kterou by si představil.“

„*Sslyším pravdu nebo je to trik?*“

„*Jssem upřímný,*“ řekl Harry.

Profesor Quirrell přikývl. „Pak tvou připomínku vítám.“

„Nevím, proč si myslíte, že to tu vůbec půjde vyřešit,“ řekl Harry. „Stačí stanovit pravidlo, že v levé ruce musíte držet malou modrou pyramidu a dvě velké červené pyramidy a pravou rukou musíte vymáčkávat majonézu na křečka –“

„Ne,“ řekl profesor Quirrell. „Ne, myslím, že ne. V legendách není jasně řečeno, jaká pravidla jde nastavit, ale myslím si, že to musí mít něco společného s původním určením Zrcadla – musí to mít něco společného s hlubokými touhami a přáními, které vycházejí z nitra člověka. Vymáčknutí majonézy na křečka by ničím takovým nebylo, aspoň u většiny lidí.“

„Hm,“ řekl Harry. „Možná je pravidlem, že ten člověk vůbec nesmí chtít Kámen použít – ne, to je příliš jednoduché, příběh, který jste poskytl panu Nottovi, by to pokryl.“

„V některých ohledech možná rozumíš Brumbálovi lépe než já,“ řekl profesor Quirrell. „Takže se tě teď ptám: jak by Brumbál využil k ochraně tohoto

Kamene své přijetí smrti? To především si totiž myslí, že nedokážu pochopit, a ani se v tom příliš nemýlí.“

Harry o tom chvíli přemýšlel, zvážil několik nápadů a vzápětí je zavrhl. A pak, když dostal další nápad, začal zvažovat, že raději bude mlčet... než si představil očekávatelný kousek budoucího rozhovoru, kdy ho profesor Quirrell požádá, aby hadím jazykem potvrdil, jestli ho něco nenapadlo.

Harry neochotně promluvil. „Myslí si Brumbál, že by toto zrcadlo mohlo dosáhnout do posmrtného života? Mohl by Kámen umístit do něčeho, o čem si *myslí*, že je to posmrtný život, aby ho mohli vidět jen lidé, kteří v posmrtný život věří?“

„Hm...“ Profesor Quirrell řekl. „Možná... ano, to zní docela uvěřitelně. Využitím vlastnosti Zrcadla, která lidem ukazuje jejich touhy... by se Albus Brumbál mohl shledat se svou rodinou. Viděl by, jak se s nimi setká *ve smrti*, chtěl by sám zemřít, namísto aby si přál jejich návrat do života. Jeho bratr Aberforth, sestra Ariana, rodiče Kendra a Percival... byl by to myslím Aberforth, komu by Brumbál Kámen svěřil. Poznalo by Zrcadlo, že Kámen dostal právě Aberforth? Nebo bude stačit mrtvý příbuzný kteréhokoli člověka, pokud ten člověk uvěří, že by mu duch jeho příbuzného Kámen vrátil?“ Profesor Quirrell si to rázoval v malém kroužku v dostatečné vzdálenosti jak od Harryho, tak od Zrcadla. „Ale tohle všechno je jen jeden nápad. Pojdme na další.“

Harry si začal poklepávat na tvář, ale pak se prudce zarazil, když si uvědomil, kde to gesto pochytil. „Co když tam ten kámen dala Perenelle? Možná nastavila Zrcadlo tak, aby Kámen dalo jen tomu, kdo ho tam původně vložil.“

„Perenelle žije tak dlouho díky tomu, že zná svá omezení,“ řekl profesor Quirrell. „Nepřeceňuje svůj intelekt a není pyšná, kdyby tomu tak bylo, už dávno by o Kámen přišla. Perenelle se nebude snažit sama vymyslet dobré pravidlo pro Zrcadlo, když mistr Flamel může nechat věc v moudřejších rukou Brumbálových... ale pravidlo, že Kámen se vrací jen tomu, kdo si pamatuje, že ho umístil, funguje i v případě, že Kámen umístil sám Brumbál. Bylo by těžké toto pravidlo obejít, protože nemohu jednoduše na někoho zakouzlit *Confundus*, aby věřil, že tam Kámen vložil... Musel bych vytvořit falešný Kámen a falešné Zrcadlo a sehrát celé drama...“ Profesor Quirrell se zamračil. „Ale

pořád je to něco, co by v Brumbálově představitivosti Voldemort dokázal zařídit, kdyby měl čas. Pokud to bude jen trochu možné, Brumbál bude chtít, aby klíčem k Zrcadlu byl stav mysli, o kterém si myslí, že ho u nějakého pěšáka zajistit *nedokážu* – nebo pravidlo, o kterém si Brumbál myslí, že ho Voldemort nikdy nedokáže pochopit, například pravidlo zahrnující přijetí vlastní smrti. Proto jsem tvůj předchozí nápad považoval za přesvědčivý.“

Pak Harryho něco napadlo.

Nebyl si jistý, jestli je to dobrý nápad...

...ale neměl moc na výběr.

„Arguendo,“ řekl Harry, „nejsme si jistí, co *přesně* je k získání Kamene potřeba. Ale *dostatečná* podmínka by měla zahrnovat Albuse Brumbála nebo možná někoho jiného ve stavu mysli, kdy věří, že Temný pán byl poražen, že hrozba skončila a že je čas Kámen vyjmout a vrátit ho Nicholasi Flamelovi. Nejsme si jisti, která část duševního stavu této osoby, řekněme Brumbála, bude tou nezbytnou částí, o níž si myslí, že ji lord Voldemort nemůže pochopit nebo duplikovat; ale za těchto podmínek bude celý Brumbálův duševní stav *stačit*.“

„To zní rozumně,“ řekl profesor Quirrell. „Takže?“

„Odpovídající strategie,“ řekl Harry opatrně, „je napodobit Brumbálův stav mysli za těchto podmínek, do co největších podrobností, zatímco stojíte před Zrcadlem. A tento stav mysli musel být vyvolán vnitřními silami, nikoli vnějšími.“

„Ale jak toho dosáhneme bez *Legilimens* nebo *Confundus*, obojí by přece bylo vnější – aha. *Jasně*.“ Ledově bledé oči profesora Quirrella náhle nabyly na pronikavosti. „Navrhuješ, abych seslal *Confundus sám na sebe*, jak jsi to kouzlo seslal sám na sebe při první lekci bojové magie. Aby to byla vnitřní síla, a ne vnější, stav mysli, který vzniká jen díky mým vlastním rozhodnutím. Řekni mi, zda jsi tento návrh učinil s úmyslem nechat mě uvěznit, chlapče. Řekni mi to v hadím jazyce.“

„*Moje mysl, kterou jsi požádal o návrhy sstrategií, mohla být takovým záměrem ovlivněna – kdo ví? Věděl jsem, že budeš podezřívavý, a zeptáš se právě na tohle. Rozhodnutí je na tobě, učiteli. Nevím o tom, jestli tě to chytí do passti, o*

nic víc než ty. Neříkej, že je to ode mne zrada, pokud ssi to ssám vybereš a sselže to.“ Harry pocítil silné nutkání se usmát, ale potlačil ho.

„Krásné,“ řekl profesor Quirrell, který se usmíval. „Předpokládám, že některé hrozby ze strany vynalézavé mysli nedokáže odzbrojit ani ověřování v hadím jazyce.“

Harry si na příkaz profesora Quirrella nasadil plášť neviditelnosti, aby ho *člověk, který sse bude považovat za ředitele, nemohl vidět*, jak řekl profesor Quirrell v hadím jazyce.

„Ať už máš na sobě plášť, nebo ne, taky budeš stát v dosahu Zrcadla,“ řekl profesor Quirrell. „Pokud z něj vytryskne láva, shoříš i ty. Myslím, že taková symetrie by byla odpovídající.“

Profesor Quirrell ukázal na místo vpravo od dveří, kterými vstoupili do místnosti, před Zrcadlem a zároveň daleko od něj. Harry v plášti se vydal tam, kam mu profesor Quirrell ukázal, a nijak se nehádal. Harrymu bylo čím dál méně jasné, jestli by bylo špatné, kdyby tu oba Riddleové zemřeli, i když by s sebou vzali další stovky studentských rukojmí. Přes všechny Harryho dobré úmysly se doposud většinou projevoval jako idiot a navrátilší se lord Voldemort představoval hrozbu pro celý svět.

(Harry si každopádně nedokázal představit, že by Brumbál zařídil lávu. Brumbál byl na Voldemorta nejspíš rozzlobený dost na to, aby odhodil svou obvyklou zdrženlivost, ale láva by bytost, o které Brumbál věřil, že je to jen oddělená duše, stejně na dlouho nezastavila.)

Pak profesor Quirrell ukázal hůlkou a kolem místa, kde Harry stál na podlaze, se objevil trpytivý kruh. Profesor Quirrell řekl, že se z něj brzy stane Velký kruh utajení, díky němuž nebude zvenčí nic uvnitř tohoto kruhu slyšet ani vidět. Harry se falešnému Brumbálovi nebude moci ukázat ani tím, že by si sundal Plášť, ani tím, že by křičel.

„Jakmile ten kruh aktivuji, *nedotkneš se ho*,“ řekl profesor Quirrell. „Jinak by ses dotkl mé magie, a já bych si přes Confundus nemusel vzpomenout, jak zastavit rezonanci, která by nás oba zničila. A dál, protože nechci, abys házel botami –“ Profesor Quirrell udělal další gesto a těsně uvnitř Velkého kruhu

skrývání se ve vzduchu objevilo mírné mihotání, deformace ve tvaru koule. „*Tato bariéra exploduje, pokud sse jí dotkneš ty nebo jiná hmotná věc.* Rezonance by mě pak sice mohla zasáhnout, ale ty bys byl taky mrtvý. Teď mi v hadím jazyce řekni, že nemáš v úmyslu překročit tento kruh, sundat si plášť nebo udělat *cokoliv* impulzivního či hloupého. Řekni mi, že budeš tiše čekat tady pod pláštěm, dokud to neskončí.“

Harry to zopakoval.

Pak se roucho profesora Quirrella změnilo na černé se zlatým nádechem, jaké by mohl mít Brumbál při slavnostní příležitosti, a profesor Quirrell si na hlavu namířil svou vlastní hůlku.

Profesor Quirrell zůstal dlouho nehybně stát a pořád si držel hůlku u hlavy. Oči měl soustředěně zavřené.

A pak profesor Quirrell pronesl: „*Confundus.*“

Tvář muže, který tam stál, se okamžitě změnil; několikrát zamrkal, jako by byl zmatený, a sklonil hůlku.

Na tváři se mu rozprostřela hluboká únava; jeho oči bez viditelné změny vypadaly starší a těch pár vrásek v jeho obličeji na sebe přitáhlo pozornost.

Jeho rty se smutně usmívaly.

Muž beze spěchu přešel k Zrcadlu, jako by měl všechn čas na světě.

Vešel do viditelného odrazu Zrcadla, aniž by se cokoli stalo, a zadíval se do jeho povrchu.

Harry nedokázal říct, co tam muž vidí; zdálo se mu, že rovná, dokonalá plocha stále odráží jen místnost za sebou jako portál do jiného místa.

„Ariano,“ vydechl muž. „Matko, otče. A ty, můj bratře. Je to hotovo.“

Muž zůstal stát, jako by naslouchal.

„Ano, hotovo,“ řekl muž. „Voldemort přišel před toto zrcadlo a byl uvězněn Merlinovou metodou. Teď už je z něj jen další odříznutý děs.“

Opět to naslouchající ticho.

„Rád bych tě poslechl, bratře, ale takhle je to lepší.“ Muž sklonil hlavu. „Je mu navždy odepřena smrt, taková pomsta je dostatečně hrozná.“

Harry při sledování ucítil záchvěv pocitu, že tohle by Brumbál *neřekl*, působilo to jako napodobenina, plytký stereotyp... ale na druhé straně také

nebyl skutečný Aberforthův duch, ale takový, jak si profesor Quirrell představoval, že si Brumbál představuje Aberfortha, a ten dvakrát odražený obraz Aberfortha by si ničeho špatného všimnout neměl...

„Je na čase odevzdat Kámen mudrců,“ řekl muž, který si myslel, že je Brumbál. „Musí se vrátit do úschovy mistra Flamel.“

Ticho naslouchání.

„Ne,“ řekl muž, „mistr Flamel jej po mnoho let chránil přede všemi, kdo by chtěli získat nesmrtelnost, a myslím, že v jeho ruce bude nejvíc v bezpečí... ne, Aberforthe, myslím, že jeho úmysly jsou dobré.“

Harry nedokázal ovládnout napětí, které jím procházelo jako elektřina drátem; měl problémy s dýcháním. Nedokonalé kouzlo Confundus profesora Quirrella bylo... nedokonalé. Skutečná osobnost profesora Quirrella prosakovala skrz a otázku, proč je v pořádku, že Kámen má sám Nicholas Flamel, když je nesmrtelnost tak strašná, viděla jako zřejmou. I kdyby si profesor Quirrell představil, že si Brumbál této otázky nevšímá, profesor Quirrell pod Confundus nezahrnul klauzuli, že *Brumbálova představa Aberfortha* na to nepomyslí; a to všechno byl nakonec odraz vlastní mysli profesora Quirrella, představa podložená inteligencí Toma Riddlea...

„Zničit?“ řekl muž. „Možná. Nejsem si jistý, jestli se *dá* zničit, jinak by to mistr Flamel jistě už dávno udělal. Myslím, že už mnohokrát litoval, že jej vyrobil... Aberforthe, slíbil jsem mu to, a my sami nejsme tak staří ani tak moudří. Kámen mudrců se musí vrátit do rukou toho, kdo ho stvořil.“

A Harrymu se zastavil dech.

Muž držel v levé ruce nepravidelný kus šarlatového skla, velký snad jako první článek Harryho palce od nehtu po kloub. Díky lesklému povrchu to vypadalo, jako by šarlatové sklo bylo mokré; vypadalo jako krev, zastavená v čase přetvořená do povrchu.

„Děkuji ti, bratře,“ řekl muž tiše.

Takhle by měl kámen vypadat? Ví profesor Quirrell, jak by měl vypadat pravý Kámen? Vráť Zrcadlo za těchto podmínek pravý Kámen, nebo vyrobí jeho napodobeninu a vrátí ji?

A pak –

„Ne, Ariano,“ řekl muž a jemně se usmál, „obávám se, že už musím jít. Buď trpělivá, má nejdražší, brzy se k tobě připojím v pravdě... proč? Vlastně si nejsem jistý, proč musím jít... když držím Kámen, mám se vzdálit od Zrcadla a počkat, až se se mnou spojí mistr Flamel, ale nejsem si jistý, proč se kvůli tomu musím vzdálit od Zrcadla...“ Muž si povzdechl. „Ach, stárnu. Je dobře, že tahle strašná válka konečně skončila. Předpokládám, že nebude na škodu, když si s tebou na chvíli promluví, má nejdražší, pokud si to přeješ.“

Harryho začínala bolet hlava za očima; nějaká jeho část se snažila vyslat zprávu o tom, že už dlouho nedýchal, ale nikdo ji neposlouchal. *Nedokonalé*, kouzlo Confundus profesora Quirrella bylo nedokonalé, obraz profesora Quirrella Brumbálova obrazu Ariany chtěl s Brumbálem mluvit a možná nechtěl čekat, protože profesor Quirrell na nějaké úrovni věděl, že posmrtný život ve skutečnosti neexistuje, a původně vštípený impuls odejít po získání Kamene *neobstál před Riddle-Arianinými argumenty*...

A pak se Harry náhle úplně uklidnil. Začal znovu dýchat.

Tak či onak s tím totiž Harry nemohl nic dělat. Profesor Quirrell Harrymu zabránil zasáhnout, a profesor Quirrell si bude muset sklidit následky tohoto rozhodnutí. Pokud následky postihnou i Harryho, budiž.

Muž, který se považoval za Brumbála, většinou trpělivě přikyvoval a občas své nejdražší sestře odpověděl. Občas muž vrhl neklidný pohled na stranu, jako by pociťoval silné nutkání odejít, ale potlačoval toto nutkání s velkou trpělivostí, zdvořilostí a starostí o svou sestru, jakou si profesor Quirrell u Albuse Brumbála představoval.

V okamžiku, kdy Confundus přestal působit, si toho Harry okamžitě všiml. Mužův výraz se změnil a znovu získal podobu profesora Quirrella.

A ve stejném okamžiku se Zrcadlo proměnilo, už neukazovalo Harrymu odraz místnosti, ale Albuse Brumbála, který jako by stál hned za Zrcadlem a byl skrz něj vidět.

Tvář skutečného Brumbála vypadala zachmuřeně.

„Ahoj Tome,“ řekl Albus Brumbál.

110. Odrazy, část 2. – Brumbálova past `{{"chapter":110,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/110-odrazy-cast-2", "id":45383}}`

Tvář Albuse Brumbála vydržela zachmuřená jen na okamžik, než se jeho výraz změnil na vyjevený. „Quirinusi, co –“

Pak se odmlčel.

„No,“ řekl Albus Brumbál. „Připadám si jako hlupák.“

„To doufám,“ řekl profesor Quirrell klidně. Jestli se sám lekl, že byl přistižen, nešlo to na něm znát. Nenuceným mávnutím ruky změnil svůj hábit zase na oděv profesora.

Brumbálova zachmuřenost se vrátila a prohloubila se. „Já tu tak usilovně hledám Voldemortův stín, že si ani nevšimnu, že bradavický profesor obrany je nemocný, polomrtvý chudák posedlý duchem mnohem mocnějším, než je on sám. Měl bych to za senilitu, kdyby to nepřehlédlo i tolik dalších.“

„To je pravda,“ řekl profesor Quirrell. Zvedl obočí. „Opravdu je tak těžké mě poznat bez těch rudě žhnoucích očí?“

„Ach ano,“ řekl Albus Brumbál vyrovnaně. „Zahrál jsi to dokonale; přiznávám, že jsem byl zcela oklamán. Quirinus Quirrell se zdál – jak jen to říct? Ach ano, to bude to správné slovo. Zdál se být přičetný.“

Profesor Quirrell se uchechl; působilo to, jako by vedli přátelský rozhovor. „Víte, nikdy jsem nebyl šílenec. Lord Voldemort byl pro mě jen další hra, stejně jako profesor Quirrell.“

Albus Brumbál ale nevypadal, že by si povídání užíval. „Myslel jsem si, že něco takového řekneš. S lítostí ti musím oznámit, Tome, že každý, kdo se dokáže přimět hrát roli Voldemorta, je Voldemort.“

„Ah,“ řekl profesor Quirrell a zvedl prst, jako by chtěl napomenout. „Tato úvaha ale trochu kulhá, dědoušku. Každý, kdo se chová jako Voldemort, musí být tím, čemu moralisté říkají ‚zlo‘, na tom se shodneme. Ale možná, že skutečné já je naprosto, úplně a nenapravitelně zlé mnohem zajímavějším způsobem, než jaký jsem předstíral s Voldemortem –“

„Došel jsem k tomu,“ odušil Albus Brumbál, „že je mi to jedno.“

„Tak to vám musí připadat, že ode mě budete mít brzy pokoj,“ řekl profesor Quirrell. „To je zajímavé. Moje nesmrtelná existence tedy závisí na tom, abych

co nejdříve objevil past, kterou jste nastražil, a zjistil, jak z ní uniknout.“ Profesor Quirrell se odmlčel. „Ale ještě se chvilku zbytečně zdržujme, abychom si mohli promluvit o jiných věcech. Jak to, že číháte uvnitř Zrcadla? Myslím, že budete jinde.“

„Jsem i tam,“ řekl Albus Brumbál, „a bohužel pro tebe zároveň i uvnitř Zrcadla. Vždycky jsem tu byl, po celou dobu.“

„Ach,“ řekl profesor Quirrell a povzdechl si. „Takže to mé malé odvedení pozornosti bylo zbytečné.“

A vztek Albuse Brumbála už se neudržel na uzdě. „*Odvedení pozornosti?*“ zařval Brumbál a safírové oči měl sevřené vztekem. „*Zabil jsi mistra Flamelu kvůli odvedení pozornosti?*“

Profesor Quirrell vypadal uraženě. „Nespravedlnost vašeho obvinění se mě dotýká. Nezabil jsem tu, kterou znáte jako Flamelu. Jen jsem to přikázal jiným.“

„*Jak jsi mohl? Dokonce i ty, jak jsi mohl? Byl knihovnou všeho našeho umění! Tajemství, která jsi pro kouzelnictví navždy ztratil!*“

V úsměvu profesora Quirrella teď zasvitlo ostří. „Víte, pořád nerozumím tomu, jak vaše zvrácená mysl může považovat za přijatelné, aby byl nesmrtelný Flamel, ale když se o totéž snažím já, dělá to ze mě zrůdu.“

„Mistr Flamel se k *nesmrtelnosti* nikdy nesnížil! On –“ Brumbál se zajíkl. „Jen zůstával dlouho vzhůru, kvůli nám, po celém tom svém dlouhém, dlouhém dni –“

„Nevím, jestli si to vybavíte,“ řekl profesor Quirrell spikleneckým tónem, „ale vybavujete si ten den s Tomem Riddlem u vás své pracovní? Tehdy jsem vás prosil, na kolenou jsem klečel a žadonil, abyste mě představil Nicholasi Flamelovi, abych ho mohl požádat, jestli se mohu stát jeho učedníkem a jednou si vyrobit vlastní Kámen mudrců. To byl můj poslední pokus být dobrým člověkem, kdyby vás to zajímalo. Odmítl jste mě a dal mi přednášku o tom, jak necudné je bát se smrti. Odešel jsem z vaší kanceláře rozhořčený a vzteky bez sebe. Usoudil jsem, že když už budu nazýván zlým jen proto, že nechci zemřít, pak rovnou mohu být skutečně zlým; a o měsíc později jsem zabil Ufňukanou Uršulu, abych se pokusil dosáhnout nesmrtelnosti jinými

prostředky. I když už jsem pak o Flamelovi věděl víc, zůstal jsem z vašeho pokrytectví dost rozladěný, a proto jsem vás a vaše blízké trápil víc, než bych to jinak dělal. Často jsem měl pocit, že byste to měl vědět, ale nikdy jsme neměli příležitost si o tom spolu promluvit.“

„To odmítám,“ řekl Albus Brumbál, jehož pohled se nezachvěl. „Nepřijímám ani špetku odpovědnosti za to, čím ses stal. Všechno sis to způsobil výhradně ty a tvá vlastní rozhodnutí.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl profesor Quirrell. „Ale zajímalo by mě, jakou odpovědnost tedy vlastně přijímáte. Už dávno jsem si odvodil, že máte přístup k neobvyklým věšteckým schopnostem. Udělal jste až příliš mnoho nesmyslných tahů, které se ale neuvěřitelnými způsoby obracely ve váš prospěch. Tak mi to řekněte. Byl jste varován před oním předvečerem Všech svatých, kdy jsem byl na čas přemožen?“

„Věděl jsem to,“ řekl Albus Brumbál tichým a chladným hlasem. „A za to zodpovědnost přijímám, což ty nikdy nepochopíš.“

„Zařídil jste, aby si Severus Snape vyslechl Proroctví, které mi pak přinesl.“

„Dovolil jsem, aby se to stalo,“ řekl Albus Brumbál.

„A já jsem byl celý nadšený, že jsem konečně získal nějaký vlastní vhled do budoucnosti.“ Profesor Quirrell zavrtěl hlavou, jako by byl smutný. „Takže velký hrdina Brumbál obětoval své nevědomé pěšáky, Lily a Jamese Potterovy, jen aby mě na pár let zahnal.“

Albus Brumbál měl oči tvrdé jako kameny. „James a Lily by na smrt šli dobrovolně, kdyby to věděli.“

„A co to děcko?“ Profesor Quirrell se zeptal. „Nějak pochybuji, že by ho Potterovi tak nadšeně předhodili Vy-víte-komu.“

Toho škubnutí si šlo sotva všimnout. „Chlapec-který-přežil z toho vyšel docela dobře. Pokusil ses ho proměnit v *sebe*, že? Místo toho ses proměnil v mrtvolu a Harry Potter se stal kouzelníkem, kterým jsi měl být *ty*.“ Teď zase za půlměsíčními brýlemi byl obvyklý Brumbál, v očích se mu jemně blýskalo. „Celá ledová brilantnost Toma Riddlea zkrocená do služby vřelosti a lásky Jamese a Lily. Zajímalo by mě, jak ses cítil, když jsi viděl, čím se Tom Riddle mohl stát, kdyby vyrůstal v milující rodině.“

Profesor Quirrell našpulil rty. „Byl jsem překvapen, ba šokován propastnou hloubkou naivity pana Pottera.“

„Hádám, že humor této situace ti uniká.“ V tu chvíli se Albus Brumbál konečně usmál. „Ale jak já jsem se smál, když jsem si to uvědomil! Když jsem viděl, že jsi stvořil Dobrého Voldemorta, aby se postavil tomu zlému – ach, jak jsem se smál! Nikdy jsem na svou roli neměl dostatečnou tvrdost, ale Harry Potter jí bude mít víc než dost, až nabyde své plné síly.“ Úsměv Albuse Brumbála zmizel. „I když předpokládám, že si Harry bude muset najít nějakého jiného Temného pána, kterého pak porazí, protože ty u toho nebudeš.“

„Ach, ano. Nuže.“ Profesor Quirrell se vydal směrem od zrcadla a zdálo se, že se zastavil těsně před místem, kde už by ho zrcadlo neodráželo, kdyby se v něm teď něco odráželo. „To se podívejme.“

Brumbálův úsměv byl teď chladnější. „Ne, Tome. Nikam nepůjdeš.“

Profesor Quirrell přikývl. „Co přesně jste udělal?“

„Odmítl jsi smrt,“ řekl Brumbál, „a kdybych zničil tvé tělo, tvůj duch by prostě přišel zpátky jako hloupé zvířátko, které nechápe, že už má odejít. Proto tě posílám mimo Čas, do zmrazeného okamžiku, odkud tě nemohu vrátit ani já, ani nikdo jiný. Možná Harry Potter tě jednou bude moci získat zpět, pokud má proroctví pravdu. Možná s tebou bude chtít probrat, kdo nese vinu za smrt jeho rodičů. Pro tebe to bude jen okamžik – pokud se vůbec někdy vrátíš. Ať tak či onak, Tome, přeji ti tam to nejlepší.“

„Hm,“ řekl profesor Quirrell. Profesor obrany prošel kolem místa, kde stál Harry, a v tichu se s výrazem, který vypadal jako zděšení, zastavil na druhém okraji pole zrcadla. „Jak jsem předpokládal. Chystáte Merlinovu starou metodu zapečetění, kterou příběh Topheria Changa nazývá Procesem bezčasí. Pokud má legenda pravdu, ani vy už nedokázete ten proces zastavit, když už je v pohybu tak dlouho.“

„Je to tak,“ řekl Albus Brumbál. Jeho oči však náhle byly ostražité.

A Harry to na svém místě po straně dveří, kde stál a v tichosti se snažil svou hrůzu udržet pod kontrolou, cítil ve vzduchu; cítil, jak se v poli Zrcadla shromažďuje *přítomnost*. Bylo to cizejší než magie a zcela nepochopitelné,

jediná srozumitelná věc na tom byla ta cizost a vedle toho ta *moc*. Doposud to probíhalo zvolna, ale teď přibývání přítomnosti zrychlovalo.

„Ale pokud je Changovo vyprávění pravdivé, mohl byste to ještě zvrátit,“ řekl profesor Quirrell. „Většina sil Zrcadla je podle legendy oboustranná. Takže byste místo toho mohl vyhnat obsah druhé strany Zrcadla, a do toho zamrzlého okamžiku poslat namísto mě sebe. Tedy kdybyste chtěl, samozřejmě.“

„Proč bych něco takového měl chtít?“ Hlas Albuse Brumbála byl napjatý. „Předpokládám, že se mi chystáš říci, že sis přivedl rukojmí? To by bylo marné, Tome, ty *blázne!* Ty bláhový *blázne!* Mělo ti být jasné, že ani s rukojmími bych ti neustoupil.“

„Vždycky jste byl o krok pomalejší,“ řekl profesor Quirrell. „Dovolte, abych vám představil svého rukojmího.“

Do vzduchu kolem Harryho vnikla další přítomnost, jak se mu po celém těle rozšířil plazivý pocit, když se magie Toma Riddlea dostala velmi blízko jeho kůže. Plášť neviditelnosti se od něj odtrhl a lesklá černá látka odletěla vzduchem.

Profesor Quirrell ho chytil a bleskově si ho na sebe natáhl; ani vteřinu netrvalo, než si přes hlavu stáhl kápi a zmizel.

Albus Brumbál se zapotácel, jako by ho někdo zbavil nějaké základní opory.

„Harry Potter,“ vydechl ředitel. „*Co tady děláš?*“

Harry zíral na obraz Albuse Brumbála, na jehož tváři se zračil naprostý šok a zděšení.

Vina a hanba byly nesnesitelné, nesnesitelné, a Harryho zasáhly zároveň a on cítil, jak nepochopitelná přítomnost kolem něj sílí a sbírá se k vrcholu.

Harry beze slov věděl, že už není čas a že je s ním konec.

„Je to moje vina,“ řekla tenkým hláskem ta část Harryho, která mu ovládla hrdlo v poslední krajnosti. „Byl jsem hloupý. Vždycky jsem byl hloupý. Nesmíte mě zachraňovat. Sbohem.“

„No to se podívejme,“ ozval se z prázdna hlas profesora Quirrella, „zdá se, že už nejsem vázán odrazem.“

„Ne,“ řekl Albus Brumbál. „Ne, ne, *NE!*“

Albusi Brumbálovi vletěla z rukávu do ruky jeho dlouhá, tmavě šedá hůlka a v druhé ruce se jakoby odnikud objevila krátká tyčka z tmavého kamene.

Albus Brumbál obě prudce odhodil právě když narůstající pocit síly dosáhl svého nesnesitelného vrcholu, a pak zmizel.

Zrcadlo se vrátilo k odrážení zlatě osvětlené místnosti z bílého kamene, a po Albusi Brumbálovi nebylo ani stopy.

111. Selhání, část 1. – Rituály [{"chapter":111,
"link":"https://archetypal.cz/2021/111-selhani-cast-1", "id":45725}]

Temný pán se smál.

Z prázdného místa se ozýval divoký smích profesora obrany, strašlivý, vysoce položený smích – až už to byl čistě Voldemortův smích, smích Temného pána, který už se nesnažil skrývat a kterého už nešlo zadržet.

Harry měl v hlavě zmatek. Jeho pohled se pořád vracel na místo, kde před okamžikem stál Albus Brumbál. Měl v sobě hrůzu, která byla příliš velká na to, aby se dala chápat i vůbec reflektovat. Jeho mysl se pořád pokoušela vrátit nazpět v čase a odčinit skutečnost, ale takový druh kouzla neexistoval, a realita zůstávala nezměnná.

Prohrál, ztratil Brumbála, nebylo možné to vzít zpět, a to znamenalo, že prohrál válku.

A Temný pán se smál dál.

„Ah, ah hah, ah hah hah ha! Profesore Brumbále, ach, profesore Brumbále, to byl vskutku odpovídající konec naší hry!“ Další výbuch divokého smíchu. „Špatná oběť i v závěru, protože tu figuru, pro kterou jste se všeho vzdal, už jsem držel já! Ta past byla úplně od začátku špatně navržená, protože toto tělo jsem mohl kdykoliv opustit! Ah, ahahahahaha, ha! Nikdy jste se nenaučil lstivosti, vy starý ubožáku.“

„Vy –“ Harrymu se z hrdla vydral hlas. „Vy –“

„Ahahahahaha! Ano, chlapec, vždycky jsi byl na této výpravě jenom mým rukojmím, to je jediný důvod, proč tu jsi. Ha, hahahaha! Jsi ještě příliš malý na to, abys hrál proti skutečnému Tomu Riddleovi, chlapče.“ Temný pán si stáhl kápi pláště, takže mu bylo vidět hlavu, a začal si svlékat zbytek. „A teď, chlapče, *jssi mi pomohl, ano, opravdu, a tak je na čase vzkřísit tvou dětsskou přítelkyni, abych dodržel smlouvu*.“ Úsměv Temného pána byl ledový, úplně ledový. „Předpokládám, že máš pochybnosti? Klidně bych tě mohl zabít hned teď, protože už není ředitel Bradavic, který by o tom mohl být zpraven. Pochybuji o mně, jak chceš, ale uvědom si to.“ Ruka opět držela zbraň. „A teď pojď, hlupáčku.“

A odešli.

Prošli dveřmi zpátky do učebny lektvarů, přičemž fialový oheň, který znovu plál, uhasil Temný pán mávnutím hůlky. Prošli komnatou, kde předtím byl bubák, komnatou zničených šachových soch a prošli propálenými dveřmi komnaty s klíči. Temný pán vyletěl vzhůru a skrz padací dveře a Harry za ním musel vystoupat nahoru po točitém schodišti z listů ďáblova osidla, jehož úponky sebou zaškubaly a pak se zase stáhly, jako by měly strach. Chlapec-který-přežil se usilovně snažil nepropuknout v pláč a vzorce jeho temné stránky mu nijak nepomáhaly, možná proto, že Voldemort nikdy nepoznal pocit viny a nikdy se s ním nemusel vypořádávat.

Obešli obrovského tříhlavého Inferiho, který se po slově, které Temný pán zašeptal, sesul přes padací dveře a byla z něj opět mrtvola.

Prošli kolem Severuse Snapea, který jim řekl, že hlídá tyto dveře a že musí odejít, jinak jim strhne kolejší body.

Temný pán pronesl slova „*Hyakuju montauk*“, aniž by se v chůzi zastavil, a doprovodil je úderem hůlky; Severus se zapotácel, než se prkenně znovu narovnal.

„Co –“ Harry ho následoval. „Co jste –“

„Jen plním svůj závazek vůči svému věrnému služebníkov. Nezabije ho to, to jsem ti slíbil.“ Temný pán se znovu rozesmál.

„A ti rukojmí –“ řekl Harry. Bylo těžké udržet hlas v klidu. „Co ti studenti, říkal jste, že zastavíte to, co se je chystá zabít –“

„*Ano. Přesstaň ssi dělat sstarossti. Uděláme to cestou ven.*“

„Ven?“

„Odcházíme, chlapče.“ Temný pán se pořád usmíval.

Špatný pocit, který to vyvolalo, se jen rozpustil v moři jiných špatných pocitů.

Temný pán si začal prohlížet takzvanou bradavickou mapu a zdálo se, že ručně kreslené čáry na ní se pohybují, zatímco spolu krácejí. Část Harryho myslí, která uvažovala o tom, co by se dalo dělat, kdyby narazili na hlídkující bystrozory (které by Temný pán mohl v mžiku zabít nebo zbavit vzpomínek), se vzdala i této naději.

Sestoupili po hlavním schodišti do druhého patra, aniž by někoho potkali.

Temný pán odbočil v místě, kde to Harry neznal, a sešel po dalším schodišti. Když sestoupili skrze jedno patro a pak druhé, zmizela okna a objevily se pochodně. Byli ve zmijozelských kobkách.

Před nimi se objevila postava v bradavickém hábitu.

Temný pán šel dál směrem k ní.

Harry ho následoval.

Šestačka nebo sedmačka ze Zmijozelu čekala u stěny, na které byla umělecká řezba – Salazar Zmijozel s hůlkou na ní vypadal jako obr pokrytý rampouchy. Čarodějka nijak nekomentovala, že vidí profesora Quirrella vzpřímeně chodit, ani že v jeho společnosti vidí Harryho, ani že profesor obrany drží v ruce pistoli. Harry nedokázal rozlišit, jestli má prázdné oči.

Temný pán sáhl do hábitu, vytáhl svrček a cvrknul jí ho. „Klaudie Alice Taborová, příkazuji ti toto. Vezmi tento svrček ke kouzelnému kruhu, který jsem ti ukázal pod famfrpálovými tribunami, a polož ho doprostřed. Pak smaž posledních šest hodin svých vzpomínek.“

„Ano, pane,“ řekla čarodějka, uklonila se mu a odešla.

„Myslel jsem, že –“ Harry řekl. „Myslel jsem, že potřebujete Kámen, abyste –“

Temný pán se pořád usmíval, už se usmívat nepřestal. „Tuhle část jsem neřekl hadím jazykem, chlapče. Hadím jazykem jsem řekl jen to, že jsem uvedl do pohybu události, které mají zabít studenty, události, které zastavím, když získám Kámen. Zbytek byl lidskou řečí. Stejně tak bych oběť Krvavé pevnosti zastavil, kdybych Kámen nezískal, pokud by mě neodhalili a nespoutali. Bradavičtí studenti jsou cenným zdrojem, jehož výcvikem jsem strávil spoustu času.“ Pak Temný pán zasyčel ke zdi: „*Otevři sse.*“

Když se stěna pomalu odsunula dozadu a odhalila ústí obrovské roury, Harryho oči si všimly malého hada, zasazeného do levé horní části řezby. Kolem roury rostl mech a linula se z ní vůně zatuchliny a prachu; vnitřek byl pokrytý vrstvami pavučin.

„Pavouci...“ zamumlal Temný pán. Povzdechl si a na ten krátký okamžik zněl zase jako profesor Quirrell.

Když Temný pán vstoupil do obrovské roury, pavučiny před ním odhořely. Harry, který neviděl jinou možnost, ho následoval.

Roura se větvila jako písmeno Y a pak ještě jednou. Temný pán se vydal doleva a pak doprava.

Roura končila pevnou kovovou přepážkou. „Otevři sse,“ zasyčel Temný pán a v kovu se objevila puklina; vypadalo to, jako by se kov skládal sám do sebe.

Ústí se nacházelo uprostřed dlouhé kamenné chodby.

„Teď nějaký čas půjdeme,“ řekl Temný pán. „Zbývaly ti ještě nějaké otázky, hochu?“

„Nic – nic mě takhle – nenapadá –“

Na to mu byl odpovědí další chladný smích. Vydali se tunelem a odbočili doprava.

Harry nedokázal odhadnout, jak dlouho šli, ani tehdy, ani později; světlo upalovaných pavučin bylo příliš slabé na to, aby viděl na své mechanické hodinky, a Harryho nenapadlo čas zkontrolovat, než sem vstoupili. Měl pocit, že pod zemí jdou celé míle.

Harryho mysl se pomalu snažila ještě naposledy vzpamatovat. Nejspíš naposledy, jestli měl pravdu v tom, že ho Temný pán po tomhle všem zabije... ačkoli Temný pán řekl, že Hermionu vzkřísí, což se zdálo zbytečné, pokud to opravdu byla pravda... možná prostě Temný pán plnil slib, který by jinak v hadím jazyce nemohl dát... proč by Harryho jinak prostě na místě nezastřelil...

Vážně, nějaká poslední fungující část jeho mozku řekla všem ostatním částem, teď by bylo dobré něco vymyslet, něco, co ještě nenapadlo Temného pána, něco, co můžeme udělat bez našeho váčku, hůlky nebo obraceče času, něco, co si profesor Quirrell nemyslí, že dokážeme udělat... přemýšlej, přemýšlej, pěkně prosím, vymysli něco? Teď se neuzavírej, i když máš strach, i když jsme se nikdy předtím nesetkali se smrtí v tom smyslu, že bychom měli v příští hodině zemřít, TEĎ NENÍ ČAS SE UZAVÍRAT –

Harryho mysl zůstávala prázdná.

Předpokládejme, řekla ta zbývající část, že to podmíníme tím, že jsme tu vyhráli, nebo se z toho aspoň dostali živí. Kdyby vám někdo OZNÁMIL FAKT, že

jste přežili, nebo dokonce vyhráli, že všechno nějak dobře dopadlo, co byste si mysleli, že se stalo –

To není legitimní postup, zašeptal Havraspár, takhle vesmír nefunguje, prostě zemřeme.

Někoho napadne, že jsme se ztratili, pomyslel si Mrzimor, a Pošuk Moody nastoupí s oddílem bystrozorů a zachrání nás. Myslím, že nastal čas přiznat, že nejsme schopnější než obvyklé autority.

Ten způsob záchrany musí nějak vycházet z něčeho, co uděláme my, řekl zbývajíc hlas. Jinak nemá smysl nad tím přemýšlet.

Problém dva, řekl Nebelvír. Harry Potter nechybí, je přímo na famfrpálovém zápase, kde ho každý vidí. Profesor Quirrell na to také myslel, i proto poslal ten falešný vzkaz. Problém třetí. Myslím, že Pošuk Moody a oddíl bystrozorů nedokážou Temného pána porazit, a už vůbec ne dřív, než nás zabije. Nejsem si jistý, jestli by Temného pána, který by bojoval naplno, dokázal porazit celý OUKZ, a Brumbál byl pryč. Problém čtvrtý. Famfrpálový zápas skutečně nebyl narušen, to je nejspíš jediný důvod, proč byl profesor Quirrell vůbec ochoten zkusit něco tak komplikovaného, jako nás s sebou tahat na tuhle výpravu.

Zauvažujme jiným směrem, odvážil se Zmijozel, možná profesor Quirrell zavolá někoho jiného, aby nám přičaroval falešné vzpomínky. Nitrozpyt, Imperius, Confundus a kdoví co ještě, nejsme dokonalým nitroobráncem. Pak by měl Temný pán rozumného – no, trochu – poručíka, kterého by mohl využít. To by mohl být další důvod, proč byl profesor Quirrell tak ochotný prozradit svá tajemství – kdyby věděl, že ty vzpomínky zmizí. Je to také důvod, proč vyjít za dosah bradavických ochran, Temný pán bude moci zavolat Bellatrix, aby se sem přemístila a udělala, co bude třeba...

Celý tento myšlenkový postup je nelegitimní a já se ho odmítám účastnit, řekl Havraspár.

Vskutku krásná poslední slova, řekl poslední hlas. Už sklapni a přemýšlej.

Pod nohama jim ubíhal hrubý kámen chodby, a Harryho boty občas táply do vlhka nebo hrozily uklouznutím na zakřiveném povrchu. Neurony v jeho mozku, které nepřestávaly pracovat, utvářely představu hlasů, které spolu

mluvily a křičely na sebe, přestože Posluchač zůstal otupělý hrůzou a studem.

Nebelvír a Mrzimor vedli debatu o sebevraždě naběhnutím na pistoli Temného pána nebo spolknutím malého drahokamu na Harryho ocelovém prstenu. Nebylo úplně jasné, jestli na tom osud světa bude lépe nebo hůř, když bude Harryho mysl zotročena Temným pánem; pokud měl Temný pán stejně vyhrát, možná by dokonce bylo lepší, kdyby vyhrál rychleji.

A ten poslední hlas pokračoval v mluvení přes to všechno, držel se dokonce i v této hloubce selhání. *Co ještě Temný pán pokaždé řekl normálně a nikdy ne hadím jazykem? Vzpomeneme si? Bylo ještě něco takového, cokoli?*

Bylo to všechno příliš vzdálené v čase, příliš vzdálené v čase přestože se to všechno stalo ještě dnes. Temný pán mu právě teď řekl hadím jazykem, že je čas oživit Hermionu, a pak řekl další věci, všechny normálně, a Harry si je sotva pamatoval, přestože byly právě vysloveny. A předtím... předtím v tom Kruhu ukrytí, profesor Quirrell zasyčel, že bariéra vybuchne, pokud se jí dotkne. A pak profesor obrany normálně řekl, aby si Harry nesundával plášť a nepokoušel se Kruh překročit, normálně řekl, že rezonance by mohla profesora Quirrella zasáhnout, ale Harry bude mrtvý. Normálně řekl, že kdyby se Harry dotkl kouzla a profesor Quirrell si nevzpomněl, jak rezonanci zastavit, zabilo by je to oba...

Předpokládejme tedy, že nás to nezabije oba, řekl poslední hlas. Na Halloween v Godrikově dole bylo tělo Temného pána spáleno a my z toho máme jen jizvu na čele. Předpokládejme, že rezonance mezi námi je smrtelnější pro Temného pána než pro nás. Co když jsme po celou tu dobu mohli Temného pána kdykoli zabít, stačilo se vrhnout dopředu a kdekoli se dotknout rukou jeho odhalené kůže? A pak nám zase začne krváčet jizva, ale to je všechno. Ten pocit „přestaň, nedělej to“ je převzatý z nejhorší vzpomínky Temného pána na chybu v Godrikově dole, na Chlapce-který-přežil se to vlastně nemusí vztahovat.

Probudil se v něm malý náznak naděje.

Probudil se a hned byl zadupán.

Temný pán může klidně zahodit hůlku, hlesl Havran. Profesor Quirrell se může proměnit do své zvěromágské podoby. A i když zemře, Temný pán posedne někoho

jiného a vrátí se, a pak bude za trest mučit naše rodiče.

Možná se nám podaří dostat se k rodičům včas, řekl ten poslední hlas. Možná se nám je podaří ukrýt. Mohli bychom od Temného pána získat Kámen mudrců, kdybychom zabili jeho současné tělo, a ten kámen by mohl posloužit jako jádro odboje.

Temný pán pokračoval kamennou chodbou dál. V ruce pořád držel zbraň. Od Harryho byl vzdálen nejméně čtyři metry.

Když se vrhneme dopředu, díky rezonanci ucítí, že se k němu blížíme, řekl Mrzimor. Rozlétně se rychle vpřed, to umí, má na sobě kouzla na koště, která mu umožní letět. Poletí dopředu, otočí se a vystřelí. O rezonanci ví, tohle už ho napadlo. Není to nic, co by Temný pán opomněl zvážit. Bude na to připraven a bude to čekat.

Pokračujme v této argumentaci, řekl poslední hlas. Předpokládejme, že můžeme volně kouzlit na profesora Quirrella, ale on nemůže kouzlit na nás.

Proč by to měla být pravda? zeptal se Havraspár. Ve skutečnosti máme důkaz, že je to lež. V Azkabanu, když Avada Kedavra profesora Quirrella zasáhla naše kouzlo Patronus, jsme měli pocit, že se nám rozskočí hlava –

Předpokládejme, že to všechno byla jeho magie, která se vymkla kontrole. Předpokládejme, že kdybychom na něj seslali třeba Luminos, nic zlého by se nestalo.

Ale proč? řekl Havraspár. Proč si to myslíš?

Protože, pomyslel si Harry, to vysvětluje, proč mě profesor Quirrell nevaroval, abych na něj v Azkabanu nic nekouzlit. Protože, co si pamatuji, profesor Quirrell nikdy neřekl hadím jazykem, že bych si ublížil, kdybych se na něj pokusil seslat kouzlo. Mohl mi to varování dát, ale neudělal to, i když mi dal spoustu jiných varování. Absence důkazu je slabým důkazem absence.

Bylo ticho, zatímco o tom Harryho části přemýšlely.

My ale nemáme hůlku, řekl Havran.

Možná nám ji někdy vrátí, pomyslel si poslední hlas.

Ale i tak, pomyslel si Harry a šedá beznaděj se vrátila, o rezonanci Temný pán ví. Už si promyslel, co všechno s ní můžu udělat, má připravené reakce. To byla od

začátku moje chyba. Nerespektoval jsem inteligenci Temného pána, nenapadlo mě, že možná ví všechno, co vím já, a vidí všechno, co vidím já, a už s tím vším počítá.

Pak, řekl poslední hlas, za podmínky, že vyhraje, jsme ho museli zasáhnout něčím, o čem neví.

Mozkomoři, nabídl Nebelvír.

Temný pán ví, že dokážeme mozkomory zničit, odklonit a možná i ovládat, řekl Havraspár. Neví sice jak, ale ví, že to dokážeme, a kde bychom teď k čertu vzali mozkomora?

Možná, odvážil se Mrzimor, by se celý systém Temného pána zkratoval rezonancí, kdybychom ho chytili a drželi, mohli bychom obětovat vlastní život, abychom ho navždy zničili.

Blbost, řekl Havraspár. Ale asi neuškodí, když si před smrtí užijeme nějaké příjemné představy, ať už jakkoli hloupé.

Kdyby měl lord Voldemort dost silný strach ze smrti, navrhl Mrzimor, kdyby dost silně chtěl, aby už na smrt nemusel myslet, pak by systém viteálů mohl mít jisté konstrukční nedostatky. Voldemorta nikdy nenapadlo zkoušet své viteály na někom jiném, to by mohlo svědčit o tom, že není schopen o tomto tématu přemýšlet s jasnou hlavou –

Že by jeho strach ze smrti byl jeho osudovou slabinou? řekl Havraspár. To určitě ne. Myslím, že někdo, kdo má přes sto viteálů, by zároveň mohl mít pár dalších pojistek.

Ale Harryho mozek přemýšlel dál.

Skutečná asymetrie v magické rezonanci mezi nimi... se zdála nepravděpodobná, neexistoval žádný důvod, proč by se magie takto měla projevovat. Ale magická zpětná vazba mohla silnějšího čaroděje zasáhnout silněji, mocnější magie rezonovala nebezpečněji. To by mohlo vysvětlovat pozorovanou událost v Godrikově dole (Voldemort exploduje, dítě přežije) a také vysvětlovat pozorovanou událost v Azkabanu (Voldemort těžce postižen zpětnou vazbou své silné magie, prvák Chlapec-který-přežil zasažen lehčí zpětnou vazbou své slabší magie). Nebo pokud by rezonovala pouze sesílatelova magie, mohlo by to také vysvětlovat obě tato pozorování. Také by to dokonce mohlo vysvětlovat, proč profesor Quirrell nijak Harryho před

sesíláním kouzel na něj nevaroval. Ačkoli tu byl ještě jeden zřejmý důvod, proč by se profesor Quirrell vyhýbal nadnesení tématu rezonance; byla to obrovská nápopvěda ohledně záhady Godrikova dolu, pokud by si to Harry dokázal spojit.

Ta část, která byla otupělá smutkem a pocitem viny, této příležitosti využila, aby poznamenala, když už jsou u toho zapomínání, že poté, co se události v Bradavicích zvrtyly, měli opravdu, ale *opravdu* OPRAVDU přehodnotit rozhodnutí, které učinili první čtvrtek na žádost profesorky McGonagallové, *kdy neřekli Brumbálovi o pocitu zmaru, který Harry cítil v okolí profesora Quirrella*. Je pravda, že Harry si nebyl jistý, komu má věřit, dlouho se zdálo pravděpodobné, že Brumbál je ten zlý a profesor Quirrell jeho hrdinná opozice, ale...

Brumbálovi by to došlo.

Brumbálovi by to okamžitě došlo.

Starý moudrý čaroděj s pravým fénixem na rameni by chápal, co to znamená, a Harry mu tehdy nevěřil, Harry mu nepředal všechna důležitá fakta, a důvodem byla naprostá nedbalost, protože nepřehodnotil rozhodnutí, které se svezlo s mnoha dalšími pouhé čtyři dny po začátku školního roku. Měl to označeno jako „něco, co Brumbálovi neříkat“, a dokonce ani po událostech v Azkabanu, dokonce ani po Hermionině smrti, dokonce ani po tom všem dalším si Harry nevzpomněl tu možnost povýšit na úvahu a znovu zvážit, jestli by to nestálo za to.

Harryho zaplavila další vlna žalu a studu, takže chvíli kráčel a poslední hlas zůstával potichu, ale ostatní hlasy radostně zaplnily uvolněné místo.

Po alespoň několika mílech a mnoha šedivých myšlenkách kamenná chodba skončila.

Temný pán vystoupal po kamenných schodech a Harry ho následoval.

Oba vešli do tmavé a vlhké kamenné budovy. Špinavé staré kamenné dveře se otevřely, aniž by se jich dotkli.

Před nimi ležely mramorové desky, které se zvedaly z holé země, a na nich stála jména a data. Náhrobky byly roztroušeny v řadách, které nebyly nikterak úhledné, a zbytek hřbitova byl zdivočelý.

Měsíc nad nimi byl ve více než třech čtvrtinách úplňku a zdál se být jasný, i když ještě nenastala úplná tma.

Harry se při pohledu na hřbitov zastavil. V mozku se mu spustil alarm, který hlásil, že by měl být *kdekoli jinde*, ale neměl žádné možnosti, jak toho dosáhnout. A tak ten alarm řinčel bez odezvy, zatímco za Harrym zapadly kamenné dveře mauzolea.

Temný pán vešel do středu roztroušeného hřbitova. Zastavil se a zatočil hůlkou nad hlavou v malém kruhu.

Ozvalo se dunění a ze země se hladce vznesl oltář, alespoň dva metry široký a z černého kamene pokrytého vytesanými šedými runami. A pak se kolem oltáře zvedlo šest obelisků z tmavého mramoru v pravidelných vzdálenostech a pod odcházejícím soumrakem se temně leskly.

Neodbytný poplach v Harryho mozku zesílil.

„Tohle,“ řekl Temný pán kadenci profesora Quirrella, „je mé pracovní místo, které jsem si vytvořil, aby bylo pohodlně dostupné jak z Bradavic, tak z Prasinek.“ Temný pán mávnul rukou k oltáři. „Tady slečna Grangerová ožije a tady se také znovu narodím do svého pravého těla. Nejdřív se samozřejmě trochu přetvořím. *Kouzla, která ožíví dětsskou dívku, jsou ssnadnějšší v pravém těle.*“ Tato slova doprovázel podivný hadí smích. „*Bud' ssi jisst, že i když některé aspekty vzkříšení dětsské dívky budou podle druhých temné, dětsské dívce to neublíží ani ji to nezošškliví. Bude vypadat jako ona, bude mít ssvou vlasstní myssl a já ani nikdo z mých jí potom neublížíme.*“

Harry měl vyschlo v ústech a jeho mysl fungovala jen s obtížemi. „Prosím, profesore, mohl byste hadím jazykem říct, jaký je váš skutečný záměr při vzkříšení slečny Grangerové?“

„*Chci ti navrátit rady a zdrženlivosst tvé dětsské přítelkyně. Aby opět byla ssoučástí světa, abyss měl zájem o něj pečovat. To je, chlapče, vsskutku ta větš čásst důvodu, proč tuto věc dělám.*“ Tato slova opět doprovázel hadí smích, který vyjadřoval sardonické vědomí jakési obrovské ironie.

V Harrym se vedle mnohem většího zmatku a obav, že dokonalý nitroobránce by mohl lhát i v hadím jazyce, rozhořela malá jiskřička naděje.

Harry nechápal, proč to Temný pán dělá, pokud se v dalším kroku stejně chystá Chlapce-který-přežil zabít nebo zotročit...

Možná jen vůbec nikdy nepochopil profesora Quirrella, možná byl Harryho model Toma Riddlea prostě *úplně mimo*... Možná že Chlapec-který-přežil bude zbaven vzpomínek na poslední den a vysazen někde se zmatenou Hermionou Grangerovou, zatímco lord Voldemort bude dál dobývat svět...?

V Harrym zaplála naděje, ale byla to zmatená naděje, která nedávala žádný smysl. Nesedělo to k Temnému pánovi, který se vysmíval Brumbálovi a smál se jeho porážce. Harry nedokázal přijít na žádný konzistentní popis motivů profesora Quirrella, který by něco takového připouštěl.

Nevím, co se má stát dál.

Temný pán přistoupil k oltáři. Poklekl u něj a vypadalo to, že sáhl hluboko do kamene samotného oltáře, aby z něj vytáhl lahvičku s tekutinou, která v mizejícím světle večera vypadala černá.

Když Temný pán znovu promluvil, jeho hlas zněl úsečně a přesně. „Krev, krev, krev tak moudře skrytá,“ řekl Temný pán.

A obelisky obklopující oltář začaly promlouvat, z nehybných kamenů vycházely hlasy a utvořily sbor s kadencí starší než latinskou.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi.

Hlasy obelisků zazněly ozvěnou po skončení každého verše, jako by nebyly synchronizované. Krev byla vylita z lahvičky a vypadalo to, jako by se v něčem zachytila a zůstala viset nad oltářem, kde se ve vzduchu pomalu rozpínala a nabývala tvaru.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi (emoi).

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi (emoi).

Na oltáři teď spočívala vysoká postava, která i ve světle soumraku vypadala příliš bledě.

Profesor obrany sáhl do svého hábitu a vytáhl malý nepravidelný kousek červeného skla.

Ten položil na vysoké bledé tělo.

Kámen na něm nějakou dobu zůstal ležet, alespoň několik minut. Nepravidelný kus červeného skla nezářil, neblikal ani nijak jinak neprojevoval svou moc.

Pak se Kámen pohnul a na těle se nepatrně otočil.

Profesor obrany Kámen vložil zpět do svého hábitu a vysokou postavu, která nehybně ležela na oltáři, hůlkou štouchl do hrudi a prsty se dotknul očí.

Pak zaklonil hlavu a rozesmál se.

„Neuvěřitelné,“ řekl Temný pán Harrymu důvěrně známým hlasem profesora obrany. „Je stabilní, má ustálenou podobu! Pouhý konstrukt udržovaný magií se dotykem Kamene stal skutečnou substancí! A přesto jsem nic necítil! Nic! Obával jsem se, že jsem byl oklamán, že jsem dostal falešný Kámen, ale substance je skutečná podle všech mých zkoušek! Uznávám, že to je i na mé poměry nadpozemské.“

Pak profesor obrany pětkrát obešel oltář a něco recitoval, příliš potichu, než aby to Harry slyšel.

Temný pán vložil svou hůlku do ruky postavy ležící na oltáři.

Pak položil obě své ruce tělu na čelo.

Temný pán promluvil. „*Fal. Tor. Pan.*“

Bez varování náhle celý hřbitov osvítilo světlo, jako by udeřil blesk, a Harry se zapotácel o krok zpět a ruce mu bezděky vyletěly k čelu. Měl pocit, jako by ho někdo udeřil nebo ho do jizvy bodla vosa.

Profesor obrany se zhroutil.

A nesprávně vysoká postava na oltáři se posadila.

Postava se plynule otočila a postavila na zem, kde byla nejméně o hlavu vyšší než normální člověk. Končetiny měly jen poskrovnou svalů, byly hubené a bledé, ale působily dojmem strašlivé síly.

Harry udělal další krok zpět, ruce pořád přitisknuté k jizvě. Přestože je dělila velká vzdálenost, Harry cítil ve vzduchu děsivou úzkost, jako by pocit zmaru byl doteď *rozostřený* a nyní se soustředil do fyzické bolesti v jizvě na Harryho čele.

Takhle měl Voldemort vypadat? Ten nos vypadal, jako by během procesu vzkříšení došlo k nějakému *výpadku* –

Příliš vysoká postava zaklonila hlavu, zasmála se, zvedla ruce a hůlku a podívala se na ně. Když se levá ruka doširoka rozevřela, připomínala bledého pavouka se čtyřma příliš dlouhýma nohama, a prsty hladily hůlku, kterou držela druhá ruka. Ze hřbitova se zvedlo listí a začalo tančit kolem nesprávně vysoké postavy, obklopilo ji a ošatilo, když utvořilo košili s vysokým límcem a splývavý hábit. Lord Voldemort se smál dál. Přesně ten bezděčný smích, který si Harry pamatoval vycházet z vlastního hrdla během mozkomorovy noční mûry, shodný laděním i barvou.

Rudé oči odrážely slábnoucí soumrak a jejich zorničky byly rozříznuté jako kočičí.

Postava, kterou Voldemort opustil, se s třasem zvedla ze země a Quirinus Quirrell hlasem, který Harry sotva slyšel, zaúpěl: „Svobodný – konečně svobodný –“

„*Mdloby na tebe,*“ řekl Voldemortův vysoký chladný hlas a Quirinus Quirrell byl sražen k zemi; pak byl mávnutím Voldemortovy druhé ruky zvednut a odhozen.

Voldemort poodešel od oltáře, pak se obrátil a podíval se na Harryho. V Harryho jizvě se rozhořela bolest.

„Bojíš se, chlapče?“ zasyčel Voldemort, jako by se i v lidské řeči Temného pána ozýval podtón hadího jazyka. „Dobře. Polož dívku na oltář a zruš její přeměnění. *Přišel čas, abych ji oživil.*“

Opravdu se to stane? Opravdu se k tomu schyluje?

Harry polkl, svůj strach ovládal jen díky tomu náznaku nemožné naděje uprostřed všeho toho zmatku, a přistoupil k oltáři. Vyzul si levou botu a levou ponožku a sundal si prsten, do kterého byla přeměněná Hermiona Grangerová, tvarově shodný s prstenem, který Harry dostal jako nouzové přenášedlo. V Harrym se objevil záchvěv lítosti, že díky tomu teď nemá přenášedlo skutečné, ale byl to jen záchvěv; jestli měl Severus pravdu, výše postavení Smrtijedi proti přenášení běžně sesílali bariéry. Za Harrym se znovu zasmál Voldemort, což znělo jako překvapené uznání.

„Potřebuji svou hůlku, abych mohl zakouzlit *Finite*,“ řekl Harry nahlas.

„To tedy *nepotřebuješ*.“ Hlas byl vysoký a krutý. „Naučil ses udržovat přeměnění bez hůlky, jen dotykem. Stejně tak své přeměnění můžeš bez hůlky přerušit tím, že necháš vyschnout magii, kterou na udržení používáš. Udělej to.“

Harry polkl a dotkl se prstenu na noze. Musel to zkusit třikrát a pročistit si mysl, než se mu podařilo vytlačit svou magii z prstenu, stejně jako se předtím naučil, aby do prstenu malý pramínek magie proudil.

Ukončení kouzla tak probíhalo mnohem pomaleji než u *Finite Incantatem*, jako zrychlený opak nějakého přeměňování. Prsten se deformoval, sléval a rozšiřoval. Měnil se jeho povrch i barvy.

Na oltáři ležely na boku dvě třetiny mrtvé dívky, jedna ruka sklouzla přes okraje oltáře, tak, jak ji zanechalo ukončení přeměny. Z rozkousaných pahýlů jejích stehen teď netekla žádná krev. Mrtvá dívka měla tvář Hermiony Grangerové, ale zkroucenou a bledou. Byla taková, jakou ji Harry viděl předtím ve skladu ošetrovny, kterýžto obraz se mu vypálil do mozku během dlouhých třiceti minut přeměňování, obraz, který reprodukoval během čtyř ještě delších hodin, aby přeměnil náhradu. Mrtvá dívka byla nahá, protože její šaty k ní nepatřily a nebyly přetvořeny.

Ten pohled vyvolal vzpomínky na hodiny strávené na ošetrovně a na noční můry, které následovaly a které Harry všechny potlačil.

„Odstup dál,“ ozval se Voldemortův vysoký hlas. „Teď je to na mně.“

Harry polkl a ustoupil od oltáře k ústí dlouhé chodby, kde stál předtím. „Její tělo má – mělo by mít – kolem pěti stupňů Celsia, na které jsem ji zchladil, aby nedošlo k poškození mozku –“ Harryho vlastní hlas měl kolísavou výšku. *Opravdu se to chystá udělat? Opravdu?* Musel v tom být nějaký háček a Harry ho prostě neviděl. Voldemort řekl, že Hermioně neublíží ani on, ani nikdo z jeho lidí, že její tělo a mysl budou její vlastní – *proč?*

Voldemort znovu přistoupil k oltáři a mávnutím ruky poupravil tělo před sebou tak, aby přes oltář leželo rovně. Temný pán promluvil vysokým hlasem s monotónní přesností: „Maso, maso, maso tak moudře skryté.“

Obelisky začaly znovu ševelit.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma hou emoi (emoi).

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma hou emoi (emoi).

Z pahýlů dívčinyých stehen vytékalo nové maso, valilo se vpřed jako bahno a tuhlo.

Obelisky přestaly zpívat. Na oltáři ležela celá, nahá postava.

Nevypadala ale jako Hermiona. Hermiona Grangerová by měla stát a mluvit a měla by mít svou bradavickou uniformu.

Voldemort zvedl ruku a pak zasyčel, jako by ho něco rozčílilo. Násilným gestem způsobil, že se hábit na ležícím těle Quirinuse Quirrella roztrhl, což zničilo jeho fialovo zelenou kravatu a sako z něj bylo svlečeno a přeneseno k místu, kde stál Voldemort. Nějaká část Harryho sebou trhla, když viděl Temného pána Voldemorta útočit na profesora Quirrella.

Voldemort zabořil ruku do saka, které sebou škubalo, jako by to byl jeho konec, a pak na zem vedle sebe vytřepal obsah kapes. Vypadl Harryho váček, obraceč času, koště, Voldemortova pistole, plášť a řada amuletů, prstenů a dalších, podivnějších věcíček, které Harry nepoznával.

A úplně nakonec kousek červeného skla, který byl položen na Hermionu Grangerovou a ponechán, aby na ní zůstal ležet.

Minuty ubíhaly. Temný pán si z hromádky věcí vedle oltáře na sebe vzal amulet; z hromádky také vzal čtyři krátké dřevěné tyče s řemínky, které si upevnil pod roucho na paže a stehna. Pak se Temný pán vznesl do vzduchu, kde se pohyboval vlevo, vpravo, nahoru a dolů. Zpočátku se zdálo, že je trochu nestabilní, ale jeho let se posléze ustálil.

Kousek červeného skla jako by se malinko pootočil.

Temný pán Voldemort se snesl na zem a hůlkou štouchl do těla Hermiony Grangerové.

„Zdá sse, že tu máme problém,“ zasyčel Voldemort.

V Harryho mysli už bylo očekávání zrady nebo jiného selhání tak silné, že potvrzení přišlo jen jako tupý šok namísto ostrého. *„Jaký problém?“*

„Dívčino tělo je obnoveno. Ssubstance je opravena. Ale nemá magii ani život... je to tělo mrtvého mudly.“ Voldemort se otočil od oltáře a začal přecházet sem a tam. *„Úplný rituál by to vyřešil. Ale to by vyžadovalo čas... čas a krev jejího nepřítele, ale nemyslím si, že Draco Malfoy už by tu roli zastal, a vlastní krev si*

nedobrovolně vzít nemohu... taková bláhovost.“ Voldemortův hlas zněl jako nižší sykot. „Bláhovost, měl jsem to vědět a připravit se. Její mozek by šlo probudit elektrickým šokem jako v mudlovské medicíně... ale vrátila by se jí magie? Nevím, tuším, že pokud se probudí jako mudla, už jí zůstane. Přesto lepší nápad nemám.“ Temný pán zvedl hůlku –

„Počkejte!“ vyhrkl Harry a cítil, že se mu vrací naděje. *Potřebuje jiskru života a magie, jiskru, která ji nastartuje...*

Voldemort se otočil a podíval se na něj. V jeho hadím obličejí se zračilo jisté překvapení.

„*Mysslím, že mám něco, co by mohlo fungovat,*“ zasyčel Harry. „*Potřebuju hůlku. Nemám v úmyslu ji použít proti tobě.*“ Harry neřekl nic o tom, že by očekával, že se jeho úmysly nezmění; prostě ten nápad vyhrkl dost rychle na to, aby si ještě nevytvořil konkrétní záměry.

„No,“ zasyčel Voldemort, „tak to bych chtěl vidět.“ Temný pán sáhl do hromady věcí u oltáře a zvedl Harryho zabalenou hůlku. Ta byla hozena, pak klouzala vzduchem a pak spadla Harrymu k nohám; a pak se Temný pán vznesl zpátky a hromádka věcí se plynule povznesla dozadu s ním.

Harry rozbalil hůlku a vykročil vpřed.

Máme zpátky svou hůlku, to je první krok, řekl poslední hlas, hlas naděje.

Žádná část Harryho netušila, co by mohl být druhý krok, ale nic to neměnilo na tom, že první krok byl splněn.

A Harry stál u kamenného oltáře osvětleného soumrakem, před upraveným tělem Hermiony Grangerové, která byla pořád nahá a mrtvá.

„Lorde Voldemorte,“ řekl Harry, „prosím, dejte jí nějaké šaty. Dost mi to pomůže.“

„Povoleno,“ zasyčel Voldemort. Bolest v Harryho jizvě se rozhořela, když se nahé dívčí tělo vzneslo do vzduchu, pak se znovu rozhořela, když kolem ní zatančilo mrtvé listí a ona byla oblečena do zdánlivě bradavické uniformy, i když lemování bylo červené místo modrého. Hermiona Grangerová si založila ruce na hrudi, nohy se jí narovnaly a tělo se sneslo zpátky dolů.

Harry se na ni podíval.

Ted', když zase vypadala jako člověk, se na ni mohl soustředit.

Vypadá, jako by spala, ne jako mrtvá. Vyžadovalo to vědomé úsilí, aby člověk hledal dech, neviděl ho a vyvodil z toho závěr. Pokud šlo o okamžité vnímání... Hermione klidně mohla být zrovna teď živá.

Nebylo pochyb o tom, že by Hermione Grangerová tuto situaci jako celek neschvalovala. Neznamenalo to ale, že by raději zůstala mrtvá, kdyby mohla být naživu, i kdyby všechno ostatní zůstalo stejné. I když to už možná nezůstalo.

Protože si přeješ žít, protože podle mého nejlepšího odhadu by sis přála žít...

Harry natáhl třesoucí se levou ruku a dotkl se Hermionina čela. Teď už bylo teplejší než dostatečně chladných pět stupňů Celsia; buď Voldemort zvýšil její tělesnou teplotu na normální, nebo to udělala sama magie rituálu. Což znamenalo, že Hermionin mozek je momentálně zahřátý a když už jsme u toho, stále bez kyslíku.

V tu chvíli už toho měl dost, a tlak naléhavosti narostl.

Harryho nohy zaujaly postoj, jeho hůlka se rozmáchla a zamířila na mrtvé tělo Hermiony Grangerové. *Jediné*, co bylo na Hermionině těle špatně, bylo to, že bylo mrtvé; všechno ostatní bylo v pořádku, jen tuto jedinou věc bylo třeba změnit.

Tohle není místo pro tebe, smrti.

„*Expecto*“, vykřikl Harry a cítil, jak jeho *magie* i *život* stoupají do kouzla Patronus, které bylo poháněno obojím, „*PATRONUM!*“

Dívku v bradavické uniformě obklopila planoucí aura stříbrného ohně, jak se v ní zrodil Patronus.

Harry se zapotácel, když ucítil *propad*, úbytek. Intuice nebo vzpomínka na Toma Riddlea Harrymu napověděly, že život a magie, které právě vtekly do Hermiony, se mu už nikdy nevrátí. Nebyl to všechn jeho život ani všechna jeho magie, to ani náhodou, nebyl čas vynaložit tolik, ale to, co právě vydal, bylo navždy pryč.

A Hermione Grangerová dýchala, jako by spala, rytmické nádechy a výdechy. Soumračná obloha byla ještě temnější a Harry nerozeznával, jestli se Hermioně vrací barva, ale měla by, rozhodně by měla. Vypadala, že klidně spí, a nebylo to

proto, že mrtví vypadají, jako když spí, bylo to proto, že skutečně spala a její tělo bylo v pořádku a nic ji ve spánku nebolelo.

Část Harryho, která se předtím nějak nedokázala ozvat, tiše upozornila, že jsou pořád ještě na hřbitově, že situaci má pořád ještě pod kontrolou nedávno vítězný lord Voldemort a že jeho domněnka o tom, že Hermione chce být naživu, je jen domněnka.

Harry se přesto usmíval a pomalu sklonil hůlku. Oslavný ohňostroj, který se mu začal odehrávat v hlavě, se držel zpátky, Harry nekřičel a neběhal v malých kruzích jako profesor Kratiknot, ale tohle –

Tohle –

TOHLE, řekl si Harry nahlas v duchu, *TOHLE je slušný Krok Dva.*

„Zajímavé,“ řekl chladný vysoký hlas. „Tvůj Patronus čerpá z tvého života i magie... Nebo si to aspoň myslím, protože je příliš silný na to, abys ho jako prvák zvládal živit jen magií. A přesto v tom musí být něco víc, protože na tohle by nestačilo jen tak nějaké životem poháněné kouzlo... byla tvoje šťastná myšlenka představa, že se vrací k životu? Stačilo to?“ Lord Voldemort si opět pohrával s hůlkou a v kolmých rudých zornicích se zračil temný zájem. „Mám podezření, že si budu připadat dost hloupě, až to kouzlo konečně pochopím, někdy během své věčnosti. Teď od té dívky odstup. *Mám v úmyslu udělat ještě něco, abych jí dal co největší ššanci na další život.*“

Harry neochotně ustoupil, a pocit napětí se mu začal vracet. Málem při tom zakopl o náhrobek, zatímco Temný pán pokračoval v chůzi vpřed.

Temný pán stanul před oltářem a položil Hermioně Grangerové prst na čelo.

Pak Temný pán poklepal prstem na čelo Hermiony Grangerové a řekl hlasem tak tichým, že ho Harry skoro neslyšel: „*Requiescus.*“

Voldemort mávl rukou na jeden z obelisků, který se začal naklánět, až ležel na zemi špičkou ven. „Vskutku fascinující,“ zasyčel Voldemort. „Je živá a má magii a není to další Tom Riddle. Trochu jsem se obával, že to bys z ní mohl udělat.“

V Harrym opět stoupalo napětí. Schoval si hůlku zezadu za opasek kalhot, *nechtěl* Voldemortovi připomínat, že ji má pořád u sebe. „Co s ní teď děláte?“

Další obelisk se obrátil a ležel na zemi. „*Exisstuje sstarý, ztracený rituál, obětující magického tvora, aby přenesl jeho magickou podstatu na ssubjekt. Omezení jsou velká. Přenos je dočasný, jen na několik hodin, a ssubjekt zemře, když se přenos vyčerpá. Ale s Kamenem to bude trvalé.*“

Čtyři obelisky ležely rovnoměrně rozmístěné na zemi; zbylé dva obelisky byly odlevitovány pryč.

Voldemort už si sáhl do úst, když se na sebe podíval a znovu otráveně zasyčel. Ukázal na bezvědomá ústa Quirinuse Quirrella a z Quirrellových úst vyplavaly dva zuby, v přicházející noci téměř neviditelné. Jeden z nich zamířil na hromádku předmětů, druhý se vznesl před oltář.

O chvíli později Harry vykřikl a o krok ustoupil.

Obrovský a znetvořený, hrbolatá kůže, nohy tlusté jako kmeny stromů, malá hlava, která vypadala jako kokosový ořech posazený na balvanu.

V kruhu obelisků stál horský troll, nehybný, jako by spal ve stoje.

„Co to děláte?“

Voldemort měl ústa roztažená v širokém úsměvu; vypadalo to *příšerně*, jako by měl příliš mnoho zubů. „*Obětují svou záložní zbraň a dětská dívka získá trollovu regenerační sílu. Přeměňovací nevolnost je proti tomu nic, pokud by nebyla napravena předchozím rituálem. A dětskou dívku už nezabije žádný nůž, ani řezací kouzlo, ani nemoc.*“

„Proč – proč to děláte?“ Harrymu se třásl hlas.

„*Nemám ani v nejmenším v úmyslu nechat dětskou dívku znovu zemřít, když už jsem vynaložil tolik úsilí, abych ji vzkřísil.*“

Harry polkl. „Jsem velmi zmatený.“ Mělo to znamenat, že se Voldemort cvičí v *konání dobra*? Tato hypotéza se nezdála být dostatečným vysvětlením.

„Drž se dál,“ řekl Voldemort chladně. „Tento rituál je temnější než ten předchozí.“ Temný pán začal recitovat nové kouzlo, jemnější slabiky, které prosakovaly vzduchem jako by byly živé, a Harry, který pocítil nový nával obav, ustoupil dozadu.

Pak Harry hlasitě vykřikl, když mu v jizvě znovu zahořela bolest. Horský troll se na místě, kde stál, rozpadl, napřed z něj zůstal jen popel visící ve vzduchu,

pak prach, a pak se zdálo, že se prach rozplynul, aniž by někam odletěl; byl pryč.

Hermiona Grangerová klidně spala dál, ať už na ni Voldemort seslal jakékoli uklidňovací kouzlo, stačilo to.

„Hm,“ řekl Harry tichým hlasem. „Fungovalo to?“

„Diffindo.“

Harry s přidušeným výkřikem vykročil vpřed a pak se zarazil, protože mu došlo, že by to byla hloupost, a rána, kterou náhle řezací kouzlo rozřízlo na Hermionině noze, se zavřela téměř stejně rychle, jako vznikla. Za několik vteřin zbyla jen krev na kůži kolem.

Kámen byl znovu položen na Hermionu a po chvíli se otočil. Voldemort se znovu rozesmál a přejel nad ní rukou. „Zázračné.“

Pak byl do kruhu obelisků dolevitován další zub a o okamžik později stál na místě, kde předtím stál troll, jednorožec s otupělýma očima a skloněnou hlavou.

„Cože?“ Harry řekl. „Proč jednorožec?“

„Ssíla krve jednorožce udržovat život je vynikající kombinace sse sschopnossti trolla sse regenerovat. Dětská dívka sse ode dneška bude muset bát jen Zlohně a Ssmrtící kletby.“ Ozval se hadí smích. *„Vedle toho mi ten náhradní jednorožec prosstě zbyl, tak ho asspoň nějak využiju.“*

„Jednorožčí krev má vedlejší účinky –“

„To jen tehdy, když ssi moc jednorožčí krve pro ssebe uzme někdo další. Toto kouzlo způsobil, že ssíla jednorožce bude patřit dětsské dívce, jako by sse ss ní narodila.“

Znovu se ozvalo ponuré recitování a slova znovu začala prosakovat vzduchem.

Harry se díval a ani v nejmenším to nechápal.

Kašlat na chápání, na co se dívám?

Vidím, jak Temný pán Voldemort vynakládá obrovské úsilí, aby vzkřísil a udržel naživu Hermionu Grangerovou. Jako by si myslel, že jeho vlastní život závisí na tom, že Hermione Grangerová zůstane naživu.

Zmatené části Harryho hledaly nějaký postup, který by mohly následovat. ‚Udělej předpověď na základě své nejlepší současné hypotézy‘ byla první myšlenka, která ho napadla, ale nezdálo se, že by to někam vedlo. Děj příběhu se nevyvíjel tak, jak by měl, když už padouch zvítězil.

V jizvě znovu zahořela bolest jako úder do Harryho čela. Jednorožec se zakymácel a pak se rozpadl stejným způsobem, jako předtím troll.

Temný pán znovu položil kámen na Hermioninu postavu a sevřel kolem něj její ruce.

Voldemort tento nezajímavý proces chvíli pozoroval, pak se otočil, zatímco na ní Kámen stále ležel, a v hrdle mu zahučelo. „Ach, ano,“ zasyčel Voldemort. „To by bylo nanejvýš vhodné. Máš ještě ten deník, co jsem ti dal, chlapče? Ten deník slavného vědce?“

Harrymu chvíli trvalo, než si uvědomil, o čem Voldemort mluví. Ten vzácný dar od přítele dostal tehdy v říjnu, v Maryině sídle v Maryině místnosti. Ta myšlenka měla vyvolat vlnu strašného smutku po tom ztraceném nebo nikdy neexistujícím profesoru Quirrellovi; ale těch emocí už bylo dost a jeho mozek je prozatím odložil stranou.

„Ano,“ řekl Harry nahlas. „Myslím, že je v mém váčku, můžu se podívat?“ Harry *věděl*, že ho ve váčku má. Nacpal do váčku všechno, co by snad kdy mohl potřebovat, co vlastnil nebo co si koupil, i všechno, co by mohl být questový předmět.

Z hromádky věcí u oltáře se vznesl Harryho váček ze scvrčcí kůže a byl hozen Harrymu k nohám.

„Deník Rogera Bacona,“ řekl Harry a sáhl dovnitř pro deník, který se objevil. Profesor Quirrell řekl, že deník by vyšel bez úhony i z ohně, a tak ho Harry hodil směrem k Voldemortovu oltáři. Ani při tom nemrkl; byly důležitější věci, o které si musel dělat starosti, než bylo slušné zacházení s knihami, dokonce i s touhle.

Voldemort vzal deník do ruky, prohlížel si ho a vypadal, že je zcela zaujatý.

Harry si váček tak tiše a nenápadně, jak jen to dokázal, připevnil vzadu na opasek poblíž místa, kam si předtím zasunul hůlku.

Třetí krok, váček.

„Ano,“ zasyčel Voldemort, zatímco listoval stránkami deníku, „tohle bude úplně stačit.“ Kámen se mírně pohnul a Temný pán si ho druhou rukou opět uložil do svého hábitu.

„Jaký byl váš záměr s tím deníkem?“ zeptal se Harry, když měl váček připevněný k opasku a obě prázdné ruce položil tak, aby na ně Voldemort zase viděl. „Napřed jsem ho trochu zkoušel překládat, ale šlo to pomalu –“ Vlastně to šlo nesnesitelně pomalu a Harry si našel jiné priority.

„*Deník byl přesně tím, čím sse zdál být, darem, který tě měl přiklonit na mou stranu.*“ Voldemort dělal ve vzduchu složitá gesta hůlkou a ani se nedíval, co jeho ruka dělá, protože v druhé ruce držel deník. Harrymu se na okamžik zdálo, že vidí, jak ruka zanechává ve vzduchu temné stopy, ale měsíční světlo bylo příliš slabé na to, aby si mohl být jistý. „A teď, můj drahý chlapče,“ Voldemortův vysoký hlas byl protkán chmurným pobavením, zatímco jeho hůlka nenuceným gestem zaťukala na čelo Hermiony Grangerové, „proměním tento deník v mnohem cennější dar, v symbol toho, kolik moudrosti jsem od tebe získal. Nikdy bych totiž nechtěl, abys byl ochuzen o rady a rozvahu Hermiony Grangerové, nikdy, dokud budou hvězdy naživu. *Avadakedavra.*“

Zelený záblesk smrtící kletby vyšlehl rychleji, než by Harry dokázal seslat kouzlo Patronus, rychleji, než by se dokázal pohnout, a už bylo po všem, když Harry vykřikl a sáhl po hůlce.

Bezvědomé tělo Quirinuse Quirrella sebou ani ve smrti neškuslo. Zelené světlo do něj udeřilo, aniž by se stalo cokoli dalšího.

Ve vzduchu jako antisvětlo ve stopách, které předtím vytvořil Voldemort, zářila temnota, a Deník Rogera Bacona potemněl, jako by se na něj vplížila hniloba, zatímco kolem postavy Hermiony Grangerové se ve vzduchu objevilo chvění.

Bolest v Harryho jizvě se ohromně rozhořela, jako kdyby mu čelo označili cejchem, a donutila Harryho bezmyšlenkovitě uskočit stranou, když se reflexy Toma Riddlea chopily kontroly.

A Voldemort začal křičet a vrískat, upustil deník na zem, držel se za hlavu a ječel.

Šance –

To řekl hlas poslední naděje, zatímco se Harry horečně snažil myslet a chápat. Nemělo *smysl* pokoušet se teď Voldemorta zabít, mohlo ho to jen *rozčlít*, zbraně ho nemohly zabít, dokud mu zůstával některý ze stovek viteálů

–

Přesto se zdálo, že by stálo za to Voldemorta dočasně zbavit těla, vzít Kámen a Hermionu a utéct.

Harryho pravá ruka už se chopila hůlky. Levou rukou si za zády nešikovně sáhl do váčku a začal v tichosti prsty ukazovat čtyři písmena.

„Ne!“ vykřikl Voldemort. Spustil ruce z hlavy a omámeně zíral na Hermionino tělo. „Ne, ne!“

Předmět z váčku mu vskočil do ruky a Harry začal co nejplynuleji postupovat vpřed a zmenšovat vzdálenost mezi nimi na míru, která se podle jeho zběžných pokusů dala zvládnout.

„Můj velký výtvor –“ zalapal po dechu Voldemort, jeho vysoký hlas zněl zpanikařeně. „Dva různé duchové nemohou existovat v jednom světě – je pryč, je oddělen! Viteál, musím si hned vytvořit viteál –“ Voldemortův pohled padl na stále spící postavu Hermiony Grangerové a začal zvedat hůlku do vzduchu a provádět stejná gesta jako předtím.

Harry zvedl svůj kolt a třikrát stiskl spoušť.

112. Selhání, část 2. – Znamení zla `{{"chapter":112,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/112-selhani-cast-2", "id":46010}}`

Už když Harry zbraň zvedal, *věděl, že dělá chybu*, jeho přední mozek to viděl a snažil se ruku zastavit, ale ta nepříjemná jistota se nestihla rozšířit dost rychle na to, aby zabránila prstu stisknout spoušť –

Ozvěna výstřelů na hřbitově dozněla.

Zlomek vteřiny před tím, než Harry stiskl spoušť, Voldemort švihl hůlkou dolů a ze hřbitovní země se mezi nimi zvedla široká stěna hlíny, která všechny tři kulky zachytila.

Okamžik nato se Harrymu v jizvě rozhořela bolest a na kůži začal cítit plazivý pocit, a pak Harrymu zmizelo pouzdro, oblečení, zbraň, všechno kromě hůlky, takže zůstal nahý, měl jen hůlku v pravé ruce a brýle, které si kouzlem přilepil na nos. Ocelový prsten byl z malíčku levé ruky stažen tak bezohledně, že poškodil kůži, a odnesl i přeměněný drahokam.

„Tohle,“ ozval se Voldemortův hlas zpoza hliněné stěny, „bylo *naprosto* předvídatelné. Opravdu si myslíš, že kdyby byla narušena moje nesmrtelnost, nahlas bych vykřikl, abys to slyšel? Opravdu, ty hloupé dítě? Skloň hůlku a už ji nezvedej, nebo na místě zemřeš.“

Harry polkl a zamířil hůlkou dolů. „Byl byste ze mě zklamaný,“ řekl Harry a jeho vlastní hlas byl teď nezvykle vysoký, „chci říct, kdybych propásl takovou příležitost.“ Nebyl čas přemýšlet a Harryho ústa pracovala na autopilota ve snaze uklidnit zlého vládce, který k vám možná chová otcovské city a kterého se vám právě nepodařilo zavraždit.

Voldemort vystoupil zpoza hliněné zdi a usmál se tím svým strašlivým úsměvem, který jako by obsahoval příliš mnoho zubů. „Slíbil jsem, že na tebe nevztáhnou ruku ani hůlku, chlapče, pokud ty nevztáhneš ruku nebo hůlku na mě.“

„Použil jsem kulky,“ řekl Harry a hlas měl pořád vysoký. „To není pěst ani kouzlo.“

„Moje kletba to vidí jinak. Tohle byl kousek skládačky, který jsi přehlédl. Myslel sis, že mír mezi námi nechám záviset jen na náhodě? Než jsem tě stvořil, zakouzlil jsem kletbu na sebe a na všechny další Tomy Riddly, kteří ze

mě vzejdou. Kletbu, která měla zajistit, že nikdo z nás neohrozí nesmrtelnost druhého, dokud se dotyčný nepokusí ohrožit naši vlastní. A jak bylo pro to směšné fiasko typické, kletba nakonec zřejmě spoutala mě, ale na nemluvně, které teprve přišlo o své já, se nijak nevztahovala.“ Tichý, vražedný smích. „*Ale ty sseš právě teď pokussil ukončit můj život, hlupáčku. Teď je kletba zrušena a já tě mohu zabít, kdykoli sse mi zachce.*“

„Aha,“ řekl Harry. *Proto* mu Voldemort povyprávěl o svém systému viteálů – aby připravil chvíli, kdy se Harry vědomě pokusí narušit jeho nesmrtelnost. Harrymu se v hlavě horečně honily různé možnosti, ale žádná z nich se nezdála být užitečná. Harry v měsíčním světle viděl, že jeho váček, jeho oblečení, to všechno teď leží na další hromádce u oltáře, mimo dosah. „A teď mě tedy zabijete?“ Harry dál měl svou hůlku, na tu pravděpodobně Temný pán nemohl seslat své vlastní kouzlo, ani na jeho brýle, kvůli rezonanci. *Vrhnout nejdřív vlastní kouzlo? Ne, Voldemort prostě švihne hůlkou dolů, aby vytvořil další štít, a pak mě zastřelí – co ještě zbývá? CO ZBÝVÁ?*

„Opět, hlupáku. Kdyby mezi námi nezůstávaly další nedořešené záležitosti, už bys byl mrtvý.“ Hliněná stěna se s dalším gestem hůlky rozpadla a Voldemort se plynule vrátil k hromádce předmětů u oltáře, kde natáhl ruku a do té vletěl deník Rogera Bacona. „*Tohle je sskutečný viteál dětské dívky, má vlastní vylepšená verze.*“ V druhé ruce se mu objevil pergamen. „*Tohle je rituál pro její vzkříšení, pokud by ho bylo třeba opakovat. Insstrukce jsou poctivé, žádné passti. Pamatuj, že duch té dívky ssi nemůže ssvobodně poletovat, kámen vzkříšení je můj viteál, ne její. Neztrať její viteál, jinak v něm její duch bude uvězněn.*“ Voldemort se sehnul, zvedl Harryho váček a vložil do něj deník i pergamen. „*Pamatuj ssi to pro případ, že by sse teď dál něco pokazilo.*“

„Nechápu, co se děje,“ řekl Harry. Nic jiného mu nezbývalo. „Prosím, vysvětlete mi to.“

Temný pán si nyní Harryho prohlížel zachmuřeným pohledem. „*Když dívka zemřela, byl jsem ve sspolečnossti školní věštkyně, a ssslyšel jsem prorocství, že sse sstaneš násstrojem ohromné zkázy. Sstaneš sse hrozbou, jakou ssi nelze předsstavit, sstrašnější než apokalypssa. Proto jsem sse tak dlouho ssažil napravit ussmrcení té dívky a zajiistit, aby zůstalo napraveno.*“

„Jste,“ cože „jste si jistý,“ cože.

„*Neodvažuji sse ti říct nic bližšího. Proroctví, které jssem o ssobě sslyšel, mě dovedlo k jeho naplnění. Nezapomněl jssem na tu katasstrofu.*“ Voldemort od Harryho ustoupil dál, rudé štěrbiny v očích upřené na Chlapce-který-přežil, zbraň pevně v levé ruce. „*Toto vše, co jssem tu udělal, jssem udělal, abych tomu ossudu zamezil v každém možném bodě. Jesstli mě ossud donutí sselhat v dalších krocích, pak sse ty idiotsské dítě prorokované desstrukce mussíš ssám zabít, abyss dětsskou dívku zachránil. Jinak všechno, čeho si vážíš, zemře tvým vlasstním přičiněním.*“

„Já,“ Harryho hlas stoupl o oktávu, „já,“ o další oktávu, „já bych nikdy nic takového neudělal, fakticky!“

„*Ticho, hlupáku. Zússtaň zticha, dokud ti nedám ssvolení mluvit. Drž hůlku sskloněnou a nezvedej ji, dokud nedovolím. Jinak na mísstě zemřeš a uvědom ssi, že to říkám hadím jazykem.*“ Voldemort znovu sáhl do oltáře.

Harryho mysl na okamžik nedokázala zpracovat, co vidí, ale pak si uvědomil, že Voldemort drží lidskou ruku, useknutou u ramene; ruku, která se zdála příliš hubená.

Temný pán přitiskl hůlku na maso nad loktem useknuté ruky a prsty sebou zaškubaly, jako by byly živé; v matném měsíčním světle Harry viděl, jak se na mase ruky těsně nad loktem objevil tmavý symbol.

O několik vteřin později se na hřbitově spolu s prasknutím přemístění objevila první postava v kápi. Chvilí nato se ozvalo další prasknutí a pak další.

Postavy v kápích měly stříbrné masky podobné lebkám a hábitům pod nimi jako by se měsíční světlo vyhýbalo.

„Mistře!“ zvolal jeden z černých hábitů, třetí příchozí. Zpoza stříbrné lebky se hlas ozýval se zvláštním zabarvením. „Mistře – už je to tak dlouho – ztratili jsme naději –“

„Ticho!“ vzkřikl vysoký hlas Temného pána Voldemorta. Příliš vysoká postava už ničím nepřipomínala profesora Quirrella. „Namiřte své hůlky na Chlapce-který-přežil, a sledujte ho! Nenechte se ničím rozptýlit, ničím! Okamžitě ho omračte, kdyby se pohnul nebo začal mluvit!“

Ozývala se další prásknutí. Mezi hroby, za stromem, ve všech stinných prostorách se objevovaly další černé hábity, všechny v kápích a maskách. Někteří z nich s výkřiky radosti, které ale mnohdy zněly poněkud nuceně; jiní se vydali vpřed, jako by chtěli pozdravit svého Mistra. Voldemort jim všem dával podobné instrukce, až na to, že některým přikázal, aby na Harryho Pottera seslali Cruciatu, pokud se pohne, jiným, aby Chlapce-který-přežil, spoutali, dalším řekl, aby na něj stříleli kouzla a kletby, jiným, aby rušili chlapcova kouzla.

Harry napočítal třicet sedm prásknutí, než se zdálo, že se další černé hábity s maskou lebky přestaly objevovat.

Všichni teď drželi své hůlky namířené na Harryho a seřadili se před ním do půlkruhu, aby nestříleli jeden na druhého.

Harry dál mířil hůlkou dolů, protože mu bylo řečeno, že pokud se ji pokusí zvednout, zemře. Mlčel, protože mu bylo řečeno, že když se pokusil promluvit, zemře. Snažil se v klesající noční teplotě netrást, protože byl nahý a bylo čím dál chladněji.

Víš, ozval se v Harrym poslední hlas, hlas naděje, *myslím, že tohle už je moc i na mě.*

113. Závěrečná zkouška – Neporušitelný slib `{{"chapter":113,` `"link":"https://archetypal.cz/2021/113-zaverecna-zkouska", "id":46198}}`

Na bezmračné obloze se vznášel měsíc před úplňkem, hvězdy a Mléčná dráha v temnotě vyvstávaly v celé své majestátnosti, a vše osvětlovalo sedmatřicet masek s lesklou lebkou nad černými hábity a temně oděného lorda Voldemorta, jehož oči rudě zářily.

„Vítejte, mí Smrtijedi,“ ozval se uhlazený, vysoký a strašlivý hlas lorda Voldemorta. „Ne, nedívejte se na mě, vy hlupáci! Máte sledovat to Potterovic dítě! Deset let, už je to deset let, co jsme se naposledy setkali. Přesto odpovídáte na mé volání, jako by to bylo včera...“ Temný pán Voldemort se přiblížil k jedné postavě v kápi a poklepal prsty na masku. „V narychlo přeměněném *výsměchu* pravé zbroji Smrtijedů, s dětinským kouzlem, které má zkreslit váš hlas. Vysvětlete mi to, pane Ctihodný.“

„Naše staré masky a hábity...“ řekl hábit, na jehož masku Temný pán poklepal. I přes zkreslení maskou v něm byl slyšet strach. „My... my jsme v nich nebojovali, Mistře, když jste zmizel... takže jsem neudržel jejich očarování... a teď jste mě povolal, abych se tu objevil, maskovaný, a já... Vždycky jsem vám věřil, mistře, ale nevěděl jsem, že se vrátíte právě dnes... Opravdu mě mrzí, že jsem vás rozčílil...“

„To stačí.“ Temný pán se přesunul za jinou postavu, která jako by se třásla, ačkoli stále měla masku obrácenou k Chlapci-který-přežil a hůlku držela zpříma. „Možná bych o takové nedbalosti smýšlel přívětivěji, kdybyste mé plány sledovali jinými prostředky... pane Rado. Ale co vidím po svém návratu? Zemi dobytou v mém jménu?“ Vysoký hlas stoupal stále výš. „Ne! Zjistil jsem, že si ve Starostolci hrajete na politiku! Vaše bratry nacházím opuštěné v Azkabanu! Je to zklamání... Přiznávám, že jsem zklamaný... Mysleli jste, že je po mně, že Znamení zla je mrtvé, a opustili jste můj záměr. Je to tak, pane Rado?“

„Ne, pane!“ vykřikla ta postava v masce. „Věděli jsme, že se vrátíte, ale – ale bez vás bychom s Brumbálem bojovat nemohli –“

„*Crucio.*“

Z masky se vydral strašlivý křik, který pronikal nocí a trval dlouhé, dlouhé vteřiny.

„Vstaň,“ řekl Temný pán postavě, která se zhroutila na zem. „Miř hůlkou na Harryho Potterova. *Už mi znovu nelži.*“

„Ano, mistře,“ vzlykla postava a postavila se na nohy.

Voldemort se znovu vydal za postavami v černých kápích. „Předpokládám, že vás zajímá, co tu dělá Harry Potter... Proč je hostem na mém znovuzrození?“

„Já to vím, mistře!“ řekl jeden z hábitů. „Chcete nám ukázat svou moc tím, že ho před námi všemi zabijete, abyste nenechal nikoho na pochybách, kdo z vás je silnější! Abyste ukázal, že vaše Smrtící kletba dokáže zabít i toho takzvaného Chlapce-který-přežil!“

Nastala pauza. Žádná z maskovaných postav se neodvažovala promluvit.

Temný pán Voldemort v košili s vysokým límcem a tmavém hábitu se pomalu otočil ke Smrtijedovi, který promluvil.

„To,“ zašeptal Voldemort hlasem chladným jako smrt, „jste trochu přestřelil, pane Zažloutlý. Slyšel jste teorii, jak jsem zemřel, a snažíte se mě vyprovokovat k zopakování onoho omylu?“ Lord Voldemort se povznese a zvedal se dál, až vysoko nad zem. „Předpokládám, že jste se podvolil raději své lenosti než mému mistrovství, *Macnair?*“

Smrtijeda, který promluvil, náhle obklopila modrá mlha. Otočil se, sekl hůlkou po Temném pánovi a zvolal: „*Avada Kedavra!*“

Voldemort se ve vzduchu jednoduše naklonil na stranu a zelenému blesku se vyhnul.

„*Avada Kedavra!*“ vykřikl Smrtijed. Rukou, která nedržela hůlku, dělal další gesta, a v jeho štítové mlze s každým dokončeným gestem přibývaly další barevné vrstvy. „Tak pomozte mi, bratři! Kdybychom všichni –“

Smrtijed se v sedmi planoucích kusech rozpadl na zem a okraje řezů rudě žhnuly.

„Všichni dál sledujte Harryho Pottera,“ zopakoval Voldemort a jeho hlas zněl tiše a nebezpečně. „Macnair teď předvedl neuvěřitelnou hloupost, vaše Znamení dál mám ve své moci, *vždycky budu. Jsem nesmrtelný.*“

„Pane,“ ozval se další hábit. „Ta dívka na oltáři – má nám sloužit pro Temnou slavnost? Zdá se, že není hodna takové radostné události. Mohl bych najít lepší, mistře, kdybyste mě jen na okamžik uvolnil –“

„Ne, pane Přátelský,“ řekl Voldemort a znělo to poněkud pobaveně. „Ta malá čarodějka, kterou vidíte na oltáři, není nikdo jiný než Hermiona Grangerová –“

„Cože?“ vykřikl jeden z černých hábitů a pak: „Omlouvám se, mistře, omlouvám se, prosím vás –“

„*Crucio*.“ Tentokrát to Voldemort provedl ledabyle a křik trval jen několik vteřin. Poté Voldemortův hlas zase zazněl s pobavením. „Pomocí nejtemnější magie jsem tuto šmejdku vzkřísil pro své vlastní účely. Nikdo z vás jí nebude dělat naprosto žádné potíže. Bylo by pro vás lepší zemřít, kdybych se dozvěděl, že můj malý experiment přišel vaší rukou k úhoně. Tento příkaz je absolutní, bez ohledu na další okolnosti – řekněme i kdyby se jí podařilo utéct.“ Chladný vysoký smích, jako by šlo o nějaký vtip, kterému nikdo jiný nerozuměl.

„Mistře,“ řekl jeden z hábitů slábnoucím hlasem, který mu ještě zkreslovala maska s lebkou. „Mistře, prosím – nikdy bych se vám nevzepřel, jsem poslušný, jak vidíte – ale Mistře, prosím vás, dovolte mi se teď vrátit, o to lépe vám budu sloužit později – přišel jsem sem ve spěchu, zanechal jsem – Mistře, když nás tolik zároveň odešlo, ostatní se budou divit, všimnou si, kdo chybí, kdo zmizel. Brzo už mi nebude zbývat žádné použitelné alibi.“

Chladný vysoký smích. „Ach, pane Bílý, nejzločinnější z mých služebníků. Ještě jsem se nerozhodl, zda vám určený trest přežijete. Už vás nepotřebuji tolik jako kdysi, pane Bílý. Za dva dny budou Smrtijedi chodit otevřeně. Mám větší moc a právě dnes jsem se zbavil Brumbála.“ Smrtijedi šokovaně zalapali po dechu, ale Voldemort jim nevěnoval pozornost. „Zítřa zabiju Bonesovou, Skrka, Moodyho a Brouska, pokud ještě neutekli. Vy ostatní půjdete na ministerstvo a do Starostolce a budete sesílat kletby Imperius, na koho vám přikážu. S čekáním jsme *skončili*. Do zítřejšího soumraku se prohlásím vládcem Británie!“

Od shromážděných masek byly slyšet překvapené nádechy, jen jedna postava se rozesmála.

„Připadám vám zábavný, pane Chmurný?“

„Omlouvám se, mistře,“ řekla postava v kápi, která se zasmála, a její hůlka byla dokonale vyrovnaná na místě, kde Harry stál. „Jen rád slyším, že jste Brumbála vyřídil. Utekl jsem z Británie ve zbabělém strachu před ním, protože jsem ztratil víru ve váš návrat.“

Hřbitovem se rozlehlo Voldemortovo zachechtání. „Vaše upřímnost vám přináší mou milost, pane Chmurný. Překvapilo mě, že tu dnes večer jste, jste schopnější, než jsem si myslel. Než se zaměříme na veselejší záležitosti, musíme se ale pověnovat jisté záležitosti. Řekněte mi, pane Chmurný, kdyby vám Chlapec-který-přežil složil slib, dokázal byste mu věřit?“

„Pane... Asi nerozumím...“ řekl pan Chmurný. Jeden nebo dva z ostatních Smrtijedů otočili masky směrem k Voldemortovi, než zase rychle upřeli své lebky na Harryho.

„Odpovězte mi,“ zasyčel Voldemort. „Toto není chyták, pane Chmurný, a buď odpovíte pravdivě, nebo ponesete následky. Znal jste chlapcovy předky, že ano? Znal jste je jako pravdomluvné lidi? Pokud se chlapec svobodně rozhodl složit vám přísahu, i když ví, že jste Smrtijed, mohl byste jeho slovům věřit? Odpovězte mi!“ Voldemortův hlas se zvedl k výkřiku.

„Já... ano, pane, asi bych mohl...“

„Dobře,“ řekl Voldemort chladně. „Potenciál důvěry musí existovat, aby bylo možné ho obětovat. A kdo z vás bude svědkem tohoto Neporušitelného slibu... kdo z vás obětuje svou magii? Bude to dost dlouhý slib... mnohem delší než obvykle... bude k tomu zapotřebí spousta magie...“ Voldemort se usmál svým strašlivým úsměvem. „Pan Bílý to zvládne.“

„Ne, prosím! *Mistře, na kolenou prosím!* Sloužil jsem vám lépe než kdokoli jiný – jak nejlépe jsem mohl –“

„*Crucio*,“ řekl Voldemort a pan Bílý přes masku zkresleně křičel snad celou minutu. „Budete mi vděčný, že vám vůbec nechám život! Nyní přistupte k chlapci, pane Chmurný a pane Bílý. Zezadu, idioti! Nesmíte blokovat hůlky ostatních! A vy ostatní musíte střílet, pokud se Harry Potter pokusí utéct, i kdyby to mělo znamenat, že zasáhnete své kolegy Smrtijedy.“

Pan Bílý si dal na čas, než se přiblížil, černé roucho jako by se chvělo, zatímco pan Chmurný se na své místo přesunul bez zaváhání.

„Jaký bude slib, mistře?“ ozval se hlas pana Chmurného.

„Ach, ano,“ řekl Voldemort. Temný pán pokračoval v chůzi za půlkruhem Smrtijedů. „Dnes – ačkoli sotva očekávám, že mi to uvěříte – dnes děláme Merlinovu práci, moji Smrtijedi. Ano! Stojí před námi velké nebezpečí, kterému bylo předpovězeno, že ve svém bludném bláznovství způsobí takovou zkázu, jakou si i já dokážu sotva představit. Chlapec-který-přežil! Chlapec, který děsí *mozkomory*! Ti troubové, kteří si myslí, že jim patří tento svět, z toho měli mít větší strach, když to viděli. Zbyteční, všichni!“

„Odpusťte mi –“ řekl jeden černý hábit zastřeným hlasem. „Mistře, pokud je tomu tak, proč ho mistře prostě hned nezabijeme?“

Voldemort se zasmál podivným, hořkým smíchem. Znovu promluvil vysokým, distinktivním hlasem. „Toto bude záměr slibu, pane Chmurný, pane Bílý, Harry Pottere. Poslouchejte a chápejte slib, který je třeba složit, neboť jeho záměr je také závazný a vy tři musíte sdílet porozumění jeho významu. Harry Pottere, slíbíš, že nezničíš svět, a že nebudeš riskovat ani možnost zničit svět. Tento slib tě *nesmí* nutit k *žádnému* předepsanému činu, proto tě tento slib nemůže nutit udělat nějakou hloupost. Rozumíte tomu, pane Chmurný, pane Bílý? Máme co do činění s proroctvím o zničení. Je to *proroctví*! Může se naplnit úplně zvráceným způsobem. Musíme být opatrní, aby tento slib sám o sobě naplnění toho proroctví nepřivodil. Nesmíme dopustit, aby tento slib donutil Harryho Pottera nečinně přihlížet nějaké katastrofě, která už je jeho rukou uvedena do pohybu, protože při pokusu ji zastavit vyvstalo nějaké menší riziko. Slib ho také nesmí nutit, aby si vybral riziko skutečně obrovské zkázy před jistotou menší zkázy. Ale všechna *pošetilost* Harryho Pottera,“ Voldemortův hlas nabíral, „všechna jeho *lehkomyslnost*, všechny jeho *velkolepé plány* a *dobré úmysly* – nesmí riskovat, že povedou ke katastrofě! Nebude hazardovat s osudem Země! Žádný výzkum, který by mohl vést ke katastrofě! Žádné rozlamování pečeti, žádné otevírání bran!“ Voldemortův hlas se opět ztišil. „Ledaže by právě tento slib sám nějak měl vést ke zničení světa, v tom případě ho, Harry Pottere, musíš v tomto konkrétním ohledu ignorovat. Při takovém rozhodnutí ale *nebudeš* důvěřovat jen sám sobě, musíš se upřímně a plně svěřit své důvěryhodné přítelkyni a zjistit, zda ta souhlasí. Takový je

mysl a záměr tohoto slibu. Nutí pouze k takovým činům, které si Harry Potter může zvolit sám, když se dozvěděl, že je předpovězeným nástrojem zkázy. Musí totiž zůstat zachována schopnost volby, aby mohla být obětována. Rozumíte, pane Bílý?“

„Já – myslím, že ano – ach, Mistře, *prosím*, ať ten slib není tak dlouhý –“

„Mlč, blázne, dnes vykonáš něco užitečnějšího než kdy předtím. Pane Chmurný?“

„Myslím, pane, že mi to musíte zopakovat.“

Voldemort se usmál tím svým příliš širokým úsměvem a vše zopakoval jinými slovy.

„A teď,“ řekl Voldemort chladně, „Harry Pottere, budeš držet svou hůlku skloněnou a dovolíš panu Chmurnému, aby se svou hůlkou dotkl tvé ruky, a budeš opakovat slova, která ti přednesu. Pokud Harry Potter řekne jakékoli jiné slovo, vy ostatní se do něj pustíte.“

„Ano, Mistře,“ ozvalo se čtyřiatřicetkrát.

Harrymu byla zima a třásl se, a to nejen proto, že byla noc a byl nahý. Nechápal, proč ho Voldemort prostě nezabije. Zdálo se, že do budoucnosti vede jen jediná čára, ta, kterou Voldemort vybral, a Harry nevěděl, co dalšího přijde.

„Pane Bílý,“ řekl Voldemort. „Přiložte svou hůlku k ruce Harryho Pottera a opakujte tato slova. Magie, která ve mně proudí, nechť zaváže tento slib.“

Pan Bílý ta slova pronesl. I přes zkreslující efekt jeho masky to znělo, jako by mu pukalo srdce.

Obelisky za Voldemortem ševelily v jazyce, který Harry neznal; třikrát zopakovaly svá slova a pak zmlkly.

„Pane Chmurný,“ řekl Voldemort. „Přemýšlejte o důvodech, proč byste mohl tomuto chlapci věřit, kdyby tento slib složil dobrovolně. Přemýšlejte o tomto potenciálu důvěry a *obětujte* ho, až budete říkat...“

„Při mé důvěře, kterou k vám chovám,“ řekl pan Grim, „budte zavázán.“

Pak přišla řada na Harryho Pottera, aby zopakoval slova lorda Voldemorta, a Harry tak učinil.

„Slibuji...“ Harry řekl. Hlas se mu třásl, ale promluvil. „Že žádným svým činem... nezničím svět... Nebudu riskovat... že by svět mohl být zničen... pokud

budu donucen... mohu zvolit cestu... menšího zničení před větším zničením... pokud mi nebude připadat, že tento slib sám... vede ke konci světa... a přítelkyně... které jsem se upřímně svěřil... bude souhlasit, že tomu tak je. Z vlastní vůle...“ jak obřad probíhal, Harry cítil, jak se zářivé provazce moci ovíjejí kolem jeho hůlky a hůlky pana Chmurného, jak se ovíjejí kolem jeho ruky v místě, kde se jí dotýkala hůlka pana Bílého, jak se ovíjejí kolem jeho *já* na jakési znepokojivě abstraktní úrovni. Harry cítil, jak se *dovolává* své moci svobodné volby, a věděl, že jeho další slova ji *obětují*, že tohle je naprosto poslední šance, jak to ještě zastavit.

„...budiž tomu tak,“ řekl chladně přesný hlas lorda Voldemorta.

„...budiž tomu tak,“ zopakoval Harry a v tu chvíli věděl, že obsah slibu už není něco, o čem by se mohl rozhodnout, jestli to udělá, nebo ne, ale že je to prostě způsob, jakým bude jeho tělo a mysl fungovat. Nebyl to slib, který by se dal porušit ani za cenu obětování svého života. Stejně jako voda teče z kopce nebo kalkulačka počítá čísla, byla to prostě věc, kterou tak Harry Potter dělá.

„Uchytil se ten slib, pane Bílý?“

Pan Bílý zněl, jako by plakal. „Ano, pane... Už jsem přišel o tolik, prosím, už jsem byl potrestán dost.“

„Vraťte se na svá místa...“ řekl Voldemort. „Dobře. Všichni sledujte Potterovic kluka, připravte se pálit, kdyby se pokusil utéct, pozvednout hůlku nebo něco vyslovit...“ Temný pán se vznášel vysoko ve vzduchu a jeho černě zahalená silueta přehlížela hřbitov. V levé ruce opět držel zbraň a v pravé hůlku. „To už je lepší. A *ted'* Chlapce-který-přežil zabijeme.“

Pan Bílý se zarazil. Pan Chmurný se začal smát a ostatní také.

„Nedělám to proto, abych si z něj vystřelil,“ řekl Voldemort chladně. „Máme co do činění s *proroctvím*, hlupáci. Přetrháváme nitky osudu jednu po druhé; opatrně, opatrně, aniž bychom mohli tušit, kde poprvé narazíme na odpor. Další úkony budou provedeny v tomto pořadí. Harry Potter bude nejprve omráčen, pak mu budou useknuty končetiny a rány vyžihány. Pan Přátelský a pan Ctihodný ověří, že na něm nejsou stopy po neobvyklých kouzlech. Jeden z vás chlapce opakovaně zastřelí mou mudlovskou zbraní a pak ho kdo budete moci zasáhnout smrtící kletbou. Teprve potom mu pan Chmurný rozdrtí lebku

a mozek světskou hmotou náhrobního kamene. Ověřím jeho mrtvolu, pak bude jeho tělo spáleno Zlohněm a pak provedeme vymítání pro případ, že by po něm zůstal duch. Já sám budu toto místo hlídat, dokud neuplyne šest hodin, neboť nedůvěřuji plně ochranám, které jsem nastavil proti návratům v čase, a čtyři z vás prohledají okolí, jestli se tu neobjeví něco, co by stálo za pozornost. I poté musíme zůstat ostražití a hledat jakoukoli známku obnovené přítomnosti Harryho Pottera pro případ, že by Brumbál ponechal ve hře nějakou nepředstavitelnou lest. Pokud vás napadne nějaká možná lest, kterou jsem přehlédl, abych se ujistil, že hrozba Harryho Pottera skončila, ozvěte se a já vás bohatě odměním... při jménu Merlinově, promluvte!“

Na hřbitově zavládlo ohromené ticho; nikdo nepromluvil.

„Jste banda budižkničemů,“ řekl Voldemort s trpkým opovržením. „Teď položím Harrymu Potterovi poslední otázku a on na ni odpoví jen pro mé uši, hadím jazykem. Pokud odpoví jinak než sykotem, pokud se pokusí promluvit jediné slovo lidskou řečí, okamžitě ho srazte k zemi.“ Pak Voldemort zasyčel: „Bylo řečeno, že budeš mít ssílu, kterou neznám. O mudlovsských uměních už jssem sse dozvěděl od tebe a začal jssem je sstudovat. Tvoji moc nad požírači života mussím pochopit ssám, nebo tak nějak to říkáš. Jestli máš ještě nějakou jinou moc, kterou bych mohl získsat, řekni mi o ní teď hned. Jinak mám v úmyslu potrápit některé z těch, na nichž ti záleží. Některé životy jssem ti již sslíbil, jiné ne. Tvé šmejdovsské sslužebníky ve tvé malé armádě. Tvé drahé rodiče. Všichni budou trpět po dobu, která jim bude připadat jako věčnosst, a pak je zlomené pošlu do vězení požíračů života, aby na to vzpomínali, dokud nezchřadnou a nezemřou. Za každou neznámou ssílu, u které mi prozradíš, jak ji ovládnout, nebo za každé jiné tajemssství, které mi prozradíš a které bych mohl chtít znát, můžeš jmenovat dalšího z těch, kdo budou za mé vlády chráněni a ctěni. To také sslubuji a hodlám to dodržet.“ Voldemortův usměvavý výraz teď působil jako hadí zuby a mezi hady byl tento výraz slibem, že kdokoli ty zuby spatří, bude jimi pohlcen. „Nemrhej čassem přemýšlením o útěku, pokud ti na tvých blízkých záleží. Máš šedessát vteřin na to, abyss mi začal vyprávět něco, co chci vědět, a pak začne tvoje ssmrt.“

Toto je vaše závěrečná zkouška.^[8]

Máte 60 hodin.

Vaše řešení musí Harrymu umožnit alespoň se vyhnout okamžité smrti, přestože je nahý, drží pouze hůlku a čelí 36 Smrtijedům a plně vzkříšenému lordu Voldemortovi.

Pokud v komentářích najdu životaschopné řešení zveřejněné před 12:01 pacifického času (8:01 UTC) v úterý 3. března 2015, bude příběh pokračovat kapitolou 121.

Jinak se dočkáte kratšího a smutnějšího konce.

Mějte na paměti následující:

- 1. Harry musí uspět vlastními silami. Kavalerie nepříjde. Každý, kdo by Harrymu chtěl pomoci, si myslí, že je na zápase ve famfrpálu.*
- 2. Harry může používat pouze schopnosti, které příběh již ukázal; v následujících 60 vteřinách tedy nemůže přijít s tichým Legilimens bez hůlky.*
- 3. Voldemort je zlý a nelze ho přesvědčit, aby byl dobrý; Temného pána nelze změnit tím, že s ním promluvíme.*
- 4. Pokud Harry zvedne hůlku nebo promluví jinak než hadím jazykem, Smrtijedi na něj okamžitě vystřelí.*
- 5. Pokud nejjednodušší časová linie je ta, kde Harry zemře – pokud se Harry nemůže dostat ke svému obraceči času bez pomoci zařízení obracečem času – pak se obraceč času nedá použít.*
- 6. V hadím jazyce nelze lhát.*

V rámci těchto omezení může Harry naplno rozvinout svůj racionalistický potenciál – má na to tento okamžik, nebo už nikdy, bez ohledu na své předchozí chyby.

Samozřejmě ‚racionální řešení‘, pokud slovo ‚racionální‘ používáte správně, je jen zbytečně chvástavý způsob, jak říct ‚nejlepší řešení‘, nebo ‚řešení, které se mi líbí‘, nebo ‚řešení, které bychom měli použít‘, a obvykle byste měli říkat spíše jedno z těchto dvou. (Slovo „racionální“ potřebujeme pouze k tomu, abychom mohli mluvit o způsobech myšlení, které jsou považovány za odlišné od konkrétních řešení.)

A podle Vingeova principu, pokud přesně víte, co by chytrá mysl udělala, musíte být sami přinejmenším tak chytří.

Když se někoho zeptáte: „Co by optimální hráč považoval za nejlepší tah?“, neměli byste dostat odpověď lepší než na otázku „Co si myslíš, že je nejlepší?“.

Co tím myslím v praxi, když říkám, že Harry může naplno rozvinout svůj potenciál racionalisty, je, že Harrymu je umožněno vyřešit tento problém tak, jak byste ho vyřešili vy.

Pokud mi dokážete přesně říct, jak něco udělat, Harry má dovoleno o tom přemýšlet.

Neslouží však jako řešení, když řekneme například, „Harry by měl přesvědčit Voldemorta, aby ho pustil z krabice“, pokud sami nedokážete přijít na to, jak na to.

Přeji vám všem hodně štěstí, nebo spíše nejlepších dovedností.

Kap. 114 bude zveřejněna v úterý 3. března 2015 v 10:00 pacifického času (18:00 UTC).

DOPLNĚNO:

Pokud máte před zkouškovým, pak i s přihlédnutím k efektu přihlížejícího očekávám, že kolektivní dopad „všichni s naléhavějšími životními problémy se nebudou namáhat“ sníží pravděpodobnost úspěchu velmi málo (protože v tom už tak obrovském počtu účastníků už přínos dalších perspektiv není tak velký).

Pokud si tedy nemůžete udělat čas, tak se prostě nenamáhejte.

Jako každý autor si užívám lahodnou chuť utrpení svých čtenářů, jemnější než jakákoli čokoláda, ale nechci vám škodit.

Podobně, pokud takové věci nesnášíte, prostě se neúčastněte! Jiné lidi to baví.

Prostě se vraťte za pár dní. Ani by to snad nemělo být třeba připomínat.

Ještě jednou připomínám, že na přemýšlení máte hodiny a hodiny.

Použij tlačítko Vydrž s navrhováním řešení, Luku^[1].

A opravdu, myslím to vážně, Harry si v příštích šedesáti vteřinách nemůže vyvinout žádné nové kouzelné schopnosti ani překonat dříve stanovená omezení.

**114. Sklapni a vykonej nemožné {"chapter":114,
"link":"https://archetypal.cz/2021/114-sklapni", "id":46894}}**

Na bezmračné obloze se vznášel měsíc před úplňkem, hvězdy a Mléčná dráha v temnotě vyvstávaly v celé své majestátnosti, a vše osvětlovalo hřbitov a z nepředstavitelných vzdáleností přihlíželo dění.

Jakmile si Harry uvědomil, že už neexistuje možnost zachránit všechny, hlasy jeho mysli odpadly a on se sjednotil pod jediným záměrem, který obsáhl všechny fragmenty jeho mysli.

Padesát sekund.

Čtyřicet sekund.

Harryho pohled se pomalu přesouval prázdňem, až spočinul na Smrtijedovi, který k němu byl nejbližší.

Třicet sekund?

Dvacet sekund?

„Čas sskoro vypršel,“ zasyčel Voldemort.

„Znám tajemství, která by sse rád dozvěděl,“ zasyčel Harry. Když mluvil, nedíval se při tom na Temného pána. „Ale myslím, že nejcenějším poznatkem by pro tebe byly moje nápady, jak zničit ssvět. Ale ssdělít ti je by mohlo vést ke zničení ssvěta. Neznám proroctví, ale jesstli exisstuje, je velice pravděpodobné, že by to mohl přivodit jakýkoli můj čin. Ssdělít by ti to by ale také mohlo zabránit zničení ssvěta, protože sse zdá, že máš motivaci sse tomu vyhnout. Ssám takové rozhodnutí učinit nessmím. Mussel bych probudit dětsskou dívku a poradit sse ss ní. Příssaha to vyžaduje.“

Nastala dlouhá pauza. Temný pán, vznášející se nad a za obloukem Smrtijedů s napřaženými hůlkami, se začal smát tak, jak si Salazar Zmijozel myslel, že by se smál had, chladné pobavení, které znělo jako sykot. „Takže ty tedy víš, jak zničit ssvět?“

„Nessmím ssi teď žádný způssob předsstavit, aby sse nesstalo, že by mi někdo ukradl myšlenky. Příssaha to zakazuje. Ale mám podezření, že bych na různé způssoby přišel, kdyby dětsská dívka ssouhlassila.“

Harryho oči pomalu přejely k dalšímu Smrtijedovi a pak k dalšímu.

Další hadí smích. „Chytré. Máš mou poklonu, že jsi vymyslel takovou taktiku. Ale ne.“

„Vím, že je to otravné, ale když jde o ssvět a celou tvou věčnost, nechtěl bys přece jen –“

„Ssouhlassit s komplikacemi, které oddalují tvůj konec, je pro ssvět větší riziko. Ssám budu sstudovat mudlovsskou vědu a přijdu na vše, co ssiss dokázal předsstavit. Ted' mi ssděl tajemssství, jaká mi ssdělít ssmíš, jinak tohle sskončí.“

Harryho pohled opatrnými oblouky pomalu přejížděl hřbitov a ignoroval Temného pána, který se mu v periferním vidění vznášel jako černá tma. Jeho ústa pokračovala v mluvení, ale věnoval tomu jen poloviční pozornost.

„Napadlo mě něco, nad čím jsi možná neuvažoval, učiteli. Tvůj pokuss mě zabít by mohl přess veškerou opatrnosst jisťým sspecifickým zpűssobem sselhat, a možná by to později mohlo vėsst k tomu, že zničím ssvět. Obvykle bych to nepovažoval za pravděpodobné, ale když je na to věštba, tak to tak může být.“

Voldemort se ve vzduchu zastavil. „Jak?“

„Nejssem povinen to říkat.“

V hadí odpovědi začínal vybublávat chladný hněv. „Ačkoli dobře chápu tvé zoufalsství a pokussy chytračit, začíná mě to rozčilovat. Nebudu váhat tě zabít, protože to pořád přináší větší riziko. Jestli mi neřekneš, co ssi myslíš, rissskujěš zničení ssvěta. Mluv!“

„Ne. Přissaha mě nenutí k žádnému předeppsanému činu.“

Temný pán upíral pohled na Harryho Pottera, který jen krátce pohlédl do jeho rozzlobené tváře, než se jeho oči vrátily k dalšímu Smrtijedovi. Někteří z nich občas přešlapovali, ale stáli klidně a nic neříkali, jen mířili svými hůlkami. Ze stříbrných masek s lebkami se nedalo nic vyčíst.

Pak se Temný pán začal znovu chechtat. „Myslíš, že byss mohl přežit ssvou ssmrť? Ne, chlapečku, mé viteály ss tebou nejssou sspojeny. Věděl bych, kdyby byly. Nebo ssi ssnad myslíš, že byss mohl přežit zpűssoby, kterými ti chci zajisstit ssmrť?“

Harry se nenechal vyvést z míry. Nezáleželo na tom, že v přesvědčování opakovaně selhává, protože mu to umožňovalo zajistit další článek řetězu – ale zatím pořád potřeboval zajišťovat další články –

„Okamžitě mi nějaké tajemství vydej,“ zasyčel Temný pán, „nebo –“

„Požírači života tě budou vždycky pronásledovat, vždycky tě budou nenávidět, budou tě hledat, kamkoli půjdeš, pokud to, co jsem právě udělal, bylo úspěšné, způsobil jsem, že se s tebe vrhnou! Tajemství ochranného kouzla ti bude unikat ještě dlouho, možná navždy! Nejlepší obrana proti požíračům života by zemřela se mnou!“

„Tohle začíná být smutné...“ Temný pán se odmlčel. „Aha, chápu. Požírači života reagují na očekávání. Řekneš mi, že budu loven, očekávám, že budu loven, a oni mě loví. To je sice vzácné, ale ne nesylychané. Cenné tajemství, ano. Vidím možná využití.“ Krutý úsměv. „Dovolím ti, abyš vybral jednu osobu, která bude zachráněna.“

„Já sám.“

„Řekl bych ti, abyš zemřel důstojně, ale jak se znám, je to marné. Můj laskavý dar jsi ale právě teď zmařil tím, že jsi mě našel, a já ho odvolávám. Někdy další tajemství?“

„Ano. A taky jsi opravdu zajímavý. Na některá nejspíš sám nepřijsi ještě dlouho, jestli vůbec někdy. Když řeknu, že jsem ti ssvěřil všechno, co nerisuje ssvět, nebudeš trápit nikoho z mých přátel nebo rodiny? Celá tahle přednáška začala proto, že jsi mi nenechal vůbec žádnou možnost, jak zachránit všechny.“

Temný pán se na dlouhou chvíli zastavil ve vzduchu.

Harry dál očima přejížděl hřbitov a jeho ruka zůstávala pevně sevřená na hůlce.

V okamžiku, kdy si Harry uvědomil, že už není žádná možnost, jak všechny zachránit –

Nedokázal vyslovit žádné zaklínadlo v angličtině. Ale Přeměňování se obešlo beze slov.

S koncem jeho hůlky nepřicházel do styku žádný materiál kromě vzduchu, který se přeměnit nedal. Voldemort ale nevěděl o částečném Přeměňování, které Harry mohl použít k přeměnění malého kousku materiálu ze samotné hůlky.

„Zdržuješ,“ řekl Temný pán. „Jen proto, abyš oddálil smrt? Nebo za jiným účelem?“

Harry nic neřekl, jeho práce se zpomalila, zatímco jeho mysl vymýšlela, jak reagovat v rozhovoru, aby pokračoval i proti vůli Temného pána –

„Mluv a řekni mi, co je tvým cílem, nebo to teď skončí a tví přátelé budou trpět do konce svých životů!“

„Sskloň mudlovskou zbraň a nemiř hůlkou mým ssměrem,“ zasyčel Harry a do hadího hlasu vložil co nejvíc chladného nebezpečí. *„Nevysslovuj žádné příkazy sslužebníkům. Mám sschopnossti, o kterých nevíš. Dokážu použít jednu takovou sschopnost, abych způsobil obrovsský výbuch téměř okamžitě, aniž bych mussel vyslovit zaklínadlo. Zabiju tvé nové tělo i všechny sslužebníky, a Kámen to rozpráší.“*

Na své současné úrovni dokázal Harry přeměnit jeden krychlový milimetr tak rychle, jak rychle dokázal použít svou vůli a magii.

Jeden krychlový milimetr antihmoty.

Nebyla to hrozba, která by znamenala konec světa.

Voldemort mohl být vytesán z kamene. *„Nevím jak, ale blafuješ.“*

„Neblafuju. Mluvím hadím jazykem, říkám ti, že to dokážu sskoro okamžitě, mysslím, že dřív, než na mě někdo dokážet ssesslat kouzlo. Zatím víš jen velmi málo o vědě. Ssíla, které mohu poručit, je ssilnější než process, který pohání hvězdy.“

„Příssaha tě zasstaví,“ zasyčel Voldemort. *„Nessmíš riskovat ssvět. Ss chytrými nápady nessmíš nic risskovat, nic!“*

„Nerisskoval bych svět. Velikosst výbuchu by ani zdaleka nebyla taková.“

„To ty NEVÍŠ, hlupáku! Nemůžeš ssi být jisstý!“ Voldemortovo syčení zesilovalo.

„Jssem ssi tím naprossto jisstý. Příssaha mě nezasstaví.“

Ve Voldemortově výrazu se zračila stále větší zuřivost, ale jeho syčení mělo i nádech strachu. *„Způssobím nepředsstavitelnou bolesst všem, na kterých ti záleží –“*

„Ssklapni. Ted' už na žádné takové výhrůžky neberu ohled, jak osstatně doporučuje teorie her. Vyhrožuješ mi jen proto, že čekáš, že na to budu reagovat.“ I to Harry skutečně pochopil až v poslední krajnosti. *„Nabídni mi něco, co chci,*

učiteli. Za tvé nové tělo, za to, abyss mohl dál vlasstnit Kámen, za životy tvých služebníků.“

Harryho ústa mluvila automaticky, jeho skutečná pozornost byla jinde.

V měsíčním světle se stříbřitě leskne úsek tenké nitky...

Z malého místa na konci Harryho hůlky, z krychlového milimetru hmoty, se táhla tenká linka Přeměněného pavoučího hedvábí. Okamžitě by se přetrhla, kdyby ji někdo namáhal; i kdyby si někdo všiml, jak se leskne, nevšímal by si toho. S méně než desetinou milimetru v průměru byla natažená linka pavoučího hedvábí něco, co Harry dokázal bleskově Přeměnit, deset centimetrů délky představoval krychlový milimetr celkového objemu, a Harry krychlový milimetr dokázal přeměnit ve zlomku vteřiny. Vytlačoval Přeměnění směrem ven a protahoval je vzduchem tak rychle, jak jen mohl, aniž by výsledek vystavil riziku.

Vlákno pavoučího hedvábí se obtočilo kolem kapuce Smrtijeda v úrovni krku, a pak se vrátilo a dokončilo vzor z vláken.

Voldemort se teď tvářil netečně. *„Nessmíš odtud odejít živý. Rozumní lidé, označitelní jako dobří, by ss tím také ssouhlassili, to ti říkám hadím jazykem. Ale sse všemi tvými přáteli budu zacházet lasskavě a budu je za ssvé vlády chránit, jesstli budeš ssouhlassit ss tím, že teď zemřeš, jako dobrý člověk.“*

I poslední Smrtijed byl ve smyčce. Vzor z pavoučího hedvábí byl dokončen. Pavučina se smyčkami obtáčela kolem krků všech Smrtijedů. Konce těchto smyček byly ukotveny ke středovému kruhu a tomu zase tři vlákna procházela středem. Celý obrazec byl pořád spojený s hlavní linií, vycházející z Harryho hůlky.

Během následujících vteřin tyto téměř neviditelné nitky odraženého měsíčního světla zčernaly.

Vlákna tenčí, pevnější a ostřejší než ocelový drát: uhlíkové nanotrubičky, každá trubička tvořena jedinou molekulou.

Harry zasyčel: *„Chci, abyss také sslíbil, že sse budeš ke všem národům pod ssvou vládou chovat laskavě. Ss ničím menším sse nesspokojím.“*

Voldemort se pořád vznášel ve vzduchu a v jeho hadí tváři se zračil narůstající vztek.

Poslední dvě vlákna se oddělila z tmavého vzoru, černá vlákna tvořená rovnou nanotrubicemi. Lehounce plula vzduchem směrem k samotnému Temnému pánovi, k rukávu Voldemortovy levé ruky, v níž držel zbraň, a k rukávu jeho pravé ruky, v níž držel tisovou hůlku, připlula shora, aby měla čas pomalu se snést dolů. Vlákna se překřížila a uvázala klouzavé uzly. Ty se začaly utahovat, přibližovaly se k rukávům, jak je Harry přeměňováním zkracoval –

Harry cítil, jak se jeho mysli začala dotýkat Voldemortova moc; a v tu chvíli se Temnému pánovi rozšířily oči a pootevřela ústa.

A Harry přeměnil černá vlákna ve středu černého vzoru na čtvrtinu jejich původní velikosti, tím zmenšil kruh a silně škulb za vše, co k němu bylo připojeno. To utáhlo smyčky.

(Černé pláště padají.)

Harry se nedíval, neviděl padající masky, krev, na pozadí mysli cítil podobné výbuchy magie, jaké cítil, když zemřela Hermiona, ale nevšímal si jich, Harryho oči sledovaly jen ruce Temného pána, padající hůlku a zbraň, a pak se Harryho hůlka zvedala, mířila –

Harry vykřikl: „*Lup ji na tebe!*“

Rudý blesk v barvě omračující kletby letěl k Voldemortovi a prolétl hřbitovem téměř rychleji, než bylo možné zaznamenat.

Temný pán se bez váhání a navzdory svým zraněním vrhl vzduchem dolů a doprava.

A červený blesk z tajného kouzla Přihnutý Bourák profesora Kratiknota se ve vzduchu stočil a Voldemorta zasáhl.

Bolest, která Harrymu projela jizvou, byla palčivá a donutila ho vykřiknout. Zrak mu zahalil rudý opar, a navzdory všemu Harry bolestí a únavou upustil hůlku.

Když Harry hůlku upustil, bolest se začala vytrácet –

115. Sklapni a vykonej nemožné, část 2. {"chapter":115, "link":"https://archetypal.cz/2021/115-sklapni-cast-2", "id":46899}}

Tato kapitola vyšla naráz s kapitolou předchozí. Pokud jste ještě nečetli kapitolu 114, vraťte se a přečtěte si ji.

Harryho mysl se ocitla ve stavu jakési fugy. Hlavní nápor už částečně vyprchal, ale částečně zůstával. Části jeho mysli byly otupělé, možná záměrně otupené nějakou jinou částí, která byla dost chytrá, aby si přebrala, co by se stalo jinak. To, co právě udělal –

Myšlenka byla vypnuta a uvolnila místo pro uvědomění dalších věcí.

Harry stál uprostřed neuspořádaného hřbitova, jehož náhrobky byly roztroušené bez jakéhokoli řádu.

Ve světle měsíce a hvězd bylo vidět, že na zemi leží černé pláště a povrch kolem nich svou vlhkostí, které světlo měsíce propůjčovalo nádech červené, neodpovídal okolní hřbitovní hlíně. Některé hlavy se uvolnily z kapuce pláště a odhalovaly dlouhé i krátké, tmavé i světlé vlasy, což ale bylo vše, co šlo v měsíčním světle vidět. Stříbrné masky zůstávaly nasazené, takže trčící vlasy náležely lebkám namísto lidských obličejů –

Myšlenka byla vypnuta a uvolnila místo pro uvědomění dalších věcí.

Na oltáři spala dívka v rudě lemované bradavické uniformě. Vedle oltáře ležely na hromádce Harryho věci.

Na zemi ležel příliš vysoký a bledý muž s nelidskou tváří, kterému z pahýlů zápěstí crčela krev.

Jakmile se Temný pán Voldemort probudí, zničí vše, co miluješ. Už tu není Brumbál, aby ho zastavil.

Nemůže být uvězněn, protože může kdykoli opustit své tělo.

Nelze ho trvale zabít bez toho, aby bylo zničeno víc než sto viteálů, přičemž jeden z nich je deska na sondě Pioneer.

Materiály: Hůlka, a tentokrát je dovoleno s ní mířit a mluvit.

Máš pět minut.

Vyřeš to.

Harry doklopýtal k oltáři, poklekl u něj a zvedl svůj váček.

Došel k místu, kde ležel Voldemort.

Pocit zkázy zeslábl, když Voldemorta kletba uvrhla do bezvědomí. Teď, když se Harry přiblížil, pocit zase narostl do děsivých rozměrů a rozhořela se i bolest v jeho jizvě.

Harry ignoroval jekot uvnitř sebe. To byla poslední vzpomínka Toma Riddlea, která se Harrymu vryla do mozku, poslední vnímaný vzorec, který se přenesl do nemluvněte, než Tom Riddle explodoval: pocit narůstající hrůzy a zděšení ze sílící rezonance, která se vymkla kontrole. Harry už teď znal původ toho děsivého pocitu a to mu usnadňovalo jej přehlížet. Odhadl, že účinek rezonance většinou zasáhne kouzlícího, a to silou úměrnou jeho moci, a sázka se mu vyplatila.

Harry pohlédl na Voldemortovo tělo a zhluboka se nadechl ústy, protože nosem k němu pronikal pach mědi, na který záměrně nechtěl myslet.

Harry poklekl vedle Voldemorta, vytáhl z pouzdra léčitelský balíček a nasadil mu jedno samoutahovací škrtidlo na levé zápěstí a další na zápěstí pravé.

Bylo to, jako by bylo *nesprávné* projevovat Voldemortovi takovou péči. Nějaká část Harryho si v koutku duše uvědomovala, že jistému množství lidí se právě stalo něco nesmírně špatného. Bylo by vyváženější, bylo by spravedlivější, kdyby Voldemorta bez dalšího váhání postihl stejný osud. To, co teď Harry dělal, mu připadalo, jako by Batman projevovat větší starost o Jokera než o jeho oběti; připadalo mu to jako komiks, kde si scénáristé donekonečna mnuli ruce nad morálností zabíjení Velkých pojmenovaných padouchů, zatímco na pozadí dál umírali nevinní. Projevovat větší zájem o hlavního padoucha než o jeho přísluhovače, věnovat jeho osudu *větší pozornost* než osudům jeho níže postavených následovníků, byla vada lidské povahy.

Proto jako by bylo *nesprávné*, když se Harry zvedl od těla, kterému škrtidla utáhla zápěstí; jako by se zdálo, že Harry dělá něco eticky zrudného.

Přestože podle zdravého strategického uvažování Voldemortovo tělo *nesmělo* zemřít. Duše, kterou si stvořil, musela být ukotvena v tomto mozku, nesmělo jí být dovoleno volně plout.

Harry ustoupil od Voldemortova těla v bezvědomí a zhluboka dýchal ústy. Došel k hromadě svých věcí, aby si oblékl hábit a další věci, a začal tím, že si na

krk znovu pověsil obraceč času, aby byl připravený na útěk a návrat, kdyby toho bylo zapotřebí...

Víc než sto viteálů.

To bylo šílené, jiné slovo pro to neexistovalo, důkaz toho, že Voldemort měl v přemýšlení o smrti problém. Mudlovský odborník na bezpečnost by to označil za zabezpečení plotovým sloupkem, jako když uprostřed pouště postavíte přes sto metrů vysoký sloupek plotu. Jen velmi úslužný útočník by se pokusil plotový sloupek přelézt. Kdokoli rozumný by sloupek prostě obešel, a ničemu by nepomohlo, kdyby byl ještě vyšší.

Jakmile jste se zapomněli bát údajné nepřekonatelnosti toho problému, nebyl ani tak obtížný, ne ve srovnání s tím minulým.

Například Nevillovi rodiče byli kouzlem *Cruciatus* přivedeni k trvalému šílenství. Ani dvě stě pokročilých viteálů by vás před tím šílenstvím nezachránilo, ve všech viteálech by byla jen ozvěna téže postižené mysli.

Bylo by eticky správné použít kletbu *Cruciatus*, kdyby to byl jediný způsob, jak Voldemorta trvale zastavit. Byla by to spravedlnost, rovnováha, ukázalo by to, že Jokerův život nemá cenu větší než život jeho nejhoršího poskoka...

Stačilo, aby Harry použil kouzlo Patronus a poslal ho... za Alastorem Moodym?... a řekl mu, aby sem přišel. No, ne, dalo se docela dobře odhadnout, že kouzlo Patronus nebude fungovat, pokud by bylo sesláno s *tímto* záměrem. Možná by stačilo se rozhodnout, že to Moodymu řekne, a použít obraceč času, až bude mimo dosah Voldemortových ochran.

A pak by Voldemort mohl být umučen k trvalému šílenství.

Nebyl to ani ten nejméně milosrdný osud. Tím by bylo hození Voldemortovy hůlky do jámy v Azkabanu, přičemž hůlka by zůstala spojena s Voldemortovým životem a magií bez ohledu na to, kam by se jeho duch pokoušel uprchnout.

Harry se otočil k místu, kde Voldemort ležel. Kráčel vpřed a dál kontroloval svůj dech a ignoroval pálení v krku. Nějaká jeho část věděla, že Voldemort je také profesor Quirrell, i když jeho tělo teď bylo jiné. I když změna osobnosti byla dokonalá a to znamenalo, že profesor Quirrell byl jen další maskou...

Voldemort neměl v plánu Harryho bolestivě zabít. Nenapadlo ho, že na Harryho nechá své stoupence zakouzlit *Cruciatus*, když byl Harry předtím

otravný. To už něco znamenalo, když byl vaším protivníkem Voldemort. Možná měl k druhému Tomu Riddleovi přece jen nějaký zbytek soucitu.

...ale nebylo by správné to brát v úvahu.

Nebo ano?

Harry se podíval na hvězdy. Tady pod vrstvou atmosféry se hvězdy třpytily zasazené do falešné kopule noční oblohy, rozprostřené přes pláň Mléčné dráhy, která zářila jako dlouhá stuha, jako by byly všechny tak blízko, že by se k nim dalo doletět na koštěti a dotknout se jich.

Co by po něm chtěly, aby teď v této chvíli dělal, děti dětí dětí dětí?

I odpověď na tuto otázku se zdála být zřejmá, pokud to ovšem nebyla jen ta část Harryho, které dál záleželo na profesoru Quirrellovi.

Harry to musel udělat, *zabránil* tím většímu zlu, Harry by Voldemorta nezastavil, kdyby Smrtijedi vystřelili první. Ale ta věc, kterou Harry udělal, nebyla něčím, co by se dalo vyvážit tím, že se ještě jedné rozumné bytosti stane tragédie, i kdyby tou bytostí byl Voldemort. Byl by to jen další příspěvek ke smutkům této pradávné Země.

Minulost byla minulostí. Udělal jsi, co jsi musel, a nezpůsobil jsi ani o drobet víc škod. Dokonce ani proto, aby se všechno vyrovnalo a bylo symetričtější.

Děti dětí dětí dětí by nechtěly, aby Voldemort zemřel, i kdyby to chtěli i jeho přísluhovači. Nechtěly by, aby Voldemortovi bylo ubližováno, když by se tím nedosáhlo ničeho dalšího.

Harry se zhluboka nadechl a odložil – ne nenávist, ne tak docela nenávist, protože nedokázal svého stvořitele nenávidět ani po tom všem – ale i tak Harry *něco odložil*. Pocit, že by měl Voldemorta nenávidět, že je povinen cítit nenávist kvůli nekonečnému seznamu zločinů, které Voldemort bez jakéhokoli dobrého důvodu spáchal, dokonce to vše neudělal ani pro vlastní pocit štěstí...

To je v pořádku, šeptaly na něj hvězdy. *Je v pořádku necítit nenávist. To z tebe nedělá špatného člověka.*

Nakonec existovala jen jedna možnost, kterou bude moci zvolit, a protože už to Harry věděl, nemělo smysl se tím trápit. Zda to byla ta nejlepší možnost, ukáže až čas.

Harry se zhluboka nadechl a začal v sobě sbírat magii. Kouzlo, které se chystal seslat, nemuselo být *přesné*, ale i tak to bylo jedno z nejmocnějších kouzel, které ovládal.

Harry znovu pomyslel na to, jak je nespravedlivé, že Voldemort nemůže zemřít se svými stoupenci, a pocítil náznak toho, jak mu chladne krev, což se stávalo při myšlenkách na bezohlednost. A pak to Harry nechal být, nechal to pod světlem hvězd všechno odplynout, protože jeho temná stránka nikdy nebyla ničím jiným než zděděným vzorcem, jen dalším zlozvykem v myšlení, který bylo potřeba překonávat.

Místo toho se Harry podíval na oltář na Hermioninu oddechující postavu a konečně se mu z očí začaly drát slzy. Harry nedokázal odhadnout, co teď s Hermionou bude, jakou cestu si odteď zvolí, ale bude mít *možnost volby*, a nebude to jejich přátelství, které ukončilo její existenci. Neuvědomoval si, jak vratká jeho naděje byla, dokud si nevšiml, jak byl překvapený, když se naděje naplnila. Někdy se věci skutečně mohly vyvinout lépe než očekával.

A Harry tuto myšlenku také využil a vložil ji do kouzla, které chystal.

Síla, kterou v sobě hromadil, v něm vibrovala, jako by celé jeho tělo bylo součástí jeho hůlky, a buďto se Harrymu rozmazával zrak, nebo po cesmínovém dřevě přebíhalo zářivě bílé chvění. A Harry přemýšlel o tvaru kouzla, které se chystal seslat, neovládal ho úplně přesně, ale vzor, který potřeboval, byl jednoduchý, jen musel obsahovat –

Zapomeň na všechno, na Toma Riddlea, na profesora Quirrella, zapomeň na celý svůj život, zapomeň na všechny události, zapomeň na zklamání a hořkost a špatná rozhodnutí, zapomeň na Voldemorta –

A těsně předtím, než Harry kouzlo vyslovil, ho napadla poslední myšlenka, nádech milosti –

Ale pokud jsi někdy měl opravdu šťastné vzpomínky, ne na ubližování lidem a radost z jejich bolesti, ale na hřejivý pocit, že jsi někomu pomohl nebo že ti někdo pomohl, asi jich nebude mnoho, možná z doby, kdy jsi byl dítě, ale pokud jsi měl nějaké opravdu šťastné vzpomínky, ponechej si je –

Něco se v něm při tom rozhodnutí rozzářilo, věděl, že se rozhodl správně, a i to Harry zatlačil do své hůlky –

„**OBLIVIATE!**“

A všechno se to z Harryho vylilo do kouzla.

Harry se zhroutil na bok, upustil hůlku, z hrdla se mu draly skřípavé výkřiky a rukama si bezmocně sáhl na jizvu, i když náhlá bolest v hlavě začala ustupovat. Jen matně viděl, že vzduch je plný zářících sněhových vloček, plovoucích stříbrných smítek, která připomínala drobounká kouzla Patronus.

Stříbrné světlo vydrželo jen okamžik a pak zmizelo.

Profesor Quirrell byl pryč.

Nezůstalo nic než zbytek.

A ten duch, to, co z něj zbylo, teď nebude tak odlišný od Harryho vlastního.

Proroctví bylo završeno.

Každý z nich přetvořil toho druhého k obrazu svému.

Harry začal na místě, kde se choulil v hlíně, vzlykat.

Chvíli plakal.

A pak se postavil na nohy a znovu zvedl hůlku, protože dnešní práce ještě nebyla úplně hotová.

Harry položil hůlku přímo na Voldemortův pahýl zápěstí; jizva mu přitom pulzovala neutuchající bolestí, ale ani jeden z nich nevybuchl.

A Harry začal s přeměňováním.

Pomalu – i když rychleji, než se Harrymu posledně podařilo přeměnit Hermionino tělo – se omráčená podoba hadího muže změnila a přetvořila. Jak Přeměnění postupovalo, zejména když začala sklovatět a zmenšovat se mužova hadí hlava, bolest v Harryho jizvě slábla.

Bylo to kouzlo, které bude muset udržovat v bdělém stavu i ve spánku, a později, až bude Harry starší a mocnější a možná k tomu bude mít nějakou pomoc, by mohl přeměnu Toma Riddlea se smazanou myslí zrušit a uzdravit jeho tělo silou Kamene. Samozřejmě až *poté*, co budoucí Harry přijde na to, co si počít s kouzelníkem s téměř úplnou amnézií, kterému zůstávaly špatné myšlenkové návyky a velmi negativní emocionální vzorce – temná stránka, jak jinak – a k tomu spousta deklarativních a procedurálních znalostí o mocné

magii. Harry se ze všech sil snažil tuto část *nevymazat*, protože by ji jednou mohl potřebovat.

A mezitím, stejně jako magie nepovažovala přeměněného jednorožce za mrtvého a nespustila ochrany, Voldemortovy viteály nepovažovaly přeměněného Voldemorta za mrtvého a nesnažily se ho přivést zpět.

Nebo v to alespoň doufal.

Harryho jizva sebou naposledy zaškubala, když si ocelový prsten nasadil na malíček a drobný zelený smaragd nechal dotýkat své kůže. Pak se jizva stáhla a už nebolela.

Vystupující kámen posloužil Harrymu jako židle a on se přes něj přehoupnul a nehybně se posadil, aby si odpočinul a zahnal únavu, která ohrožovala okraje jeho mysli. *Ještě nebylo hotovo, bylo potřeba udělat další věci.*

Harry se znovu zhluboka nadechl, pořád ještě ústy, řekl „*Lumos*“ a rozhlédl se po hřbitově.

Černá roucha a masky useknutých lebek ležely v kalužích krve –

Hermiona Grangerová spala na oltáři.

Voldemortovo prázdné roucho a zkrvavené ruce ležely na místě, kde Temný pán padl.

Quirinus Quirrell s roztrhaným hábitem ležel na místě, kde ho zasáhla smrtící kletba.

Harry si představil, jak by se na tu scénu díval někdo jiný a snažil se ji pochopit, a zavrtěl hlavou, protože takhle by to nešlo, takhle by to neprošlo.

Harry se tedy zvedl z kamene a zašklebil se, protože když ne tělo, tak jeho mysl rozhodně protestovala. Dnes sice nebyl zkrvavený ani zmlácený, ale Harryho tělo se přesto nějak zvládalo cítit, jako by ho všechn ten stres přímo zasahoval.

Harry se odpotácel k místu, kde Voldemort upadl, a zvedl ze země Voldemortovu levou ruku.

Dokonce i jen na levé ruce bylo vidět nádech hadích šupin, byla velmi výrazně Voldemortova. To bylo dobré.

Harry přistoupil k oltáři, kde ležela spící Hermiona, a opatrně Hermioně položil useknutou ruku kolem krku, přičemž opatrně pohyboval prsty, aby jí

sevrhel hrdlo. Bylo to těžké, Hermiona vypadala tak klidně a nevinně, když spala, a Voldemortova useknutá ruka působila tak ošklivě; Harry hrubě potlačil všechny části své mysli, které si to myslely, protože to v daném kontextu nedávalo smysl.

Několik slabých řezacích kouzel poškodilo téměř dokonale jemný řez, který vytvořilo nanovláknem, což bylo zásadní; nebylo by dobré, aby pahýl ruky vypadal jako pahýly krků. Několikanásobné *Diffindo* rozptýlilo malé kousky Voldemortova zápěstí po celé Hermionině košili, což, jak si Harry musel připomenout, bylo také součástí plánu.

Harry to zopakoval s pravou rukou a symetricky ji položil k levé.

Harry použil *Inflammaré*, aby sežehl Voldemortův hábit tam, kde ležel, a pak jej ožehlý naaranžoval kolem Hermiony.

Voldemortova zbraň a jeho hůlka byly vloženy do Harryho váčku. Harry si Kámen trvalosti uložil do obyčejné kapsy, nebyl si jistý, co by mohl udělat s jeho váčkem.

Rovněž poblíž oltáře se na hromádce věcí z Quirrellova hábitu našla hůlka, kterou profesor obrany používal, když byl Quirrellem. Harry přistoupil k místu, kde profesor ležel, narovnal tělo, jak nejlépe uměl, a vložil mu do ruky jeho hůlku. Harrymu se předvídatelně zaleskly v očích slzy a on si je otřel do rukávu.

Harry se znovu zhluboka nadechl, pořád ještě dýchal ústy, znovu pronesl „*Lumos*“ a znovu se rozhlédl po hřbitově.

Černé hábity, useknuté masky s lebkou a Hermiona Grangerová ležící na oltáři s Voldemortovými useknutými rukama sevřenými kolem krku a jeho spáleným oblečením roztroušeným kolem sebe. Quirinus Quirrell ležící mrtvý s roztrhaným oblečením a s hůlkou v pravé ruce.

To by mohlo stačit.

Zbývalo na to nějak upozornit.

Harrymu v tu chvíli už téměř docházela magie. Stále mu však zbývalo dost na to, aby přeměnil list do podoby třímetrového meteorologického balónu.

Harryho váček vydal lahev kyslíkoacetyleny, tyčku dynamitu a cívku se zápalnou šňůrou. *Bud' připraven, to je skautská pochodová píseň, bud' připraven*

na život, který zahrnuje horské trolly a kdo ví co dalšího...

Harry nafoukl meteorologický balon kyslíkoacetylenem. Ten při výbuchu vyvolá velmi silný přetlak, možná tak hlasitý jako nadzvukový třesk.

Připevnil k němu tyčku dynamitu – to bylo přehnané, ale potřeboval vyvolat detonaci a tohle bude fungovat.

Na dynamit připevnil zápalnou šňůru o délce 60 vteřin, ale ještě ji nezapálil.

Harry si oblékl plášť neviditelnosti, který ležel mezi hromádkami u oltáře.

Vytáhl z váčku koště a nasedl na něj.

Kolem Hermiony Grangerové seslal ztišující kouzlo – nezastaví to *všechen* hluk, ani zdaleka, a Hermioně by natrvalo neublížilo, ani kdyby jí praskly ušní bubínky, ale i tak to považoval za slušnost.

A to bylo všechno. Utišující kouzlo to způsobilo. Harry byl minimálně na další hodinu bez magie.

Harry nasedl na koště, pomalu se vznesl do vzduchu a zvedl s sebou balon, naplněný kyslíkoacetylenem. Jakmile Harry vystoupal nad stromy, objevil se hrad Bradavice, vzdálený několik kilometrů, a Harry se snažil co nejlépe odhadnout vzdálenost a úhel, aby vše šlo z Bradavic vidět.

Když se Harry vznesl vysoko nad les, zapálil zapalovačem zápalnou šňůru připevněnou k dynamitu na balónu plném kyslíkoacetylenem. Pak otočil koště a rozletěl se pryč – ne ale přímo k hradu, to by se mohl příliš přiblížit cestě, kterou prošli s profesorem Quirrellem, a nebylo by dobré, kdyby profesor vycítil dalšího Harryho –

Harry pocítil těžké bodnutí smutku a odmítl ho.

Třicet jedna, třicet dva, třicet tři...

Když Harry dosáhl čtyřicítky, podíval se na své hodinky, zapamatoval si přesný čas, a, nechtěje riskovat vlastní ušní bubínky, jednou otočil obracečem času.

116. Ochraňování: konec hry `{{"chapter":116,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/116-ochranovani-cast-0","id":47505}}`

Zprvu byla Anna ráda, že se finále famfrpálového poháru táhne tak dlouho – jako Nebelvírka byla v pohárových zápasech jen přihlížející, Nebelvír nikdy nevyhrál. Byl to kontrast s loňským Světovým pohárem ve famfrpálu, na který její rodina koupila několik velmi drahých lístků, a který skončil za *deset minut*, což bylo *strašné*. Moderní famfrpálové zápasy začaly být příliš krátké, Zlatonku se dařilo chytit příliš rychle. Byl to problém, o kterém se mezi nadšenci hodně mluvilo: košťatová kouzla se zlepšila, zatímco Zlatonka zůstávala podle předpisů stejně rychlá, což mělo za následek, že zápasy ve famfrpálu byly čím dál kratší. Na profesionální úrovni se famfrpál zredukoval na soutěž o to, kdo má nejhlubší kapsy, aby mohl mít experimentální závodní koště pro svého chytače, a zbytek hráčů pak rovnou mohl přihlížet z tribuny.

Všichni věděli, že se s tím musí něco udělat, situace se zhoršovala už *po staletí* a teď už byla *neúnosná*. Jenže Mezinárodní konfederace čarodějů pro famfrpál se utápěla v pro M.K.Č. obvyklých pŕtkách, ukřičených sporech mezi Němci a Bulhary, a nějak se nikdo nedokázal shodnout, jak *přesně* by se pravidla měla napravit. Anně se správný postup zdál zřejmý, prostě udělat Zlatonku dost rychlou na to, aby se vrátily čtyř-nebo pětihodinové zápasy z počátku devatenáctého století, ze zlatého věku famfrpálu. Až na to, že Belgičané si mysleli, že profesionální zápas by měl trvat hodiny dvě, jako v *La Belle Époque*, kdy Belgie famfrpálu vládla, blázniví Italové se chtěli vrátit k týdenním famfrpálovým zápasům ze čtrnáctého století, a ještě bláznivější britští krevní puristé neustále vytahovali občasné celodenní famfrpálové zápasy jako důkaz, že košťata se nemohla *doopravdy* o tolik zlepšit, protože za starých časů bylo lepší všechno, *ale Merlinův interdikt takhle nefungoval*.

Byla stoprocentně na straně Harryho Pottera, který hlásal, že je čas, aby se Bradavice vykašlaly na tyhle užvaněné zaostalce a prostě změnily pravidla rovnou tady a teď. Ale ne tím, že *zruší Zlatonku*, ta byla tradiční už od *jedenáctého století*, kdy se ještě hrál *famfurpál*. Nezáleželo na tom, jestli ředitelka Mrzimoru zavedla novinku nejdřív proto, že jeden z jejích studentů

chtěl hrát, ale nehodil se do obvyklých rolí. Zlatonky se ujaly na mezinárodní úrovni, protože bylo napínavější, když hra mohla kdykoli skončit.

Anna tento svůj názor z plných plic zastávala posledních třicet minut a úplně při tom zapomněla věnovat pozornost zápasu. Díky šťastné náhodě seděla poblíž Chlapce-který-přežil a jeho transparentu a díky tomu se jí podařilo vyhranit svou pozici úplně od začátku.

V koutku duše si uvědomovala, že pokud se pravidla famfrpálu *opravdu* změní, a to už teď a tady, pak to bude ta *nejdůležitější věc, které se kdy zúčastní*. Téměř *cítla*, jak se kolem ní ovíjí tlak Času, jako by se právě dnes rozhodovalo o osudu samotného famfrpálu a ona byla ve středu dění... přestože její známky z jasnoviectví samozřejmě nestačily na to, aby něco takového mohla vycítit doopravdy.

Sotva si všimla, že se Chlapec-který-přežil v jednu chvíli zvedl, aby si odskočil.

Chlapec-který-přežil ji ale zaujal, když se přivlekl zpátky. Harry Potter vypadal trochu unaveně a vrávoravě, ačkoli jeho uniforma vypadala tak upraveně, jako by se právě převlékl do nové.

O půl hodiny později si všimla, že se Harry Potter trochu zakymácel a pak se nahnul a rukama si zakryl čelo; vypadalo to, jako by si sahal na jizvu na čele. Ta myšlenka ji trochu znepokojila; všichni věděli, že se s Harrym Potterem *něco děje*, a jestli Pottera bolí jizva, pak by bylo možné, že se mu z čela chystá vyrazit ta zapečetěná hrůza a všechny sežrat. Tuhle myšlenku ale zavrhl a dál z plných plic vysvětlovala historie neznalým fakta o famfrpálu.

Rozhodně si ale všimla, když Harry Potter vstal, rukama si pořád držel čelo, a pak ruce spustil, čímž odhalil, že jeho slavná jizva ve tvaru blesku rudě plane jako zanícená. Vlastně *krvácela* a krev Potterovi stékala po nose.

Uprostřed věty se zastavila. Ostatní se otočili, aby se podívali, na co zírá.

„Profesorko McGonagallová?“ řekl Harry Potter váhavým hlasem. V koutcích očí se mu objevily slzy, což ji šokovalo; Chlapec-který-přežil *nevypadal* jako člověk, který by se snadno rozplakal. Harry Potter ještě více zvýšil hlas, jako by pro něj bylo těžké promluvit. „Umm, profesorko McGonagallová?“

Profesorka McGonagallová se odvrátila od místa, kde se dohadovala s famfrpálovým týmem Mrzimorů. Ředitelce Nebelvíru se šokem rozšířily oči a pak už jí lidé uhýbali z cesty, když téměř běžela. „Harry!“ řekla. „Tvoje *jizva!*“

Kruh ticha se rozšiřoval.

„Myslím,“ řekl Harry a hlas se mu chvěl, ale už byl hlasitější, „myslím, že se vrátil. Myslím, že vidím – do Voldemortovy mysli –“

Když Anna uslyšela jméno Vy-víte-koho, o krok ustoupila a málem přepadla přes tribunu. Starší chlapec vedle ní zděšeně vykřikl a pak Chlapec-který-přežil vykřikl ještě hlasitěji.

„ON JE ZABIJE!“ zakřičel Harry Potter.

Polovina stadionu se otočila a dívala se na něj.

„Ten rituál!“ křičel Harry Potter. „Krev jeho služebníků! Jejich krev a život! Přivolal je, vzal jejich hlavy, jejich krev, jejich životy, aby obnovil svůj vlastní – *PÁN TEMNOT POVSTÁVÁ, VOLDEMORT SE VRACÍ!*“

Madam Hoochová zapískala a i famfrpálová košťata, která se doted nezastavila ve vzduchu, začala zpomalovat. Sama si nebyla jistá, jestli je to vtip; kdyby ano, Chlapec-který-přežil by byl ve větším průšvih, než si vůbec dokázala představit.

Profesorka McGonagallová zvedla hůlku k tišícímu kouzlu a Harry Potter ji chytil za ruku.

„Počkejte –“ zalapal po dechu Harry Potter, jeho hlas tišší, ale pořád dost hlasitý na to, aby ho ona i lidé v její blízkosti dobře slyšeli. „Může být zastaven – vidím jeho mysl, jeho omyl – může být zastaven *hned* – *CESTA JE POŘÁD OTEVŘENÁ! ONA HO SLEDUJE! TA, KTEROU VOLDEMORT ZABIL!*“ Harryho hlas ještě zesílil, zatímco Annina ústa se v náhlém zmatku otevřela. „*VRATĚ SE! VRATĚ SE, VRATĚ SE, OŽIVNI A ZASTAV HO! ZASTAV HO, HERMIONO!*“

A pak se Harry Potter odmlčel. Rozhlédl se po lidech, kteří na něj zírali.

Už se chystala usoudit, že jde o *neuvěřitelně* nevkusný žert, když se ozvalo vzdálený, ale ostrý VÝBUCH.

Harry Potter se zakymácel a padl na kolena, a jí srdce skočilo až do krku. Kolem nich se zvedla exploze vzrušeného brebentění.

Pořád slyšela slova Harryho Pottera, zatímco vedle něj poklekla profesorka McGonagallová. „Zvládla to,“ Harry Potter se hlasitě nadechl, „dostala ho, je po něm.“

„Cože?“ vykřikla profesorka McGonagallová a rozhlédla se kolem. „*Ticho! Ticho, všichni!* Harry, co se stalo?“

Harry Potter mluvil rychle, ale hlasitě. „Voldemort – chtěl se vrátit – přivolal Smrtijedy a *zabil je*, vzal jim krev a život – bylo tam i Hermionino tělo, nevím proč, možná ho chtěl Voldemort na něco použít – Voldemort se vrátil, oživil se, ale Hermiona ho sledovala a *přišla zpátky s ním*, a *zabila ho*, je po něm, je konec. Stalo se to na jakémsi hřbitově poblíž Bradavic, je to,“ Harry Potter se zvedl na nohy a stále se kymácel, „myslím, že je to tímto směrem.“ Harry Potter ukázal zhruba tím směrem, odkud se ozval VÝBUCH: „Nejsem si jistý, jak daleko. Zvuk se sem odtud dostal za dvacet vteřin, takže možná tak dvě minuty na koštěti –“

Profesorka McGonagallová se pohybem tak plynulým, že vypadal jako nevědomý, postavila do pozoru a řekla: „*Expecto Patronum.*“ Oslovila zářící kočku, která se vzápětí objevila. „Jdi za Albusem a řekni mu, že musí okamžitě přijít –“

„Brumbál je pryč!“ vykřikl Harry Potter. „Ředitel je pryč, profesorko McGonagallová! Temný pán ho chytil, zvrátil nějakou past, kterou pan ředitel nachystal, a Brumbál byl uvězněn mimo Čas, je pryč!“

Vyděšené blábolení kolem nich zesílilo.

„Jdi za Albusem!“ řekla profesorka McGonagallová svému Patronovi.

Měsíční kočka se na McGonagallovou jen smutně dívala a Anna se náhle zděšeně nadechla, jako by ji někdo udeřil do břicha. Bylo to skutečné, celé to bylo skutečné, nebyl to vtip.

„Profesorko McGonagallová, Hermiona žije,“ hlas Harryho Pottera opět zesílil. „Je fakticky naživu a není Inferius ani nic takového, a pořád je tam na tom hřbitově!“

„*Koště!*“ vykřikla profesorka McGonagallová. Otočila se k hráčům, kteří se nehybně vznášeli nad famfrpálovým hřištěm. „Potřebuji koště. OKAMŽITĚ!“

Navzdory všemu Anna zvedla ruku v němém protestu, ale pak se zarazila, když k ní přiletěli chytači z Havraspáru a Zmijozelu (s vynikajícím smyslem pro strategii, protože vlastně nic nedělali).

Harry Potter už vytahoval z váčku vícemístné koště.

Profesorka McGonagallová to viděla a pevně přikývla. „Zůstaňte tady, pane Pottere, pokud nemáte nějaký závažný důvod, proč tam musíte být. Já se tam vydám.“

„To nesmíš!“ vypísl profesor Kratiknot, který se prodíral davem a občas se někomu připlétl pod nohy. Měl vytřeštěné oči a vypadal, jako by měl omdlít. „Musíš zůstat v Bradavicích, Minervo! Jsi – jsi přece –“ Zdálo se, že profesor Kratiknot má problém mluvit.

Profesorka McGonagallová se otočila k profesoru Kratiknotovi a pak se zastavila a krev jí vyprchala z tváře.

Pak vzala Harrymu Potterovi z ruky koště a podala ho malému, napůl skřetímu profesorovi. „Filiusi,“ řekla ostře. Z jejího hlasu zmizely všechny náznaky paniky, mluvila teď svým ostrým skotským přízvukem, jako by se obracela na pondělní hodinu. „Najdi ten hřbitov, o kterém mluvil pan Potter, a najděte slečnu Grangerovou. Přeneste se s ní ke svatému Mungovi a pak u ní zůstaňte.“

„Myslím, že –“ Harry Potter ochraptěl. „Myslím, že tam v boji mohlo být použito přeměňování – profesor Quirrell se pokoušel s Voldemortem bojovat – dejte si pozor –“

Filius Kratiknot během nasedání na koště přikývl.

„Profesor Quirrell je mrtvý!“ zanaříkal Harry Potter. V jeho hlase byla jasně slyšet bolest. „Je mrtvý! Temný pán ho zabil! Jeho tělo –“ Harry Potter se zajíkl. „Je taky na tom hřbitově.“

Znovu se zapotácela, jako by dostala další úder do břicha. Profesor Quirrell byl – jeden z jejích nejoblíbenějších profesorů *vůbec*, donutil ji přehodnotit všechno, co si myslela o Zmijozelu, nějakým vzdáleným způsobem věděla, že pravděpodobně brzy zemře, ale slyšet, že je skutečně, opravdu mrtvý...

Chlapec-který-přežil se posadil na lavičku, jako by ho nohy už nemohly udržet.

Profesorka McGonagallová se otočila k davu a přiložila si hůlku ke krku. „FAMFRPÁL SKONČIL,“ zazněl její zesílený hlas. „VRAŤTE SE DO SVÝCH KOLEJÍ –“

„Ne!“ vykřikl Harry Potter.

Profesorka McGonagallová se na něj otočila.

Chlapci-který-přežil stékaly po tvářích slzy, vypadal, že ho to vyrušení překvapilo stejně jako ostatní. „Byl to poslední plán profesora Quirrella,“ řekl Harry Potter a hlas se mu zlomil. Chlapec-který-přežil se podíval na hráče famfrpálu, kteří teď přiletěli blíž, jako by mluvil přímo k nim. „Jeho poslední plán.“

Profesorka McGonagallová odvedla Harryho Pottera na ošetřovnu. Ostatní profesori se rozběhli dohlížet na kdo ví co a zůstaly tu jen profesorky Sinistrová a Hoochová. Po stadionu se šířily fámy; Anna opakovala vše, co si pamatovala, že slyšela, jak nejlépe uměla. Brumbálovi se něco stalo, nějakí Smrtijedi byli přivoláni a zabiti (ne, Harry Potter neřekl kteří), profesor Quirrell se vydal čelit Temnému pánovi a zemřel kvůli tomu, Vy-víte-kdo se vrátil a znovu zemřel, profesor Quirrell je mrtvý, je opravdu mrtvý.

Časem se většina studentů odebrala zpět do svých kolejí, aby se vyspali, dokud to šlo.

Anna zůstala na stadionu a sledovala zbytek zápasu, nedbajíc na to, že se jí chce spát, a že se jí zrak často rozmazával slzami.

Družstvo Havraspárů bojovalo statečně.

Ale nikde neexistoval famfrpálový tým, který by toho dne dokázal porazit zmijozelské.

Nebe se zabarvovalo úsvitem, když zmijozelští zároveň vyhráli finálový zápas, pohár ve famfrpálu i kolejní pohár.

117. Ochraňování: Minerva McGonagallová `{{"chapter":117, "link":"https://archetypal.cz/2021/117-ochranovani-minerva-mcgonagallova","id":48314}}`

Nastalo ráno a všichni studenti se v tichosti shromáždili kolem čtyř kolejních stolů, Harry James Potter-Evans-Verres mezi nimi. Včera v noci vyčerpáním zkolaboval a druhý den ráno se probudil na ošetřovně, ještě pořád otupělý, s Kamenem mudrců v levé ponožce.

Učitelský stůl vypadal, jako by ho stihla morová rána.

Brumbálův trůn od učitelského stolu zmizel a střed stolu bez něj zůstal prázdný.

Severus Snape seděl na vznášecím křesle, kouzelnické období invalidního vozíku.

Profesorka Prýtová chyběla. Podle toho, co Harrymu včera večer řekli, ji vyšetří soudní nitrozpytec, aby zjistil, zda v ní nezůstaly nějaké další povely, ale nejspíš proti ní nebude vzneseno žádné obvinění. Harry profesorce McGonagallové a bystrozorům zdůrazňoval jak nejnaléhavěji mohl, že profesorka Prýtová je pravděpodobně jen oběť. Chlapec-který-přežil se vyjádřil, že ve Voldemortově mysli neviděl žádné důkazy o úmyslné vině na straně Prýtové.

Profesor Kratiknot chyběl, pravděpodobně dál zůstával po Hermionině boku.

Profesorka Sinistrová také byla jinde, ale Harry nevěděl proč ani kde.

Otupělost, která obklopovala Harryho mysl, byla jako mylarová příkrývka: chránila, i když nebyla úplně příjemná. V jeho mysli se objevovaly výjevy padajících černých hábitů a rozlévajících se krve, které vždycky na okamžik vyvstaly, než byly opět potlačeny. Nebude to zpracovávat hned, raději až někdy. Až někdy to bude lepší, budoucí Harry to zvládne o poznání snáz.

Někde uvnitř Harryho zůstával strach, že to *nebude* bolet, že za to nebude muset zaplatit. Ale i tento strach šlo odložit do budoucnosti.

Na stolech se zatím neobjevila žádná snídane. Studenti sedící poblíž Harryho čekali v obavách a v tichu. Od včerejšího večera měly sovy zakázáno do Bradavic přilétat nebo je opouštět.

Dveře Velké síně se znovu otevřely a vstoupila zástupkyně ředitele Minerva McGonagallová. Měla na sobě slavnostní černý hábit a hlavu bez obvyklého klobouku. Vlasy na pomezí šedé, hnědé a blond měla spletené do drdolu, jako by se chystala nasadit si klobouk, ale vůbec poprvé teď Harry její hlavu viděl bez příkrývky.

Minerva McGonagallová přistoupila k pultíku, který stál před učitelským stolem.

Všechny oči se na ni upíraly.

„Obávám se, že mám až příliš mnoho novinek,“ řekla Minerva. Její hlas byl skotsky precizní a posmutnělý. „A většina z nich je hrozná. Zaprvé. Důvod, proč tu stojím já, je ten, že ředitel Bradavic Albus,“ hlas se jí zadrhl, „Percival Wulfric Brian Brumbál je ztracen. Vy-víte-kdo ho uvěznil mimo Čas a my nevíme, jestli se nám ho někdy podaří přivést zpět. Ztratili jsme tak možná nejlepšího ředitele, jakého kdy Bradavice měly.“

Od stolů se ozýval zděšený šum, ale žádné slyšitelné povzdechy nebo sténání, jen zvuk mnoha nádechů; většinou od Nebelvíru, ale i od Mrzimoru a Havraspáru. Tato špatná zpráva už se roznesla a teď ji potvrdila i autorita.

„Za druhé. Vy-víte-kdo se nakrátko vrátil, ale je zase mrtvý. Zbyly z něj jen ruce sevřené kolem krku slečny Grangerové. Pokud víme, už nám od něj nic dalšího nehrozí.“ Minerva McGonagallová se znovu nadechla. „Za třetí. Profesor Quirrell padl s hůlkou v ruce při boji s Vy-víte-kým. Byl nalezen nedaleko místa, kde opět zahynul Vy-víte-kdo. Zasáhla ho smrtící kletba Vy-víte-koho.“ Další šum potvrzené špatné zprávy, tentokrát od všech čtyř stolů.

Minerva se znovu nadechla. „Minulou noc jsme tak přišli o možná nejlepšího profesora obrany v historii Bradavic. Už jen jeho zásluhy o výuku... Náš profesor obrany měl mnoho jmen, ale jeho pravé jméno bylo David Monroe. Jelikož byl posledním příslušníkem vznešeného a nejstaršího rodu Monroeů, jeho pohřeb – jeho druhý pohřeb, tentokrát nefalšovaný – se bude konat za dva dny před síní Starostolce. U nás na hradě se ale také bude konat pohřeb profesora obrany, našeho profesora Quirrella. Ten zemřel jako bradavický učitel, a to tak vznešeně, jak jen bradavický učitel zemřít může.“

Harry mlčky poslouchal a potlačoval slzy, které se mu znovu draly do očí. Nebyla to ani *pravda*, natož aby to bylo nečekané, ale přesto ho to bolelo. Anthony Goldstein, který seděl vedle něj, Harrymu položil utěšující ruku na ruku, a Harry ji tam nechal.

„Za čtvrté. Jedna mimořádně radostná a nečekaná zpráva. Hermione Grangerová je naživu a tělesně i duševně zcela zdráva. Zatím je slečna Grangerová na pozorování u svatého Munga, aby se zjistilo, zda to, co se jí přihodilo, nebude mít nějaké nečekané následky, ale zdá se, že se jí vzhledem k jejímu předchozímu stavu daří až překvapivě dobře.“

Kdyby tato zpráva přišla jako součást jiného balíčku nebo kdyby byla nečekanější, vyvolala by bouřlivý jásot Havraspáru a Nebelvíru. Teď Harry sice zahlédl několik úsměvů, ale byly krátké. Možná by předtím skákali radostí, ale v tuto chvíli bylo jen ticho. Harry to chápal. Ani on nejásal, ne právě teď.

„A konečně –“ Minerva McGonagallová se zarazila a pak zvýšila hlas. „Obávám se, že mám pro některé z našich studentů tu nejzávažnější možnou zprávu. Zdá se, že Vy-víte-kdo povolal ty, kteří kdysi patřili mezi jeho stoupence, a mnozí z nich uposlechli, ať už ze strachu o své rodiny nebo z pomýlené loajality. Zdá se, že aby se Vy-víte-koho dokázal vrátit, bylo potřeba oběti; nebo možná Vy-víte-kdo své bývalé stoupence vinil ze své porážky. Bylo nalezeno třicet sedm těl, což je víc stoupenců, než se předpokládalo, že Vy-víte-kdo mimo Azkaban má. Obávám se, že –“ Minerva McGonagallová se znovu zarazila. „Obávám se, že mezi mrtvými jsou i rodiče mnoha našich studentů –“

ne ne ne ne ne ne ne NE NE NE NE NE NE

Harryho oči jako nějaký strašlivý magnet přitahoval výraz naprosté hrůzy v obličeji Draca Malfoye, a uklidňující obal kolem Harryho myšlenek se trhal jako papír.

Jak ho to mohlo nenapadnout, jak si to mohl neuvědomit –

Někde na pozadí už slyšel křik, přitom se zdálo, že je v místnosti naprosté ticho.

„Sheila, Flora a Hestia Carrowovy včera v noci přišly o oba rodiče. Mezi studenty, kteří přišli o otce, patří Robert Jugson. Ethan Jugson. Sara Jugsonová.

Michael MacNair. Riley a Randy Rookwoodovi. Lily Luová. Sasha Sprochová. Daniel Gibson. Jason Gross. Elsie Ambrosová –“

Možná si to Lucius uvědomil, možná byl dost chytrý na to, aby se držel dál, možná si uvědomil, že to byl Voldemort, kdo Draca napadl –

„– Theodore Nott. Vincent Crabbe. Gregory Goyle. Draco Malfoy. Tímto seznam končí.“

Jeden ze studentů sedících u nebelvírského stolu ze sebe vyrazil zajásání a okamžitě dostal od vedle sedící nebelvírské čarodějky takovou facku, že jako mudla by přišel o zuby.

„Nebelvíru strhávám třicet bodů a první měsíc příštího roku zůstaneš po škole,“ řekla profesorka McGonagallová a její hlas byl tak tvrdý, že by mohl řezat sklo.

„Lži!“ vykřikl vysoký Zmijozel, který se zvedl od stolu. „*Samé lži! Temný pán se vrátí a všechny vás naučí, co znamená –*“

„Pane Jugsone,“ ozval se selhávající hlas Severuse Snapea. Nezněl úplně jako hlas mistra lektvarů, ani nepromluvil nahlas, a přesto Zmijozel ztichl.

„Roberte. Vašeho otce zabil Temný pán.“

Robert Jugson ze sebe vydal strašlivý výkřik a otočil se, aby vyběhl z místnosti, a Draco Malfoy se zhroutil do sebe jako zřícený dům a vydával zvuky, které nikdo neslyšel, protože teď už se začalo žvanit.

Harry se zvedl z lavičky a zarazil se.

co bys Dracovi řekl? není nic, co bys Dracovi mohl říct, nemůžeš tam teď jít a předstírat, že jsi jeho přítel

chceš to napravit, chceš tomu pomoci, ale napravit to nemůžeš, není možné napravit to, co jsi mu udělal, co jsi udělal Vincentovi, co jsi udělal Gregorymu, co jsi udělal Theodorovi

Svět kolem Harryho se rozmazal, sotva si všiml, že se Padma Patilová zvedá a míří ke zmijozelskému stolu a Dracovi, a že Seamus míří k Theodorovi.

A protože Harry četl otcovu sbírku science fiction a fantasy, protože tuhle scénu už četl tucetkrát, když se přihodila jiným hrdinům, vybavil se mu v mysli obraz Pošuka Moodyho, toho zjizveného muže jménem Alastor. A obraz Pošuka říkal přesně stejným hlasem, jakým v Harryho vzpomínkách mluvil s

Albusem Brumbálem, že Smrtijedi míří na Harryho hůlkou, že si vybrali přijmout Znamení zla, že se provinili tolika hříchy, že je ani nejde spočítat, a možná by si je Harry nedokázal ani představit, že se vzdali deontologické ochrany dobrých lidí a udělali ze sebe terče, a že existoval pádný důvod k jejich obětování. Že bylo nutné zachránit Harryho nevinné rodiče před mučením a Azkabanem, že bylo nutné ochránit svět před Voldemortem. Že obyčejní bystrozoři a soudci museli při vykonávání obyčejné, obvyklé spravedlnosti, dělat mnohem morálně pochybnější věci, které byly méně jednoznačné, ale přesto pro společnost nezbytné, než zabíjet zapřisáhlé a krvelačné Smrtijedy, kteří na ně mířili hůlkou. Kdyby nebylo správné udělat to, co udělal Harry, kdyby nebylo správné dělat mnohem morálně pochybnější věci, než jaké udělal Harry, pak by společnost, jak ji lidé znali, nemohla existovat. Nikdo se zdravým rozumem by Harrymu nevyčítal, že to udělal, Neville by mu to nevyčítal, profesorka McGonagallová by mu to nevyčítala, Brumbál by mu to nevyčítal, dokonce i Hermiona by mu řekla, že to bylo správné, kdyby se to dozvěděla.

A to všechno byla pravda.

Stejně jako byla pravda, že si jistá část Harryho mysl spočítala, že vyhladit politickou elitu krevních puristů usnadní pozdější obnovu magické Británie. Nebyla to důležitá úvaha, ale přesto se s tím v těch okamžicích rychlého přemýšlení počítalo, kontrolovalo se, zda dlouhodobé důsledky nebudou vyhodnoceny jako katastrofické, a vyšlo z toho, že to tak bude vlastně v pořádku. Jen ta úvaha opomněla, že Smrtijedi mají v Bradavicích děti, a že tvář jednoho z nich je i tvář Dracova otce. Nic by to na věci nezměnilo. Vůbec nic by to nezměnilo. Ale takový byl výpočet, který Harryho mysl provedla, když měla jen pár vteřin na přemýšlení.

Kdyby se pozůstali po Smrtijedech dostali do nějakých finančních potíží, mohl by s tím Harry snadno něco udělat. Přeměnit zlato a použít Kámen, aby přeměna byla trvalá – pokud by ovšem výroba takového množství zlata nezpůsobila potíže kouzelnické ekonomice jako celku nebo nevyvolávala námitky skřetů, kteří nerozuměli tržní měnové ekonomice – i když ne, že by Harry neměl užitečné služby, které by mohl prodávat –

Z Harryho myšlenek teď ale odpadaly i další změkčující ochrany.

„Zdá se pravděpodobné,“ řekla Minerva, a ačkoli její hlas nebyl silný, přehlušil všechny ostatní zvuky, „že někteří z našich studentů včera večer přišli i o ty, kteří byli jmenováni jako jejich opatrovníci. Pokud byste nakonec skončili jako svěřenci Bradavic, vězte, že zodpovědnost svého postavení budu brát s mimořádnou vážností. Budeme se k vám chovat s veškerou zdvořilostí. Trezor vaší rodiny bude spravován dobře a přesně. Budu se ke každému z vás chovat jak nejlépe budu umět, jako ke svým vlastním dětem – a budu vás chránit stejně, jako bych chránila své vlastní děti, o nic více, o nic méně. Doufám, že je to jasné *KAŽDÉMU V BRADAVICÍCH*.“

Studenti rychle přikyvovali.

„Dobře,“ řekla Minerva. Její hlas se opět ztišil. „Pak je tu ještě jedna věc, kterou je třeba udělat.“

Z postranního vchodu se posmutněle, leč slavnostně vynořila profesorka Sinistrová. Místo svého obvyklého hnědého hábitu měla na sobě bílý a místo obvyklého čarodějnického klobouku měla na hlavě klobouk s mnoha štrápci na čtvercovém základu, jehož barvy už skoro vybledly do šedé.

V rukou držela profesorka Sinistrová Moudrý klobouk.

Aurora Sinistrová poklekla na jedno koleno před Minervou McGonagallovou a s výrazem někoho, kdo vykonává obřad, který se nezměnil po celá staletí, jí oběma rukama podala Moudrý klobouk.

Minerva McGonagallová vzala Moudrý klobouk z rukou profesorky Sinistrové a nasadila si ho na hlavu.

Nastalo dlouhé ticho.

„ŘEDITELKA!“

„Protože Albus Brumbál není mrtvý,“ řekla Minerva hlasem tak tichým, že studenti museli napínat uši, aby ho slyšeli, „ale pouze nedostupný, přijímám tuto funkci pouze jako zastupující ředitelka – do Brumbálova návratu.“

Velkou síní se rozlehl pronikavý ptačí křik a najednou tu byl Fawkes. Pomalu ve spirále přeletěl nad všemi stoly a svým ptačím hlasem zpíval zpěv absolutní věrnosti, která překlene i smrt fyzického ohně. Zdálo se, že ten zpěv říká *vyčkejte, vyčkejte, on se vrátí, a buďte věrní*.

Fawkes třikrát obkroužil Minervu McGonagallovou, a jeho opeřená křídla se jí otřela o tváře, když jí po nich začaly stékat slzy. Pak pták vyletěl oknem nad Síní a zmizel.

118. Ochraňování: Profesor Quirrell {"chapter":118,
"link":"https://archetypal.cz/2021/118-ochranovani-profesor-quirrell","id":48720}}

Slunce osvětlovalo skotskou zeleň a vykřesávalo bílé jiskry z každé kapky rosy nebo lesklého listu, který zrovna zaujal ten správný úhel, a obloha byla v den pohřbu jasně modrá.

Harry odmítl pronést smuteční řeč. Odmítl to už podruhé. Profesor Kratiknot s tím přišel už před několika týdny v květnu, aby měl Harry čas si něco napsat, než to bude potřeba, a už tehdy to Harry odmítl.

A tak to připadlo Nebelvírovi ze šestého ročníku, Oliverovi Habrykovi, který byl generálem armády a měl čtvrtý nejvyšší počet Quirrell bodů ze všech studentů. Byl to sedmnáctiletý, vysoký a nijak zvlášť pohledný chlapec v jednolitě černém hábitu. Místo červené kravaty si vzal fialovou, jakou si občas bral profesor Quirrell.

Kvůli okolnostem mluvil *ex tempore*. Předchozí pohřební proslovy, napsané dopředu, byly zahozeny; Oliver Habryka sice v levé ruce držel pergamen, ale vůbec se na něj nedíval.

„Profesor Quirrell byl velmi nemocný,“ řekl vysoký chlapec a jeho kolísavý hlas se nesl nad studentským mlčením, které občas přerušil tlumený vzlyk. „Myslím, že kdyby byl profesor Quirrell schopen bojovat v plné síle, Vy-víte-kdo by ho neporazil snadno, a možná vůbec. Říká se, že David Monroe byl svého času jediný, koho se Vy-víte-kdo bál. Ale,“ Oliverovi se zlomil hlas, „profesor Quirrell nebyl ve své plné moci. Byl velmi nemocný. Měl problém i sám chodit. A přesto se sám postavil Temnému pánovi.“

V nastalé pauze studenti chvěli plakali.

Oliver si rukávem otřel slzy a znovu promluvil. „Nevíme přesně, co se stalo,“ řekl Oliver. „Myslím si, že se mu Temný pán smál. Možná si z profesora dělal legraci, že ho vyzývá, když ani nemůže vstát. No, ale kdo se směje teď, co?“

Všichni studenti, které Harry viděl, od Nebelvíru po Zmijozel, zuřivě přikyvovali.

„Možná, že by Temný pán znal nějaký způsob, jak profesora Quirrella vyléčit, Vy-víte-kdo přece jen vstal z mrtvých. Možná nabídl profesoru

Quirrellovi život, pokud mu bude sloužit. Profesor Quirrell se usmál a Temnému pánovi odpověděl, že je čas, aby si zahráli hru s názvem Kdo je nejnebezpečnější kouzelník na světě.“

Pokud nevíte, nevymýšlejte si. Ale Harry nic neříkal. Lord Voldemort to mohl zkusit, a profesor Quirrell mu to mohl odpovědět.

„A neříkají nám všechno,“ řekl Oliver, „ale můžeme si domyslet, co se stalo dál. Všichni víme, že Hermionu Grangerovou, která byla jednou z nejlepších profesorových studentek, zabil troll, za tím musel stát Temný pán, stejně jako za falešným obviněním za kouzlo Chlazení krve. Profesor Quirrell věděl, že za tím stojí Temný pán, a tak ukradl tělo slečny Grangerové a uchoval ho v bezpečí –“

Nemohl mu to mít za zlé.

„Pak se profesor Quirrell vydal čelit Temnému pánovi. Temný pán profesora Quirrella zabil. A Hermiona Grangerová oživila. Říká se, že je teď živá a celá, a možná i něco víc. Když se jí Temný pán pokusil zmocnit, zbyl z něj jen ohořelý hábit a ruce kolem krku slečny Grangerové. Stejně jako Harryho Pottera ochránila před smrtící kletbou láska a oběť jeho matky, profesor Quirrell, který se sám dobrovolně vydal čelit Temnému pánovi, musel povolát ducha Hermiony Grangerové zpět, ať už byla kdekoli –“ Oliverovi se zlomil hlas.

„Tak jednoduché to nebylo,“ ozval se Harry z první řady ochraptělým hlasem. V tu chvíli už *musel* něco říct, než se mu to vymkne z rukou. Pokud už se to nestalo. „David Monroe byl mocný kouzelník, mocnější, než kdokoli kromě něj a mě tušil. Nemyslím si, že jde někoho přivést zpět z říše mrtvých jen tím, že se obětuješ. Nikdo by se o něco takového neměl pokoušet.“

Takový krásný příběh. Měl být pravdivý. *Měl být pravdivý.*

„O osobě, která stojí za profesorem, toho moc nevím,“ řekl Oliver Habryka, když se znovu ovládl. „Vím, že David Monroe nebyl šťastný člověk. Nikdy nedokázal seslat kouzlo *Patronus*.“

Harrymu se v očích opět objevily slzy. Nebylo to správné, nebylo to fér, Voldemort zabil tolik lidí, měl zemřít spolu se svými stoupenci, nezasloužil si žádné zvláštní zacházení. Ale nebyla to jen Harryho slabost, byly tu ty viteály,

Voldemort prostě *nemohl* být zabit. Harry si to tedy mohl přiznat, byl rád, byl rád, že profesor Quirrell nebyl úplně pryč...

„Ale já vím,“ řekl Oliver a na tvářích se mu zaleskly slzy, „že profesor Quirrell je teď šťastný, ať už je teď kdekoli.“

Na Harryho levé ruce se v ranním slunci blýskal drobný smaragd.

Ne v nebi, ne na nějaké vzdálené hvězdě, jiné místo by nepomohlo, ale ukážu vám, jak být lepším člověkem, jednoho dne vám ukážu, jak být šťastný –

Vysoký chlapec pohlédl na pergamen, který držel v druhé ruce a poprvé do něj nahlédl. „Profesor Quirrell,“ řekl Oliver a jeho hlas teď zněl ostřeji a rychleji, „byl zdaleka nejlepší profesor bojové magie, jakého kdy Bradavice měly. Salazar Zmijozel nemohl být ani z poloviny tak dobrý učitel, ať už uměl jakákoli kouzla. Profesor Quirrell nám na začátku tohoto roku řekl, že to, co nás naučil, bude navždy naším pevným základem v umění obrany. A taky to tak bude. Navždy. Příští rok to budeme učit nové studenty, ať už budeme mít za profesora kohokoli. Starší studenti budou učit ty mladší. To je řešení prokleté pozice profesora obrany. Nebudeme sedět a čekat, až nás to naučí nějaká autorita. A postaráme se o to, aby učení profesora Quirrella z Bradavic nikdy nezmizelo.“

Harry se podíval na místo, kde seděla profesorka – ne, ředitelka McGonagallová – a viděl, jak ředitelka mlčky přikyvuje. V jejím pohledu byl smutek, přísnost i hrdost.

„Ještě nás nepustili ke slečně Grangerové,“ řekl Oliver. Hlas se mu třásl. „K dívce-která-oživila. Ale když ji odted' uvidím, vždycky si vzpomenu na profesora obrany. Jeho oběť v ní žije dál, stejně jako jeho učení dál žije v nás.“ Oliver pohlédl na místo, kde seděl Harry, a pak se znovu zadíval na pergamen. „Tak tedy na profesora Quirrella, nejlepšího Zmijozela, jaký kdy žil, a jakým by měl být každý Zmijozel! Třikrát hurá!“

„Hurá! Hurá! Hurá!“

Tentokrát nikdo nemlčel, ani jeden student, pokud až Harry viděl.

119. Ochraňování: Albus Brumbál {"chapter":119,

"link":"<https://archetypal.cz/2021/119-ochranovani-albus-brumbal>","id":49350}}

Harry teď stál před chrličí, kteří střežili ředitelovu – ne, ředitelčinu kancelář. Profesorka Sinistrová ho sem poslala, řekla mu, že je to naléhavé, ale vchod se mu neotevíral.

Pokusy ukázaly, že Kámen dokáže přeměnění změnit na trvalé každé tři minuty a padesát čtyři vteřin, bez ohledu na velikost přeměňovaného předmětu. Jen jednou, když držel Kámen mudrců ve světle své nejsilnější baterky v jinak temném kumbálu, měl Harry dojem, že uvnitř kusu karmínového skla vidí pole drobných bodů. Znovu už je ale spatřit nedokázal a teď se podezíral, že si je tam jen představil. Kámen neměl žádné jiné schopnosti, které by Harry dokázal rozpoznat, a nereagoval ani na žádné pokusy o mentální komunikaci.

Harry si dal čas do zítřejšího poledne, aby vymyslel, jak Kámen začít používat, aniž by ho musel svěřit někomu jinému, a snažil se nemyslet na to, co se mezitím dál dělo, na to všechno, co se dělo celou dobu.

Minerva McGonagallová dorazila rychlým krokem s desetiminutovým zpožděním. Náruč měla plnou papírů a na hlavě opět Moudrý klobouk.

Chrliče se jí se zvukem kamene drhnoucího o kámen uklonily.

„Nové heslo je ‚Pomíjivost,‘“ řekla Minerva chrličům a ty se rozsunuly stranou. „Omlouvám se, pane Pottere, zdržela jsem se –“

„Chápu.“

Minerva stoupala po dlouhém točitém schodišti, namísto aby čekala, až ji vynese, a Harry ji následoval.

„Máme schůzku s Amélií Bonesovou, ředitelkou Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů, s Alastorem Moodym, se kterým už jste se setkal, a s Bartemiem Skrkem, ředitelem Odboru mezinárodní magické spolupráce,“ řekla Minerva, zatímco stoupala. „Jsou Brumbálovými dědici stejně jako vy nebo já.“

„A jak – jak se daří Hermioně?“ Harry doteď neměl příležitost se na to zeptat.

„Filius říkal, že se zdála být v šoku, což asi není překvapivé. Ptala se, kde jsi, a bylo jí řečeno, že jsi na zápase v famfrpálu, pak se ptala, kde jsi doopravdy, a

odmítala s kýmkoli mluvit o tom, co se stalo, dokud jí nebude dovoleno promluvit s tebou. Byla převezena do nemocnice svatého Munga, a tam,“ ředitelka teď zněla trochu nervózně, „běžné diagnostické kouzlo ukázalo, že slečna Grangerová je zdravý jednorozec ve výborné fyzické kondici, až na to, že její hříva potřebuje učesat. Kouzla na detekci aktivní magie pořád dokola hlásí, že se právě přeměňuje do jiné podoby. Předtím, než ho Filius, ehm, poslal pryč, se objevil jeden z těch, o kterých se nemluví. Zkusil jistá kouzla, která by nejspíš ani neměl znát, a prohlásil, že Hermionina duše je sice zcela zdráva, ale nejméně míli od jejího těla. Potom už to nejzkušenější léčitelé vzdali.

Momentálně je sama v cele s krysami a mouchami –“

„Co je?“

„Promiňte, pane Pottere, to je jen žargon přeměňování. Slečna Grangerová je v izolační komoře s klecí ochočených krys a bednou much, které během jednoho dne přivedou na svět potomstvo. Logika věci napovídá, že ať už za jejím zmrtvýchvstáním stojí jakákoliv záhada, zůstalo po ní vyzařování, které způsobuje, že léčitelská kouzla si neví rady. Ale pokud se krysám ani potomkům much nic nestane, bude slečna Grangerová prohlášena za bezpečnou a bude se moci vrátit do Bradavic, jakmile se zítra ráno probudí.“

Takže Harry si nebyl jistý... *vůbec* si nebyl jistý, co si Hermiona myslí o tom, že byla vzkříšena, a ještě za tak zvláštních okolností. Vlastně si nemyslel, že by se na něj Hermiona chystala křičet, že něco udělal špatně. To si ji jen Harryho mozek představoval stereotypně. Když se Harry snažil vymyslet tu krycí historku, byl oprávněně vyčerpaný a moc mu to nemyslelo, a Hermiona si tuhle část nejspíš dokáže přebrat. Ale nedokázal si představit, k čemu Hermiona dojde místo toho...

„Zajímalo by mě, jak se bude slečna Grangerová cítit, až zjistí, že také porazila Vy-víte-koho,“ řekla Minerva a stoupala po pohyblivých schodech tak rychle, že Harry už byl zadýchaný, jak se s ní snažil držet krok. „A že si o ní lidé vyprávějí neuvěřitelné věci.“

„Myslíte proto, že se vždycky považovala prostě za akademicky nadanou, a teď si o ní spousta lidí myslí, že je Dívka-která-ožila, a všichni si s ní budou chtít potřást rukou?“ řekl Harry. *I když si ani nepamatuje, že by udělala něco, čím*

by si to zasloužila. Přesto, že to všechno byla práce někoho jiného a oběť jiných lidí a jí za to budou připisovány zásluhy. Přestože nemá pocit, že by udělala cokoli, čím by si zasloužila to, jak se k ní ostatní chovají, a není si jistá, jestli se někdy vůbec dokáže vyrovnat té osobě, za kterou ji mají. „Božítku, to tedy nevím, nemám páru, jak by se asi tak mohla cítit.“

Možná jsem ji tomu neměl vystavovat. Ale lidem bylo potřeba nabídnout něco, čemu by mohli věřit, jinak kdo ví, co by si vymysleli. Cítit se kvůli tomu provinile by bylo hloupé. Aspoň myslím.

Došli spolu nahoru po schodech a vešli do kanceláře s tucty podivných udělatek, které všechny čelily velkému stolu a mohutnému trůnu za ním.

Minerva se rukou dotkla jednoho z těch předmětů, toho se zlatými kudrlinkami, a na okamžik zavřela oči. Pak si Minerva sundala Moudrý klobouk a odložila ho na věšák, na kterém už visely tři pantofle pro levou nohu. Mohutný trůn přeměnila v prostou, polstrovanou židli a z velkého stolu udělala kulatý, kolem kterého se vztyčily další čtyři židle.

Harry to všechno sledoval a podivně ho píchlo v krku. Věděl, aniž by někdo z nich cokoli řekl, že výměna židlí a stolu měla být slavnostnější. O to víc, že ředitelka do své nové kanceláře usedala poprvé. Ale z nějakého důvodu na to nebyl čas a Minerva McGonagallová to kvůli vyšší rychlosti zavrhla.

Mávnutím Minerviny hůlky se v krbu rozhořel letaxový oheň, a Minerva usedla do židle, která byla Brumbálova.

Harry si tiše sedl na jednu ze židlí u stolu po Minervině levici.

Letaxový oheň se téměř okamžitě smaragdově rozhořel a vyvrhl Alastora Moodyho, který se z něj vytočil se zdviženou hůlkou, pohledem přeletěl celou místnost a pak namířil hůlku přímo na Harryho a řekl: „Avada Kedavra.“

Stalo se to tak rychle a překvapivě, že Harry nestihl ani napůl zvednout hůlku, než Alastor Moody zaklínadlo dokončil.

„Jen se ujišťuju,“ řekl Alastor ředitelce, jejíž vlastní hůlka teď mířila na Alastora a jejíž ústa byla otevřená, jako by chtěla říct slova, která nemohla najít. „Voldie by zkusil uhnout, kdyby se včera večer zmocnil chlapcova těla. Taky ale budu muset zkontrolovat tu Grangerovou.“ Alastor Moody se posadil po Minervině pravici.

Harryho v tom předchozím zlomku vteřiny napadlo, že se beze slov pokusí z hůlky vykřesat stříbrnou záři Patrona, ale jeho hůlka nebyla ani zdaleka dost rychlá, aby to dokázala včas.

No, jestli jsem se předtím mohl cítit neporazitelný, tak to padá. To byla cenná životní lekce, pane Moody.

Pak letaxový oheň znovu zeleně zahořel a vyplivl nejstarší, nejdrsnější a nejzachmuřenější čarodějku, jakou kdy Harry viděl. Vypadala jako sušené hovězí maso vytvarované do lidské podoby. Stará čarodějka nedržela v ruce hůlku, ale vyzařovala z ní autorita, která byla silnější a přísnější než Brumbálova.

„Tohle je ředitelka Amélie Bonesová, pane Pottere,“ řekla ředitelka McGonagallová, která se opět ovládla. „Ještě čekáme na ředitele Skrka –“

„Mezi mrtvými Smrtijedy byla identifikována mrtvola Bartemia Skrka mladšího,“ řekla bez úvodu stará čarodějka na cestě k židlím. „Úplně nás to zaskočilo a obávám se, že Bartemius je tím z obou důvodů značně zarmoucen. Dnes se k nám nepřidá.“

Harry potlačil bolestivou grimasu.

Amélie Bonesová se posadila na židli po Moodyho pravici.

„Ředitelko McGonagallová,“ řekla starší čarodějka bez váhání, „Merlinova nezlomná linie, kterou mi Brumbál odkázal jako regentce, nereaguje na mou ruku. Starostolec musí *okamžitě* dostat důvěryhodného Nejvyššího divotvůrce; záležitosti v Británii se daly do pohybu. Musím se okamžitě dozvědět, co Brumbál udělal!“

„Zatraceně,“ zamumlal Moody. Jeho oko sebou divoce koulelo. „To nevypadá dobře, to vůbec nevypadá dobře.“

„Ano, takže,“ řekla Minerva McGonagallová, která vypadala znepokojeně. „To nedokážu s jistotou říct. Albus – no, zjevně měl tušení, že by tuhle válku nemusel přežít. Ale nemyslím si, že očekával, že slečna Grangerová vstane z mrtvých a zabije Voldemorta jen o několik hodin později. To Albus nejspíš vůbec nečekal. Nejsem si úplně jistá, jak si to jeho odkazy přeberou –“

Amélie Bonesová se napůl zvedla ze židle. „Chcete tím naznačit, že Merlinovu nezlomnou linii možná zdělila *Grangerová*? To by byla *katastrofa*! Je

jí dvanáct, není prověřená – Albus by určitě nebyl tak nezodpovědný, aby přenechal Linii tomu, kdo zrovna náhodou porazil Voldemorta, aniž by věděl *kdo to bude!*“

„No, řeknu to takto,“ řekla Minerva. Její prsty urovnaly stoh papírů, které si přinesla a které teď ležely na stole. „Albus si *opravdu* myslel, že ví, kdo Voldemorta porazí. Existovalo na to proroctví, ověřené proroctví, které se teď zdá být neplatné, nebo – já nevím, madam Bonesová! Mám pro pana Pottera dopis, který mu mám předat v případě Albusovy smrti nebo jiného odchodu, a pak ještě druhý dopis, o kterém Albus prohlásil, že ho pan Potter bude moci otevřít až poté, co porazí Voldemorta. Nejsem si jistá, co se s ním stane teď. Možná ho bude moci otevřít slečna Grangerová, nebo ho možná nebude možné otevřít nikdy –“

„Okamžiček,“ řekl Pošuk Moody. Sáhł do svého hábitu a vytáhł dlouhou hůlku s šedým hrotem, kterou Harry znal – byla to Brumbálova hůlka, tvarem a stylem nepodobná žádné jiné hůlce v Bradavicích. Moody položil hůlku na stůl. „Než budeme pokračovat, Albus mi taky zanechal nějaký ten pokyn. Zvedni tuhle hůlku, chlapče.“

Harry váhal a přemýšleł.

Albus Brumbál se pro mě obětoval. Věřil Moodymu. Pravděpodobně to není past.

Harry se tedy začal natahovat po hůlce.

Ta ale vyskočila a přeletěla přes stůl rovnou do Harryho ruky. A v okamžiku, kdy Harryho prsty uchopily rukojeť, jako by slyšel v mysli rezonovat píseň, chvalozpěv na slávu a boj. Po rukojeti a po dřevě přeběhla vlnka bílého ohně, která se během pohybu zvětšovala a na konci vybuchla v ohromné spršce jisker. Hůlkou proudil pocit síly a spoutaného nebezpečí, jako by to byl vlk na vodítku.

Harry z ní také cítil zřetelný dojem skepse, jako by hůlka měla jistou úroveň vědomí a zajímalo ji, jak se sakra dostala do rukou bradavického prváka.

„Podívejme,“ odpověděl Pošuk Moody nechápavým pohledům. „Takže to nebyla slečna Grangerová, kdo porazil Voldieho. Už jsem si říkal.“

„Cože?“ vyslovila Amélie Bonesová bezvýrazně.

Pošuk Moody na ni pokýval hlavou. „Albus říkal, že tuhle hůlku dostane ten, kdo porazí jejího předchozího pána. Sebral ji kdysi Grindiemu. Pak včera Voldie porazil Albuse. Musím pokračovat, Amélie?“

Amélie Bonesová zírala na Harryho s ústy dokořán.

„To nemusí být pravda,“ řekl Harry. Spolkl další záchvěv strašlivé viny. „Chci říct, Voldemort mě použil jako rukojmí, protože jsem... jsem byl hlupák, a Brumbál se obětoval, aby mě zachránil, možná si hůlka myslí, že se to počítá, jako že jsem porazil Brumbála. Um, ale Voldemorta jsem taky porazil. Přemohl jsem ho. Ale myslím, že bude lepší, když nikdo nebude mít tušení, že jsem tam byl.“

Píp. Tik. Vrr. Cink. Prc.

„To teda musela bejt fuška,“ řekl Pošuk. Zjizvený muž pomalu naklonil hlavu, což bylo gesto hluboké úcty. „Nevyčítej si, žeš ztratil Albuse, Davida a Flamela, synku, nekoukej na to, jak hloupě sis připadal. Nakonec jsi vyhrál. My bychom to nikdy nedokázali ani všichni dohromady. Jen pro jistotu, synku, zničili jste ty a David taky Voldieho viteál? A víš *určitě*, že to byl ten pravý?“

Harry zaváhal, zvažoval, jaké důsledky nejspíš bude mít důvěra a jaké katastrofy může přinést mlčení, a pak zavrtěl hlavou a Moodymu odpověděl. Stejně měl v plánu o tom, co teď má uvnitř své školy, říct přinejmenším McGonagallové. „Voldemort měl... vlastně docela dost viteálů. Takže jsem mu místo toho vymazal většinu vzpomínek a pak jsem ho přeměnil v tohle.“ Harry zvedl ruku a mlčky ukázal na smaragd na prstenu.

Plesk. Boink. Plesk. Plesk.

„Hm,“ řekl Moody a opřel se na své židli dozadu. „Minerva a já na ten tvůj prsten dáme pár poplachů a ochran, synku, jestli můžem. Čistě pro případ, že bys někdy nedokázal tu přeměnu udržet. A nikdy nechod lovit žádný temné kouzelníky, radši žij klidný a mírumilovný život.“ Zjizvený muž vzal kapesník a otřel si krůpěje potu, které mu vyvstaly na čele. „Ale odvedl jsi dobrou práci, chlapče, ty i David, ať odpočívá v pokoji. Hádám, že tohle byl jeho nápad? Dobrá práce, dej na mě.“

„Vskutku,“ řekla Amélie Bonesová, která už se vzpamatovala. „Dlužíme vám oběma nesmírný vděk. Znovu však opakuji, že máme naléhavý problém s

Merlinovou nezlomnou linií.“

„Myslím,“ řekla pomalu Minerva McGonagallová, „že bych tedy měla Albusovy dopisy předat panu Potterovi hned teď.“ Na jejím stohu papírů teď ležela pergamenová obálka a srolovaný pergamenový svitek, převázaný šedou stužkou.

Ředitelka dala Harrymu nejprve pergamenovou obálku a on ji otevřel.

Jestli tohle čteš, Harry Pottere, pak jsem podlehl Voldemortovi a ten quest je teď ve Tvých rukou.

I když Tě to možná šokuje, byl to konec, který jsem si v hloubi duše přál. Neboť když toto píšeš, zdá se možné, že Voldemort padne mou vlastní rukou. A pak bych se časem sám stal temnotou, kterou bys musel překonat, abys mohl dojít své plné síly. Neboť bylo kdysi předpovězeno, že možná budeš muset pozvednout ruku proti svému učiteli, proti tomu, který Tě stvořil a kterého jsi miloval. Bylo předpovězeno, že bys mohl přivodit můj pád. Pokud toto čteš, pak se to nikdy nestalo a já jsem tomu rád.

Přesto bych Tě, Harry, chtěl tohoto osamělého boje proti Voldemortovi ušetřit. Tímto psaním slibuji, že Tě budu chránit, dokud to půjde, bez ohledu na to, co mně to může stát. Ale jestli jsem při tom selhal, pak věz, že jsem za to vlastně, trochu sobecky, rád.

Po mém odchodu už kromě Tebe není nikdo, kdo by s Voldemortem mohl soupeřit jako rovný s rovným. Na kouzelnickou Británii padne jeho dlouhý a strašlivý stín a mnozí kvůli němu budou trpět a umírat. Ten stín se nezvedne, dokud nezničíš jeho zdroj, dokud se neutkáš se samým srdcem temnoty. Jak to máš udělat, nevím. Jestliže Voldemort nezná moc, kterou neseš, pak ji neznám ani já. Musíš tu moc najít v sobě, musíš se ji naučit ovládat, musíš se stát Voldemortovým posledním soudcem a já Tě prosím, abys neudělal tu chybu, že bys mu prokázal milost.

Mou hůlku, kterou jsem Ti zanechal v Moodyho úschově, se nesmíš odvážit použít proti Voldemortovi. Neboť když je její pán poražen, přechází hůlka na vítěze. Až zvítězíš nad mým přemožitelem, pak se Ti hůlka skutečně odevzdá do rukou; ale pokud se ji pokusíš obrátit proti Voldemortovi dříve, bezesporu Tě zradí. Drž ji z

Voldemortova dosahu za každou cenu. Radil bych Ti, abys hůlkou vůbec nemanipuloval, ačkoliv je to nástroj s obrovskou mocí, a ty bys ji v nějakém zoufalém případě mohl potřebovat. Pokud ji však vezmeš do ruky, musíš se za všech okolností obávat její zrady.

Když budu pryč, Starostolec nevyhnutelně připadne Malfoyovi. Merlinovu nezlomnou linii jsem přenechal tobě, s Amélií Bonesovou jako tvou regentkou, dokud nedosáhneš plnoletosti nebo nenabydeš své plné síly. Nedokáže ale Malfoyovi dlouho vzdorovat, ne když jsem pryč a Voldemort se vrátil a bude mu radit. Myslím, že Ministerstvo brzy padne a Bradavice se stanou poslední pevností. Minervě jsem odkázal klíč od Bradavic, ale Ty sám jsi tu princem a ona Ti pomůže, jak jen bude moci.

Fénixův rád nyní vede Alastor. Dbejte jeho přesvědčení a jeho rady. Je jednou z mých největších životních výčitek, že jsem Alastora neposlouchal více a dříve.

Nepochybuji o tom, že Voldemorta nakonec porazíš.

A to bude jen začátek Tvého životního osudu. I tím jsem si jistý.

Až porazíš Voldemorta, až zachráníš tuto zemi, pak se, doufám, budeš moci plně pustit do naplňování pravého smyslu svých dnů.

Pospěš tedy a pusť se do díla.

Tobě oddaný i ve smrti (nebo v čem),

Brumbál.

P.S. Hesla jsou ‚fénixova cena‘, ‚fénixův osud‘ a ‚fénixovo vejce‘, pronesená v mé kanceláři. Minerva ty místnosti může přesunout, aby se do nich šlo dostat snáze.

Harry složil pergamen, vrátil ho do obálky a zamyšleně se zamračil. Pak si od ředitelky vzal svitek s šedivou stuhou. Když se dlouhá šedá hůlka v Harryho ruce dotkla stuhy, okamžitě odpadla; Harry svitek rozvinul a pustil se do čtení.

Drahý Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi:

Pokud toto čteš, porazil jsi Voldemorta.

Blahopřeji.

Doufám, že jsi měl čas na oslavu, než jsi otevřel tento svitek, protože zprávy v něm nejsou veselé.

Během první kouzelnické války přišla chvíle, kdy jsem si uvědomil, že Voldemort vítězí, že brzy bude mít vše ve svých rukou.

V té krajní situaci jsem se vydal do Oddělení záhad a vyslovil heslo, které v dějinách Merlinovy nezlomné linie nebylo nikdy vysloveno, udělal jsem věc zapovězenou, ale ne zcela zakázanou.

Poslechl jsem si všechna proroctví, která kdy byla zaznamenána.

A tak jsem se dozvěděl, že mě čekají problémy mnohem horší než Voldemort.

Od některých jasnovidců a věštkyň se stále častěji ozývají předpovědi, že tento svět je odsouzen ke zkáze.

A ty, Harry Jamesi Pottère-Evansi-Verresi, jsi jedním z těch, kterým bylo předpovězeno, že jej zničí.

Správně jsem měl ukončit tvou linii možností a zabránit ti, aby ses vůbec narodil, stejně jako jsem se pokusil ukončit všechny ostatní možnosti, které jsem objevil v ten den strašného probuzení.

Ve tvém případě, Harry, a pouze ve tvém případě, mají proroctví o způsobené apokalypse mezery, i když jsou to mezery nepatrné.

Pokaždé ,ukončí svět', nikoli ,ukončí život'.

I když bylo řečeno, že roztrháš samotné hvězdy na nebi, nebylo řečeno, že roztrháš lidi.

A protože je jasné, že tento svět nemá trvat věčně, vsadil jsem na tebe doslova všechno, Harry Jamesi Pottère-Evansi-Verresi. Neexistovala žádná proroctví o tom, jak by mohl být svět zachráněn, a tak jsem našel alespoň proroctví, která ve zkáze nabízela mezery, a navodil jsem podivné a složité podmínky, aby se tato proroctví naplnila. Postaral jsem se o to, aby Voldemort jedno z těch proroctví objevil, a tak (i když právě toho jsem se obával) odsoudil Tvé rodiče k smrti a udělal z Tebe to, čím jsi. Napsal jsem podivnou radu do učebnice lektvarů Tvé matky, aniž bych tušil, proč to musím udělat, a ukázalo se, že to Lily ukáže, jak pomoci své sestře, a zajistil jsem Ti tak upřímnou lásku Petunie Evansové. Neviditelný jsem se vplížil do Tvé ložnice v Oxfordu a podal ti lektvar, který se podává studentům s obracečem času, abych Ti prodloužil denní cyklus o dvě hodiny. Když Ti bylo šest, rozbil jsem kámen, který ležel na Tvém parapetu, a dodnes nechápu proč.

To vše v zoufalé naději, že se Ti podaří projít okem hurikánu: nějak ukončit tento svět a přesto vyvést jeho obyvatele živé.

Nyní, když jsi prošel předběžnou zkouškou, kterou bylo poražení Voldemorta, vkládám do Tvých rukou vše, co Ti mohu dát, všechny nástroje, které mohu nabídnout. Merlinovu nezlomnou linii, velení Fénixova řádu, všechno své bohatství a všechny své poklady, bezovou hůlku z Relikvií smrti, věrnost těch z mých přátel, kteří mi budou naslouchat. Bradavice jsem svěřil do péče Minervy, neboť si myslím, že na ně nebudeš mít čas, ale i ty jsou Tvé, pokud si je od ní vyžádáš.

Jednu věc Ti ale nedám, a tou jsou proroctví. Ve chvíli mého odchodu budou zničena a žádná další už nebudou zaznamenána, neboť bylo předpovězeno, že se na ně nesmíš podívat. Pokud se Ti to zdá frustrující, věř mi, že ani Tvůj důvtip nedokáže pochopit, jakého zklamání jsi byl ušetřen. Zemřu, budu Tebou opuštěn nebo Tobě nějak jinak ztracen – proroctví jsou samozřejmě nejasná – aniž bych se kdy dozvěděl, co budoucnost skutečně přinesla nebo proč musím dělat to, co dělám. Jsou to všechno nejasné blázniviny a Tobě bez nich bude lépe.

Na šachovnici může být jen jeden král.

Může existovat pouze jedna figura, jejíž hodnota je nedocenitelná.

Tou figurou není sám svět, jsou jí lidé světa, kouzelníci i mudlové, skřeti, domácí skřítki a všichni ostatní.

Dokud přežívá jakýkoliv zbytek našeho druhu, je ta figura dál ve hře, i kdyby samy hvězdy na nebi měly zemřít.

Pokud však o tuto figuru přijdeš, hra končí.

Poznej hodnotu všech ostatních figur a hraj tak, abys vyhrál.

– Albus

Harry dlouho držel pergamenový svitek a zíral do prázdna.

Takže.

Byly chvíle, kdy věta ‚tak tím se to vysvětluje‘ nedokázala úplně vystihnout skutečnost, ale přesto se to tím vysvětlovalo.

Harry nepřítomně sroloval pergamenový svitek a dál zíral do prázdna.

„Co se tam píše?“ zeptala se Amélie Bonesová.

„Je to takový zpovědní dopis,“ řekl Harry. „Ten můj kamínek tehdy zabil Brumbál.“

„*Teď není čas na hlouposti!*“ zvolala stará čarodějka. „Jsi skutečným držitelem Merlinovy nezlomné linie?“

„Ano,“ řekl Harry nepřítomně, protože se mu hlavou honily myšlenky, které byly podle jakéhokoli objektivního vyčíslení mnohem důležitější.

Stará čarodějka velmi klidně seděla v křesle. Otočila hlavu a pohledem se setkala s Minervou McGonagallovou.

Mezitím Harryho mozek, který žongloval s příliš mnoha možnostmi v příliš mnoha časových horizontech, z nichž některé zahrnovaly doslova miliardy let a postupy k demontáži hvězd, vyhlásil kognitivní bankrot a začal znovu. *Dobrá, co musím udělat jako první, abych zachránil svět... ne, ještě lokálněji, co musím udělat dnes... tedy kromě toho, že musím vymyslet, co udělat, a raději se nebudu zdržovat a podívám se, co mi Brumbál nechal v místnosti s Fénixovým vejcem...*

Harry zvedl oči od srolovaného pergamenu a podíval se na profes– na ředitelku McGonagallovou, na Pošuka Moodyho a na svráštělou starou čarodějkou, jako by je viděl poprvé. I když Amélii Bonesovou víceméně skutečně viděl poprvé.

Amélie Bonesová, ředitelka Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů, kterou Albus Brumbál považoval za hodnou toho, aby alespoň dočasně vedla Starostolec. Její spolupráce bude nedoceníitelná, možná *nezbytná*... pro všechno, co Harrymu dál zkříží cestu. Brumbál si ji vybral, a znal proroctví, která Harry neviděl.

Amélie Bonesová, která si myslela, že byla jmenována regentkou nad Merlinovou nezlomnou linií a stala se příštím Nejvyšším divotvůrcem, jen aby zjistila, že místo ní tuto funkci zřejmě získal jedenáctiletý chlapec.

Teď budeš, řekl hlas Mrzimora v jeho hlavě, *teď budeš velice zdvořilý. Nebudeš se chovat jako zatracený idiot, jak máš ve zvyku. Protože na tom může záviset osud světa. Nebo taky ne. Nemůžeme vědět.*

„Já se za to všechno hrozně omlouvám,“ řekl Harry Potter a pak se odmlčel, aby zjistil, jaký účinek toto zdvořilé prohlášení vyvolalo, pokud vůbec nějaký.

„Vypadá to, že Minerva si myslí,“ řekla stará čarodějka, „že tě upřímná slova neurazí.“

Harry přikývl. Jeho havraspárská část chtěla připojit výhradu, že upřímná slova jsou něco jiného než lidé, kteří se vás bezostyšně snaží urazit a přitom křičí, že nedokážete tolerovat kritiku, ale Mrzimor to vetoval. Ať už chtěla říct cokoli, Harry to vyslechne.

„Nechci o zesnulých mluvit ve zlém,“ řekla stará čarodějka. „Ale od nepaměti přechází Merlinova nezlomná linie na ty, kteří *důkladně* prokázali nejen to, že jsou dobrými lidmi, ale i to, že jsou natolik moudří, aby dokázali vybrat nástupce, který také bude dobrý a moudrý. Stačí jediná chybička, kdekoli v tom řetězu, a následnictví může sejít z cesty a už se nevrátit! Od Brumbála to byl šílený čin, že ti Linii předal v tak mladém věku, i to, že to podmínil tím, že porazíš Ty-víš-koho. Bude to vnímáno jako poskvrna na Brumbálově odkazu.“ Stará čarodějka zaváhala, ale očima pořád sledovala Harryho. „Myslím, že bude nejlepší, když se o tom nikdo mimo tuto místnost nedozví.“

„Hm,“ řekl Harry. „Vy... chápu to správně, že o Brumbálovi nemáte úplně vysoké smýšlení?“

„Myslela jsem, že...“ řekla stará čarodějka. „No. Albus Brumbál byl lepší kouzelník než já, lepší *člověk* než já, ve víc ohledech, než vůbec dokážu spočítat. Ale jako člověk měl i své chyby.“

„Protože, ehm... jak to říct. Brumbál věděl *všechno*, co jste právě řekla. O tom, že jsem mladý a o tom, jak funguje Linie. Chováte se, jako byste si myslela, že Brumbál o těchto skutečnostech nevěděl nebo je při svém rozhodování prostě ignoroval. Je pravda, že hloupí lidé, jako jsem já, někdy dělají šílená rozhodnutí. Ale ne Brumbál. *Nebyl* blázen.“ Harry polkl a potlačil vlhkost, která se mu náhle chystala zaplavit oči. „Myslím, že... Začínám si uvědomovat, že Brumbál byl po celou dobu jediným příčetným člověkem v tomhle všem. *Jediným*, kdo dělal správné věci z alespoň trochu správných důvodů...“

Madam Bonesová tichým šepem vypouštěla hrozivé nadávky, které Minervě McGonagallové způsobovaly cukání.

„Omlouvám se,“ řekl Harry bezmocně.

Pošuk Moody se křenil a jeho zjizvené tváře se úsměvem zvedaly. „Vždycky mi bylo jasné, že Albus ví *něco*, co nám ostatním nikdy neřek’. Ani nevíš, hochu, jak je pro mě těžký na ten svitek nepoužít Oko.“

Harry svitek rychle zasunul do svého váčku.

„Alastore,“ řekla Amélie. Hlas staré čarodějky sílil. „Jsi přece rozumný člověk, přece si nemůžeš myslet, že ten kluk je schopen zastat Brumbálovo místo! Ne *dnes!*“

„Brumbál,“ řekl Harry a to jméno mu na jazyku chutnalo podivně, „se při svém rozhodování dopustil jednoho chybného předpokladu. Myslel si, že s Voldemortem budeme všichni společně bojovat celá léta. Netušil, že Voldemorta zničím obratem. Bylo to správné, ve srovnání s dlouhým bojem jsem tím zachránil spoustu životů. Ale Brumbál si myslel, že budete mít roky na to, abyste se se mnou sžili a naučili se mi věřit... a místo toho bylo po všem během jediného večera.“ Harry se nadechl. „Nemohli byste prostě *předstírat*, že s Voldemortem bojujeme už léta a že jsem si získal vaši důvěru a tak vůbec? Abych nebyl v nevýhodě, když jsem vyhrál rychleji, než Brumbál očekával?“

„Jsi v prvním ročníku Bradavic!“ řekla stará čarodějka. „*Nemůžeš* zaujmout Brumbálovo místo, ať už jeho úmysly byly jakékoliv!“

„Jasně, prostě vypadám jako jedenáctiletý.“ Harry zvedl ruku a mnul si nos, na kterém měl brýle. *Asi bych mohl použít Kámen k přeměnění a vypadat na devadesát...*

„Nejsem blázen,“ řekla stará čarodějka. „Vím, že nejsi obyčejné dítě. Viděla jsem tě mluvit s Luciuem Malfoyem, viděla jsem, jak jsi vystrašil mozkomora, a byla jsem svědkem toho, jak Fawkes vyhověl tvé prosbě. Každý moudrý člověk, který by tě viděl před Starostolcem – čímž myslím sebe a nanejvýš dva další – by dokázal uhodnout, že nejen, že jsi vstřebal část roztržštěné duše Tyvíš-koho té noci, kdy zemřel, ale že sis ji i podmanil a obrátil jeho znalosti k dobrým účelům.“

V místnosti nastalo krátké ticho.

„No, ano, samozřejmě,“ řekla Minerva McGonagallová. Povzdechla si a jako by se ve své židli propadla. „Albus to zjevně věděl *od samého začátku*, ale

prozíravě mě odmítl *jakkoliv* varovat.“

„Přesně,“ řekl Moody. „Mně to bylo jasné. Jo. Naprosto zřejmý. Vůbec jsem v tom neměl maglajz.“

„Myslím, že je to dost blízko pravdě,“ řekl Harry. „Takže, ehm... v čem přesně je problém?“

„Problém je v tom,“ řekla Amélie Bonesová, jejíž hlas zněl naprosto vyrovnaně, „že jsi bublající, nestabilní směs bradavického prváka a Ty-víš-koho.“ Odmlčela se, jako by na něco čekala.

„Zlepšuju se v tom,“ řekl Harry, protože se zdálo, že se čeká na jeho odpověď. „Vlastně docela rychle. Důležitější je, že to není něco, co by Brumbál nevěděl.“

Stará čarodějka pokračovala. „Rozdat své jmění a zadlužit se u Luciuse Malfoye, aby se tvá nejlepší přítelkyně nedostala do Azkabanu, je sice důkazem tvého poctivého morálního charakteru, ale také důkazem toho, že nedokážeš ukočírovat Starostolec. Teď vidím, že jsi udělal správnou věc pro sebe, věc, kterou jsi musel udělat, aby sis zachoval zdravý rozum a udržel na uzdě vnitřní temnotu. Ale také jsi udělal věc, kterou Merlinův dědic udělat nesmí. Sentimentální vůdce může být mnohem horší než vůdce sobecký. Albus, pán a služebník fénixe, sotva přežil – a i on se ti tehdy postavil na odpor.“ Amélie gestem ukázala na Pošuka Moodyho. „Alastor má v sobě tvrdost. Má lstivost. Přesto nemá nadání vládnout. Ty, Harry Pottere, zatím nemáš ani tvrdost, ani schopnost obětovat se, abys mohl řídit byt jen Fénixův řád. A protože jsi takový, jaký jsi, *nesmíš se o to ani pokoušet*. Ne teď, ne ve svém věku. Dopřej si čas na urovnání a zacelení své zraněné duše, dokud je to možné. Nesnaž se při tom být Nejvyšším divotvůrcem. Jestli si Albus myslel, že je to dobrý nápad, vytvářel si hezcí příběh na úkor praktičnosti, nutné pro skutečný svět. Myslím, že právě s tím jako člověk měl problém.“

Harry trochu třesl oči, když to všechno poslouchal. „Hm... a co tedy myslíte, že se mi tu děje?“ poklepal si Harry na hlavu těsně nad uchem.

„Představuji si, že v tobě je duše chlapce, který zůstává čestný a pravdivý a sbírá sílu vůle, aby potlačil zlomek Voldemortova ducha, který na tebe povykuje, že jsi sentimentální a slabý a snaží se tě pohltit – to ses právě zachichotal?“

„Omlouvám se. Ale vážně, *takhle* zlé to ani nikdy nebylo. Spíš jsem měl spoustu špatných návyků, kterých jsem se musel zbavit.“

„Ehm,“ řekla ředitelka McGonagallová. „Pane Pottere, myslím, že na začátku tohoto roku to *bylo* takhle zlé.“

„Špatné návyky, které se řetězily a spouštěly navzájem. Ano, ty byly trochu problém.“ Harry si povzdechl. „A vy, madam Bonesová... ehm. Omlouvám se, jestli se v tomhle mýlím, ale hádám, že se cítíte trochu naštvaná, že Linie připadla jedenáctiletému klukovi?“

„Ne tak, jak si myslíš,“ řekla stará čarodějka s klidem. „I když je přirozené, že mě podezříváš. Pozice Nejvyššího divotvůrce mi nebude příjemná, a to ani ve srovnání s hrůzami uplatňování kouzelnických zákonů. Albus mě v této věci přesvědčoval a řekla bych, že jsem se nechala přesvědčit, ale pravdou je, že jsem neplýtvala jeho časem na hádku, u které jsem očekávala, že ji prohraju. Věděla jsem, že ten úkol budu nenávidět, a věděla jsem, že ho stejně splním. Minerva říká, že máš určitou dávku zdravého rozumu, zvláště když ti ho ostatní připomínají. Opravdu si dokážeš představit, že bys stál na nejvyšší plošině Starostolce? Jsi si jistý, že to není nějaký zbytek Ty-víš-koho, který si představuje, že se na tu funkci hodí, nebo po ní dokonce touží?“

Harry si sundal brýle a promnul si čelo. Jizva ho pořád ještě trochu bolela, jak si ji včera dloubal, dokud se z ní nevyřinula patřičně dramatická krev.

„Trochu zdravého rozumu mám, a ano, být Nejvyšším divotvůrcem zní jako obrovská zátěž a práce, která mi ve skutečnosti ani trochu nesedí. Potíží je v tom, že... Hm, nejsem si jistý, že Merlinova linie je jen o tom být Nejvyšším divotvůrcem. Je tu, ehm... mám podezření... že k tomu patří i další zvláštní věci. A že Brumbál chtěl, abych za ty... další věci převzal zodpovědnost. A že ty ostatní věci jsou... možná docela *úžasně* důležité.“

„Sakra,“ řekl Moody. Pak to zopakoval: „Sakra. Chlapče, měl bys nám to vůbec říkat?“

„Já nevím,“ řekl Harry. „Jestli k tomu je návod k použití, ještě jsem se do něj nepodíval.“

„Sakra.“

„A pokud i tyto další záležitosti budou vyžadovat přísnost a obětování se?“ řekla opět klidně Amélie Bonesová. „Jestli to budou takové zkoušky, jako když jsi byl zkoušen před Starostolcem? Jsem stará, Harry Pottere, a sama o záhadách něco vím. Viděl jsi, jak jsem dokázala téměř na první pohled rozpoznat tvou vlastní povahu.“

„Amélie,“ řekl Pošuk Moody. „Co by se stalo, kdybys včera večer musela bojovat s Ty-víš-kým?“

Stará čarodějka pokrčila rameny. „Předpokládám, že bych zemřela.“

„*Prohrála* bys,“ řekl Alastor Moody. „Ale Chlapec-který-přežil nejenže Voldieho odstranil, ale zařídil to tak, že jeho dobrá přítelkyně Hermione Grangerová *vstala z mrtvých* ve stejnou dobu, kdy z mrtvých vstal Voldie. Není možné, aby to byla náhoda, ani v pekle, ani v sedmi peklech, a myslím, že to ani nebyl Davidův nápad. Amy, pravdou je, že nikdo z nás neví, co má strážce Merlinova odkazu *za úkol*. A že na tyhle blázniviny nejsme ten správný druh bláznů.“

Amélie Bonesová se zamračila. „Alastore, víš, že už jsem se s podivnými věcmi vypořádala. A podle mého názoru docela dobře.“

„Jo. *Vypořádala* ses s tím svinstvem, aby ses mohla vrátit k normálním věcem. Nejsi ten typ blázna, který si z těch blbinek postaví hrad a žije v něm.“ Moody si povzdechl. „Amy, na nějaké úrovni přesně víš, proč Albus musel nechat tuhle podivnou práci tomu chudákovi klukovi.“

Stará čarodějnice sevřela pěsti na stole. „Máš vůbec představu, jakou *katastrofu* by to Británii přineslo? Klidně o mě říkejte, že jsem nudně příčetná, ale s takovým výsledkem se nemohu smířit! Pracovala jsem příliš dlouho na to, abych viděla, jak se to teď rozpadá, zrovna *ted'*!“

„Promiňte,“ řekla ředitelka McGonagallová a znělo to zcela uměřeně a skotsky. „Existuje nějaký důvod, proč by pan Potter nemohl jednoduše nařídit Linii, že madam Bonesová je jeho regentkou pro funkci Nejvyššího divotvůrce, dokud sám nedosáhne plnoletosti, ale ne pro věci spojené s Oddělením záhad? Pokud Albus dokázal Linii nařídit, aby jmenovala regenta jen do Voldemortovy porážky, je zjevně schopna plnit složité příkazy.“

Všichni přítomní tento nečekaný úder zdravého rozumu zvolna vstřebávali.

Harry otevřel ústa, aby souhlasil se jmenováním Amélie Bonesové svou regentkou pro záležitosti týkající se Starostolce, a pak znovu zaváhal.

„Hm,“ řekl Harry. „Hm. Madam Bonesová, byl bych mnohem raději, kdybyste se řízení Starostolce ujala vy místo mě.“

„V tom se shodneme,“ řekla stará čarodějka. „Necháme to tedy udělat?“

„Ale –“

Ostatní se jakoby frustrovaně stáhli. „Co se děje, pane Pottere?“ zeptala se ředitelka hlasem, který naznačoval, že doufá, že to není nic vážného.

„Myslím, že brzy budu muset udělat pár věcí, které by mohly být politicky kontroverzní, a výměnou za předání politické moci Linie madam Bonesové budu v některých věcech chtít její... spolupráci.“

Amélie Bonesová si s Minervou McGonagallovou vyměnila další dlouhý pohled. Pak pohlédla zpět na Harryho Pottera.

„Jsem tvou žádostí pohoršena!“ řekla Amélie Bonesová. „Tvoje váhání mi napovědělo, že jsi slabý a nejsi zvyklý vyjednávat, a když trochu zatlačím, nejspíš se podvolíš.“

Harry zavřel oči.

Otevřel je *malinko* temnější Harry.

„Dobře,“ řekl Harry, „dovolte mi to přeformulovat. Nechci zasahovat do vaší každodenní práce, ani do dlouhodobějších věcí, ale nemůžu jen tak zahodit zodpovědnost, kterou mi Brumbál odkázal. Nebudu vám z ničeho nic posílat sovy s bizarními pergameny, nejdřív může proběhnout diskuse, ale v určitém okamžiku vám možná budu muset dát příkaz. Pokud příkaz odmítnete, možná budu muset převzít zpět funkce Starostolce a přímou kontrolu. Takhle to zkousnete?“

„A když řeknu ne?“ zeptala se stará čarodějka.

Malinko, malinko temnější... „Nemám připravenou další alternativu. Mohl bych začít tím, že se zeptám Augusty Longbottomové, kdo by podle ní mohl být vhodný, a od toho se odpíchnu. Ale možná bude důležité, abychom se co nejdříve drželi Brumbálova plánu, protože nevím přesně, proč udělal věci, které udělal, a on si myslel, že by Amélie Bonesová měla být po určitou dobu Nejvyšším

divotvůrcem. Nehodlám na vás vytáhnout Merlina, ale... ne, škrtněte to, vytáhnu na vás Merlina, může to být šíleně důležité, ale nevím.“

Stará čarodějka chvíli přemýšlela a očima přejížděla od jednoho člověka k druhému kolem stolu. „S tímhle sice nejsem spokojená,“ řekla po chvíli. „Ale Starostolec musí být brzy svolán k jednání. Prozatím to stačí.“

Stará čarodějka pomalu sáhla do svého hábitu a vytáhla krátkou tyčku z tmavého kamene.

Položila tyčku na stůl před Harryho. „Vezmi si, co je tvoje,“ řekla. „A pak mi to prosím vrať.“

Harry k tyčce natáhl ruku.

Ve chvíli, kdy se Harryho prsty poprvé dotkly temného kamene –
– se nic nestalo.

No, možná Merlin neoplýval melodramatičností. To by vysvětlovalo, proč jeho hlavní dědictví vypadalo jako krátká, nenápadná tmavá tyčka. Pokud to bylo vše, co bylo potřeba, aby mohla plnit funkci, nic dalšího už tam nebylo.

Harry si tyčku vzal a zamračil se na ni. „Chtěl bych jmenovat Amélii Bonesovou svou regentkou pro funkce spojené se Starostolcem.“ Pak ho napadlo, že by měl upřesnit, kde se má regentství zastavit, a dodal: „Dokud neřeknu, že ho přebírám zpět.“

Pak se Harry zašklebil. Doufal, že Linie bude něco víc, ale byl to jen klíč k místům v Oddělení záhad, kde se uchovávaly zajímavé věci, nebo k pečetím, za které Merlin a jeho nástupci schovávali věci, které by neměly být zničeny, ale měly být uchráněny před obecným užitím. Jinak toho Linie moc neuměla.

Linie vám nedovolila ani obejít Merlinův interdikt. Ne, ani kdyby byl v sázce osud galaxie. Dokonce ani v případě, že dotyčný vypadal příčetně, složil Neporušitelný slib a upřímně věřil, že jinak bude svět zničen.

Merlin uvažoval v dlouhém běhu, o světě, který bude trvat věky, a ne jen staletí. Svět klidně mohl trvat věčně, pokud se podaří odstranit a udržet z dosahu skutečně nebezpečné síly. Naopak jediná mezera v ochranných opatřeních by mohla způsobit, že zničení světa bude jen otázkou času. Jednoho dne Merlinova linie přejde na nesprávnou osobu. Možná Linie dokázala zjevně nehodnou osobu odmítnout, ale nakonec by přešla do rukou závadných příliš

rafinovaně na to, aby je dokázala rozpoznat. To bylo nevyhnutelné, protože se jednalo o lidské bytosti, a Harry to musel mít na paměti, než někde zapečetí něco, co by budoucí držitelé Linie mohli znovu získat – přínos v příštích několika tisících letech musel vyvážit katastrofu jejího nevyhnutelného zneužití *jednoho dne*.

Harry si smutně povzdechl. *Merline, ty idiote...*

Ta myšlenka mu ale žádné poslední ochranné prvky neodemkla.

V Oddělení záhad zrovna nic nehořelo, a tak Harry opatrně položil Linii zpět na stůl.

„Děkuji,“ řekla stará čarodějka. Zvedla tyčku z tmavého kamene. „Víte, co s ní mám udělat, abych svolala Starostolec, nebo – no, to je jedno, zkusím s ní ťuknout do pódia. To se zdá být zřejmé. Samozřejmě, pro zbytek země jsem jednoduše Nejvyšším divotvůrcem, že je to jinak víme jen my čtyři.“

Harry zaváhal. Pak si představil, jaké sovy by dostal, kdyby se někdo dozvěděl, že si dovolil zpochybnit Nejvyššího divotvůrce, a co by to udělalo s Améliinou vyjednávací silou. „Dobře.“

Amélie zastrčila tyčku zpět do hábitu. „Nebudu tvrdit, že mi bylo potěšením s tebou obchodovat, chlapče, ale mohlo to být mnohem horší. Takže ti děkuji.“

Harry už z toho, jak se madam Bonesová chovala, cítil obavy o přesné rozložení sil. Ostatní celkem logicky usoudili, že to byl především David Monroe, kdo naplánoval způsob, jak porazit Voldemorta, což znamenalo, že Harryho dál podceňují. Možná bude zapotřebí nějaké krize, kterou Harry pro jednu úspěšně vyřeší, místo aby to zkazil, než Amélie Bonesová začne respektovat jeho autoritu. Nebo mu vlastně vůbec věřit... „Takže,“ řekl Harry. „Nějaké podivnosti, o kterých bych měl vědět, a se kterými byste šli za Brumbálem, kdyby tu ještě byl?“

Amélie se zatvářila zamyšleně. „No, když se ptáš... Napadají mě tři věci. Zaprvé, nemáme nejmenší tušení, jakým rituálem byli Smrtijedi obětováni a Vy-víte-kdo vzkříšen. Neodpovídá to žádné známé legendě a magické stopy po rituálu byly zahlazeny. Pokud mí bystrozoři jsou schopni rozpoznat, všem prostě upadly hlavy z krků. Kromě Waldena MacNaira, který byl zabit

magickým ohněm poté, co ze své hůlky vyslal vražednou kletbu. Vskutku velmi záhadný rituál.“ Věnovala Harrymu Potterovi docela *vědoucí* pohled.

Harry to zvážil a pečlivě volil slova. Voldemort sice řekl, že nastaví ochrany, takže si byl jistý, že ho v čase vrácení bystrozoři nemohli pozorovat, ale přesto... „Myslím, že tohle je věc, kterou nemusíte příliš zkoumat, madam Bonesová.“

Stará čarodějka se pousmála. „Nemůžeme se přece tvářit, že jsme vyšetřování tolika vznešených úmrtí odbyli s lehkým srdcem, Harry Pottere. Když jsem tě slyšela vyprávět tvůj příběh Davidova posledního boje, nechala jsem vyslat vyšetřovatele, které jsem co do obvyklé kvality jejich práce považovala za *spolehlivé*. Bystrozora Nóblhócha a bystrozora Tračníka, kteří jsou velmi uznávaní i mimo můj odbor. Jejich zpráva pro mě byla fascinující čtení.“ Amélie se odmlčela. „Existuje možnost, že Augustus Rookwood po sobě zanechal ducha –“

„Provedte exorcismus, než s ním někdo promluví,“ řekl Harry, vědom si náhlého bušení svého srdce.

„Ano, pane,“ řekla stará čarodějka suše. „Trochu naruším ukotvení jeho duše a když se nezhmotní, nikdo nic nezjistí. Druhá věc je, že mezi věcmi Temného pána byla nalezena při životě udržovaná lidská ruka –“

„Bellatrix,“ řekl Harry. V mysli mu naskočily vzpomínky, které se mu díky napojení na trvající trauma rozmazaly. „Myslím, že to je ruka Bellatrix Blackové.“ *Lesath Lestrangle nebyl jmenován mezi těmi, kteří přišli o rodiče.* „A sakra. Takže ta pořád někde běhá, co? Můžete nějak použít její ruku, abyste ji vystopovali?“

Amélia Bonesová se zatvářila kysele. „Aha. Jak jsem říkala, mezi věcmi Temného pána se našla ještě živá lidská ruka, ale ukázalo se, že se dá snadno spálit.“

„Jaký *idiot* –“ Harry se zarazil. „Ne, *žádný* idiot. Protože okamžitě zničit Temné předměty je pravidlo Odboru. Kvůli minulým zkušenostem s prsteny, které opravdu měly být okamžitě vhozeny do sopek. Nebo ne?“

Moody a Amélie svorně přikývli. „Dobrý odhad, synku,“ řekl Moody.

Mohlo se zdát nevyhnutelné, že se Harryho minulé hloupost později vrátí a bude ho nějakým strašlivým způsobem strašit, ale to nebyl důvod, proč se nepokusit děj zvrátit. „Předpokládám, že vás to už napadlo,“ řekl Harry, „ale dalším zřejmým krokem by bylo vydat vaši obdobu mezinárodního zatykače na hubenou čarodějku, které chybí levá ruka. Jo a k jakékoliv nabízené odměně ode mě navrch přihodíte pětadvacet tisíc galeonů – paní ředitelko, je to v pořádku, v tomhle mi, prosím, věřte.“

„Dobrá.“ Stará čarodějka se mírně předklonila. „Třetí a poslední věc... v událostech včerejšího večera byl jeden opravdu záhadný prvek a jsem zvědavá, co si o něm myslíš, Harry Pottere. Mezi mrtvými byly nalezeny hlava a tělo Siriuse Blacka.“

„Cože?“ vykřikl Moody a napůl se zvedl ze židle. „*Myslel jsem, že je v Azkabanu!*“

„Taky že je,“ řekla madam Bonesová. „To jsme si hned ověřili. Azkabanská stráž nahlásila, že Sirius Black je stále ve své cele. Blackova hlava a tělo byly převezeny do márnice svatého Munga a vykazují stejnou příčinu smrti jako ti ostatní Smrtijedi, tedy že mu samovolně upadla hlava. Bylo mi také řečeno, že Sirius Black i dnešního rána sedí v rohu své cely a s hlavou v dlaních se kýve sem tam. Žádní další dvojníci Smrtijedů nebyli nalezeni. Zatím.“

Nastalo ticho, zaplněné tikáním a dalšími zvuky, jak to všichni zvažovali.

„Ach...“ řekla Minerva. „To přece není ani v možnostech Vy-víte-koho. Není to tak?“

„Ve tvém věku bych si to myslela taky, drahá,“ řekla Amélie. „Je to šestá nejpodivnější věc, kterou jsem za svůj život viděla.“

„Vidiš, synku?“ řekl Moody. „Kvůli takovým věcem nemůže bejt nikdo, dokonce ani já, dost paranoidní.“ Zjizvený muž naklonil hlavu a tvářil se zamyšleně, zatímco jeho jasně modré oko sebou dál koulelo. „Dvojče, ukryté před zbytkem světa? Walpurga Černá porodila dvojčata, nedokázala jedno z nich zabít, věděla, že starý Pollux to bude vyžadovat... ne, na to neskočím.“

„Nějaké nápady, pane Pottere?“ zeptala se Amélie Bonesová. „Nebo je to další záležitost, kterou by se moje oddělení nemělo příliš zabývat?“

Harry zavřel oči a přemýšlel.

Sirius Black místo aby uprchl ze země, jak by napovídal zdravý rozum, Petera Pettigrewa pronásledoval.

Black byl nalezen uprostřed ulice, obklopen těly, a smál se.

Z Pettigrewa nezbylo nic kromě prstu.

Pettigrew byl špehem pro světlou stranu, ne dvojitým agentem, ale někým, kdo se ochomýtal kolem a zjišťoval věci.

Jednou z konspiračních teorií o Pettigrewovi bylo, že je zvěromágem, protože už v Bradavicích uměl dobře vyšmejdít různá tajemství.

Mozkomoři ve svém okolí vysávali veškerou magii.

Profesor Quirrell říkal něco o zvláštním druhu magie, která přetváří maso podobně jako mudlovský kovář kladivem a kleštěmi přetváří kov...

Harry znovu otevřel oči.

„Byl Peter Pettigrew tajný metamorfomág?“

Tvář Amélie Bonesové se změnila. Vydala skřípavý zvuk a opřela se na své židli.

„Ano, vlastně...“ řekla pomalu Minerva. „Proč?“

„Sirius Black na Petera Pettigrewa seslal Confundus,“ vysvětloval Harry trpělivým hlasem, „tím ho donutil změnit podobu a předstírat, že je Black. Než Confundus přestal působit, byl Peter v Azkabanu a nemohl se změnit zpátky. Bystrozori jsou zvyklí, že lidé v Azkabanu řeknou naprosto cokoli, aby se odtud dostali, takže neřešili, co Peter Pettigrew pořád dokola křičel, dokud nepřišel o hlas.“

Dokonce i ve tváři Pošuka Moodyho se objevil děs.

„Když se na to dívám zpětně,“ řekl Harryho hlas, který se zdál pokračovat zcela automaticky, „mělo vám být podezřelé, když se vám podařilo do Azkabanu bez soudu dostat tohoto *jediného* Smrtijeda.“

„Mysleli jsme, že Malfoy měl jiné starosti,“ zašeptala stará čarodějka, „že se snaží zachránit sám sebe. Byli tu i další Smrtijedi, které se nám tehdy podařilo dostat, jako Bellatrix –“

Harry přikývl a měl pocit, že se jeho krk a hlava pohybují na provázcích, jako by byl loutka. „Nejfanatičtější a nejoddanější služebnice Temného pána,

přirozené ohnisko opozice pro každého, kdo by se chtěl postavit Luciusově kontrole nad Smrtijedy. Mysleli jste si, že Lucius má jiné starosti.“

„Dostaňte ho odtud,“ řekla Minerva McGonagallová. Její hlas zesílil do křiku. „*Dostaňte ho odtud!*“

Amélie Bonesová se zvedla ze židle a zatočila se na letaxu –

„Stát.“

Všichni se na Harryho udiveně zadívali, a nejudiveněji Minerva McGonagallová.

Zdálo se, že Harryho hlas něco ovládlo. „Ještě musíme probrat čtyři věci. Nevinný člověk je v Azkabanu už deset let, osm měsíců a čtrnáct dní. Může tam zůstat o pár minut déle. Tak naléhavé ty čtyři věci jsou.“

„Ty –“ zašeptala Amélia Bonesová. „Ve svém věku bys neměl být takový –“

„Za prvé. Myslím, že bych se měl podívat na kompletní policejní záznamy všech ostatních Smrtijedů, kteří se dostali do Azkabanu, *když měl Lucius jiné starosti*. Můžete to dát do večera dohromady?“

„Do hodiny,“ řekla Amélie Bonesová. Úplně ztratila barvu.

Harry přikývl. „Za druhé. Azkaban skončil. Musíte začít s přípravami na přesun vězňů do Nurmengardu nebo jiného bezpečného vězení bez mozkomorů a zajistit léčbu dlouhodobého vystavení mozkomorům.“

„Já –“ řekla Amélie. Stará čarodějka se zdála být ohnutá, ztrácela se. „Já... si nemyslím, že i po tomhle... skandálu bude zbytek Starostolce souhlasit... a mozkomory je třeba krmit, ne tolik, jako jsme je krmili my, ale je třeba jim dát nějaké oběti, jinak se budou potulovat světem, lovit nevinné...“

„Nezáleží na tom, co si myslí Starostolec,“ řekl Harry. „Protože –“ Harrymu se zadrhl hlas. „Protože –“ Harry se zhluboka nadechl a zklidnil se. Zdálo se mu, že už vidí obrysy nejbližších chvil, viděl, jak se před ním budoucnost táhne jako zlatá cesta ozářená slunečním světlem. *Bylo to snad také vepsáno v knize Času, do které nesmím nahlédnout?* „Protože jestli se nemýlím v tom, co bude následovat, pak někdy velmi brzy se Hermiona Grangerová, Dívka-která-ožila, vydá do Azkabanu a tam všechny mozkomory zničí.“

„Blbost!“ vyštěkl Pošuk Moody.

„Ach Merline,“ zašeptala Amélie Bonesová, „drahý Merline. Tak to se stalo tomu mozkomorovi, kterého Brumbál ‚ztratil‘. Proto se tě bojí – a teď i jí?“ Hlas se jí zachvěl. „Co to má být, co to má znamenat?“

Pokud Hermiona uvěří, že Smrt lze porazit –

Ať už tomu předtím věřila nebo ne, teď tomu uvěří.

„Ocenili bychom autorizovaný přenos do Azkabanu –“ Harrymu se znovu zlomil hlas. Po tvářích mu stékaly slzy.

Nemůže zemřít. Mám její viteál.

Ale Hermiona o tom nemusí vědět. Ještě aspoň týden ne.

Pokud bude ochotná riskovat vlastní život, aby to ukončila...

„I když možná by si tam mohla najít vlastní cestu...“

„Harry?“ zeptala se ředitelka McGonagallová.

Harry teď plakal, z úst se mu draly dlouhé přerývané nádechy. Ale nepřestával mluvit. Zatímco Harry plakal, někde tam venku čekal Peter Pettigrew.

Zatímco on plakal, někde tam venku čekali všichni.

„Za třetí. Někde uvnitř Bradavic. Na velmi dobře bránitelném místě. Ale zároveň někde, kam se dají lidé v nouzi přenést zpoza ochran. Vytvoříme vysoce zabezpečenou n– n– nemocnici. S velmi mocnými strážci, kteří složí Neporušitelné sliby, a je mi jedno, kolik zlata bude na zaplacení těch slibů potřeba, na tom už vůbec nezáleží. A, a Alastor Moody navrhne bezpečnostní architekturu a naprosto to přežene s paranoiou, aniž by byl omezován rozpočtem nebo příčetností nebo zdravým rozumem, jen ta nemocnice musí otevřít *brzy*.“ Nemohl přestat mluvit i když potřeboval plakat.

„Harry,“ řekla ředitelka, „oba si myslí, že ses zbláznil, neznají tě dost dobře, aby ti mohli věřit. Musíš zpomalit a vysvětlit jim to.“

Místo toho Harry sáhl do svého vaku, pomocí prstů ukázal písmena a s napjatými prsty vytáhl pětikilový kus zlata větší než jeho pěst, výsledek ranních experimentů. Když dopadl na stůl, ozvalo se těžké zadunění.

Moody se k němu natáhl a poklepal na něj hůlkou, načež jeho hrdlo vydalo nesrozumitelný zvuk.

„To je tvůj počáteční rozpočet, Alastore, jestli potřebuješ peníze hned. Nicholas Flamel Kámen mudrců nevyrobil, on ho ukradl, Brumbál neznal jeho tajnou historii, ale Monroe ano. Když víte, jak funguje, Kámen dokáže každých dvě stě třicet čtyři vteřin provést jedno úplné obnovení plného zdraví a mládí. Tři sta šedesát lidí denně. Sto třicet čtyři tisíc uzdravení ročně. To by mělo stačit na to, aby nikdo z kouzelníků, skřetů, domácích skřítků a dalších kdekoli na světě nemusel umírat. Ať už stárím nebo kvůli něčemu jinému.“ Harry si pořád dokola utíral slzy. „Flamel měl na rukou víc krve než sto Voldemortů, za všechny ty lidi, které mohl zachránit a nezachránil. Kdykoli v tom čase, Moody, mohl Kámen mudrců vyléčit všechny tvé jizvy a vrátit ti nohu. Kdykoli by se Flamelovi zachtělo. Brumbál to nevěděl. Jsem si jistý, že to nevěděl.“ Harry se roztřeseně usmál. „Nedokážu si vás představit jako dospívající čarodějkou, madam Bonesová, ale vsadím se, že by vám to slušelo. Dodalo by vám to energii bránit mě před Starostolcem, kdyby si se mnou chtěli něco začínat, protože jestli je napadne, že Kámen je něco, s čím si mohou jakkoli zahrávat, danit to, regulovat, to je fuk, Bradavice se oddělí od Británie a stanou se svou vlastní zemí. Ředitelko, Bradavice už nejsou závislé na ministerstvu ani pokud jde o zlato, ani pokud jde třeba o potraviny. Vzdělávací program můžeme reformovat dle libosti. Myslím, že brzy budeme chtít přidat některé pokročilejší předměty, zejména studium mudlů.“

„Zpomalte!“ řekla Minerva McGonagallová.

„Za čtvrté –“ Harry se zarazil.

Za čtvrté. Začněte s přípravami na zrušení utajeného statusu a na poskytnutí magického léčení mudlovskému světu ve velkém. Těm, kdo se proti tomuto plánu jakkoli postaví, odepře Kámen své služby...

Harryho rty se nedokázaly pohnout. Ne že by nechtěly, ale *nemohly*.

Šest miliard mudlů kreativně přemýšlí, jak využít magii...

Přeměnit něco na antihmotu byl jen jediný z nápadů. Nebyl to ani ten nejničivější nápad. Existovaly také černé díry a záporně nabitě podivnůstky. A pokud by černé díry nešlo přeměnit, protože už *teď* v magickém smyslu neexistovaly, jelikož magie potřebovala ke svému fungování prostor, pořád by šlo přeměnit spousty a spousty jaderných zbraní a bakterií dýmějového moru,

který by se mohl rozmnožit, než přeměna vyprchá, a Harry o tom problému nepřemýšlel ani pět minut, ale na tom nezáleželo, protože už toho vymyslel dost. Někoho by to napadlo, někdo by o tom promluvil, někdo by to zkusil. Pravděpodobnost byla tak blízko jistotě, až to bylo jedno.

Co by se stalo, kdybyste přeměnili krychlový milimetr up kvarků a pouze up kvarků, bez down kvarků, které by je vázaly? Harry to ani nevěděl a up kvarky byly druhem látky, která už existovala. Stačilo by, kdyby se jeden jediný mudlorozený, který by znal názvy šesti kvarků, rozhodl to zkusit. To by *mohlo* spustit odtikávání času do prorokovaného konce světa.

Harry by se pokusil tu myšlenku popřít, nějak si ji zracionalizovat. Ale to nedokázal.

Nebyla to věc, kterou by Harry Potter mohl udělat.

Stejně jako voda nemohla netéct z kopce, Harry Potter nemohl riskovat, pokud se jednalo o zničení světa.

„Za čtvrté?“ řekla Amélie Bonesová, která vypadala, jako by ji někdo opakovaně udeřil planetou do obličeje. „*Co bude za čtvrté?*“

„Raději nic,“ řekl Harry. Hlas se mu nezlomil. Nesložil se s pláčem. Stále ještě existovaly životy, které mohl zachránit, a ty měly přednost. „To je jedno. Nejvyšší divotvůrkyně Bonesová, předal jsem vám do rukou regentství Starostolce. Využijte prosím tohoto postavení a mezinárodně oznamte, že léčivá moc Kamene bude brzy dostupná všem a že mezitím mají být všichni umírající pacienti udržováni při životě za každou cenu, ať už k tomu bude zapotřebí jakákoli magie. Toto oznámení je vaší absolutní prioritou. Až to uděláte, můžete zachránit Petera Pettigrewa a oznámit svému předchozímu odboru, že mají zahájit přípravy na uzavření Azkabanu. Pak někoho poprosím, aby připravil úplný seznam uvězněných Smrtijedů a toho, co bylo řečeno při jejich soudech a zda Lucius zrovna nejevil podivný nezájem je hájit. Děkuji. To je vše.“

Amélie Bonesová se beze slova otočila a vrhla se do letaxu, jako by hořela ona sama.

„A někdo,“ řekl Harry a hlas se mu znovu zlomil, když už se to všechno dalo do pohybu a pláč ho nestál čas, i když se ukázalo, že naprostá většina všech

životů, které byly v sázce, se zatím nedá zachránit, „někdo to taky musí, někdo to musí dát vědět Remusi Lupinovi.“

120. Ochraňování: Draco Malfoy [{"chapter":120,
"link":"https://archetypal.cz/2021/120-ochranovani-draco-malfoy","id":49774}]

Pozn. autora: Sbohem, Terry Pratchette, 1948-2015. Vaše postavy pro mě byly inspirací a teď vidím, kolik mě toho naučily o 1. a 3. úrovni inteligence postav: že sebeuvědomění se často projevuje jako humor nebo jako dobrá znalost vlastního žánru; že vnitřní jiskra optimalizace může stejně jasně zářit i skrze postavy, o kterých je řečeno (ale ne ukázáno), že jsou nízké a hloupé; že inteligentní postavy mohou v příběhu raději zvolit jiskru dobra a světla než cynismus. Kéž bych se s Vámi mohl setkat a promluvit si s Vámi o vašich metodách. Tolik lidí Vás milovalo a jistě se našel alespoň jeden člověk, ochotný rozbořit základy reality, aby Vás přivedl zpět; ale Váš mozek už je mrtvý a nebyl zchlazen, a tak Váš příběh skončil.

*Ani kdyby měly hvězdy zemřít,
naše hříchy nelze odčinit.*

*Žádnou smrt nezapomeneme
i když už zajde i poslední slunce.*

*Pak v chladné a tiché černotě,
až světlo a hmota skončí,
si dopřejeme poslední ohlédnutí
a přípitek na ztracené přátele.*

Seděl v jedné z kanceláří nedaleko té, kde zasedala nedávná zástupkyně ředitele. Jeho slzy vyschly už před několika hodinami. Teď už zbývalo jen čekat, co s ním bude, když je teď jako sirotek svěřencem Bradavic a jeho život a štěstí leží v rukou nepřátel jeho rodiny. Byl do této místnosti povolán a přišel, protože nemohl nic jiného dělat a neměl kam jinač jít. Vincent a Gregory s ním nebyli, jejich matky je narychlo povolaly na pohřby jejich otců. Možná mohl jet s nimi, ale nedokázal se k tomu přimět. Nebyl by tam schopen hrát roli Malfoye. Pocit prázdnoty, který ho naplňoval, byl tak hluboký, že neponechával prostor ani pro předstíranou zdvořilost.

Všichni byli mrtví.

Jeho otec byl mrtvý, jeho kmotr pan MacNair také, a náhradní kmotr pan Avery také. Dokonce i Sirius Black, bratranec jeho matky, nějak dokázal zemřít

a poslední členka rodu Blacků nebyla žádnému Malfoyi přítelem.

Všichni byli mrtví.

Někdo zaklepal na dveře kanceláře, a i když neodpovídal, dveře se otevřely a objevil se –

„Jdi pryč,“ řekl Draco Malfoy Chlapci-který-přežil. Nedokázal ale do těch slov vložit žádnou sílu.

„Hned půjdu,“ řekl Harry Potter, když vstoupil do místnosti. „Ale je potřeba jedno rozhodnutí, které můžeš udělat jen ty.“

Draco otočil hlavu ke zdi, protože jen pohled na Harryho Pottera mu bral víc energie, než kolik mu zbývalo.

„Musíš rozhodnout,“ řekl Harry, „kým odteď bude Draco Malfoy. Nemyslím to nijak zlověstně. Ať se stane cokoli, stejně z tebe vyroste bohatý dědic nejstaršího a vznešeného rodu. Teď jde spíš o to,“ Harryho hlas se teď chvěl, „že je tu strašná pravda, kterou neznáš, a já si pořád myslím, že kdybys ji znal, řekl bys mi, že už nemám být tvým přítelem. Ale já bych tvým přítelem chtěl dál být. Ale že bych – že bych ti to nikdy neřekl – a navždycky musel lhát, abych tvým přítelem mohl dál být – to nemůžu. To by taky bylo špatně. Už... už nechci, nechci s tebou *manipulovat*. Už jsem tě tím zranil až dost.“

Tak se přestaň snažit být mi přítelem, stejně ti to nejde. Ta slova vstoupila do Dracova vědomí, ale jeho ústy byla zamítnuta. Kvůli hrám, které Harry s jejich přátelstvím hrál, kvůli lžím a manipulacím měl pocit, že Harryho už z větší části ztratil, a přesto pomyšlení na to, že ve Zmijozelu zůstane sám, možná i bez Vincenta a Gregoryho, pokud jejich matky vypoví dohodu... Draco to tak nechtěl, nechtěl se vrátit do Zmijozelu a dožít svůj život jen mezi lidmi, kteří souhlasili s tím, že budou zařazeni do zmijozelské koleje. Sotva si zachovával dost rozumu na to, aby si uvědomoval, kolik jeho přátel se přátelí i s Harrym, že Padma je Havraspár a dokonce i Theodore je poručík Chaosu. Z rodu Malfoyů teď zbývala jen tradice, a ta tradice říkala, že není úplně chytré říkat vítězi války, aby šel pryč a přestal se snažit s vámi přátelit.

„Dobře,“ řekl Draco prázdně. „Řekni mi to.“

„Přesně to se chystám udělat,“ řekl Harry. „A až odejdu, přijde ředitelka a tuhle půlhodinu tvých vzpomínek uzavře pod pečeti. Ale ještě předtím už

budeš znát celou pravdu a budeš se moci rozhodnout, jestli se mnou ještě chceš mít něco společného.“ Harrymu se trásl hlas. „Hm. Podle záznamů, které jsem si pročítal, než jsem sem přišel, ten příběh celý začal v roce 1926 narozením kouzelníka dvojí krve jménem Tom Morfin Riddle. Jeho matka zemřela při porodu a tak vyrostl v mudlovském sirotčinci, dokud mu profesor Brumbál nepřinesl dopis do Bradavic...“

Chlapec-který-přežil dál mluvil, a jeho slova bořila zbytky Dracovy mysli jako trosky domů.

Temný pán byl míšenec. Ani na zlomek vteřiny nevěřil v čistotu krve.

Tom Riddle lorda Voldemorta vymyslel jako špatný vtip.

Smrtijedi měli s Davidem Monroem prohrát, aby se Monroe mohl ujmout vlády.

Když tohle Tom Riddle vzdal, začal si na Voldemorta hrát, místo aby se snažil zvítězit, protože se mu líbilo šéfovat Smrtijedům.

Voldemort mě využil, aby na otce hodil pokus mě zavraždit, a pak mě znovu využil, abych šel po Kameni mudrců. Draco si tuhle část nepamatoval, ale už mu řekli, že ho spolu s profesorkou Prýtovovou použili jako pěšáka a že proti němu nebudou vznesena žádná obvinění.

A pak přišla ta skutečná hrůza.

„Ty –“ zašeptal Draco Malfoy. „Ty –“

„To já jsem včera v noci zabil tvého otce a všechny ostatní Smrtijedy. Měli za úkol na mě pálit, kdybych cokoli dělal, takže jsem je musel zabít, abych vůbec měl šanci vypořádat se s Voldemortem, který ohrožoval celý svět.“ Hlas Harryho Pottera byl napjatý. „Na tebe, Theodora, Vincenta a Gregoryho jsem nemyslel, ale kdybych na vás pomyslel, udělal bych to stejně. Že pan Bílý je Lucius jsem si uvědomil až potom, ale kdybych si to uvědomil včas, stejně bych neriskoval tím, že bych ho nechal naživu – co kdyby uměl kouzlit bez hůlky. Už dlouho předtím mě napadlo, že by bylo z politického hlediska docela výhodné, kdyby všichni Smrtijedi náhle zemřeli. Odjakživa jsem byl toho názoru, že Smrtijedi jsou hrozní lidé – mnohem silněji, než jsem ti od prvního dne, kdy jsme se potkali, vůbec dal najevo. Ale na druhou stranu, kdyby tam tvůj otec nebyl a já měl tlačítko, které by ho zabilo na dálku, nestiskl bych ho – ani z těch politických důvodů. Jak se teď cítím kvůli tomu, co jsem udělal, a jestli

mám výčitky svědomí... no, jedna moje část v hrůze křičí, že jsem vůbec někoho zabil. A jiná část říká, že z morálního hlediska se Smrtijedi vzdali života v den, kdy se upsali Voldemortovi. Mířili na mě hůlkami a tak dále a tak dále. Ale z toho, co jsem ti udělal, znovu, jsem znechucený. Mám pocit,“ Harrymu Potterovi se trochu zachvěl hlas, „že ti pořád dokola ubližuju vším, co dělám, a že přes všechny mé *dobré úmysly* jsi z toho, že jsi byl se mnou, vždycky jenom o něco přišel, takže jestli mi řekneš, abych se po tomhle od Draca Malfoye držel dál, tak to udělám. Ale jestli chceš, abych se tentokrát snažil být tvým přítelem doopravdy, aniž bych tě zkoušel dál manipulovat, aniž bych tě nějak využíval nebo riskoval, že ti zase ublížím, pak to tak bude, přísahám, že to tak bude.“

Příští lord Malfoy před svým nepřitelem otevřeně plakal, dekorum a klid ho opustily, protože už neměl nikoho, kvůli komu by je měl udržovat.

Lež.

Lež.

Všechno byla lež, jedna lež na druhé, lži a lži, lži lži lži –

„Ty bys měl zemřít,“ vyrazil ze sebe Draco. „Měl bys zemřít za to, že jsi mi zabil otce.“ Ta slova ho naplnila ještě větší prázdnotou, ale musel je vyslovit.

Harry Potter jen zavrtěl hlavou. „A když to nepřipadá v úvahu?“

„Mělo by tě to *bolet*.“

Harry jen znovu zavrtěl hlavou.

Chlapec-který-přežil naléhal na lorda Malfoye, aby se rozhodl.

Lord Malfoy se rozhodnout odmítl. Nedokázal to říct, nedokázal se přinutit říct ani to. Nechtěl, aby ho vítěz války a jejich společní přátelé opustili, ale ani nehodlal dát Harrymu rozhřešení, po kterém toužil.

Draco Malfoy tedy odmítl odpovědět a pak čas vzpomínek tohoto jeho já skončil.

Seděl v jedné z kanceláří nedaleko té, kde zasedala nedávná zástupkyně ředitele. Jeho slzy vyschly už před několika hodinami. Teď už zbývalo jen čekat, co s ním bude, když je teď jako sirotek svěřencem Bradavic a jeho život a štěstí leží v rukou nepřátel jeho rodiny. Byl do této místnosti povolán a přišel,

protože nemohl nic jiného dělat a neměl kam jít. Vincent a Gregory s ním nebyli, jejich matky je narychlo povolaly na pohřby jejich otců. Možná mohl jet s nimi, ale nedokázal se k tomu přimět. Nebyl by tam schopen hrát roli Malfoye. Pocit prázdnoty, který ho naplňoval, byl tak hluboký, že neponechával prostor ani pro lži.

Všichni byli mrtví.

Všichni byli mrtví a celé to od začátku bylo marné.

Ozvalo se zaklepání na dveře kanceláře. Ty se pak po zdvořilé pauze otevřely a objevila se ředitelka McGonagallová, oblečená stejně jako v časech, kdy byla profesorkou. „Pane Malfoyi?“ zeptala se vítězná nepřítelkyně jeho rodiny. „Pojďte prosím se mnou.“

Draco se bezmyšlenkovitě zvedl a následoval ji z kanceláře. Když vedle ní uviděl čekat Harryho Pottera, trochu se zarazil, ale pak to v mysli jednoduše potlačil.

„Tohle je poslední věc,“ řekl Harry Potter. „Našel jsem to ve složeném pergamenu, na jehož vnější straně stálo, že je to poslední zbraň proti rodu Malfoyů, a psalo se tam, abych nečetl dál, dokud nebude celá válka viset na vlásku. Nechtěl jsem ti to předtím říct, protože mi přišlo, že by to mohlo neférově ovlivnit tvé rozhodování. Kdybys byl dobrý člověk, který nikdy nezabíjel ani nelhal, ale musel bys udělat jedno nebo druhé, co by bylo horší?“

Draco si ho nevšiml a dál kráčel vedle ředitelky McGonagallové. Harryho smutný pohled nechal za sebou.

Přišli do ředitelčiny staré kanceláře, a ona mávnutím hůlky rozhořela letax, zelenému plameni řekla „Gringottova cestovní kancelář“ a po důrazném pohledu jeho směrem vešla.

Kvůli nedostatku jiných možností ji Draco Malfoy následoval.

Toho rána ležela v posteli a cítila se ještě ospalejší než obvykle, protože se probudila příliš brzy a slunce teprve začínalo vycházet – ačkoli přímé sluneční světlo blokovaly mrakodrapy, které na její dům vrhaly stín. Slabý náznak kocoviny jí hlodal ve spáncích a vysoušel ústa; snažila se moc nepít (i když nevěděla, proč se vůbec namáhá), ale včera se cítila... ještě sklíčenější než

obvykle, jako by něco nějak ztratila. Uvažovala o stěhování – nebylo to poprvé, ani po sté – do Adelaide, do Perthu, možná do Perth Amboy, pokud by to bylo ono. Vždycky měla pocit, že by měla být někde jinde; ale ačkoli z plateb, které jí pojišťovna vyplácela, mohla pohodlně žít, luxus si dovolit nemohla. Nemohla si dovolit toulat se po světě a hledat místo, které by zaplnilo její neuspokojenou potřebu kamsi náležet. V televizi už viděla dost cestopisů z půjčovny, aby věděla, že k žádnému místu, které jí videorekordér ukázal, necítila větší pocit náležitosti než k Sydney.

Od dopravní nehody, která jí sebrala vzpomínky nejen na mrtvou rodinu, která už teď pro ni nic neznamenala, ale i na to, jak funguje takový sporák, se cítila zmrazená, jakoby zastavená v čase. Tušila – ne, *věděla*, že ať už její srdce čeká na cokoli, ať už v sobě musí otočit jakýmkoli klíčem, aby se její život začal znovu hýbat, je to další věc, o kterou kvůli té rozjeté dodávce přišla. Přemýšlela o tom téměř každé ráno a snažila se přijít na to, co v jejím životě a mysli tak schází, schází, schází.

U jejích dveří někdo zazvonil.

Zasténala a otočila hlavu, aby se podívala na LED budík na nočním stolku. Bylo 6:31 a na displeji svítilo AM. *To jako vážně?* No, tak to ten idiot může počkat, než se pěkně svým tempem vypořádá z postele.

Skutečně z postele vstala, zvonku, který se znovu ozýval, si nevšímala, a šla do koupelny a pak se oblékla.

Sešla po schodech dolů a ignorovala neodbytný pocit, že by u ní doma měl dveře otevírat někdo jiný. „Kdo je tam?“ zavolala na zavřené dveře; dveře měly kukátko, ale bylo zamlžené.

„Jste Nancy Mansonová?“ ozval se ženský hlas se skotským přízvukem.

„Ano,“ řekla opatrně.

„*Eunoe*,“ ozval se skotský hlas a Nancy v šoku uskočila, když ze dveří vyšlehlo světlo, který ji *zasáhlo* a...

Nancy se zakymácela a přiložila si ruku na čelo. Záblesky světla, které jen tak procházejí dveřmi a zasahují lidi, to bylo... to bylo... to nebylo nijak zvlášť překvapivé...

„Mohla byste nám prosím otevřít?“ ozval se skotský ženský hlas. „Válka skončila a vaše vzpomínky by se měly brzy vrátit. Je tu někdo, kdo by vás měl vidět.“

Moje vzpomínky –

Nancy už teď měla pocit, že má hlavu nacpanou, jako by se jí z mozku chtělo začít něco klubat, ale podařilo se jí natáhnout ruku a otevřít dveře.

Před ní stála žena oblečená jako (*úplně normální*) čarodějka, v černém hábitu a vysokém špičatém klobouku –

– a vedle ní stál chlapec s krátkými vlasy, které byly tak blond, až byly skoro bílé, oblečený v (*naprosto normálním*) tmavém hábitu se zeleným lemem, a zíral na ni s pokleslou čelistí a s doširoka rozevřenými očima, které se začínaly plnit slzami.

Zeleně lemované roucho a bílé blond vlasy...

V její paměti se pohnulo něco hřejivého. Cítila, jak jí srdce stoupá až do krku, když si uvědomila, že to, co posledních deset let hledala, má nejspíš právě teď před sebou. Někde hluboko v nitru jí kolem srdce praskal led, a kus jejího já, který se na tak dlouho zastavil, se chystal znovu rozhýbat.

Chlapec se na ni díval a ústa mu bezhlesně pracovala.

V mysli se jí vybavilo tajemné jméno, které se jí vzneslo ke rtům.

„Lucius?“ zašeptala.

*Pozn. autora: Dobrý začátek u četby Pratchetta je kniha **Mort**.*

121. Ochraňování: Severus Snape `{{"chapter":121, "link":"https://archetypal.cz/2021/121-ochranovani-severus-snape","id":50369}}`

V ředitelně vládla pochmurná nálada. Minerva se vrátila poté, co vysadila Draca a Narcissu/Nancy u svatého Munga, kde lady Malfoyová podstoupila vyšetření, jestli se na ní deset let života v mudlovském prostředí nějak nepodepsalo, a Harry opět přišel do ředitelny a pak... nebyl schopen vymyslet priority. Bylo toho k vyřízení *tolik*, že ani ředitelka McGonagallová jako by nevěděla, kde začít, a Harry už vůbec ne. Právě teď Minerva opakovaně psala slova na pergamen a pak je mávnutím ruky mazala a Harry zavřel oči, aby měl klid. Byla nějaká *další* první věc, která se měla stát...

Na velké dubové dveře, které patřily Brumbálovi, se ozvalo zaklepání, a ředitelka je slovem otevřela.

Muž, který vstoupil do ředitelny, vypadal opotřebovaně, už nebyl na vozíku, ale pořád kulhal. Měl na sobě černé roucho, které bylo jednoduché, ale čisté a beze skvrn. Přes levé rameno měl přehozený batoh z pevné šedé kůže posázené stříbrným filigránem, ve kterém byly zasazeny čtyři zelené kameny podobné perlám. Batoh vypadal, že je poctivě očarovaný, jako by mohl obsahovat celý vnitřek mudlovského domu.

Stačil jeden pohled a Harrymu to bylo jasné.

Ředitelka McGonagallová seděla za svým novým stolem jako přimražená.

Severus Snape k ní naklonil hlavu.

„Co to má znamenat?“ zeptala se ředitelka a znělo to... zkormouceně, jako by na první pohled poznala to, co Harry.

„Vzdávám se funkce bradavického mistra lektvarů,“ řekl prostě. „Nezůstanu tu ani tak dlouho, abych dostal výplatu za poslední měsíc. Pokud jsou tu nějakí studenti, kterým jsem obzvlášť ublížil, můžete peníze použít v jejich prospěch.“

On to ví. Harryho ta myšlenka napadla a nedokázal slovy vyjádřit, co přesně teď mistr lektvarů ví; jenže bylo jasné, že Severus to ví.

„Severusi...“ začala ředitelka McGonagallová. Její hlas zněl dutě. „Profesore Snape, možná si neuvědomujete, jak těžké je najít mistry lektvarů, kteří by

mohli bezpečně učit mudly, nebo profesory dost přísné na to, aby ve zmijozelské koleji dokázali udržet byt jen zdání řádu...”

Muž opět naklonil hlavu. „Myslím, že vám to nemusím vysvětlovat, paní ředitelko, ale co nejdůrazněji doporučuji, aby příští ředitel Zmijozelu nebyl jako já.“

„Severusi, dělal jsi jen to, co ti řekl Albus! Mohl bys tu zůstat a prostě se chovat jinak!“

„Ředitelko,“ řekl Harry. Jeho vlastní hlas zněl také dutě a Harry se tomu divil, protože Severuse Snapea tak dobře neznal. „Jestli chce odejít, myslím, že byste ho měla pustit.“

Brumbál ho využíval. Možná ne přesně tak, jak si profesor Quirrell myslel, možná to bylo spíš kvůli prorockví než jako sabotáž Zmijozelu, ale přesto ho Brumbál využíval. Byly věci, které mohl Severusovi říct už dávno a osvobodit ho tím. Je jasné, proč to Brumbál neriskoval, ale přesto Severuse nevyužíval laskavě. Dokonce využíval i jeho slepotu a smutek, i to, jak mistr lektvarů nechápal důsledky svých činů...

„Je dobře, že jste tady, pane Pottere,“ řekl Severus. „Máme spolu nevyřízené účty.“

Harry nevěděl, co říct, a tak jen přikývl.

Zdálo se, že Severusovi dělá potíže mluvit, protože před nimi dál stál s šedým batohem na rameni. Konečně se zdálo, že našel slova, která chtěl vyslovit. „Vaše matka, Lily. Byla –“

„Já vím,“ pronesl Harry skrz knedlík v hrdle. „Nemusíte to říkat.“

„Lily byla skvělá čarodějka, pane Pottere. Nechtěl bych, abyste si z čehokoliv, co jsem vám řekl, myslel něco jiného.“

„Severusi?“ řekla Minerva McGonagallová a vypadala tak šokovaně, jako by ji kously vlastní boty.

Bývalý mistr lektvarů nespouštěl oči z Harryho. „Mezi mnou a Lily ležela nejedna překážka, především mé neuvážené pokusy získat přízeň čistokrevných členů mé koleje. Jestli jsem to podal tak, jako by to všechno skončilo jedním omylem na blátivém poli, jestli jsem předstíral, že k tomu, aby

mě nemilovala, neměla jiné důvody než svou povrchnost, doufám, že ti tvé knihy řekly, proč hlupáci mohou takové věci říkat.“

„To ano,“ řekl Harry. Díval se na šedý batoh na rameni Severuse Snapea a nedokázal se potkat s jeho pohledem. „To ano.“

„Nicméně,“ pokračoval bývalý mistr lektvarů, „obávám se, že o vašem otci stejně nemohu říct nic víc než to, co jsem vám už řekl.“

„Severusi!“

Zdálo se, že bývalý mistr lektvarů má oči jen pro Harryho. „Znamení zla na mé ruce není mrtvé, a příběhem, které jsi vyprávěl před davem, není naplněno proroctví. Jak se ti podařilo zničit vše až na zbytek Temného pána?“

Harry zaváhal. „Vymazal jsem většinu jeho vzpomínek a... zapečetil jsem ho, jak to asi označili kouzelníci. I kdyby pečeť praskla, nevrátí se takový, jaký byl.“

Severus se krátce zamračil a pak pokrčil rameny. „To je asi přijatelné.“

„Profesore Snape,“ řekl Harry, protože i tohle teď bylo jeho povinností, „Fénixův řád vám dluží za prokázané služby. Jsem v pozici, kdy vám to mohu splatit, a to jak finančně, tak magicky. Kdybyste chtěl, můžete svůj příští život začít s bohatstvím nebo s lepšími vlasy, nebo tak něco.“

„Zvláštní, říkat taková slova někomu, jako jsem já,“ řekl bývalý mistr lektvarů mírným tónem. „Šel jsem za Temným pánem s úmyslem prodat mu proroctví výměnou za to, že se láska Lily obrátí ke mně, ať už k tomu bude třeba jakékoliv temnoty. To se těžko odpouští. A pak, během těch let, kdy jsem byl mistrem lektvarů... to jsi zažil na vlastní kůži. Myslíš, že jsem svou službou Fénixovu řádu splatil všechny své hříchy?“

„Všichni lidé jsou rozbití,“ řekl Harry, i když mu slova uvízla v hrdle. „Vždycky dělají chyby. Alespoň jste se je snažil vyrovnat.“

„Možná,“ řekl bývalý mistr lektvarů. „Mým posledním úkolem bylo selhat při střezení Kamene a být sražen k zemi. To jsem udělal a přežil jsem to, což jsem nikdy nečekal.“ Severus se opřel o dveře, kterými vstoupil, a odlehčil si levou nohu. „Nenapadlo by mě žádat tě o odpuštění, ale když mi ho tak ochotně nabízíš, s díky ho přijmu. Od dnešního dne si přeji, abych se choval méně nevládně, a myslím, že toho se dá nejlépe dosáhnout tím, že začnu od začátku.“

Minervě McGonagallové se na nose a tvářích leskly slzy, a když promluvila, její hlas zněl beznadějně. „Jistě bys mohl začít znovu i v Bradavicích.“

Severus zavrtěl hlavou. „Příliš mnoho studentů by si mě pamatovalo jako zlého mistra lektvarů. Ne, Minervo. Půjdu někam jinam, přijmu nové jméno a zamiluju se do někoho nového.“

„Severusi Snape,“ řekl Harry, protože bylo jeho povinností to říct, „splnil jste vše, co bylo vaší vůlí?“

„Lilyin vrah je poražen,“ řekl muž. „Jsem spokojen.“

Ředitelka sklonila hlavu. „Měj se dobře, Severusi,“ zašeptala.

„Mám poslední radu,“ řekl Harry. „Jestli o ni stojíte.“

„Jak zní?“ zeptal se Severus Snape.

„Hloubání o minulosti může přispívat k depresi. Máte mé svolení, abyste na svou minulost prostě nikdy nemyslel. Neměl byste si myslet, že je vaší povinností vůči Lily nést svou vinu dál nebo něco podobného. Prostě myslíte na svou budoucnost a na všechny nové lidi, které potkáte.“

„Vezmu tuto moudrost v úvahu,“ řekl Severus neutrálně.

„A taky vyzkoušejte jinou značku šamponu na vlasy.“

Severusovi se na tváři objevil křivý úsměšek a Harry si pomyslel, že to možná poprvé vidí jeho pravý úsměv. „Chcípni, Pottere.“

Harry se zasmál.

Severus se zasmál.

Minerva posmrkávala.

Aniž by řekl cokoli dalšího, vzal ten svobodný muž špetku letaxového prášku, vhodil ho do krbu v kanceláři a vstoupil do zeleného plamene, přičemž zašeptal něco, co nikdo nezachytil; a to bylo naposledy, co kdokoli o Severusi Snapeovi slyšel.

122. Ochraňování: Hermiona Grangerová `{{"chapter":122,`
`"link":"https://archetypal.cz/2021/122-ochranovani-hermiona-`
`grangerova","id":50866}}`

Byl večer a bylo ráno, den poslední – 15. června 1992.

Počátky ranního světla, ono rozjasnění před svítáním, sotva začaly svou cestu oblohou. Na východ od Bradavic, kde mělo Slunce vyjít, byl kopcovitý obzor za tribunami pro famfrpál stěží viditelný díky nejjemnějšímu náznaku šedi.

Kamenná plošina terasy, na které teď Harry seděl, byla dostatečně vysoko, aby svítání za kopci bylo vidět; to si vyžádal v požadavcích na svou novou kancelář.

Harry seděl se zkříženýma nohama na polštáři a vystavoval ruce a obličej chladnému předjitřnímu vánku. Přikázal domácím skřítkům, aby přinesli flitry polepený trůn z předchozí kanceláře generála Chaosu... a pak skřítkům řekl, aby ho odnesli zpátky, jakmile ho napadlo, že by se měl zamyslet nad tím, kde se vzal jeho vkus a jestli nějaký takový trůn někdy nevlastnil Voldemort. Což by samo o sobě nebyl úplně pádný argument – nebylo to tak, že sedět na třpytivém trůnu a prohlížet si krajinu pod Bradavicemi by bylo *neetické* nějakým způsobem, se kterým by Harryho morální filozofie dokázala přijít – ale Harry se rozhodl, že si musí dopřát čas na rozmyšlenou. Zatím mu budou stačit prosté polštáře.

Harryho nová bradavická kancelář byla v místnosti pod ním, odkud na střešní terasu vedl jednoduchý dřevěný žebřík. Prostorná místnost měla na všech čtyř stranách okna na výšku celé stěny kvůli slunečnímu světlu; v tuto chvíli byla bez nábytku, jen se čtyřmi židlemi a psacím stolem. Harry řekl ředitelce McGonagallové, co hledá, a ředitelka McGonagallová si nasadila Moudrý klobouk a pak mu popsala odbočky a zákruty chodeb, které ho dovedou tam, kam chce. Dostatečně vysoko v Bradavicích, výše, než by vůbec hrad měl sahat, dost vysoko na to, aby při pohledu zvenčí nikdo neviděl tu část hradu, kde teď Harry seděl. Zdálo se to jako základní opatření proti odstřelovačům, které nebyl důvod *nepodniknout*.

I když na druhou stranu díky tomu Harry neměl ponětí, *kde se právě nachází*. Pokud jeho kancelář nebyla vidět z krajiny pod ním, jak potom Harry krajinu viděl, jak se k němu z krajiny dostávaly fotony? Na západní straně obzoru se v předjitřním vzduchu jasně třpytily hvězdy. Byly jejich fotony skutečné? Byly to fotony, které v nepředstavitelné vzdálenosti vyzářily obrovské plazmové pece? Nebo teď Harry seděl v nějaké snové vizi bradavického hradu? Nebo to všechno byla bez dalšího vysvětlení, jenom magie? Potřeboval zařídit, aby elektřina v okolí magie fungovala, aby mohl udělat pokus a posvítit lasery dolů a nahoru.

A ano, Harry měl teď v Bradavicích vlastní kancelář. Ještě neměl žádný oficiální titul, ale Chlapec-který-přežil byl teď skutečně součástí Bradavické školy čar a kouzel, budoucího domova Kamene mudrců a jediné kouzelnické instituce skutečně vyššího vzdělání na světě. Nebylo to tu sice ještě úplně zabezpečené, ale profesorka Vektorová předběžně přidala několik kouzel a run, které kancelář a její střechnu chránily před odposlechem.

Harry seděl na polštáři u okraje střechy své kanceláře a díval se dolů na stromy, jezera a kvetoucí traviny. Daleko pod ním nehybně stály kočáry, které ještě nebyly zapřaženy za kostry koní. Na břehu se válely malé loďky, připravené převézt mladší studenty přes jezero, až přijde čas. Přes noc přijel Bradavický expres a teď na druhé straně jižního jezera čekaly vagony a obrovská staromódní lokomotiva. Vše bylo připraveno, aby po ranní rozlučkové hostině odvezlo studenty domů.

Harry přes jezero zíral na velkou staromódní lokomotivu, která ho tentokrát domů nepoveze. Zase. V té myšlence byl zvláštní smutek a obavy, jako by Harrymu už začínalo chybět sblížování se s *ostatními studenty jeho věku* – pokud se to tak vůbec dalo říct, když se značná část Harryho narodila v roce 1926. Včera večer v havraspárské společenské místnosti měl Harry pocit, jako by se propast mezi ním a ostatními studenty ještě zvětšila – nečekaně. I když to mohlo být jen na základě otázek, které si Padma Patilová a Anthony Goldstein navzájem rozrušeně kladli o Dívce-která-ožila, a rychlých spekulacích, které poletovaly vzduchem od Havraspára k Havraspárovi. Harry znal odpovědi, všechny odpovědi, ale nesměl jim je říct.

Jedna část Harryho byla v pokusu jet Bradavickým expresem a pak se do Bradavic vrátit letaxem. Ale když si Harry představil, že ve svém kupé najde pět dalších studentů a pak stráví dalších osm hodin udržováním tajemství před Nevillem, Padmou, Deanem, Tracey nebo Levandulí... nevypadalo to jako lákavá vyhlídka. Harry měl pocit, že by to měl udělat kvůli socializaci s ostatními dětmi, ale nechtělo se mu do toho. Se všemi se mohl znovu setkat na začátku příštího školního roku, kdy už budou jiná témata, o kterých bude moci mluvit volněji.

Harry se na jih přes jezero díval na obrovskou starou lokomotivu a přemýšlel o zbytku svého života.

O budoucnosti.

Proroctví, které podle Brumbálova dopisu zmiňovalo, že roztrhá hvězdy na nebi... no, to znělo *optimisticky*. Tahle část měla očividné vysvětlení dostupné každému, kdo měl ten správný druh vzdělání. Popisovala budoucnost, v níž mělo lidstvo víceméně vyhráno. Nebylo to to, na co Harry obvykle myslel, když se díval na hvězdy, ale z pohledu skutečně *dospělého* člověka byly hvězdy obrovské hroudy cenných surovin, které bohužel vzplály a bylo třeba je rozptýlit a uhasit. Pokud jste čerpali suroviny z obrovských zásobáren vodíku a helia, znamenalo to, že váš druh úspěšně dosáhl dospělosti.

Ledaže by se proroctví týkalo něčeho úplně jiného. Brumbál si možná špatně vyložil slova nějakého věštce... ale jeho vzkaz Harrymu byl formulován tak, jako by existovalo proroctví o tom, že Harry *osobně* roztrhá hvězdy, a to v dohledné budoucnosti. Což se zdálo potenciálně znepokojivější, i když v žádném případě nebylo jisté, že je to pravda, nebo špatná věc, pokud to pravda byla...

Harry si povzdechl. V dlouhých hodinách předtím, než včera večer usnul, začal chápat, co Brumbálův poslední vzkaz znamenal.

Když se Harry ohlédl za událostmi školního roku 1991-1992 v Bradavicích, bylo to až mrazivě děsivé, když teď pochopil, co vidí.

Nebylo to jen tím, že se Harry často stýkal se svým dobrým přítelem lordem Voldemortem. O to ani tak nešlo.

Byla to vize úzké linie Času, kterou Albus Brumbál nasměroval úzkou klíčovou dírkou osudu, jako vlas tenkým vláknem možností, které prošlo uchem jehly.

Proroctví Brumbála navedla, aby nechal inteligenci Toma Riddlea zkopírovat do mozku kouzelnického nemluvněte, které se pak bude učit mudlovské vědě. Co to vypovídalo o pravděpodobné podobě Budoucnosti, pokud *tohle* byla první nebo nejlepší strategie, se kterou věštcí přišli a která *nevedla* ke katastrofě?

Když se teď Harry ohlížel na Neporušitelný slib, který dal, mohl hádat, že nebýt tohoto slibu, mohla se katastrofa spustit už včera, když chtěl zrušit Mezinárodní statut tajemství. Což silně naznačovalo, že mnohá proroctví, která Brumbál četl a jejichž pokyny se řídil, nějakým způsobem zajistila, že se Harry a Voldemort střetnou *přesně tak*, aby Voldemort Harryho onen Neporušitelný slib donutil složit. Že Neporušitelný slib byl součástí úzké klíčové dírky Času, jednou z nepravděpodobných podmínek, umožňujících přežití národů na Zemi.

Slib, jehož jediným účelem bylo ochránit všechny před Harryho současnou *hloupostí*.

Bylo to, jako byste se dívali na videokazetu s dopravní nehodou, která se vám téměř stala, a u které jste si pamatovali, že vás druhé auto minulo o centimetry, a na videu bylo vidět, že někdo *zároveň* hodil kamínek takovým způsobem, že obrovský nákladák vaše auto těsně minul, a kdyby toho kamínku nebylo, tak by ten nákladák, který v té metafoře představoval vaši vlastní *nechápavost*, vás a celou vaši rodinu v autě a *celou vaši planetu* srazil.

Harry byl *varován*, na jisté úrovni *to věděl*, jinak by ho Příklad nezastavila, a *přesto* se málem rozhodl nesprávně a zničil svět. Harry se teď mohl ohlédnout zpět a vidět, že ano, alternativní Harry bez slibu by měl problém přijmout argumentaci, která by říkala, že nelze co nejrychleji zajistit magické uzdravení mudlů. Pokud by si alternativní Harry vůbec připustil nebezpečí, racionalizoval by ho, snažil by se vymyslet nějaký chytrý způsob, jak problém obejít, a odmítl by se smířit s tím, že mu *to bude trvat o několik let déle*, a následně by svět

skončil. I *navzdory* všem varováním, která Harry dostal, by to bez Neporušitelného slibu *stejně* nešlo.

Jedno nepatrné vlákno Času, protažené očkem jehly.

Harry nevěděl, jak se s tímto odhalením vypořádat. Nebyl to druh situace, pro který by lidé měli vyvinutou emoci. Harry mohl jen zírat na to, jak blízko byl katastrofě, jak blízko by jí mohl být *znovu*, kdyby ten slib měl zafungovat víckrát, a přemýšlet...

Mysli...

„Nechci, aby se to opakovalo,“ se nezdálo jako správná myšlenka. V první řadě nikdy *nechtěl* zničit svět. Harrymu nechyběly ochranné pocity vůči myslící populaci Země, naopak tyto ochranné pocity byly svým způsobem ten *problém*. Harrymu chyběla jasná vize a ochota vědomě si přiznat, co už v hloubi duše věděl.

A to, jak se poslední rok lísal k profesorovi obrany, také úplně nebylo pochvalou jeho intelektu. Dokonce se zdálo, že to ukazuje na stejný problém. Byly věci, které Harry na určité úrovni věděl nebo silně tušil, ale nikdy je nepustil do vědomé pozornosti. A tak selhal a málem zemřel.

Potřebuji zvýšit úroveň své hry.

To byla myšlenka, kterou Harry hledal. Musel si počínat lépe, stát se méně hloupým člověkem, než teď byl.

Musím zvýšit úroveň své hry, jinak selžu.

Brumbál zničil nahrávky v Síni proroctví a zařídil, aby už žádné další nevznikaly. Podle všeho existovalo proroctví, které říkalo, že se Harry na tato proroctví nesmí podívat. A další zřejmá myšlenka, která mohla, ale nemusela být pravdivá, byla, že záchrana světa je *mimo dosah proročkův pokynů*. Že k vítězství bude zapotřebí plánů, které by pro věštecká poselství byly příliš složité nebo které by věštění nedokázalo vidět. Kdyby existoval nějaký způsob, jak by Brumbál mohl zachránit svět sám, pak by mu možná nějaké proroctví řeklo, jak to udělat. Místo toho proroctví Brumbálovi řekla, jak vytvořit předpoklady pro existenci svérázného člověka; možná člověka, který dokáže rozluštit výzvu složitější, než kterou by dokázalo vyřešit proroctví. Proto byl Harry ponechán sám sobě, aby přemýšlel bez vedení proroctví. Kdyby Harry jen

plnil tajemné příkazy prorocství, pak by nedozrál v člověka, který by dokázal splnit onen neznámý úkol.

Ale prozatím byl Harry James Potter-Evans-Verres nadále chodící katastrofou, kterou bylo třeba omezit Neporušitelným slibem, aby zabránil okamžitě Zemi uvrhnout na *nevyhnutelnou cestu ke zkáze*, i když už *před tím byl varován*. To se stalo *doslova včera*, pouhý den poté, co pomohl Voldemortovi téměř ovládnout planetu.

Harrymu neustále běžela hlavou jistá věta z Tolkiena, ta část, kde si Frodo na Hoře osudu nasadil Prsten a Sauron si najednou uvědomil, že byl *naprostý idiot*. „A celá obrovská velikost vlastní pošetilosti se mu zjevila v osleplivém okamžiku, nebo jak to bylo.

Obrovská propast zela mezi tím, kým se měl Harry stát, a tím, kým byl teď.

A Harry si nemyslel, že čas, životní zkušenosti a puberta to automaticky vyřeší, i když by mohly pomoci. I když, kdyby Harry dokázal vyrůst v dospělého, který by byl pro *tohle* já tím, čím je normální dospělý pro normálního jedenáctiletého, možná by to stačilo, aby prošel úzkou klíčovou dírkou Času...

Musel nějak dospět, a k tomu nevedla žádná tradiční cesta, na kterou ho někdo mohl poslat.

Pak Harrymu přišlo na mysl jiné beletristické dílo, mnohem obskurnější než Tolkien:

K mistrovství můžete dospět pouze tak, že budete praktikovat naučené techniky, čelit výzvám a zvládat je, naplno užívat nástroje, se kterými jste se naučili, dokud se vám neroztříští v rukou a nezůstanete uprostřed trosek... Nemohu vytvářet mistry. Nikdy jsem neuměl vytvářet mistry. Jdi tedy a zklamávej... Byl jsi zformován do něčeho, co se dokáže vynořit z trosek, odhodláno přetvořit své Umění. Neumím vytvářet mistry, ale kdybys nebyl vyučen, tvé šance by byly menší. Vyšší cesta začíná poté, co se zdá, že tě Umění zklamalo; i když ve skutečnosti to budeš ty, kdo zklamal své Umění. ^[10]

Nešlo o to, že by se Harry vydal *nesprávnou* cestou, nešlo o to, že by cesta k přičetnosti vedla jinudy než přes vědu. Ale čtení vědeckých článků nestačilo. Všechny ty články o psychologii vnímání a o známých chybách v lidském

mozku a tak dál sice *pomáhaly*, ale nestačily. Nedokázal dosáhnout toho, o čem mu začínalo docházet, že je *šokujícím způsobem* vysoká laťka – být tak neuvěřitelně, neuvěřitelně racionální, že člověk skutečně začíná *chápat věci správně*, místo aby jen měl dostupné termíny, které mu dovoľovaly popsat, co všechno právě udělal špatně. Harry se teď mohl ohlížet zpět a za pomoci pojmů jako ‚motivované poznání‘ zjistit, kde během roku pochybil. To bylo fajn, když šlo o to, aby byl v budoucnu rozumnější. Bylo to *lepší* než nemít ponětí, co udělal špatně. Ale to ještě neznamenalo, že skutečně je osobou, která by dokázala projít úzkou klíčovou dírkou Času, dospělou verzí, kterou Brumbál od věstců dostal za úkol *umožnit*.

Musím myslet rychleji, rychleji dospět... Jak moc jsem sám, jak moc sám budu? Dělam stejnou chybu jako při první bitvě profesora Quirrella, když jsem si neuvědomil, že Hermione má k dispozici kapitány? Stejnou chybu, jako když jsem Brumbálovi neřekl o pocitu zkázy, i když už mi došlo, že Brumbál nejspíš není šílený ani zlý?

Pomohlo by, kdyby mudlové takové věci vyučovali v nějakých kurzech, ale to nedělali. Možná by Harry mohl naverbovat Daniela Kahnemana, předstírat jeho smrt, omladit ho Kamenem a pověřit ho vymyšlením lepších tréninkových metod...

Harry ze svého hábitu vytáhl bezovou hůlku a znovu se zadíval na tmavě šedé dřevo, které mu Brumbál zanechal. Harry se tentokrát *snažil* myslet rychleji, snažil se domyslet vzor naznačený Pláštěm neviditelnosti a Kamenem vzkříšení. Plášť neviditelnosti měl legendární schopnost skrýt svého nositele a skrytou schopnost umožnit mu skrýt se před samotnou Smrtí v podobě mozkomorů. Kámen vzkříšení měl legendární schopnost vyvolat podobu mrtvého a Voldemort ho pak začlenil do svého systému viteálů, kde mu umožnil volný pohyb ducha. Druhá Relikvie smrti byla potenciální součástí systému skutečné nesmrtelnosti, který Cadmus Peverell nikdy nedokončil, možná proto, že měl etické zásady.

A pak tu byla třetí Relikvie smrti, bezová hůlka Antiocha Peverella, která podle legendy přechází z kouzelníka k silnějšímu kouzelníkovi a činí svého

držitele nezranitelného vůči běžným útokům; to byla ta známá a viditelná vlastnost...

Bezová hůlka, která patřila Brumbálovi, který se snažil zabránit smrti samotného světa.

Smyslem toho, že bezová hůlka vždy případně vítězí, by mohlo být nalezení nejsilnějšího žijícího kouzelníka a jeho další posílení pro případ, že by došlo k ohrožení celého druhu; mohla by být tajným nástrojem k poražení Smrti jakožto ničitele světů.

Pokud však byla v bezové hůlce skryta nějaká vyšší síla, Harrymu se zatím nepředstavila. Harry pozvedl bezovou hůlku a promluvil k ní, označil se za Peverellova potomka, který přijal úkol své rodiny, slíbil bezové hůlce, že udělá vše pro to, aby zachránil svět před Smrtí a převzal Brumbálovy povinnosti. A bezová hůlka v jeho ruce neodpověděla o nic důrazněji než předtím a jeho pokus posunout příběh kupředu odmítla. Možná Harry potřeboval zasadit první opravdový úder Smrti světů, než ho bezová hůlka uzná; jako dědic Ignota Peverella už porazil stín Smrti a jako dědic Cadmuse Peverella už přežil Smrt svého těla, a jejich Relikvie smrti mu odhalily svá tajemství.

Harrymu se alespoň podařilo odhadnout, že bezová hůlka v rozporu s legendou neobsahuje jádro z „žíně testrála“. Harry viděl testrály a byli to kostliví koně s hladkou kůží a bez viditelné hřívky na lebce podobných hlavách nebo chomáčů na kostnatých ocasech. Ale Harry zatím necítil, že by věděl, jaké jádro se skutečně nacházelo uvnitř bezové hůlky; stejně tak nedokázal nikde na bezové hůlce najít kruh v trojúhelníku, symbol Relikvií smrti, který by na ní měl být.

„Předpokládám,“ zašeptal Harry k bezové hůlce, „že bys mi to nemohla prostě říct?“

Z hůlky s kuličkou na konci rukojeti nepřišla žádná odpověď, jen pocit slávy a zadržované moci, který ho skepticky pozoroval.

Harry si povzdechl a vrátil nejmocnější hůlku na světě zpět do školního hábitu. Nakonec si ji získá, snad to ještě bude včas.

Možná by to šlo rychleji, kdyby mu někdo pomáhal s výzkumem.

Harry si na určité úrovni uvědomoval – ne, musel si přestat věci uvědomovat na *určité úrovni* a začít si je prostě *uvědomovat* – Harry si výslovně a vědomě uvědomoval, že o Budoucnosti přemýšlí hlavně proto, aby odvedl pozornost od blížícího se příjezdu Hermiony Grangerové, která u sv. Munga dostane potvrzení o dobrém zdravotním stavu, až se dnes brzy ráno probudí, a která se pak s profesorem Kratiknotem pomocí letaxu vrátí do Bradavic. Načež profesoru Kratiknotovi řekne, že okamžitě potřebuje mluvit s Harrym Potterem. O tom Harry našel poznámku, když se dnes později ráno probudil, když už havraspárskou kolej ozařovalo vyšlé slunce. Přečetl si ten vzkaz a pak se vrátil zpět v čase před hodinu svítání, kdy Hermiona Grangerová měla dorazit.

Ve skutečnosti se na mě nebude zlobit.

...

Vážně. Hermiona není ten typ člověka. Možná byla na začátku roku, ale teď už se zná příliš dobře na to, aby tomu podlehla.

...

Co myslíte tím „...“? Jestli chcete něco říct, vnitřní hlasy, tak to řekněte! Snažíme se lépe si uvědomovat vlastní myšlenkové pochody, vzpomínáte?

Nebe už bylo úplně modrošedé a do východu slunce chybělo jen málo, když Harry od žebříku, který vedl do jeho nové kanceláře, zaslechl kroky. Spěšně vstal a začal si oprašovat hábit; pak si uvědomil, co dělá, a nervózní pohyby zastavil. Právě porazil Voldemorta, sakra, nemusí být tak nervózní.

V otvoru se objevila hlava mladé čarodějky s kaštanovými kadeřemi a rozhlédla se kolem. Pak se vznesla výš, zdálo se, že příčky žebříku vyběhla, jako by se pohybovala po chodníku, ale svisle; kdyby Harry mrknul, už by přehlédl, jak jedna její bota dopadla na nejvyšší příčku žebříku a o okamžik později lehce vyskočila na střechu.

Hermiona. Harryho rty se kolem toho slova pohnuly, ale nevydaly žádný zvuk.

Harry chtěl něco říct, ale hned mu to zase z mysli odplulo.

Než Hermione Grangerová na střeše promluvila, uběhla snad čtvrtina minuty. Měla teď na sobě uniformu s modrým lemováním a kravatu s modrými a bronzovými proužky, která náležela její koleji.

„Harry,“ řekla Hermione Grangerová neuvěřitelně povědomým hlasem, který Harrymu málem vehnal slzy do očí, „než ti začnu klást všechny ty otázky, chtěla bych ti pro začátek moc poděkovat za, ehm, za to, co jsi udělal. Myslím to vážně, opravdu. Děkuju ti.“

„Hermiono,“ řekl Harry a polkl. Otázku *mám povolení tě obejmout*, kterou si Harry představoval jako úvodní větu, se zdálo nemožné vyslovit. „Vítej zpátky. Vydrž, sešlu pár kouzel na ochranu soukromí.“ Harry vytáhl z hábitu bezovou hůlku, vytáhl z pouzdra knihu, kterou otevřel na záložku, a pak pečlivě pronesl „*Homenum Revelio*“ spolu s dalšími dvěma nedávno naučenými bezpečnostními kouzly, o kterých se Harry přesvědčil, že je tak tak dokáže seslat, když má v ruce bezovou hůlku. Nebylo to mnoho, ale bylo to nepatrně lepší zabezpečení než spoléhat se jen na profesorku Vektorovou.

„Máš Brumbálovu hůlku,“ řekla Hermione. Její hlas byl zastřený, ale v tichém ranním vzduchu hřměl jako lavina. „A umíš s ní sesílat kouzla čtvrtého ročníku?“

Harry přikývl a v duchu si poznamenal, že si má dávat větší pozor na to, kdo další ho při tom uvidí. „Bude v pořádku, když tě obejmů?“

Hermiona se k němu s lehkostí přiblížila; její pohyby byly zvláště svižné, ladnější než předtím, jako by vyzařovaly nádech čehosi čistého a nedotčeného, což Harrymu znovu připomnělo, jak klidně Hermione vypadala, když spala na Voldemortově oltáři –

Uvědomění Harryho zasáhlo jako tuna – nebo alespoň kilo – cihel.

Harry Hermionu objal a cítil, jak moc je živá. Chtělo se mu plakat, ale potlačil to, protože nevěděl, jestli to není jen působení její aury.

Hermiona ho objímala jemně, nesmírně lehce, jako by si záměrně dávala pozor, aby jeho tělo nepolámala jako párátka.

„Takže,“ řekla Hermione, jakmile ji Harry pustil. Její mladá tvář vypadala velmi vážně a zároveň čistě a nevině. „Neřekla jsem bystrozorům, že jsi tam byl, ani že všechny Smrtijedy zabil profesor Quirrell, a ne Ty-víš-kdo. Profesor

Kratiknot jim dovolil dát mi jen jednu kapku veritaséra, takže jsem to nemusela říkat. Jen jsem jim řekla, že troll byl to poslední, na co si pamatuju.“

„Aha,“ řekl Harry. Nějak se přistihl, že místo do očí zírá Hermioně na nos.
„Co přesně myslíš, že se stalo?“

„No,“ řekla Hermiona Grangerová rozvážně, „žral mě troll, což už bych upřímně řečeno znovu zažít nechtěla, a pak se ozvala opravdu hlasitá *rána*, a já zase měla nohy a ležela na kamenném oltáři uprostřed Měsícem zalitého hřbitova v temném lese, který jsem nikdy předtím neviděla, a kolem krku mě svíraly něčí useknuté ruce. Tak vidíte, pane Pottere, když jsem se ocitla v tak divné, temné a děsivé situaci, nehodlala jsem udělat stejnou chybu jako minule s Tracey. *Hned* jsem poznala, že za to můžeš ty.“

Harry přikývl. „Dobrý postřeh.“

„Zavolala jsem tě jménem, ale ty jsi neodpovídal,“ řekla Hermiona. „Posadila jsem se a jedna z těch zakrvácených rukou sjela a nechala po sobě malé kousky masa. Ale nekřičela jsem, ani když jsem pak kolem uviděla všechny ty hlavy a těla a uvědomila si, co je zač ta vůně.“ Hermiona se zarazila a znovu se zhluboka nadechla. „Viděla jsem masky lebek a uvědomila si, že ti mrtví byli Smrtijedi. Hned jsem věděla, že tam s tebou byl profesor obrany a všechny je zabil, ale nevšimla jsem si, že tam je i tělo profesora Quirrella. Neuvedomila jsem si, že je to on, ani když jsem viděl profesora Kratiknota, jak tělo prohlíží. Vypadal... jinak, když byl mrtvý.“ Hermionin hlas ztichl. Působila nějak pokorněji, způsobem, jaký si Harry nepamatoval, že by u ní často viděl. „Říkali, že David Monroe obětoval svůj život, aby mě přivedl zpátky, stejně jako se tvá matka obětovala pro tebe, a že Temný pán znovu vybuchl, když se mě pokusil dotknout. Jsem si *skoro* jistá, že to není celá pravda, ale... O našem profesorovi obrany jsem si myslela spoustu ošklivých věcí, které jsem si nikdy myslet neměla.“

„Hm,“ řekl Harry.

Hermiona slavnostně přikývla, ruce sepnuté před sebou jako by chtěl učinit pokání. „Vím, že jsi nejspíš příliš laskavý na to, abys mi teď řekl všechno to, co mi máš právo říct, takže to řeknu za tebe, Harry. Ohledně profesora Quirrella jsi měl pravdu a já jsem se mýlila. Říkal jsi mi to. David Monroe byl trochu

temný a hodně zmijozelský, ale ode mě bylo dětinské si myslet, že to je totéž jako být zlý.“

„Uh...“ řekl Harry. Bylo velmi těžké něco říct. „Zbytek světa vlastně neví, co se tam dělo, dokonce ani paní ředitelka. Ale ve skutečnosti jsi měla na sto dvanáct procent pravdu v tom, že je zlý, a já si pro příště zapamatuju, že i když ‚temný‘ a ‚zlý‘ nemusí být technicky vzato totéž, mezi oběma existuje vysoká statistická korelace.“

„Aha,“ řekla Hermiona a znovu se odmlčela.

„Neříkáš, že jsi mi to říkala?“ řekl Harry. Jeho mentální model Hermiony se rozkřičel: **ŘÍKALA JSEM TI TO! NEŘÍKALA JSEM VÁM TO, PANE POTTERE? NEŘÍKALA JSEM TO? ŘÍKALA JSEM, ŽE PROFESOR QUIRRELL JE ZLÝ, ALE VY JSTE MĚ NEPOSLOUCHAL!**

Skutečná Hermiona jen zavrtěla hlavou. „Vím, že ti na něm hodně záleželo,“ řekla tiše. „Protože jsem teda nakonec měla pravdu... Věděla jsem, že tě asi bude hodně bolet, až se ukáže, že profesor Quirrell je zlý, a že to nebude vhodná chvíle ti říct, že jsem to říkala. Tedy, tak jsem se rozhodla, když jsem si tuhle část už před několika měsíci promýšlela.“

Děkuji vám, slečno Grangerová. Harry byl rád, že to řekla, i když jinak by to nebyla Hermiona.

„Takže, pane Pottere,“ řekla Hermiona Grangerová a poklepala si prsty na hábit zhruba v úrovni stehén. „Když mi ošetřující čarodějka odebrala krev, hned mě to přestalo bolet, a když jsem setřela tu kapku krve na ruce, nemohla jsem najít místo, kam mě jehlou píchla. Ohnula jsem část rámu postele, aniž bych se o to nějak zvlášť snažila, a i když jsem ještě neměla možnost to vyzkoušet, mám nějak pocit, že bych dokázala běhat *opravdu rychle*. Nehty mám perleťově bílé a lesklé, i když si nepamatuju, že bych si je lakovala. A moje zuby vypadají taky tak, což mě jako dceru zubaře trochu znervózňuje. Takže ne že bych nebyla vděčná, ale co jsi mi tedy vlastně udělal?“

„Hm,“ řekl Harry. „A předpokládám, že tě taky zajímá, proč vyzařuješ auru čistoty a nevinnosti?“

„Cože dělám?“

„Tahle část nebyl můj nápad. Fakt ne.“ Harryho hlas byl malinký. „Prosím, nezabíjej mě.“

Hermiona Grangerová zvedla ruce před obličej a trochu zašilhala, když se zadívala na své prsty. „Harry, říkáš... Chci říct, že moje vyzařování nevinnosti a to, že jsem rychlá a půvabná a že mám perleťové bílé zuby... že mám nehty z *alikorunu*?“

„Alikorunu?“

„Tak se nazývá roh jednorožce, pane Pottere.“ Hermiona Grangerová vypadala, že se snaží si okusovat nehet, a moc se jí to nedařilo. „Takže když přivedeš dívku zpátky z mrtvých, tak asi skončí jako, jak tomu říkala Dafné, jako jiskřivá jednorožčí princezna?“

„To není úplně ono,“ řekl Harry, i když to bylo až děsivě blízko.

Hermiona si vyndala prst z úst a zamračila se na něj. „Ani já ho nedokážu ukousnout. Pane Pottere, uvažoval jste o problémech, které teď budu mít, když pro mě bude doslova nemožné si ostříhat nehty na rukách a na nohách?“

„Dvojčata Weasleyovi mají kouzelný meč, který by na to mohl fungovat,“ nabídl se Harry.

„Myslím,“ řekla Hermiona Grangerová rozhodně, „že bych ráda znala celý příběh, který za tím vším stojí, pane Pottere. Protože jak vás znám a jak znám profesora Quirrella, byl v tom nějaký *záměr*.“

Harry se zhluboka nadechl. Pak vydechl. „Promiň, je to... tajné. Mohl bych ti to říct, kdyby sis nastudovala nitroobranu, ale... chceš?“

„Chci studovat nitroobranu?“ zatvářila se trochu překvapeně Hermiona. „To se studuje nejdřív tak v šestáku, ne?“

„Já jsem se to naučil,“ řekl Harry. „Začínal jsem s neobvyklým náskokem, ale pochybuju, že by na tom z dlouhodobého hlediska záleželo. Jsem si jistý, že kdyby ses pilně učila, určitě by ses naučila počítat integrály, bez ohledu na to, v jakém věku se to mudlové obvykle učí. Otázkou je, ehm.“ Harry musel ovládat své dýchání. „Otázkou je, jestli pořád chceš dělat... takové věci.“

Hermiona se otočila a podívala se na oblohu, která se na východě rozjasňovala. „Chceš říct,“ řekla tiše, „jestli chci být hrdinkou i teď, když už jsem si za to vysloužila strašlivou smrt.“

Harry přikývl a pak řekl „Ano“, protože Hermiona se k němu neotočila, ačkoli mu to slovo vážlo v krku.

„Přemýšlela jsem o tom,“ řekla Hermiona. „Vlastně to byla mimořádně strašlivá a bolestivá smrt.“

„Já, ehm... připravil jsem *pro jistotu* pár věcí, tedy kdybys i dál chtěla být hrdinkou. Bylo několik krátkých chvil, kdy jsem neměl čas se s tebou poradit, nemohl jsem se s tebou potkat, protože jsem očekával, že ti později dají Veritasérum. Ale jestli se ti to nelíbí, můžu většinu toho, co jsem udělal, vrátit a zbytek můžeš prostě ignorovat.“

Hermiona odměřeně přikývla. „Třeba aby si všichni mysleli, že jsem... Harry, *udělala* jsem něco Ty-víš-komu?“

„Ne, to jsem byl já, ale nikomu to prosím neříkej. Jen abys věděla, jak tehdy Chlapec-který-přežil údajně porazil Voldemorta, v noci na Halloween v roce 1981, to ve skutečnosti bylo Brumbálovo vítězství, a on jen nechal všechny myslet si, že jsem to byl já. Takže teď jsem skutečně jednou porazil Temného pána a jednou jsem za to jen dostal zásluhy. Ve finále se to asi vyrovnává.“

Hermiona se dál dívala k východu. „Moc se mi to nelíbí,“ řekla po chvíli. „Lidi si myslí, že jsem porazila Temného pána Voldemorta, a přitom jsem vůbec nic neudělala... ah, to je to samé, čím sis prošel ty, že?“

„Jo. Omlouvám se, že jsem ti to způsobil. Chtěl jsem... no, chtěl jsem pro tebe v myslích lidí vytvořit samostatnou identitu. Měl jsem jen jednu příležitost a všechno to bylo tak nějak *uspěchané* a... Pak jsem si uvědomil, že jsem to možná neměl dělat, ale už bylo pozdě.“ Harry si odkašlal. „I když, ehm... Jestli máš pocit, že chceš udělat něco, co by bylo skutečně hodné toho, jak lidé smýšlejí o Dívce-která-ožila, ehm... Možná bych měl nápad, co bys mohla udělat. Velmi brzy, jestli chceš.“

Hermiona Grangerová se na něj podívala.

„Ale *nemusíš!*“ spěšně dodal Harry. „Můžeš to celé ignorovat a prostě být nejlepší studentkou v Havraspáru! Jestli to tak chceš.“

„Snažíte se na mě použít obrácenou psychologii, pane Pottere?“

„Ne!“ Harry se zhluboka nadechl. „Snažím se *nerozhodovat* o tvém životě za tebe. Včera jsem si myslel, že vidím, co dalšího by pro tebe mohlo přijít – ale

pak jsem si vzpomněl, jak velkou část tohoto roku jsem strávil tím, že jsem se choval jako naprostý idiot. Vzpomněl jsem si na pár věcí, které mi řekl Brumbál. Uvědomil jsem si, že mi skutečně nepřísluší to určovat. Že se svým životem můžeš dělat, co chceš, a že volba musí být především tvoje vlastní. Možná po tomhle *nechceš* být hrdinkou, možná se chceš stát velkou kouzelnickou badatelkou, protože taková Hermiona Grangerová ve skutečnosti celou dobu byla, a je jedno, z čeho teď máš nehty. Nebo bys mohla chodit na Salemský čarodějnický institut v Americe místo do Bradavic. Nebudu lhát a říkat, že by se mi to líbilo, ale je to opravdu na tobě.“ Harry se otočil k obzoru a široce máchl rukou, jako by chtěl ukázat na celý svět, který ležel za Bradavicemi. „Odtud můžeš jít *kamkoli*. Můžeš se svým životem dělat *cokoli*. Jestli chceš třeba být bohatý šedesátiletý mořský vílák, i to ti můžu splnit. Myslím to vážně.“

Hermiona pomalu přikývla. „Jsem zvědavá, jak přesně bys to zařídil, ale každopádně nechci, aby někdo dělal věci *za mě*.“

Harry si povzdechl. „Rozumím. Hm...“ Harry zaváhal. „Myslím, že... možná ti pomůže... v mém případě toho za mě zařizovali *hodně*. Hlavně Brumbál, i když profesor Quirrell taky. Možná že moc vydobýt si v životě vlastní cestu je něco, co si člověk musí sám vysloužit.“

„To zní vskutku moudře,“ řekla Hermiona. „Třeba to, že mi rodiče zaplatí studium na univerzitě, abych si jednou mohla najít vlastní práci. To, že mě profesor Quirrell oživil jako jiskřivou jednorožčí princeznu a ty všem říkáš, že jsem zlikvidovala Temného pána Voldemorta, je vlastně úplně podobné.“

„Je mi to *líto*,“ řekl Harry. „Vím, že jsem to měl udělat jinak, ale... Neměl jsem čas na plánování, byl jsem vyčerpaný a moc mi to nemyslelo –“

„Jsem ti vděčná, Harry,“ řekla Hermiona a její hlas byl teď mírnější. „Isi na sebe až moc přísný. Prosím tě, neber to tak vážně, když jsem trochu jízlivá. Nechci být ten typ holky, která vstane z mrtvých a pak si začne stěžovat, jaké má superschopnosti a že její alikorní nehty mají špatný odstín perleťové bílé.“ Hermiona se otočila a znovu se zadívala na východ. „Ale, pane Pottere... pokud se rozhodnu, že mě ani umírání strašlivou smrtí nepřiměje přehodnotit svá životní rozhodnutí... ne že bych to teď říkala... co bude dál?“

„Budu se tě snažit ve tvých životních rozhodnutích podporovat,“ řekl Harry pevně. „Ať už budou jakákoli.“

„Hádám, že už máš pro mě připravený úkol. Příjemný, bezpečný úkol, u kterého nehrozí, že se mi zase něco stane.“

Harry si protřel oči a cítil se vnitřně unavený. Jako by v hlavě slyšel hlas Albuse Brumbála. *Odpusť mi, Hermiono Grangerová...* „Je mi to líto, Hermiono. Jestli se vydáš touto cestou, budu ti muset po Brumbálovsku některé věci neříkat. Manipulovat s tebou, i když jen na krátko. Věřím, že bys teď mohla něco dokázat, něco opravdového, něco hodného toho, jak lidé o Dívce-která-ožila přemýšlejí... že bys mohla mít vlastní osudový úkol... ale nakonec je to jen odhad, vím toho mnohem míň než Brumbál. Jsi ochotná riskovat život, který se ti právě vrátil?“

Hermiona se na něj překvapeně otočila a rozšířila oči. „*Riskovat život?*“

Harry nepřikývl, protože by to byla naprostá lež. „Jsi ochotná to udělat?“ zeptal se Harry místo toho. „Úkol, který myslím, že by pro tebe mohl být osudový – a ne, neznám žádné konkrétní proroctví, je to jen odhad – zahrnuje doslova věci jako sestoupit do pekla.“

„Myslela jsem, že...“ řekla Hermiona. Zněla nejistě. „Myslela jsem si, že po tomhle už mě s profesorkou McGonagallovou... však víš... už nikdy nenecháte dělat nic, co by bylo i jen trochu nebezpečné.“

Harry nic neříkal, protože se cítil provinile kvůli falešnému uznání, kterého se mu dostalo. Ve skutečnosti šlo o to, že Hermiona si ho modelovala s obrovskou přesností a že nebýt toho, že Hermiona měla viteál, povrch planety Venuše by se musel ochladit na zlomek stupňů Kelvina, než by to Harry zkusil.

„Na stupnici od nuly do sta, o *jak velkém* propadu do pekla se tu bavíme?“ zeptala se Hermiona. Vypadala teď trochu ustaraně.

Harry si v duchu zkalibroval váhy a vzpomněl si na Azkaban. „Řekl bych, že tak osmdesát sedm.“

„To zní jako něco, co bych měla dělat, až budu *starší*, Harry. Je rozdíl být hrdina a být naprostý blázen.“

Harry zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, že by se to riziko věkem nějak změnilo,“ řekl Harry a nechal stranou otázku, jak velké riziko to vlastně je, „a je to druh

věci, kterou je lepší udělat dřív, pokud to vůbec má někdo udělat.“

„A moji rodiče v tom nemají hlasovací právo,“ řekla Hermiona. „Nebo ano?“

Harry pokrčil rameny. „Oba víme, jak by hlasovali, a jestli chceš, můžeš to vzít v úvahu. Hm, řekl jsem, aby doktorce a doktorovi Grangerovi zatím neříkali, že jsi naživu. Dozvědí se to, až se vrátíš ze své mise, pokud se ji rozhodneš přijmout. Zdá se mi to trochu... šetrnější k nervům tvých rodičů, budou mít jen jedno příjemné překvapení, místo aby si museli dělat starosti kvůli, ehm, věcem.“

„To je od tebe velmi pozorné,“ řekla Hermiona. „Je hezké, že ti záleží na jejich pocitech. Můžu o tom prosím pár minut přemýšlet?“

Harry pokynul směrem k polštáři, který si položil naproti sobě, a Hermiona se k němu s plynulou grácií přesunula a posadila se, aby se zadívala přes okraj hradu, a dál celé místo zaplavovala klidem. Opravdu by s tím měli něco udělat, možná někomu zaplatit, aby vynalezl lektvar proti přílišné čistotě.

„Mám se rozhodnout, aniž bych věděla, co je to za misi?“ Hermiona se zeptala.

„To *určitě* ne,“ řekl Harry a vzpomněl si na podobný rozhovor před svou vlastní cestou do Azkabanu. „Tohle je věc, kterou si musíš svobodně vybrat, pokud ji vůbec uděláš. Myslím tím, že je to skutečný požadavek mise. Pokud řekneš, že chceš být dál hrdinkou, řeknu ti o té misi – až budeš mít čas se najíst a promluvit si s lidmi a trochu se zotavit – a ty se pak rozhodneš, jestli to chceš udělat. A *než* vyrazíš, vyzkoušíme předem, jestli ti návrat ze smrti umožnil seslat kouzlo, o kterém si normální kouzelníci myslí, že je nemožné.“

Hermiona přikývla a znovu se odmlčela.

Než Hermiona znovu promluvila, obloha se ještě více rozjasnila.

„Bojím se,“ řekla Hermiona téměř šeptem. „Ne toho, že znovu zemřu, nebo nejen toho. Bojím se, že nebudu dost dobrá. Měla jsem šanci porazit trolla a místo toho jsem prostě umřela –“

„To byl troll, kterého Voldemort kouzly posílil jakožto zbraň, a měla bys taky vědět, že ti předtím sabotoval všechny kouzelné předměty.“

„Zemřela jsem. A toho trolla jsi nějak zabil, myslím, že si to pamatuju, ani tě to nezpomalilo.“ Hermiona neplakala, na tvářích se jí netřpytily žádné slzy, jen

se dívala do dále na rozzářenou oblohu, kde mělo vyjít Slunce. „A pak jsi mě přivedl zpět z mrtvých jako jiskřivou jednorozčím princeznu. Vím, že bych to nedokázala. Obávám se, že to *nikdy nedokážu, ať už si o mně lidé myslí cokoli*.“

„Myslím, že v této situaci začíná tvá cesta –“ Harry se odmlčel. „Promiň, neměl bych se snažit ovlivňovat tvá rozhodnutí.“

„Ne,“ zašeptala Hermiona a stále se dívala na kopce pod sebou. Zvýšila hlas. „Ne, Harry, chci to slyšet.“

„Dobře. Myslím, že tady začneš. Všechno, co se doposud stalo... tě staví na stejné místo, kde jsem začínal v září, kdy jsem si o sobě předtím myslel, že jsem jen geniální dítě, a pak jsem našel něco nového, čemu jsem musel dostat. Kdyby ses nesrovnávala se mnou a mou,“ *dospělé kognitivní vzorce převzaté od Toma Riddlea*, „temnou stránkou... pak bys byla nejzářivější hvězdou Havraspáru, která zorganizovala vlastní spolek, aby bojovala proti školní šikaně, a udržela si zdravý rozum pod útokem Voldemorta, a to všechno, když jí bylo teprve dvanáct let. Vyhledal jsem si to, měla jsi lepší známky než Brumbál v prvním ročníku.“ *Ponechme stranou známku z obrany, protože to byl prostě Voldemort*. „Teď máš nějaké schopnosti a reputaci, které musíš dostat, a svět se ti chystá předat několik těžkých úkolů. Tam to pro tebe všechno začíná, stejně jako to začínalo pro mě. Nebuď na sebe příliš přísná.“ A pak Harry tvrdě zavřel pusku, protože *Hermionu přemlouval*, a to nebylo správné. Alespoň se mu podařilo přestat před tou částí, kdy by se ptal, jestli když *ona* nemůže být hrdinkou, když jí to všechno tak jde, kdo si myslí, že to tedy bude dělat?

„Víš,“ řekla Hermiona k obzoru a pořád se na Harryho nedívala, „jednou jsem se takhle bavila s profesorem Quirrellem o tom, že jsem hrdinka. On mi samozřejmě oponoval. Ale připadá mi to teď, jako když se se mnou tak nějak hádal.“

Harry držel rty stisknuté. Nechat lidi, aby se rozhodovali sami, bylo těžké, protože to znamenalo, že se mohou rozhodovat *špatně*, ale přesto to musel udělat.

Hermiona mluvila opatrně, modré okraje její bradavické uniformy se teď zdály být na pozadí černého hábitu jasnější, když se obloha kolem nich rozzářila; na západě už nebyly vidět hvězdy. „Profesor Quirrell mi říkal, že

kdysi byl hrdinou. Ale lidé mu dostatečně nepomáhali, tak to vzdal a šel dělat něco zajímavějšího. Řekla jsem profesor Quirrellovi, že nebylo správné, že to udělal – vlastně jsem mu řekla, že to je hrozné. Profesor Quirrell řekl, že ano, možná je hrozný člověk, ale co jsou potom všichni ti ostatní lidé, kteří se vůbec ani nesnaží být hrdiny? Byli snad ještě horší než on? A já nevěděla, co na to říct. Chci říct, že není správné tvrdit, že jen hrdinové nebelvírského typu jsou dobří lidé – i když si myslím, že z pohledu profesora Quirrella to bylo spíš tak, že právo dýchat mají jen lidé s velkými ambicemi. A tomu jsem nevěřila. Ale taky mi připadalo špatné *přestat* být hrdinou, nechat toho, jak to udělal on. Tak jsem tam jen tak stála a tvářila se přihlouple. Ale teď už vím, co jsem mu měla tehdy říct.“

Harry kontroloval svůj dech.

Hermiona vstala z polštáře a otočila se k Harrymu. „Už se nebudu snažit být hrdinkou,“ řekla Hermiona Grangerová a obloha na východě se kolem ní rozjasňovala. „Neměla jsem s celým tímhle smýšlením vůbec začínat. Jsou prostě lidé, kteří dělají, co mohou, ať už je to cokoli. A jsou taky lidé, kteří se ani nesnaží dělat, co mohou, a ano, tihle lidé dělají něco špatně. Já už se nikdy nebudu snažit být hrdinkou. Nebudu *přemýšlet* v hrdinských kategoriích, pokud si dokážu pomoci. Ale nebudu dělat méně, než můžu – nebo ne o moc méně, chci říct, že jsem jenom člověk.“ Harry nikdy nechápal, co má být na Moně Lise tajemného, ale kdyby si právě tehdy mohl vyfotit Hermionin rezignovaný/radostný úsměv, měl pocit, že by se na něj mohl dívat celé hodiny, aniž by ho pochopil, a že Brumbál by ho dokázal přechíst na první pohled.

„Nepoučím se z toho. *Budu* tak hloupá. Budu se dál snažit dělat, co dokážu, nebo aspoň *něco* z toho, co dokážu – eh, však víš, jak to myslím. I kdyby to mělo znamenat, že budu znovu riskovat život, dokud to bude stát za to riziko a nebude to kvůli nějaké *opravdové* hlouposti. To je moje odpověď.“ Hermiona se zhluboka nadechla a tvářila se odhodlaně. „Takže, je tu něco, co můžu udělat?“

Harrymu se sevřelo hrdlo. Sáhl do svého váčku, prsty vyznačoval P-L-Á-Š-Ť, protože nemohl mluvit, a vytáhl tekoucí záhyby pláště neviditelnosti a naposledy ho nabídl Hermioně. Slova musel Harry z hrdla vytlačit násilím.

„Tohle je Pravý plášť neviditelnosti,“ řekl Harry téměř šepem, „Relikvie smrti, kterou předal Ignotus Peverell svým dědicům, Potterům. A teď tobě –“

„Harry!“ řekla Hermiona. Ruce jí vylétly před hrudník, jako by se chtěla chránit před útočícím darem. „Tohle nemusíš dělat!“

„*Musím to udělat. Tu část své cesty, která mi umožňovala být hrdinou, jsem opustil – nesmím riskovat, že bych se ještě někdy vydal za dobrodružstvím. Ale ty... můžeš.*“ Harry zvedl ruku, ve které nedržel plášť, a otřel si oči. „Myslím, že to bylo stvořeno pro tebe. Pro člověka, kterým se staneš.“ *Zbraň k boji proti Smrti, ať už v podobě stínu zoufalství, který dopadá na lidské mysl a vysává z nich naději na budoucnost; s tou budeš bojovat, předpokládám, ve víc podobách než jen s mozkomory...* „Nepůjčuji tě, můj plášti, já tě Hermioně Jean Grangerové dávám. Chraň ji navždy.“

Hermiona se pomalu natáhla a uchopila plášť. Vypadalo to, že se sama snaží neplakat. „Děkuju ti,“ zašeptala. „Myslím, že... i když jsem skončila s představou hrdinství... Myslím, že jsi vždycky byl, už ode dne, kdy jsem tě poznala, můj starý tajemný kouzelník.“

„A já si myslím,“ řekl Harry s napůl sevřeným hrdlem, „že i když teď tenhle způsob myšlení popíráš, myslím, že jsi vždycky byla předurčena, od samého začátku příběhu, aby ses stala hrdinkou.“ *Kým se Hermiona Grangerová musí stát, jakou dospělou podobu na sebe musí vzít, až vyroste, aby prošla úzkou klíčovou dírkou Času? Ani já na to neznám odpověď, stejně jako si nedokážu představit své vlastní dospělé já. Její další kroky se ale zdají být jasnější než ty moje...*

Harry pustil plášť a ten přešel z jeho rukou do jejích.

„Zpívá,“ řekla Hermiona. „On mi zpívá.“ Natáhla ruku a otřela si oči. „Nemůžu uvěřit, že jsi to udělal, Harry.“

Druhá Harryho ruka se vynořila z vaku a nesla dlouhý zlatý řetízek, na jehož konci visela zavřená zlatá mušle. „A tohle je tvůj osobní stroj času.“

Nastala pauza, během níž se planeta Země na své oběžné dráze otočila o kousek dál.

„Cože?“ řekla Hermiona.

„Říkají tomu obraceč času. Bradavice mají zásoby, které rozdávají některým studentům, já jsem ho dostal na začátku roku, abych vyrovnal účinky poruchy spánku. Umožňuje uživateli vracet se v čase až o šest hodinových intervalů, což jsem využíval k tomu, abych denně získal šest hodin navíc na učení. A abych se mohl vypařit z hodiny lektvarů a tak dále. Neboj se, obraceč času nedokáže změnit historii ani vytvářet paradoxy, které by zničily vesmír.“

„Držel jsi se mnou krok ve výuce tím, že ses učil šest hodin denně navíc díky *stroji času*.“ Zdálo se, že Hermione Grangerová má s tímto konceptem z nějakého nepochopitelného důvodu potíže.

Harry se zatvářil zmateně. „Je na tom něco divného?“

Hermiona natáhla ruku a vzala si zlatý náhrdelník. „Podle kouzelnických měřítek asi *ne*,“ řekla. Z nějakého důvodu zněl její hlas dost ostře. Upravila si řetízek kolem krku a spustila přesýpací hodiny pod košili. „Ale ohledně toho, že jsem ti nestačila, se teď cítím líp, takže ti za to děkuju.“

Harry si odkašlal. „Mimochodem, protože Voldemort ukončil rod Monroeů a pak, jak se všichni domnívají, jsi je pomstila tím, že jsi Voldemorta zabila, přiměl jsem Amélii Bonesovou, aby přes to, co zbylo ze Starostolce, vypravila návrh zákona, že Grangerovi jsou nyní nejvznešenějším britským rodem.“

„Co prosím?“ zeptala se Hermione.

„To z tebe dělá jediného potomka nejvznešenějšího rodu, což znamená, že k získání plnoletosti stačí složit běžné kouzelnické zkoušky, které jsem nám domluvil na konec léta, abychom měli čas si všechno nastudovat. Pokud ti to tedy nevadí.“

Hermiona Grangerová vydávala jakési vysoké zvuky, které by v méně organickém zařízení oznamovaly poruchu motoru. „*Mám dva měsíce na to, abych se naučila na O.V.C.E.?*“

„Hermiono, je to test, navržený tak, aby jím prošla většina patnáctiletých. *Obyčejných* patnáctiletých. Když se naučíme správnou sadu kouzel, můžeme projít i s nízkou úrovní schopností třetáka, a to je vše, co potřebujeme. I když by ses musela smířit s tím, že místo obvyklých Výborných jednou dostaneš Dobré.“

Pisklavé zvuky, které Hermione Grangerová vydávala, se ještě zvyšovaly.

„Tady máš zpátky svou hůlku.“ Harry ji vytáhl z pouzdra. „A tvůj scvrčící váček, ujistil jsem se, že ti tam vrátili všechno, co tam bylo, když jsi zemřela.“ Ten váček Harry vytáhl z normální kapsy svého hábitu, protože se zdráhal vložit *kouzelný váček* do *kouzelného váčku* bez ohledu na to, že by to mělo být neškodné, pokud byly obě pomůcky vyrobeny za dodržení všech obvyklých bezpečnostních opatření.

Hermiona si převzala hůlku a pak i váček, a ačkoli se jí trochu tráslы prsty, pohyby vypadaly ladně.

„Podívejme se, co ještě... přísaha, kterou jsi předtím složila rodu Potterů, říkala jen to, že musíš sloužit až do ‚dne své smrti‘, takže teď jsi osvobozená a volná. A hned po tvé smrti jsem přiměl Malfoye, aby veřejně prohlásil, že jsi nevinná ze všech obvinění v souvislosti s pokusem o vraždu Draca.“

„Ještě jednou ti děkuju, Harry,“ řekla Hermiona Grangerová. „To bylo od tebe moc hezké a od nich asi taky.“ Opakovaně si prsty prohrábala kaštanové kadeře, jako by uspořádáním vlasů mohla do svého života vrátit přičetnost.

„V neposlední řadě jsem taky nechal skřety, aby u Gringottových začali připravovat trezor pro rod Grangerových,“ řekl Harry. „Nevložil jsem do toho žádné peníze, protože to byla věc, u které jsem mohl počkat a zeptat se nejdřív tebe. Ale pokud se chystáš být superhrdinkou, která chodí napravovat určité druhy křivd, hodně ti pomůže, když tě lidé budou považovat za členku vyšší společenské vrstvy, a, ehm, myslím, že by mohlo pomoci, kdyby věděli, že si můžeš dovolit právníky. Můžu ti do trezoru vložit tolik zlata, kolik budeš chtít, protože jelikož Voldemort zabil Nicholase Flamela, zůstal mi Kámen mudrců.“

„Mám pocit, že bych měla omdlít,“ řekla Hermiona vysokým hlasem, „jenže nemůžu, protože mám superschopnosti, a *proč* že je vlastně mám?“

„Jestli ti to nevadí, lekce nitroobranы s panem Besterem začnou ve středu, může s tebou pracovat jednou denně. Do té doby si myslím, že by bylo lepší, kdyby se pravý původ tvých schopností neprozradil jen proto, že se ti nějaký nitrozpytec podívá do očí. Chci říct, že samozřejmě existuje normální magické vysvětlení, nic *nadpřirozeného*, ale lidé mají tendenci uctívat svou vlastní nevědomost a, no, myslím, že Dívka-která-ožila bude fungovat líp, když zůstane tajemná. Jakmile se ti podaří zadržet pana Bestera a zvládnout

Veritasérum, povím ti, jak to všechno bylo, slibuju, včetně všech tajemství, která nikdy nikomu jinému nebudeš smět říct.“

„To zní krásně,“ řekla Hermiona Grangerová. „Docela se na to těším.“

„Než ti budu moct říct nebezpečnější části příběhu, budeš muset složit Neporušitelný slib, že neuděláš nic, co by mohlo zničit svět. Tedy, doopravdy ti to jinak nesmím říct, protože jsem sám takový Neporušitelný slib složil. Je to v pořádku?“

„Jistě,“ řekla Hermiona. „Proč by to nemělo být v pořádku? Stejně bych nechtěla zničit svět.“

„Potřebuješ si znovu sednout?“ Harryho znepokojilo, jak se Hermiona pohupovala, jako by v rytmu pronášených slov.

Hermiona Grangerová se několikrát zhluboka nadechla. „Ne, jsem úplně v pohodě,“ řekla. „Je ještě něco, o čem bych měla vědět?“

„To bylo všechno. Alespoň prozatím. Skončil jsem.“ Harry se odmlčel. „Chápu, že chceš dělat věci sama za sebe, ne jen někoho nechat, aby je dělal za tebe. Jde jen o to... že se chystáš být serióznějším druhem hrdinky a jedinou rozumnou volbou je, abych ti k tomu poskytl všechny výhody, které zvládnou –“

„Tomu docela dobře rozumím,“ řekla Hermiona. „Teď, když jsem doopravdy prohrála v boji a zemřela. Dřív jsem to nechápala, ale teď už ano.“ Vánek rozcuchal Hermioniny kaštanové vlasy a rozvířil její hábit, takže v ranním vzduchu vypadala ještě klidněji, když zvedla jednu ruku a pečlivě ji sevřela v pěst. „Jestli to mám udělat, udělám to *správně*. Musíme změřit, jak silně dokážu udeřit a jak vysoko dokážu vyskočit, a vymyslet bezpečný způsob, jak vyzkoušet, jestli moje nehty dokážou zabít smrtipláště jako roh skutečného jednorožce, a měla bych trénovat používání své rychlosti, abych se vyhnula kouzlům, která mě nesmí zasáhnout, a... a zní to, že bys mi možná mohl zařídit bystrozorský výcvik, třeba od toho, kdo učil Susan Bonesovou.“ Hermiona se teď znovu usmívala, v očích měla zvláštní světlo, které by Brumbála mátlo celé hodiny a které Harry pochopil okamžitě, ale ne bez záchvěvu obav. „Aha! A chci začít nosit mudlovské zbraně, nějak skrytě, aby nikdo nevěděl, že je mám. Když jsem bojovala s trollem, přemýšlela jsem o napalmových granátech, ale

věděla jsem, že je nedokážu dost rychle přeměnit, i když už jsem se přestala starat o dodržování pravidel.“

„Mám pocit,“ řekl Harry a co nejlépe napodobil skotský přízvuk profesorky McGonagallové, „že s tím bychom měli něco udělat.“

„Na to už je moc, moc, MOC pozdě, pane Pottere. Řekni, můžeš mi sehnat bazuku? Tedy raketomet? Vsadím se, že něco *takového* od mladé dívky nebude nikdo čekat, zvlášť když ze mě vyzařuje aura nevinnosti a čistoty.“

„Dobře,“ řekl Harry klidně, „*ted'* mě začínáš děsit.“

Hermiona se odmlčela a začala experimentovat s balancováním na špičce levé boty, ruku natáhla jedním směrem a pravou nohu natáhla druhým, jako baletka. „Jsem to já? Jen jsem tak přemýšlela, že nevím, co bych mohla udělat, a co by tým zásahových kouzelníků z ministerstva nedokázal. Mají košťata, která jim umožňují pohyblivost, a kouzla, která zasáhnou silněji, než bych to nejspíš dokázala já.“ Ladně spustila nohu zpátky dolů. „Chci říct, že *ted'*, když si můžu vyzkoušet pár věcí, aniž bych se musela bát, kdo se dívá, začínám si myslet, že se mi opravdu *moc* líbí mít superschopnosti. Ale pořád nevím, jak bych mohla vyhrát souboj, který by nezvládl třeba profesor Kratiknot, tedy pokud nejde o to, že bych temného kouzelníka překvapila.“

Můžeš riskovat, co by ostatní neměli, a pak to zkusit znovu s poučením z toho, co tě zabilo. Můžeš experimentovat s novými kouzly víc, než by mohl kdokoli jiný, aniž by určitě zemřel. Ale Harry zatím nic z toho říct nemohl, a tak místo toho řekl: „Myslím, že je v pořádku myslet víc na budoucnost, ne jen na to, co můžeš udělat právě v této minutě.“

Hermiona vyskočila vysoko do vzduchu, cestou dolů třikrát srazila podpatky a přistála na špičkách v dokonalé póze. „Ale říkal jsi, že můžu něco udělat hned. Nebo jsi mě jen zkoušel?“

„*Tamto* je zvláštní případ,“ řekl Harry a cítil na kůži chlad ranního vzduchu. Čím dál víc se netěšil na to, až super-Hermioně řekne, že její Zkouška bude znamenat, že bude čelit doslova své nejhorší noční můře, a to za podmínek, kdy jí veškerá nově nabytá fyzická síla bude k ničemu.

Hermiona přikývla a podívala se k východu. Hned se vydala ke straně střechy a posadila se tak, že jí nohy visely přes střešní římsu. Harry šel k ní a taky se

posadil, jen seděl se zkříženýma nohama a dál od okraje střechy.

V dálce se nad kopci na východ od Bradavic zvedal nádech zářivě rudé.

Při pohledu na špičku vycházejícího slunce se Harry cítil tak nějak lépe. Dokud bylo Slunce na obloze, bylo na nějaké úrovni ještě všechno v pořádku – znamenalo to třeba, že ještě nezničil Slunce.

„Takže,“ řekla Hermiona. Hlas jí trochu zesílil. „Když už mluvíme o budoucnosti, Harry. Když jsem čekala u sv. Munga, měla jsem čas přemýšlet o spoustě věcí, a... možná je to ode mě hloupé, ale je tu otázka, na kterou bych ráda znala odpověď. Pamatuješ si, o čem jsme spolu naposledy mluvili? Myslím předtím?“

„Cože?“ Harry se nechápavě zeptal.

„Aha“... Hermiona řekla. „Pro tebe to bylo před dvěma měsíci... Tak to si asi nevzpomínáš.“

A Harry si vzpomněl.

„Nepropadej panice!“ Hermiona řekla, když se z Harryho hrdla ozvalo jakési přiškrcené záupnění. „Slibuju, že ať řekneš cokoli, nerozpláču se, neuteču a nenechám se znovu sežrat trollem! Víím, že to pro mě nejsou ani dva dny, ale myslím, že díky tomu umírání mi spousta věcí, kvůli kterým jsem se dřív trápila, připadá mnohem méně důležitá ve srovnání s tím, co jsem prožila!“

„Aha,“ řekl Harry a jeho vlastní hlas byl nyní vysoký. „To je asi docela dobrý způsob, jak využít zásadní trauma.“

„Jenomže, víš, pořád mi to vrtalo hlavou, Harry, protože pro mě od našeho posledního rozhovoru neuplynula skoro žádná doba a nedomluvili jsme se, což byla, pravda, moje chyba, protože jsem ztratila kontrolu nad svými emocemi a pak mě sežral troll, což už rozhodně nehodlám opakovat. Přemýšlela jsem, že bych tě měla ujistit, že se to nestane pokaždé, když nějaké holce řekneš něco nesprávného.“ Hermiona se vrtěla a tam, kde seděla, se nakláněla sem a tam z jedné strany na druhou. „Ale, no, ani většina skutečně *zamilovaných* neudělá doslova ani setinu toho, co jsi pro mě udělal ty. Takže, pane Harry Jamesi Pottere-Evans-Verresi, pokud to není láska, chci přesně vědět, co pro vás znamená. Nikdy jsi mi to neřekl.“

„To je dobrá otázka,“ řekl Harry a ovládl vzrůstající paniku. „Nebude ti vadit, když se nad tím zamyslím?“

Kousek po kousku se za kopci objevovaly další části zářivě lesklého kruhu.

„Hermiono,“ řekl Harry, když bylo Slunce v polovině cesty nad obzorem, „vymyslela jsi někdy nějakou hypotézu, která by vysvětlila mou záhadnou temnou stránku?“

„Jen to, co je zřejmé,“ řekla Hermiona a lehce překopla nohy přes okraj střechy. „Napadlo mě, že když Ty-víš-kdo zemřel hned vedle tebe, výbuch magie, který někdy udělá ducha, způsobil, že se nějaká část otiskla do tvého mozku místo do podlahy. Ale to mi nikdy nepřipadalo správné, jako by to bylo jen chytré vysvětlení, které ve skutečnosti není *pravdivé*, a dává to ještě menší smysl, pokud Ty-víš-kdo tu noc ve skutečnosti nezemřel.“

„To stačí,“ řekl Harry. „Představme si zatím tento scénář.“ Jeho vnitřní racionalista se ohlédl a *znovu* si praštil do čela nad tím, jak se mu podařilo o takových hypotézách nepřemýšlet. Nebyla to pravda, ale bylo to *rozumné* a Harry nikdy o žádném kauzálním modelu takhle konkrétně nepřemýšlel, jen mlhavě tušil souvislost.

Hermiona přikývla. „Nejspíš to už víš, ale chtěla bych to pro jistotu říct: nejsi Voldemort, Harry.“

„Já vím. A *to* pro mě znamená.“ Harry se nadechl a zjistil, že je stále bolestné říkat to nahlas. „Voldemort... nebyl šťastný člověk. Nevím, jestli byl někdy šťastný, i jen jediný den ve svém životě.“ *Nikdy nedokázal seslat kouzlo Patronus.* „To je jeden z důvodů, proč se ve mně jeho kognitivní vzorce neuchytily, moje temná strana mi nepřipadala jako dobré místo, nebyla pozitivně posilována. To, že se s tebou přátelím, znamená, že můj život nemusí probíhat tak, jak probíhal Voldemortův. A před Bradavicemi jsem byl dost osamělý, i když jsem si to tehdy neuvědomoval, takže... jo. Možná jsem byl o něco zoufalejší, když jsem tě chtěl přivést zpátky z mrtvých, než by byl průměrný kluk v mém věku. I když taky tvrdím, že moje rozhodnutí bylo čistě normativní morální úvahou, a jestli jiným lidem na jejich kamarádech záleží mín, je to jejich problém, ne můj.“

„Aha,“ řekla Hermiona tiše. Zaváhala. „Harry, neber si to špatně, ale nejsem s tím stoprocentně spokojená. Je to velká zodpovědnost, kterou jsem si nevybrala, a nemyslím si, že je zdravé, abys ji svaloval jen na jednoho člověka.“

Harry přikývl. „Já vím. Ale jde o víc, než se snažím říct. Bylo tu proroctví o tom, že porazím Voldemorta –“

„*Proroctví?* O tobě bylo *proroctví*? Vážně, Harry?“

„Jo, já vím. Každopádně část z něj zněla: ‚A Temný pán ho označí za sobě rovného, ale bude mít moc, o které Temný pán neví.‘ Co bys hádala, že to znamená?“

„Hmmm,“ řekla Hermiona. Prsty zamyšleně poklepala na kámen na střeše. „Tvá tajemná temná stránka je znamení Ty-víš-koho, díky kterému jsi se stal jemu rovným. Ta síla, kterou neznal... byla vědecká metoda, ne?“

Harry zavrtěl hlavou. „To jsem si napřed taky myslel – že to bude mudlovská věda nebo metody racionality. Ale...“ Harry vydechl. Slunce už plně vystoupalo nad kopce. Připadalo mu trapné to říkat, ale stejně to chtěl říct. „Profesor Snape, který to proroctví původně slyšel – ano, i to se stalo – profesor Snape říkal, že si nemyslí, že by to mohla být jen věda, že ta ‚síla, kterou Temný pán nezná‘, musí být pro Voldemorta něco víc cizího než jen to. I když o tom budu přemýšlet z hlediska racionality, no, ukazuje se, že člověk, kterým Voldemort skutečně byl,“ *proč, profesore Quirrelle, proč*, ta myšlenka stále ještě bodala nemocí do Harryho srdce, „by se byl schopen naučit i metody racionality, kdyby četl stejné vědecké práce jako já. Snad až na jednu poslední věc...“ Harry se nadechl. „Na konci toho všeho, během mého posledního střetu s Voldemortem, mi vyhrožoval, že mé rodiče i mé přátele zavře do Azkabanu, pokud nepřijdu se zajímavými tajemstvími, která mu řeknu, na každé tajemství jeden zachráněný člověk. Věděl jsem ale, že nedokážu najít dost tajemství, abych zachránil všechny. A ve chvíli, kdy už jsem neviděl vůbec žádnou možnost, jak všechny zachránit... tehdy jsem vlastně začal přemýšlet. Snad poprvé v životě jsem začal přemýšlet. Přemýšlel jsem rychleji než Voldemort, i když byl starší než já a chytřejší, protože... protože jsem měl *důvod přemýšlet*. Voldemort měl touhu být nesmrtelný, silně preferoval nezemřít, ale nebyla to pozitivní touha, byl to *strach* a Voldemort kvůli tomu strachu dělal chyby.

Myslím, že ta síla, kterou Voldemort neznal... byla v tom, že jsem měl co chránit.“

„Ach, Harry,“ řekla Hermione něžně. Zaváhala. „Tak to pro tebe znamená? Něco, co chráníš?“

„Ne, chci říct, že důvod, proč ti to říkám, je ten, že *tobě* Voldemort nevyhrožoval, že *tebe* zavře do Azkabanu. I kdyby ovládl celý svět, nic by se ti nestalo. Už dal závazný slib, že ti neublíží, kvůli, ehm, různým důvodům. Takže ve chvíli největší krize, kdy jsem si sáhl na dno a našel moc, o které Voldemort nevěděl, jsem to udělal, abych ochránil všechny kromě tebe.“

Hermiona se nad tím zamyslela a na tváři se jí pomalu rozlil úsměv. „Teda Harry,“ řekla. „To je ta nejméně romantická věc, jakou jsem kdy slyšela.“

„Není zač.“

„Ne, *opravdu* to pomáhá,“ řekla Hermione. „Chci říct, že díky tomu je celá ta věc mnohem méně úchylná.“

„No že jo?“

Oba si přátelsky přikývli, oba teď vypadali uvolněněji, a společně sledovali východ slunce.

„Přemýšlel jsem,“ řekl Harry a jeho hlas ztichl, „o alternativním Harrym Potterovi, o osobě, kterou bych mohl být, kdyby Voldemort nenapadl mé rodiče.“ *Kdyby se Tom Riddle nepokusil okopírovat se do mě.* „Ten druhý Harry Potter by asi nebyl tak chytrý. Asi by moc nestudoval mudlovské vědy, i když jeho matka byla mudlorozená. Ale ten druhý Harry Potter by měl... schopnost vřelosti, kterou zdědil po Jamesi Potterovi a Lily Evansové, záleželo by mu na ostatních lidech a snažil by se zachránit své přátele, vím, že by to byla pravda, protože to je něco, co lord Voldemort nikdy nedělal...“ Harrymu se zaleskly oči. „Takže ta část musí být ten zbytek mě.“

Slunce už bylo vysoko nad obzorem, zlaté světlo je oba ozařovalo a vrhalo dlouhé stíny na druhou stranu střešní plošiny.

„Myslím, že jsi v pořádku takový, jaký jsi,“ řekla Hermione. „Chci říct, že ten druhý Harry Potter by možná byl fajn kluk, ale vypadá to, že bych musela všechno vymyslet za něj.“

„Podle dědičnosti by byl alter-Harry v Nebelvíru jako jeho rodiče a vy dva byste se nespřátelili. I když James Potter a Lily Evansová byli svého času primusem a primaskou Bradavic, takže by na tom nebyl až *tak* špatně.“

„Dovedu si to představit,“ řekla Hermiona. „Harry James Potter, zařazený do Nebelvíru, ambiciózní hráč famfrpálu –“

„Ne. Prostě ne.“

„Do historie by se zapsal jako pomocník Hermiony Jean Grangerové, která by posílala pana Pottera, aby se za ni dostával do průsvihů a pak by z knihovny řešila záhady čtením knih a svou neuvěřitelnou pamětí.“

„Ty si tenhle alternativní vesmír opravdu užíváš, že?“

„Možná by byl nejlepším kamarádem Rona Weasleyho, *nejchytřejšího* kluka z Nebelvíru, a bojovali by bok po boku v mé armádě v hodinách obrany a potom by si navzájem pomáhali s domácími úkoly –“

„Dobře, už dost, začíná mě to děsit.“

„Promiň,“ řekla Hermiona, i když se dál sama pro sebe usmívala a zdálo se, že je zahleděná do nějaké soukromé vize.

„Omluva se přijímá,“ řekl Harry suše.

Slunce vystoupalo na obloze o něco výš.

Po chvíli Hermiona promluvila. „Myslíš, že se do sebe později zamilujeme?“

„Nevím nic víc než ty, Hermiono. Ale proč to musí být zrovna o tomhle? Vážně, proč to musí být vždycky o tom? Možná se do sebe zamilujeme, až budeme starší, a možná taky ne. Možná pak zůstaneme zamilovaní, a možná ne.“ Harry mírně pootočil hlavu, slunce už ho pálilo do tváří a on neměl opalovací krém. „Ať už to dopadne jakkoli, neměli bychom se snažit vnutit svému životu nějaký vzorec. Myslím, že když se lidi snaží *vnutit* si takovéhle vzorce, tak skončí nešťastní.“

„Žádné vynucené vzorce?“ Hermiona řekla. Její oči získaly rošťácký výraz.

„To zní jako složitější způsob, jak říct *žádná pravidla*. Což mi asi připadá mnohem rozumnější, než by se mi zdálo na začátku roku. Pokud se mám stát jiskřivou jednorožčí princeznou a mít svůj vlastní stroj času, řekla bych, že se můžu na pravidla rovnou vykašlat.“

„Neříkám, že pravidla jsou vždycky špatná, zvlášť když lidem skutečně vyhovují, místo aby je slepě poslouchali jako třeba ve famfrpálu. Ale nebyla jsi to ty, kdo odmítl vzor ‚hrdinka‘ ve prospěch toho, že prostě bude dělat věci, které může?“

„Asi ano.“ Hermiona znovu otočila hlavu a zadívala se dolů na pozemky pod Bradavicemi, protože Slunce bylo teď příliš jasné na to, aby se na něj dívala – i když, pomyslel si Harry, Hermioniny sítnice se teď vždycky zahojí, jen ona se mohla bezpečně dívat přímo do toho jasu. „Říkal jsi, Harry, že si myslíš, že jsem vždycky byla předurčená být hrdinkou. Uvažovala jsem o tom a mám podezření, že se docela mýlíš. Kdyby to tak *mělo být*, bylo by všechno mnohem jednodušší. Prostě dělat věci, které umíš – to si musíš *zařídit*, musíš si to vybrat, znovu a znovu.“

„To by nemuselo být v rozporu s tím, že jsi předurčená být hrdinkou,“ řekl Harry a vzpomněl si na kompatibilistické teorie o svobodné vůli a proroctvích, na která se nesmí dívat, aby se naplnila. „Ale o tom si můžeme promluvit později.“

„Musíš si to vybrat,“ zopakovala Hermiona. Odstrčila se na rukou, pak vyskočila dozadu a na střechu a plynulým pohybem se zvedla na nohy. „Stejně jako já si vybírám tohle.“

„Žádné pusinky!“ Harry se vyškrábal na nohy a chystal se uskočit, i když si uvědomil, že Dívka-ktará-ožila, bude mnohem, mnohem rychlejší.

„Už se vás nebudu snažit políbit, pane Pottere. Ne, dokud mě o to nepožádáte, pokud to vůbec někdy uděláte. Ale bublají ve mně všechny ty hřejivé pocity a mám pocit, že bych mohla prasknout, kdybych *něco* neudělala, i když mě teď napadá, že je nezdravé, když dívky neznají jiný způsob, jak vyjádřit vděčnost chlapcům, než je políbit.“ Hermiona vytáhla hůlku a nabídla ji křížem v poloze, v jaké skládala přísahu věrnosti rodu Potterů před Starostolcem.

„To snad *ne*,“ řekl Harry. „Uvědomuješ si, co tě to stálo, než ses z té přísahy dostala *posledně* –“

„Nedělej ukvapené závěry, ty jeden. Nechtěla jsem znovu přísahat věrnost tvému rodu. Musíš mi začít věřit, že budu rozumná, pokud chceš být mým

tajemným mladým kouzelníkem. Teď prosím vytáhni svou hůlku.“

Harry pomalu vytáhl bezovou hůlku a zkřížil ji s Hermioninou deset a tři čtvrtě palce dlouhou hůlkou z dřeva vinné révy, čímž potlačil poslední obavy, že by si mohla vybrat nesprávně. „Můžeš aspoň neříkat nic o tom ‚dokud si mě smrt nevezme‘, protože nevím, jestli už jsem se zmínil, že teď mám Kámen mudrců? Nebo něco o ‚konci světa a jeho magie‘? U takových frází jsem teď mnohem nervóznější než dřív.“

Na střeše pokryté čtvercovými kamennými taškami svítí zářivé ranní slunce na dvě vlastně-už-ne-tak-docela-děti, obě v modře lemovaných černých hábitech, stojící proti sobě se zkříženými hůlkami. Jedna má hnědé oči pod chaotickými kaštanovými kadeřemi a vyzařuje z ní aura síly a krásy, která není jen magická; druhý má zelené oči za brýlemi a rozčuchané černé vlasy nad nedávno zanícenou jizvou. Pod nimi do širokého základu hradu Bradavice vrůstá kamenná věž, o které si nikdo nepamatuje, že by ji viděl z úrovně země. Daleko pod nimi jsou vidět zelené kopce a jezero. V dálce se rýsuje obrovská červenočerná řada železničních vagonů a lokomotiva, která se z této výšky zdá být maličká, vlak ani mudlovský, ani plně magický. Obloha je téměř bez mráčku, až na slabé odstíny oranžovobílé barvy v místech, kde chuchvalce vlhkosti odrážejí sluneční světlo. Lehký vánek přináší ostrý chlad svítání a ranní vlhkost, ale obrovská planoucí zlatá koule se už vznesla vysoko nad obzor a její zář vrhá teplo na vše, čeho se dotkne.

„No, možná po tomhle už nebudeš tak nervózní,“ řekne hrdinka svému záhadnému kouzelníkovi. Ví, že nezná celý příběh, ale ten kousek pravdy, který má, v ní září jasně jako sluneční světlo a hřeje ji uvnitř stejně, jako Slunce hřeje její tvář. „Tohle si teď vybírám za sebe.“

*Na svůj život a kouzla přísahám, že budu Harrymu Potterovi přítelem,
že mu budu pomáhat a důvěřovat,
že s ním a při něm budu stát,
a vydávat se tam, kam on nemůže,
až do dne, kdy si mě smrt vezme doopravdy, pokud se tak někdy stane,
A jestli svět nebo jeho magie skončí, vypořádáme se s tím společně.*

Toto je konec knihy Harry Potter a metody racionality.

Sám nebudu psát žádné pokračování; řekl jsem, co jsem chtěl, a je to hotovo. Máte můj nadšený souhlas, abyste v rámci tohoto vesmíru klidně něco napsali sami.

*Pokud chcete vidět samostatný epilog, až se objeví (přínejmenším v nejbližších měsících), nebo vedlejší příběhy, které možná někdy napíšu, nebo nenapíšu, a pokud chcete být informováni, až se pustím do dalšího velkého díla, přihlaste se, prosím, do emailových novinek na **hpmor tečka com**.*

*Během příštího týdne nebo dvou mohu na adrese **hpmor tečka com lomeno notes** zveřejnit některé ze svých myšlenek o projektu, když už je hotový, a vyjádřit se k některým otázkám.*

V některých částech světa už začaly oslavné večírky. Od minula jich několik přibýlo. Podívejte se na stránku uvedenou v poznámkách autora, zda se ve vašem městě nějaká koná, a pokud ne, vždy můžete zkusit nějakou místní oslavu Dne pí.

*Jsem rád, že jsem pro vás tuto knihu napsal,
a jsem poctěn, že jste si ji přečetli.*

*Mnozí z vás se prohlásili za mé přátele,
a to vědomí mi uvnitř hřejivě svítí.*

*Přeji vám, abyste žili dlouho a aby se vám dařilo –
EXPECTO PATRONUM!*

Konec šesté a poslední knihy.

Všechny knihy najdete volně ke stažení na adrese

<https://archetypal.cz/HPaMR>, volně dostupná je i načtená audiokniha.

Přímé odkazy na poslední, šestou knihu:

- [EPUB](#)
- [MOBI \(Kindle\)](#)
- [PDF \(do čtečky\)](#)
- [HTML](#)
- [DOCX \(Word k tisku\)](#)
- [ZIP \(všechny formáty\)](#)

V angličtině je na stránkách <https://HPMOR.com> k dispozici originál v mnoha formátech i načtená audiokniha.

Pro další zajímavé překlady navštivte stránky <https://archetypal.cz> nebo nás sledujte na své oblíbené soc. síti:

<https://facebook.com/Archetypal.cz>

https://twitter.com/archetypal_cz

Jestli se vám tento Harry Potter líbí, dejte o tom vědět nám i lidem kolem sebe – nadšené ohlasy čtenářů jsou tou nejlepší reklamou (jinou ani nemáme) a pro nás jsou odměnou a motivací. Můžete nám psát do komentářů na stránkách, na sociálních sítích (doporučený hashtag: #HPaMR) nebo třeba emailem – ohlasy@archetypal.cz

Poznámky

[1]

Pozn. překl.: Četli jste Worm? Ne? Já taky ne. Ale prý je to odkaz – <http://parahumans.wordpress.com/>

↩

[2]

Pozn. překl.: Buchholzova hydra i Parisova hydra jsou matematické hříčky s rekurzí a funkcemi vyššího řádu. V angličtině si jde počítat https://googology.wikia.org/wiki/Buchholz_hydra

<http://math.andrej.com/2008/02/02/the-hydra-game/>

↩

[3]

Pozn. red.: Ides of May, kdy mají profesori padla

↩

[4]

Pozn.překl.: Opakovaně tu narážíme na nepřeložitelnou shodu jména Riddle a slova hádanka v angličtině – profesor se tedy ke svým viteálům přihlásil už tehdy.

↩

[5]

Pozn. překl.: Ušetřím vám jedno hledání – podle tohoto klamu by oponentovo tvrzení mělo být vyvráceno jako nepravdivé či špatné, protože sám oponent se jím neřídí.

↩

[6]

Pozn. překl.: Vhodná chvíle připomenout, že General Chaos je anglicky slovní hříčka, která se dá přeložit jako Obecný Chaos.

↩

[7]

Pozn. překl.: Kniha ‚So You Want To Be A Wizard‘ od Diane Douane česky nevyšla

↩

[8]

Pozn. překl.: Metody racionality vycházely jako seriál na Redditu (kde se ostatně můžeme potkat v [rcesky](#), o kterýžto subreddit se už pěkných pár let starám), a záviselo na čtenářích, jak to dopadne.

Následuje autorova výzva, časy samozřejmě nesedí, trápit vás nebudeme, další kapitola vyjde hned, jak bude přeložená, nicméně klidně si tuhle závěrečnou zkoušku dejte – čtenářům na Redditu se to tehdy [více méně podařilo dát dohromady](#) (pozor, spoilery).

←

[9]

Pozn. red.: Toto není narážka na Star Wars, ale na kolegu racionalistu Luka Muehlhausera. Ve zkratce by podle Normana R. F. Maiera nikdo ve skupině neměl navrhopvat řešení, dokud důkladně neproberou samotný problém. Dominantní jedinci se silnou snahou vyhýbat se nudě mívají tendence navrhopvat řešení okamžitě, a lidé se tak začnou hádat dřív, než někdo opravdu vhodné řešení vůbec stihne navrhnout. Protože přirozeně budou chtít prosazovat svůj nápad. Chaos, emoce, zbytek si představíte sami. Testovací skupiny poučené o tomto efektu s časově vymezeným prostorem pro návrhy byly efektivnější.

←

[10]

Pozn. překl.: Eliezer cituje sám sebe - <https://www.lesswrong.com/posts/yffPyiu7hRLyc7r23/final-words>

←